

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

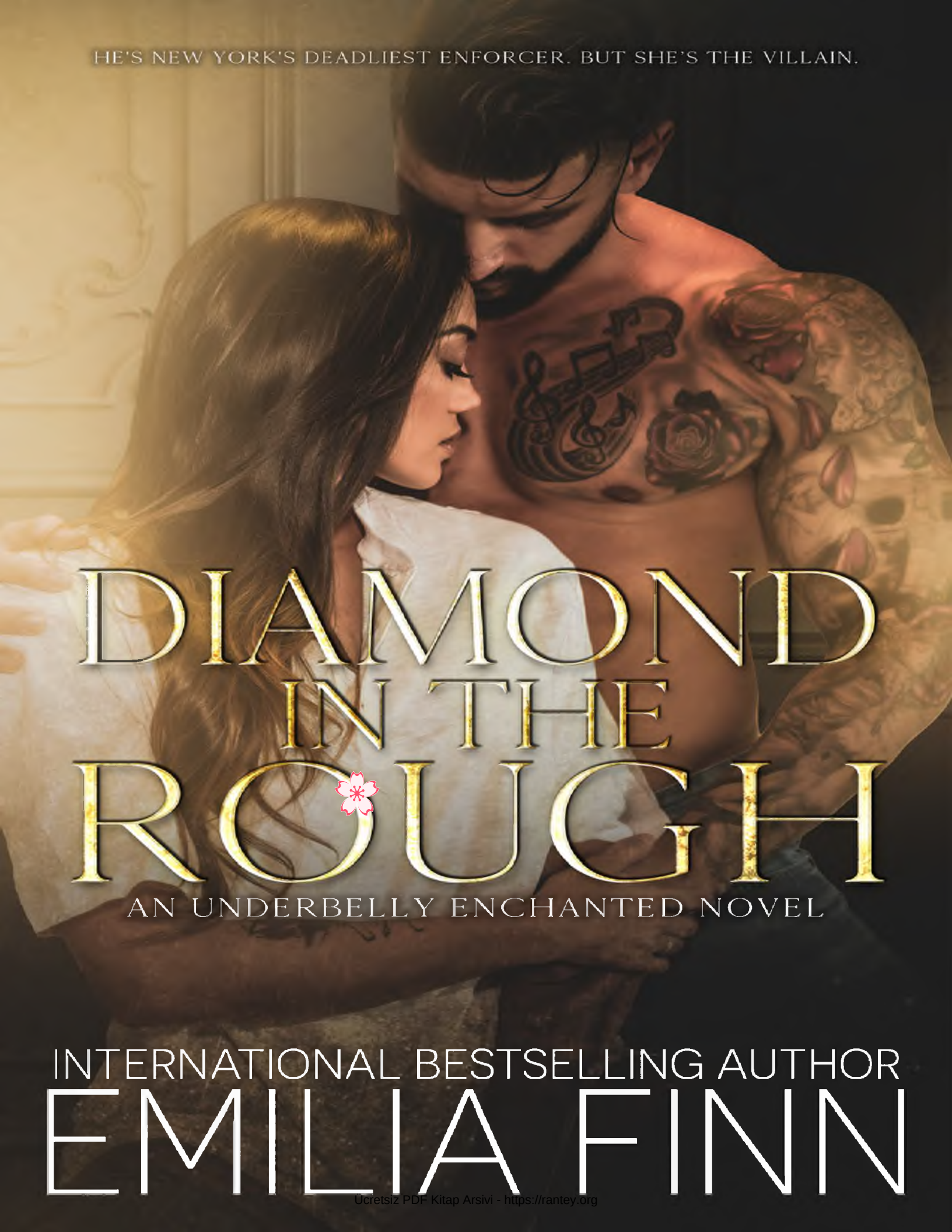
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HE'S NEW YORK'S DEADLIEST ENFORCER. BUT SHE'S THE VILLAIN.

A man with a beard and tattoos, including a large treble clef and a rose on his chest, is embracing a woman with long brown hair. They are in a close, intimate pose, looking at each other. The background is a warm, golden light.

DIAMOND IN THE ROUGH

AN UNDERBELLY ENCHANTED NOVEL

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
EMILIA FINN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ELMAS
UNDERBELLY ENCHANTED
KİTAP 2

EMILIA FINN

Telif hakkı © 2024 Emilia Finn

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik ya da mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Ancak, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen diğer bazı ticari olmayan kullanımlar istisnadır. İzin talepleri için, aşağıdaki adrese "Attention: Permissions Coordinator" (İzin Koordinatörü) ibaresi ile yayıncıya yazınız:

info@beelievepublishing.com

ISBN: 978 1 922623 68 3 (Ciltli)

ISBN: 978 1 922623 69 0 (Ciltli)

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Ciltli ve e-kitap kapağı tasarımı: Britt @ Chaotic Creatives Ciltli kitap

tasarımı: Britt @ Chaotic Creatives

Düzenleme 1: Jen @ Bird's Eye Editing

Düzenleme 2: Britt @ Bookish B Editing

Model Fotoğrafçılığı: Golden Czermak - FuriousFotog

İlk baskı 2024. Beelieve

Publishing, Pty Ltd PO Box 407,

Woy Woy, NSW, 2256

Avustralya

www.emiliafinn.com

EMILIA FINN, ROLLERS logosu, CHECKMATE SECURITY logosu, STACKED DECK logosu, ve INAMORATA, Beelieve Publishing, Pty Ltd şirketinin ticari markalarıdır.

İÇİNDEKİLER

[Emilia Finn'in diğer eserleri](#)
[Bağlantı kurmak mı](#)
[istiyorsunuz? İşlenmemiş](#)
[Elmas](#)

[Önsöz](#)

1. [Micah](#)
2. [Tiia](#)
3. [Micah](#)
4. [Tiia](#)
5. [Micah](#)
6. [Tiia](#)
7. [Micah](#)
8. [Tiia](#)
9. [Micah](#)
10. [Tiia](#)
11. [Micah](#)
12. [Tiia](#)
13. [Micah](#)
14. [Micah](#)
15. [Micah](#)
16. [Tiia](#)
17. [Micah](#)
18. [Tiia](#)
19. [Tiia](#)
20. [Micah](#)
21. [Tiia](#)
22. [Micah](#)
23. [Tiia](#)
24. [Micah](#)
25. [Tiia](#)
26. [Micah](#)
27. [Tiia](#)

28. [Micah](#)

29. [Micah](#)

[Epilog](#) —

[Emilia Finn'in diğ er eserleri](#)

EMILIA FINN'İN DİĞER ESERLERİ

(okuma sırasına göre)

Rollin On Serisi

Evini Bulmak

Zaferi Bulmak

Sonsuza Kadar

Bulmak Huzuru

Bulmak Kefaret

Bulmak Umut

Bulmak

Hayatta Kalanlar Serisi

Senin Sayende Hayatta

Kalanlar Sen Olmadan

Seni Yeniden Yazmak

Her Zaman Sen

Bana Bir Şans Ver Şah

Mat Serisi

Piskoposun Oyunundaki Piyonlar

Güneş Batana Kadar Rok

Kale Kalıcı Oynamak

Kralın Yükselişi

Şövalyeyi Feda Etmek

Kazanan Her Sevi Alır

Şah Mat

Yığılmış Destek - Rollin On Next Gen

Joker Yeniden

Karıştırma

Kalpplerin Oyunu

Full House

Sınırsız Blöf

Yedi Kartlı Stud Cılgın

Sekizler

Eleusis

Dinamit

Patladı

Yıldızlı Şövalyeler (Rosa Kardeşler)

Gülü Kurtarmak Ateşi

Kovalamak

Havvan İcğüdöleri

Saf Kimya Savaş

Yaraları Güvenli

Liman

Inamorata

Fiera Prensesi Fiera

Harabeleri Fiera

Hükümdarlığı

Mayet Adaleti

Günahkar Adalet

Günahkar

Eylem

Günahkar

Gerçek

Günahkar

Arzu

Günahkar

Aldatma

Günahkar

Kaos

Günahkar Söz

Günahkar

Teslimiyet

Günahkar Fantezi

Günahkar Anı

Günahkar Takıntı

Günahkar Yaz

Günahkar Keder

Kayıp Çocuklar

HATA

PİŞMANLIK

Çarpışma ve Yanma

ATLA

LANET

Underbelly Enchanted En

Yüksek Kule Elmasın

İşlenmemiş Hali Kayıp

Krallık

Luc ve Kari

Laleler ve Kayıp Zaman

Rollin On Novellas

(Rollin On serisini bitirmeden okumayın) Yeniden Başlamak

– Kısa Hikaye

Yıldızlarda Yazılı – Kısa Hikaye

Tam Döngü – Kısa Hikaye

Uğruna Savaşmaya Değer – Bobby & Kit Novella

BAĞLANMAK İSTİYOR MUSUNUZ?

[Web sitesi](#)

[Facebook](#)

[Haber bülteni](#)

[E-posta](#)

[Ekip](#)

ÜCRETSİZ bir kitap alabileceğinizi biliyor muydunuz? emiliafinn.com/signup adresine gidin ve ücretsiz kopyanızı doğrudan e-posta kutunuza gönderilmesini sağlayın.

KABUŞLU ELMAS

EMILIA FINN

*Kırmızı bayrağa aşık olmamaları gerektiğini bilen kızlar için.
Ama bu his çok güzel, görmezden gelmek imkansız.*

YAZARIN NOTU

Diamond In The Rough, karanlık mafya dünyasında geçen ve bu dünyayı çevreleyen tüm karanlık temaların içinde yüzen bir hikaye.

Tetikleyiciler arasında sayfada işkence, ayrıntılı rıza dışı cinsel ilişki (*penetrasyon yok*), şüpheli rıza, cinayet, canlı bitkilere kötü muamele ve daha fazlası bulunmaktadır.

Okuyucuların dikkatli olması tavsiye edilir.

PROLOG

Bir zamanlar bir asker vardı.

Tek amacı, babasının koyduğu kuralları uygulamak ve ailesini, onları okyanusun dibine batırmak isteyenlerden korumak olan bir adam.

Micah Malone, güçlü bir mafya babasının üçüncü oğluydu. Toplamda beş erkek çocuk vardı, ama Micah sessiz olanıydı. Gözlemci olanı. İkinci en büyük olan, küstah ve gürültücü Felix'in ve dördüncü olan, sinsi ve kararlı Archer'ın aksine. En büyük ve en stoik olan Tim, kasabayı terk edene kadar bir sonraki mafya babası olacaktı. Sonuncu ise diğerlerinden yıllar sonra doğan, ailenin en küçüğü ve palyaçosu olan Cato'ydu.

"Ailenin infazcısı" pozisyonu için rekabet göz önüne alındığında, Micah'ın seçilmesi şaşırtıcı mıydı?

Rolünden tam olarak keyif almıyor... ama bu konuda çok başarılı.

Diğerleri hayatlarını gürültüyle yaşarken, Micah sessizce ilerliyor. Bazı kardeşleri savaş başlatırken, Micah onu sona erdirecek olan kardeş.

Muhtemelen kan dökülerek ve can kayıpları yaşanarak, ama yine de... savaş kazanılır ve silahlar bırakılır.

Micah, insanlıkla en çok mücadele eden askerdir. Öldürmek için eğitilmiştir ve bunu fazla düşünmemesi öğretilmiştir.

Açıkça söylemek gerekirse, Micah bir cellattır, çocukluğundan beri öyledir ve babası da yargıç ve jüridir.

Timothy Malone İkinci bir adamı ölüme mahkum ederse, Micah silahıydı. Timothy bir iş anlaşmasının kötü gittiğine ve kan döküleceğine karar verirse, gençliğinde bile, Micah bıçağıydı. Timothy bir mesaj vermek ve New York sokaklarını kanla boyayarak hakimiyetini göstermek isterse, Micah suikastçıydı. Ve oğullarının varlığını sağlamak için sikişip öldüren adam bir emir verdiğiğinde, Micah bu borcu başka birini öldürerek ödeyecekti.

İlk birkaç iş, çocuğun ruhuna ağır geldi. Bir can almak, borç almak gibi geliyordu. Bir gün, borç verenin borcunu tahsil etmeye geleceği kaçınılmazdı. Ama o zamana kadar, yapması gereken bir işi vardı.

Ve her işte olduğu gibi, zamanla görevler sıradanlaşır. Hamburger çevirmek ya da boğazı kesmek... Bir adam, bir çocuk, beynindeki o düğmeyi çevirerek bunu yapabilseydi, ikisi de aynı olurdu. Yerleri süpürmek ya da betondan kanı yıkamak... Aynı şey.

Bu zihinsel dayanıklılık meselesiydi. Bu yüzden, hayatta kalmak için, o çocuk becerilerine çok önemli bir yetenek ekledi: bölümlere ayırma.

Sonuçta bu sadece bir işti.

Bazı on beş yaşındaki çocuklar cep harçlığı için yerel kamyon durağında tuvalet temizler. Micah Malone ise sığınak zemini üzerindeki gri maddeleri basınçlı suyla yıkardı. Normal lise öğrencileri, ilgileniyorlarsa bilgisayar programlama öğrenirler. Micah, parmak uçlarıyla ev güvenliğini atlatmayı ve babasının kendisine verdiği görevleri yerine getirmek için bir eve girmeyi öğrendi. Çoğu genç erkek partilere katılır ve maçtan sonra baş cheerleader ile bekaretini kaybederdi. Micah bir adamı işkence etmenin yeni yollarını öğrendi — derisini kesip, kemiklerini ezip püre haline getirmeyi — ve ihtiyaç duyulduğunda, zevk için sikişecek kadınlar sağlandı.

Ahlaksızlık, istismar ve genel korkunçluk bir kenara bırakılırsa, Micah'ın hayatı hatta kutsanmış sayılabilirdi.

Sonuçta parası vardı. Gücü vardı. Seksi vardı. Ve ne olursa olsun ona destek olan dört kardeşi vardı.

Ama yükselen her şeyin sonunda düşmesi gibi.

Henüz on yedi yaşında, gerçekte sayılamayacak kadar çok cinayetten oluşan bir sabıka kaydı olan Micah, bir başkasını öldürmesi emrini aldı: kendini en güçlüsü olarak gören adama karşı çıkıp ona meydan okuyan bir çocuğu. Timothy Malone İkinci, oğluna küçük kardeşini öldürmesini emretti.

Ve bu, insanlık dışı, bölünmüş, makine katili beynine rağmen, Micah'ın aşamayacağı bir sınırdı.

Bunu yapabilecek becerisi olsa bile. Ahlakını bir kenara bırakıp hedefini, güçlü bir mafya üyesine haksızlık etmiş başka bir adam olarak görebilse bile. Micah, Archer ile kavga edip aşırı derecede sinirlense bile, bu emri yerine getirmeyecekti.

Ve bu yüzden cezalandırıldı.

Henüz on sekiz yaşına basmadan, Micah kendi hayatını kardeşininkiyle takas etti.

O gün her şey değişti.

MICAH

BAZI ŞEYLER SÖYLENMEMESİ DAHA İYİDİR

New York'ta Wall Street'te dolaşırken etrafımızdaki yolu gözden geçiriyorum. Yavaşça geçen arabaları izliyor, zamanlı park yerlerine park etmiş arabaları inceliyorum.

Bazıları eski model arabalar sürerken bin dolarlık takım elbise giyiyor, diğerleri ise lanet olası Maserati sürerken eşofman giyiyor. Aslında her şey göreceli. Ama kimin gerçek parası ve beyni olduğunu, kimin ise öyleymiş gibi davrandığını anlamak kolay.

Felix'in yanında yürüyorum, çünkü bugün katılmamız gereken bir toplantısı var, bu da benim dört gömlek giymek zorunda olduğum ve gözlerimin dinlenemeyeceği anlamına geliyor. Babamız öldü ve Lix yeni patron oldu. Timothy'nin görevdeyken işlediği suçların faili olmasa da, kinler derinleşti — sadece rakip aileler arasında değil, Federal Büro içinde de.

Felix birçok kişinin hedefi. Bu yüzden ben onun koruyucusuyum. Onun infazcısıyım. Onun ön cephesiyim ve zamanı geldiğinde ilk düşecek olan benim.

"Bunu neden evde yapamadığımızı bana tekrar hatırlatır mısın?" Park edilmiş, kapalı ve boş gibi görünen bir panel vanın yanına yaklaşıyorum. Ama çelik kapıya yumruğumu vuruyorum ve içeride dinleyenler geriye doğru kaçışıp aracı şasisinde salladıklarında gülümsüyorum.

Kendilerini zeki sanıyorlar.

Günümüz teknolojisi ve FBI binasına akan parayla, pedofil minibüslerini biraz daha... göze çarpmayan bir şeyle değiştirmediklerini anlamak aklımı aşıyor.

"Size kahve getirmemizi ister misiniz?" Dönüp geriye doğru yürürken, Özel Ajan Trueman kapıyı açıp kafasını aralıktan soktuğunda sırtıtıyorum. O, şişman, kel, yaşlı bir adam ve emekli olmadan önce önemli bir tutuklama yapmak istiyor. Ama Felix'i yakalayamayacak, en azından ben özgür bir adam olarak onun arkasını kolladığım sürece. "Strudel ister misiniz?" diye öneriyorum.

Trueman bana orta parmağını gösterir, yanakları ve çenesi kan basıncı sorunlarını ima eden çirkin bir kırmızı renge bürünür.

Muhtemelen bunun için doktoruyla konuşması gerekir.

"Sen bir pisliksin," diye kıkırdar Felix, kolumu tutup beni geri döndürür, böylece işimi düzgün yapabileyim. "Onun bileklerini kesmesinin sebebi sen olacaksın."

"Neden? Çünkü o, telefon direklerinin arkasına saklanarak geçimini sağlayan eğitimli bir ajan olduğu için mi?" Ellerimi ceplerime sokup sokağı bir kez daha taradım. "Adam tam bir beceriksiz. Rozetini teslim etmesinin zamanı geldi diyebilirim, ama dosyana yeni bir ajan atamalarını istediğimden emin değilim."

"Yeni bir ajanı tanımak istemiyor musun?"

"Yeni insanlarla tanışmak istemiyorum, nokta." Blokun sonunda Dustin'i görüyorum ve dik duruyorum. "İnsanlar beni sinirlendiriyor. Evden çıkmak da beni deli ediyor."

"Daha fazla sosyalleşmen lazım." Felix de omurgasını düzeltir. Sözleri neşeli gelir, ama sıkılmış çenesi, bugün aldığımız risklerin farkında olduğunu gösterir.

O, bu lanet ülkedeki en güçlü ikinci mafya üyesi; bu rolün getirdiği bazı tehlikeler var. On yıllardır kulüplerimizde iş yapıyoruz. Sayamayacağım kadar çok kez yemek masamızda anlaşmalar yaptık. Dünyamızı kontrol ettik ve bu sayede güvende kaldık.

Ama Dustin sokakta buluşmak istedi. Beni lanet olası bir sinik olarak adlandırın, ama bu bana kötü bir alamet gibi geliyor.

"Sosyalize olmak istemiyorum," diye dişlerimi sıkarak, sadece Felix'in duyabileceği kadar alçak sesle söylüyorum. "Neden halka açık bir yerdeyiz?"

"Pastore balıklarla birlikte. İnsanlar şu anda biraz gergin." "Pastore senin kızına gelen bir kaltaktı. Erkekler bunu atlatamaz."

"Hayır." Manik bir şekilde, Lix karşıya bakar ve sırtarak gülümser. "Hayatta kalmazlar. Ama yine de yapmamız gereken işler ve sürdürmemiz gereken bir yaşam tarzı var. Özellikle de şu anda yeniden yapılanma sürecindeyken."

Biz yaklaşırken susar, sonra omuzlarını genişletir ve dudaklarını sahte bir gülümsemeye bükür. "Dustin Delamont." Elini uzatmaz, ama diğer adamlar arasında hala bir metre mesafe varken durur ve iki elini beline koyar.

Felix tamamen dostça davranırken aynı zamanda ölümcül olabilme yeteneğine sahiptir.

Bu, benim hiç tam olarak öğrenemediğim bir beceri.

Dustin'in gözleri benimkilere bakar, kardeşim gibi gülümsemediğimde yüzü solgunlaşır.

"B-Bay Malone." Dikkatini tekrar Lix'e çevirir ve boynunu eğerek itaatkar bir tavır sergiler. "Bugün benimle görüşmeye geldiğiniz için gerçekten minnettarım."

"Evet, şey..." Felix'in çenesi, bir haftadır uzayan sakalının arkasında sıkışır. "Bana borcun var, Delamont. Ve kendini zor bir durumda buldun."

"Ben... ben babanıza borçluydum." Gözleri süt mavisi, sanki evren ona yazın mükemmel mavi bir gökyüzü mü, yoksa yağmur sonrası çamurlu bir su birikintisi mi bahşedeceğine karar verememiş gibi. Her halükarda, gözleri aşağıya bakıyor. Korkmuş. "Babanızla iş yapıyordum, Bay Malone."

"Ve şimdi o öldü." Felix elini cebinden çıkarır ve sadece oyalanmak için taşıdığını bildiğim gümüş bıçağı çıkarır.

Nadiren, hatta hiç, bir adamın etini kesmek için kullanmamıştır. Sadece huzursuz ellerini meşgul etmek için oynadığı bir oyuncak. Ama karşısındaki kişiler bunu bilmiyor. Tek gördükleri bir tehdit. Bağırsakları eritecek bir söz.

"Timothy öldü, Dustin. Artık benimle uğraşacaksın." Kardeşim, önümüzdeki adamı keskin, yeşil bakışlarıyla inceliyor. "Tim'in ölümünden sonra bile borçlarının devam ettiğini anladığını umuyorum."

"Şey, umuyordum ki..."

"Söyleme," diye sözünü kestim. "Umutlanma, Delamont.

Yükümlülüklerini yerine getir." "E-evet, tabii ki."

Tim'in cesedi toprağa gömüldüğü anda gecikmiş faturalarının ortadan kalkacağını düşünen son adama ne olduğu çoktan duyulmuştu, biliyorum.

Lanet olası aptallar.

"Bu yüzden bugün geldiğin için minnettarım." Vücudunu eğdi, neredeyse arkasını dönüyordu, ama tam olarak 180 derece dönüp bize sırtını dönmedi. "Beni takip eder misin? Umarım seni tatmin edecek bir ödeme yapabilirim."

"Umut hakkında ne demiştin?" Felix'in koluna vurarak, sinsi Delamont'u takip etmeye başlamadan önce onu yerinde tutmaya çalışıyorum. "Ne kadar uzaklıkta, Dustin?"

"Sadece otuz metre." Arkasına bakıp yutkunur, adem elmasının hareketini görebilir, hatta duyabiliriz. "Buradan görebiliyorum. Ama yaklaşıp daha iyi olur."

Sağırma, çevremizdeki tehlikeye rağmen hareketli olan sokağa bakıyorum — kardeşim ve benim temsil ettiğimiz tehlikeye. Sonra arkamızdaki minibüse bakıyorum, attığımız her adımı kaydediyor.

Bu açıdan dudaklarımızı okuyamazlar ve sözlerimizi kaydetmek isteseler bile, ele geçirmeye çalıştıkları her şeyi karıştıran kendi ekipmanlarımızı taşıyoruz.

Bizim gibi olmak ve tanıdığımız insanları tanımak güzel olan yanı, federal ajanların bile henüz sahip olmadığı teknolojilere erişimimiz olması. Felix bunu başarmak için bir şeytan kadınla anlaşma yaptı.

Şu ana kadar, pişman olmadığımız bir anlaşma.

"Seni kaç kişi izliyor, Delamont?" Sadece başımı eğip etrafımızdaki yüksek binaları taradım. Pencerelerden silahların parıltısını yakaladım. Başka birinin emrinde olsaydı kardeşimi bir anda öldürebilecek bir adamın keskin bakışlarını. "Dustin?"

"Yalnız geldim." Titreyerek, Felix'in elinde hâlâ duran bıçağa bakar. "Yemin ederim, bizi izleyen kimse yok."

"O zaman gel." Lix, sayısız kara listenin başında yer alan bir adam için fazlasıyla rahat bir şekilde yola çıkar. "Bir saat sonra gitmem gereken bir yer var. İnsanlar akşam yemeği için beni evde bekliyor." Bıçağını kapatır ve ellerini ceplerine sokar. "Bana yeni kulübümden bahset. Tüm detayları öğrenmek istiyorum."

"T-tamam." Dustin gergin bir şekilde ellerini ovuşturur ve kardeşimle birlikte koşar adımlarla yürür. Ben de işimi yapar ve onların yanına geçerim. "Aslında... orası eskiden bir gazete deposuydu. Son zamanlarda ise bir Fransız restoranıydı. Şu anda kullanılmıyor, çünkü ben restoran işletmeyi bilmiyorum ve başka bir ihtiyacım da yok."

"İsraf," diye azarladı Felix. "Varlıklarını daha iyi yönetmeyi öğrenseydin, aileme borçlu olmazdın."

"E-evet, efendim. Şey... Her kat 5500 fit kare, toplam beş kat, artı bir çatı terası var. 1921'de inşa edilmiş ve ünlülerin ziyaretleri de dahil olmak üzere zengin bir tarihi var..."

"Restoranında kimlerin yemek yediğini umursamıyorum." Felix kaşlarını kaldırarak ona bakar. "DeNiro falan değilse, umurumda değil. Piyasa değeri ne?"

"Piyasada on beş milyon dolara satılıyor, Bay Malone."

Felix alaycı bir şekilde, "Ben de kirli iç çamaşırlarımı piyasaya sürsem yirmi milyon dolar isteyebilirim. Bu, onu alacağım anlamına gelmez."

"Anlıyorum, ama birkaç yüz metre ileride benzer bir bina kısa süre önce on iki buçuk milyona satıldı," diye aceleyle ekler. "Piyasa bu fiyatları kolaylıkla talep ediyor."

"On iki buçuk..." Felix düşünürken, başparmağıyla alt dudağını ısırır. "Bana on milyon borçlusun."

"E-evet, Bay Malone. Yani, piyasa fiyatı on beş olsa da, on ikiye razıyım. Piyasa geçmişi öyle diyor..."

"Sana para vermeyeceğim!" Felix gülerek başını geriye atar ve yanlarından geçen bir çiftin dikkatini çeker. "Siktir git," diye kıkırdar. "Gerçekten sana bir tomar para vereceğimi mi sanıyorsun?" Başını sallar ve Delamont'un dar omuzlarında utanç dolu bir çöküntü yaratır. "Cesaretin var dostum! Teklifini kabul edersem, borcun karşılığında bir bina, bunu temiz bir şekilde yapacağım. Lanet olası bir ödeme almayacaksın ve bana saygısızlık ettiğin için dilini kesmeyeceğim."

Yakında başka bir Malone kulübü olacak binanın önünde durur ve yukarı bakar. "Yenilenmesi lazım."

"Bu bina yüz yıllık," dedi Dustin gergin bir şekilde. "Ama kaliteli işçilik. Orijinal tavanlar, el yapımı tasarımlarla aynen korunmuş ve pencerelerin hepsi, birkaç tanesi hariç, yerinde duruyor. Mutfak tesisleri son teknoloji ürünü. Buzdolabı endüstriyel ve işlevsel. Yaşam alanları en üst iki katta ve çatıya erişim sadece bu katlarda kalanlara ait. Güvenlik merkezi..."

"Yenisiyle değiştirilecek," diye Felix, soğuk tereyağını kesen sıcak bıçak gibi araya girer. "Bodrum katı?"

"Özel otopark. Güvenli, Bay Malone, sadece izinli kişiler girebilir. Her katta banyolar ve zemin katta dışarıdan girilemeyen bir kasa odası var."

"Şifre korumalı mı?"

"Şifreler, anahtarlar ve parmak izleri." Gergin bir şekilde yutkunur. "Burası kısa bir süreliğine bir erkekler kulübüydü. Şey..." Endişeli bir şekilde alt dudağını dişlerinin arasına çeker. "Tony Mancino bir zamanlar bu binayı kullanıyordu, efendim. Kendi ihtiyaçları için güvenliğini sağladı."

"Bu onun için nasıl sonuçlandı?" Felix alaycı bir şekilde gülerek sorar. "Mancino öldü. Bu yüzden artık kullanmıyorsunuz, değil mi?"

"Öyle sayılır." Ellerini beline koyar ve yıpranmış ayakkabılarının altındaki zemini inceler. "Saygısızlık etmek istemem efendim, ama mafya bir binayı işgal ettiğinde, o bina belirli bir şöhret kazanır ve daha sonra sıradan birine satmak zorlaşır. Yanlış türden insanların gelmesinden korkarlar."

"Hedef pazarın biraz daralıyor, değil mi? Sadece mafyaya satabilirsin. Mancino öldü, Pastore öldü... Cordoza istemiyor mu?"

Delamont başını sallar. "Hayır, efendim, ilgilediğini belirtmedi. Siz, şey..." Dikkatini iki binanın arasında yükselen kahverengi tuğla binaya çevirir. "Anlaştık mı?"

Delamont ailemize on milyon dolar borçlu ve sadece son altı ayda Felix, babamızın yararlandığı bazı gelir kaynaklarını kapatarak bize yüz milyonlarca dolar daha zarara uğrattı... çünkü bunlar kardeşim ve yavaş yavaş ama emin adımlarla ailemize giren kadınları rahatsız ediyor. Çalışkan Doktor Mayet — Archer'ın karısı — ve kısa süre önce gelip Lix'in kalbini çalan Christabelle Cannon. Gerçekten de, bu şehir üzerinde, sahip olduğunu ilan ettiği adam kadar neredeyse aynı güce sahip.

İki kadın da aşık oldukları adamı değiştirmek istemiyorlar - çoğunlukla - ama bazı kurumsal girişimleri kesinlikle hoş görmüyorlar. Bu yüzden Timothy'nin yaptığı gibi, kızları istekleri dışında alıp düzgün bir meblağ karşılığında satmak yerine, Felix kulüplerin sahibi olmaya karar verdi. İsteyenlerin dans edebileceği bir sahne sunmak için.

"Bay Malone?" Delamont ısrar ediyor. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Felix, Dustin'e dönüp elini sıkar, ancak Dustin elini uzatmaz. "Bu kulüp artık bana ait. Bir saat içinde tapuyu devret ve defol git. Bir daha buraya adımını atma, yoksa seni burada yakalarsam benimle değil, adamlarımla uğraşırsın." Dustin'in elini bırakır ve parmaklarını şıklatarak gölgelerden yarım düzine silahlı asker çağırır.

Onlar onun ordusu. Ben... şey, sanırım danışmanlığın yanı sıra kişisel koruma da sağlıyorum.

"Stovic," diye bir adamımıza bakarak gözlerini ona dikti. "Delamont'u evine götür ve bu binanın mülkiyetini devretmek için gerekli evrakları al. Güvenlik merkezinin özelliklerini ve garaj ile kasaya ait şifreleri aldığından emin ol. Sonra evde buluşalım."

"Peki, patron." Delamont'un kolunu tutar ve sert bir duruşla, robot gibi hareketlerle döner. "En kısa sürede rapor vereceğim."

"İyi." Sonra bana dönerek, "Hadi."

Felix ilerlemeye başlar, ancak kapalı ön kapı ve çelik kollara sarılmış zincirler karşısında durur. Michaels öne çıkıp botunu kapının ortasına koymadan önce, Felix sadece omzunun üzerinden bakmak zorundadır

kapının ortasına basar, böylece ahşap parçalanır ve binamız resmen, tören yapılmadan bizim için açılır.

"Bu on yedi oldu, Micah," diye mırıldanır Lix.

Başımı sallayarak onu takip ediyorum, karanlık kulübe sızan gün ışığının ışınlarında yüzen toz parçacıklarının arasından geçiyorum.

"Ace'i güvenlik merkezini yeniden düzenlemek için işe alıyor musun?" Kardeşimin yanında dolaşırken, gözlerim kulübü, bir tarafta bulunan barı ve etrafa dağılmış masaları tarar. Birçoğu devrilmiştir. Sandalyeler duvarlara yığılmıştır. Sert ahşap zeminde cam parçaları vardır ve küflü suyun keskin kokusu burnumun derinliklerini gıdıklar. "Binayı düzgün bir şekilde güvenli hale getirmek için mi?"

"Evet." Otomatik hareketlerle göğüs cebine uzanıp bir paket sigara çıkarır.

Sıkıntıdan sigara içiyor. Ya da stresten. Ya da alışkanlıktan. Mutlaka bağımlı olduğu için değil. Sigara içiyor çünkü babamız da yönetim kurulu odasında aynı şeyi yapardı ve benim çocukluğumdan beri aile hiyerarşisindeki rolümü yerine getirmek için eğitildiğim gibi, Felix de iş yapan yetişkin erkeklerle dolu bir masaya oturtulmuş ve onları taklit etmesi öğretilmişti.

Sırf alışkanlıktan ciğerlerini katranla dolduruyor. Ve her nefes alışında beni sinirlendiriyor.

"Onu arayacağım," çakmağını çakıp sigarasının ucunu yakıyor. "Ne diyecek bir bakalım."

"Ve sen bununla sorun yok mu..." Solunda durup nefes almamaya çalışıyorum, "başka bir aileyle? Onları pek tanımıyoruz, Lix. Tanımadığımız kişilere güvenmeyiz."

"Doktor Cutie Pie onları tanıyor gibi görünüyor. Ve geçmişte işler ters gittiğinde bize destek oldular." Sigarayı dudaklarının arasına alır ve ciğerlerine uzun bir nefes çeker. O, en yeni varlığının birinci katında dolaşırken, güvenlik ekibinin geri kalanı binayı kontrol ederek yalnız olduğumuzdan emin olur.

Ne yapacaklarını söylemeye gerek yok. Onlar zaten biliyorlar.

"Minka onların güvenilir olduğunu söylüyor." Zümrüt rengi gözlerini bana çevirir ve kirli dumanın arasından bakışları üzerimde sabitlenir. "Minka'ya hayatımı emanet ederim."

Arkamı dönüp güldüm. "Cesursun." Çünkü Minka'nın, yani Doktor Mayet'in, yani Archer'ın karısının, Felix'i hayatta tutmakla onun boğazını kesmek arasında sürekli bir ip cambazlığı yaptığından eminim. "Sen çok cesur bir adamsın, Lix."

"Her neyse." Barın yönüne doğru yürür, bar aslında alt katın beşte birini kesen bir bölme gibidir. "O beni seviyor. Christabelle de benim için kavga eder."

Ellerini barın üstüne koyar ve diğer tarafa bakmak için eğilir, parmaklarının arasında ise dumanı tüten sigarasını tutar. "Bunun iyi bir anlaşma olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Masalar arasında dolaşıyorum, zemini dikkatle inceliyorum, yoksa bir sandalyeye takılıp bacağımı kırabilirim. Ama elimde ani, ama yine de çok tahmin edilebilir bir şekilde zonklayan bir ağrı hissedince, başparmağımın ucunu avucuma bastırıp ağrıyı gidermek için masaj yapmaya çalışıyorum.

"Micah?"

"Evet."

Başımı kaldırıp baktığımda, ağabeyimin bara yaslanmış, gözleri ellerimde ve kaşlarından biri yukarı kalkmış halde durduğunu görüyorum.

"Anlaşma iyi mi?" diye sorar.

"Evet." Kollarımı indirip devrilmiş masanın etrafından dolaştım. "Bence Delamont iflasın eşiğinde ve bize borcunu asla ödeyemeyecek. Başka birine kaptırmadan kulübünü alalım bari."

"Bize borçlu olduğu on milyon dolar değerinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ellerimi ceplerime sokup sırttım. "Bence kolaylıkla on iki milyon değerinde. Nakit ödeme yapmaya hazır başka alıcılar da vardı, ama doğru yerlere biraz baskı uygulayarak bu fırsatı bizim için açık bıraktılar. İki milyonluk fazlalığı, geç ödeme ücreti olarak düşünelim."

Kardeşimin durduğu yerden on adım uzaklıkta durup gözlerine bakarım. "Bugün evraklarını hazırla. Yarın işler karmaşılaşabilir."

"Bana iyi bir yatırım gibi geliyor." Omzumun üzerinden başını sallayarak bir askeri çağırır ve solumda adamın sıcaklığını hissederim. "Rapor?"

"Şu anda binada elektrik yok patron. Ama Michaels zaten telefonda, bu konuyla ilgileniyor. Sabaha kadar buraya bir temizlik ekibi göndereceğiz ve yirmi dört saat içinde izinleri alacağım, böylece belediye sorun çıkarmayacak. Ondan sonra, burayı halka açmaya hazır olacaksınız."

"Güzel." Sigara ucunu yaklaştırıp içti, böylece uç, loş karanlıkta turuncu renkte parladı. "Buraya CeCe's adını vereceğiz."

Tekrar nefes verdi ve beyaz duman bulutunun arkasında sırttı. "Christabelle bundan nefret edecek."

"Görünüşe göre ilişkiniz karşılıklı saygı ve sağlıklı sınırlar üzerine kurulu." Kafamı sallayarak gülümser ve arkanı dönerim. "Hadi eve gidelim. Bu gece yapmak istediğim şeyler var. Bilirsin," omzuma bakıp sırtıtarak, "normal, meşru, yasal şeyler."

"Hoş bir değişiklik." Sigara son bir uzun nefes çeker, sonra onu kirli yere atar ve ateşini söndürmek için üzerine basar. "İnek." Dumanı bana doğru üfler ve doğruca geçer. "Sert adamlardan oluşan bir ailede sıkıcı bir adam olmak nasıl bir duygu? Archer'dan sonra en büyük ezik sensin."

Archer bir polis. Ve ben... şey, uzun zaman önce Felix'in olgunlaşmamış iğnelemelerini kişisel almamayı öğrendim.

"Ben kendimle barıştım. Ve *yasal yollardan* para kazanıyorum. Ahlaklı insanlar bu gerçeği takdir ederler."

"Evet, şey..." Yanıma gelip omzuma vurur. "Hepimiz benim iyi bir insan olmadığım konusunda hemfikiriz sanırım." Kapıya doğru yürürken bir kez daha ellerime bakar. "Acıyor mu?"

Başparmağımı diğer avucumdan çekerek, farkında olmadan tekrar yaptığım masajı keserim ve iki elimi de ceplerime sokarım. "Hava garip olduğunda ağrıyor. Dün gece fırtına vardı, sanırım buna uyum sağlıyor ya da her neyse."

"Ya da her neyse." Dışarıdaki kaldırıma çıkarken omzumu sıktı. "Bu belgelere isimlerimizi yazdırıp, güzel bir gün geçirdiğimizi söyleyelim."

Sokağa göz gezdirip, açıkçası işlerinde pek de iyi olmayan federallere gülümser. "Onlara bugün yasadışı bir şey yapmadığımızı söylemelisin." Omzumdan elini çeker ve minibüse orta parmağını gösterir. "Bizimle gurur duyuyorum."

New York'ta yaz, bunaltıcı nem ve kokuşmuş arka sokaklar demektir. Evsizlerin klima arayışında dolaştığı, evleri olanların ise onları serinletmek için yeterli paraya sahip olmadığı anlamına gelir. Bu yüzden onlar da başka yerlerde rahatlık ararlar.

New York'ta yaz akşamları, metroların dolup taşması ve biraz kokuşmuş hotdog arabalarının kokusu demektir. Çünkü, gerçekten, bu sıcakta hotdog yiyen var mı?

Çantamı çapraz askılı olarak taşıyorum ve o kadar da karanlık olmayan karanlıkta ilerliyorum — New York'ta *sevdiğim* tek şey bu. Askı göğüslerimin arasında sıkışmış ve bir başka sıcak günün teri tişörtümü lekelemiş ve beni ferah hissettirmemiş.

Güneş battı, bu da sıcaklığın da düşmesi gerektiği anlamına gelir... Ama hayır, Manhattan'da öyle olmaz. Beton bütün gün ısıyı emer ve gece boyunca tekrar dışarı verir, yüz kat yüksekliğindeki binalar bizi kafeslenmiş fareler gibi hapseder ve esintinin geçip ortamı serinletmesini imkansız hale getirir.

Manhattan'da yaz, Manhattan'da kış kadar eğlencelidir. Açıkçası, Manhattan, yüz katlı binalarda çalışan ya da 2000 yılından sonra üretilmiş bir araba kullanan şanslı azınlıktan biri değilseniz, berbat bir yerdir.

Ben... ikisi de değilim.

Yakındaki bir kulüpten müzik sesleri geliyor. Beş katlı binadan yayılan ışıklar ve hayat, devlerin arasında bir bebek gibi, çölde beni çağıran bir vaha gibi. Orada insanlar olacak. Aynı 5000 metrekarelik alana toplanmayı seçen insanların sayısı nedeniyle sıcaklık da olacak. Ama su da olacak. Gazoz. Muhtemelen klima ve belki, şanslıysam, bir yemek.

Saatlerdir yemek yemedim, bu yüzden başımı eğip, insanların gizlice dolaşp, yapmamaları gereken şeyler yaptıkları sokakların ağzından geçiyorum. Uyuşturucu ve para el değiştiriyor. Çiftler sevişiyor, ama ben tüm bunların rızaya dayalı olduğunu varsayacak kadar naif değilim. Bazı erkekler tartışıyor; uyuşturucu ya da kadınlar yüzünden, emin değilim. Ama kulübe yaklaştıkça kendimi daha güvende hissediyorum.

Tam olarak *kime* doğru yürüdüğümü düşündüğümde, bu tamamen ters bir durum.

Botlarımın sert derisi bacaklarıma sürtünüyor ve yakında oturmazsam yarın ayaklarımla su toplamasına neden olabileceğinden endişeleniyorum. Şortumun yıpranmış paçaları uyluklarımla gıcık ediyor. Tişörtüm ince ve bol, belki biraz da kısa, bu yüzden göbek deliğim açıkta ve yol kenarındaki sokak lambaları göbek deliğime taktığım sahte elmasın parlamasına neden oluyor.

Ne? On beş yaşındaydım ve asiydim, yerel motosiklet kulübü arka odada özel bir etkinlik düzenliyordu...

Yetişkinlik ve yaşla birlikte gelen zeka, bana daha iyisini yapmayı öğretti. Ama o zamanlar, hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğine yemin edebilirdim.

Dudaklarım kurumuş. Can sıkıcı bir şekilde kurumuş, bu yüzden çantama uzanıp dudak kremi çıkarmak istiyorum. Ama sokakta yavaşlamak ya da hedefimden gözlerimi ayırmak, sadece on altı yaşındaki benim yapabileceğim aptalca bir hata olurdu.

Artık o ben değilim. Yirmi dokuz yıllık hayatımda, az da olsa bir bilgelik edindim.

Sözde.

"Hey, bayan!" Saatin geç olmasına rağmen çoktan sarhoş olan bir adamın tiz sesli ıslığı, omuzlarımla savunma pozisyonuna getiriyor. "Hey! Benimle burada kal, güzelim."

Adımlarımı hızlandırdım, ama CeCe'nin — zengin, lüks müşterileri olan lüks bir kulüp — göz teması kurduğum yerden uzaklaştım ve bunun yerine yirmi... ya da elli yaşında olabilecek bir adamın çirkin, müstehcen bakışlarıyla karşılaştım. Onun yaşının bu aralığın neresinde olduğunu sormadan bunu bilmemin imkanı yok. Duş almamış. Tıraş olmamış. Yaz günü cildine, yaklaşmak istemediğim bir parlaklık vermiş. Gözlerimiz buluştuğunda, dudakları kıvrılıyor ve onu bir şekilde daha da sinsi gösteren çarpık bir gülümseme ortaya çıkıyor.

Bazı erkeklerin yaptığı gibi çenesini kaldırarak beni çağırır. "Benimle vakit geçir, güzel bayan. Zaten oraya girmek istemezsin. Güvenli değil."

Buranın dışından daha güvenli olduğuna eminim!

Daha hızlı hareket edip bakışlarımı etrafa çeviriyorum, para ve parlak ışıklardan oluşan kulüpte çaresizce teselli arıyorum, ama bir tuğla duvara çarpıyorum. Ya da bir vücuda, belki. Her halükarda, sağlam bir bariyere çarpıyorum ve çığlık atıyorum, ciğerlerimin derinliklerinden patlayan ve yolda yankılanan istemsiz bir ses.

Eller kollarımı tutar, parmaklar pazılarımı kavrar ve ben ikinci kez çığlık atarım. Kalbim acı verici bir şekilde güm güm atar, diyaframıma çarparak sanki yerinden çıkacakmış gibi hissettirir. Ama beni tutan ellerden kaçmak istesem bile kaçamam. Çok sıkı tutuyorlar. Çok sıkı.

"Bırakın beni." Ellerimi sağlam bir göğse bastırıp geri itmeye çalışırken, etrafımdaki insanlar sokağa çıkıyor.

Sokak sakinleri gösteriyi izlemek için dışarı çıkıyor. Uyuşturucu satan ya da şanslı olanlar bile ruhumun bedenimden ayrılışını izlemekle ilgileniyor.

En azından, gözlerimi kaldırıp kafatasımın arkasına kadar işleyen koyu yeşil bir bakışla karşılaştığımda böyle hissediyorum.

Hareketsiz kalırım. Tamamen ve robot gibi *dururum*, daha büyük, daha tehlikeli bir avcıyla karşılaşan vahşi bir hayvanın donup kalması gibi.

"Um..." Yutkunuyorum, boğazımda takılan sinir topu, yemek borum boyunca acı verici, somut bir şekilde kayıyor.

Beni kaçıran adamın gözleri acımasız. Bakışları insanlık dışı. Saçları koyu, koyu siyah ve öne sarkacak kadar uzun, neredeyse gözlerini kapatıyor. Çenesinde kalın bir sakal var ve birçok kadının bayılacağı dolgun dudakları var.

Gündüz vakti. Söz konusu kadın, öldürülmekten ve cesedinin ortadan kaybolup bir daha asla bulunamamaktan korkmuyorsa tabii.

Bakışları benimkilerle oynuyor. Dudakları sıkıca kapalı ve elleri kollarımı acımasızca sıkıyor, bu yüzden yarın parmak izleri kalacağından eminim.

Bu kötü şöhretli sokaktaki diğer erkeklerin aksine, beni tutan adam ne takım elbise giyiyor ne de evsiz gibi görünüyor. Geniş omuzlarını gösteren bol bir tişört giyiyor, omuzlarının bir tarafı dövmeyle kaplı ve omuzlarının üstündeki kaslar ne olursa olsun, çok kaslı.

Traps?

Bir şekilde, bir dakika içinde ölebileceğim çok gerçek bir ihtimal olmasına rağmen, gözlerimi gövdesinden çekip kalçalarına indirmeyi başardım. Şaşırtıcı bir şekilde, kot pantolon giymiyordu. Ya da eşofman altı. Bunun yerine, bol basketbol

şort giyiyor, kumaşı dizlerine kadar iniyor ve ayaklarında bir çift spor ayakkabı var.

"Sen..." Yutkunup gözlerimi tekrar ona çeviriyorum. Hala kötü bakıyor. Hala karanlık ve tehlikeli. *Bir dakika... Catcaller nereye gitti?* "S-spor mu yapıyorsun?"

Adam... *hala* beni tutan, bakışları öldürücü, korkutucu adam kaşlarını çatıp başını sola eğdi.

"Yani... spor ayakkabılar. Ve tişört." Tekrar geri adım atmaya çalışıyorum. Kendime biraz alan kazanmak için. Ama elleri daha da sıkışıyor. Kararlılığı, sertleşiyor.

Gergin bir şekilde, kurumuş dudaklarımı yalarım. "Şey... saçın biraz ıslak görünüyor," diye açıklıyorum. Aptalca. Sanki *yine on beş yaşımdayım*. "Bu terli olduğunu gösterir, değil mi? Ve tişört. Ve şort." Sağ tarafıma umutsuzca bir bakış atarım, bir çift geçmektedir - adam takım elbise, kadın ise elbise giymektedir. "Spor yapıyorsun. Terli ve yoluna çıktığım için kızgın mısın?"

Gözleri daha da kısılır. *Öfke mi? Sabırsızlık mı?* "Kızgın değilim."

Konuşuyor!

Göğsüm içe doğru çöküyor, oksijen ciğerlerimden sanki dışarıya içeriden daha güvenliymiş gibi boşalıyor.

"Ama bu, tek başına yürümek için uygun bir sokak değil." Boynunu biraz eğiyor, bu hareket keskin bir ünlem gibi; benden epey uzun. On yedi, on sekiz santim; belki de otuz santim daha uzun. "Burada olup çevrene dikkat etmemek, muhtemelen bu yıl yaptığın en aptalca şey."

Gülüyorum. Aptalca ve dürtüsel bir hareket ve bunun mantıklı bir nedeni olduğundan tam olarak emin değilim. Ama yine de oluyor, ses ikimizi de şaşırtıyor, belli ki, elleri uzun adam boynunu düzeltip sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor.

Belki de haklıdır.

"Geçmişim, aptalca ve tehlikeli şeyler yapmaya meyilli olduğumu gösteriyor," diye itiraf ediyorum. "Bunları yapmaya niyetlenmiyorum. Aslında, çoğu zaman dikkatli, akli başında ve saygın olmaya çalışıyorum. Ama kafamı eğip kendi işime bakarken bile, çılgın şeyler beni buluyor."

"Sorunların var gibi görünüyor." Beni biraz fazla hızlı bir şekilde bırakıyor, elinin aniden çekilmesi biraz fazla şok edici, bu yüzden tam anlamıyla geriye doğru sendeleyip kıcıma düşme riskiyle karşı karşıya kalıyorum.

Birkaç adım sendelerim... iki, üç. Belki dört, sonra dizlerim tekrar kilitlenir ve hanımefendiye yakışmayan çırpınışlarımı kontrol altına alırım... sayılır.

Sonra tuğla duvar adamı daha iyi görebildim.

Geniş omuzları ve ince beli. Bir pazı, omuz ve göğsünün ön kısmında, kalbinin üzerinde bulunan gölgeli dövmeler. Uylukları kalın, bacakları uzun. Kalçaları benimkinden birkaç santim daha yüksekte.

Ve onlara bakarken, gözlerim yanlarında yumruklanmış ellerine kayıyor. Sonunda, kaşlarımı çatıyorum. "Ne oldu senin..."

"New Yorklu musun?" diye araya giriyor. "Yoksa klişe olan, otobüsten yeni inmiş gibi mi davranacağız?"

"Klişe mi?" Gözlerimi tekrar ona çevirip yutkunuyorum. Çünkü o, *muhtemelen seni öldürüp cesedini nehre atacak* türden bir şekilde, biraz sevimli. "Beni klişe mi buluyorsun?"

Dudaklarının köşesi seğirir. Çok küçük, çok ince bir hareket, o kadar hızlı ki, dikkatli olmayan bir kadın bunu gördüğünü bile şüphe eder.

"Nebraska'nın küçük bir kasabasından gelmiş gibi görünüyorsun," diye homurdanır. Ellerini beline koyar, alt dudağını dişlerinin arasında gezdirir. "Şehre yeni gelmişsin. Çantanı, hayatında hiç suç haberleri okumamış bir kız gibi taşıyorsun ve tişörtünde '*Ben bir kovboy kızım, şarkıcı/söz yazarı olmak için büyük şehre gidiyorum*' yazıyor."

"Şarkıcı/söz yazarı mı?" Basketbol şortlu devasa adamdan bir anlığına etkilendiğim için dudaklarım geniş bir gülümsemeye bükülür. "İkisini de yapmıyorum."

"O zaman üniversite gazetesi için yazılar mı yazıyorsun?" Gözleri benimkilerle buluştu. "Bir sonraki Anderson Cooper olmak mı istiyorsun?"

"Bir muhabir mi?" Çantamın deri sapını parmaklarımla kavradım. Kalbim hâlâ güm güm atıyordu, ama sokaklarda dolaşan adamlar artık beni korkutmuyordu. *En azından şu anda.* "Hayır." Hâlâ sırtarak, botlarıma kısa bir bakış attım. "Ben gazeteci değilim. Olsaydım, bir sonraki Cannon olmayı hedeflerdim."

Anında gözleri tehlikeli, tehditkar bir şekilde kısılr. "Cannon hakkında ne biliyorsun?"

"Doğu Kıyısı'nda en yüksek tirajlı gazeteye sahip olduğunu biliyorum." Omuzlarımı kaldırıp tekrar indiriyorum. "Gazeteci olmak isteyen bir kadın olsaydım, eyaletin en iyi gazetecisiyle görüşürdüm herhalde."

"Hm. Anaokulu öğretmeni mi?"

Şaşkınlıkla başparmağımı kendime doğru salladım. "Ben mi?"

"Mm." Beni, okul çocuklarının biyoloji dersinde kesilmiş bir kurbağayı inceler gibi inceliyor; morbid bir merakla, ama özellikle ilgilenmiyor ya da etkilenmiyor. "Küçük kasaba kızı, küçük kasaba işi. Daha büyük bir şey istediniz, bu yüzden Greyhound otobüsüne atladınız ve Manhattan'a geldiniz."

"Hayır..." Sözcüğün sonundaki P'yi uzatarak gülümsedim. "Öğretmen değilim." Topuklarımın üzerine yaslanarak, sahte bir rahatlık takındım. "Hiç de öğretmen değilim." "Hey!" Diğer adam, ıslık çalan pislik, ıslık çaldı, sesi sinirlerimi bozdu ve beni gölgelerin arasında onu aramak için döndürdü.

"Bu gece kalacak bir yer mi arıyorsun, güzelim?" diye alay etti. "Benim bir odam var, senin de paran var."

Dudaklarım büzülür. Gülümsemem çoktan unutulmuştur ve onun yerine tiksinti dolu bir alaycı gülümseme vardır.

"Bu caddeden uzaklaşmalısın." Tuğla duvar adam kolumu tutup koşmaya başlar, adımları benimkilerin iki katı uzunluğundadır, ben de ona yetişmek için garip bir şekilde koşmaya başlarım.

Boynum, ani hareketin etkisiyle incindi. Midem gerginlikten kıpır kıpırdı.

O pislikle birlikteken daha mı güvendedeyim? Kendi isteğimle tehlikeye mi koşuyorum?

Yine.

"Uh... bayım!" Çantamın askısını bırakıp, "kurtarıcımın" etli elini kolumdan çekmeye çalışıyorum. "Hey! Bırak beni."

"İçeri girmezsen bu geceyi atlatamazsın." Beni zaten gitmek istediğim kulübe doğru sürükledi, gürültülü müziğin ve kalabalığın olduğu yere. Parmakları tenimi morartıyor ve doğal ter kokusuyla rekabet eden tıraş losyonunun kokusu, var olmayan esintiyle bana geri geliyor ve ciğerlerimi dolduruyor.

"Ben..." Tekrar konuşuyor, ama sözlerini anlayamıyorum. "Da... t..."

"Ne?" Müzik daha yüksek sesle çınlıyor, derin bas sesleri kulaklarımda çınlayarak tek duyduğum şey gürültü oluyor, ama ayırt edilebilir sesler yok. "Bayım, siz..."

Beni güvenlik görevlilerinin önünden geçip, insanlarla dolu kulübe doğru fırlatır. Sıcaklık. Gürültü. Alkol ve nikotin. Hepsi havada hakimiyet için savaşır.

"Dansçı mı?" Keskin bir dönüş yapar ve beni duvara iterek sert bir şekilde çarpmamı sağlar.

Beni ittiğinden emin değilim; daha çok, vücudum geriye doğru çöküyor, en yakın sert yüzeye çarpıyor ve ciğerlerimdeki oksijeni boşaltıyor.

Kolumu bırakıyor, ama vücudu bana çok yakın. Göğsü neredeyse benimkine değiyor. "Bacakların uzun, kolların ince. Iowa'dan gelen bir dansçı mısın?"

"Şey..." *İnce* kollarımı ve sanırım çıkıntılı dirseklerimi aşağıya doğru baktım. Sanırım. Eğer bir kusur bulmak zorunda kalsaydım. "Iowa'dan değilim."

"Ama dansçı mısın?"

Sağırma, kulübün iç kısmına bakıyorum. İç çamaşırılı kadınlar. Bir sahne. Direkler. Para, ama dolar banknotları değil.

Bana iş için mi geldiğimi sorduğunu anlayarak, başımı hızla iki yana sallıyorum. "Dansçı da değilim. Striptizci de değilim, seks işçisi de değilim, bir sonraki sorunuz buysa diye söylüyorum. Ve küçük bir kasabadan gelmiyorum."

Karanlıkta bile yeşil olan gözleri birbirine yaklaşıyor. "New York mu?"

Karnımın derinliklerinde kıvrılan korkuya rağmen, geniş bir gülümsemeyle şakacı bir şekilde cevap verdim. "Hayatım boyunca. Şu anda East Village'da yaşıyorum, ama Bronx'ta büyüdüm."

"East Village mı?" Geri çekildi ve beni baştan aşağı süzdü, zihninde beni Nebraska'dan çıkarıp şehre yerleştirirken ikinci bir merak dalgası geldi. "Sen bir sanatçısın. Kil. Ya da metal, belki."

Yine başparmağımı kendime doğru uzatıyorum. "Ben mi?"

"Hm." Kalın sakalları altında çenesi sıkılaşıyor, bu da onu daha da tehditkar gösterir. "Neden buradasın?"

"Burada..." Dudaklarımı sıkıştırıp etrafımızı saran kalabalığa gevşek bir hareketle işaret ettim, "CeCe's'te mi? Sen, şey... beni buraya sen sürükledin."

"Seni tehlikeli bir sokaktan sürükledim. Neden oradaydın?"

"Burası Wall Street," diye gülüyorum. Biraz yüksek sesle. Biraz naifçe.

Bu da arkadaşımın daha da sinirlenmesine neden oldu.

"Bu sokakta işlenen suçlar, benim büyüdüğüm yerde işlenenlerle aynı değil... Nüfus yapısı farklı," diye alay ettim. "Neden buradasın?" Gözlerimi onun fit vücudunda gezdirdim. Kolaylıkla taşıdığı kasları ve bol tişörtünün kol deliğinde bıraktığı boşluk, bir tarafında yara izli kaburgaları ve dövmeyle gösteriyordu. "Burası bir beyefendi kulübü, değil mi?" Bakışlarımı tekrar dudaklarına çeviriyorum. "Bu, beyefendi davranışlarından şüphe duyduğum anlamına gelmez. Ama kıyafetlerin biraz..."

"Koşuyordum."

Burun kıvırıyorum. "Geceleri sık sık koşar mısın? Neden?"

"Çünkü o zaman vaktim oluyor." Bir kez daha vücuduma bakıyor, araştırmacı bakışları neredeyse gerçek bir dokunuş kadar sıcak. "Adın ne?"

"Uh..." Dudaklarının hareketini izliyorum; müzikle çınlayan bir kulüpte söylediklerini anlayabilmemin tek yolu bu. "Adım Kate."

"Hayır."

Şaşkınlıkla, dikkatimi onun gözlerine çevirdim. "Ne?"

"Senin adın Kate değil. Tekrar dene."

"Taylor mı?"

Kafasını salladı. Gerçi, onun savunması için, teklifimi soru işaretleriyle boğmuştum.

"Stephanie."

"Hayır."

"Frances?"

Durdu ve bakışlarını sertleştirerek, bir tür çıkmaza girdiğimizi fark ettim. Neden ve nasıl bu noktaya geldiğimizi tam olarak bilmiyorum.

Ama yeni adımın sonsuza kadar Frances olacağını düşündüğüm anda, o karşılık verir: "Hayır. Adın T ile başlıyor."

Tek bir kaşım alnımda yukarı doğru kalkar. "Ha?" "Taylor, ikinci yalan denemen, ama T sana kolay geldi.

Yani muhtemelen T ile başlayan gerçek adını söyleyecektin, ama yarıda fikrini değiştirdin ve bu yüzden bu noktaya geldin."

Hay aksi, haklı.

"Sen dansçı, öğretmen, şarkıcı ya da şarkı yazarı değilsin. Ama ellerinle çalışıyorsun." Çenesi kalkar, çantamın askısını sıkıca kavrayan parmaklarımı işaret eder. "Sanata hayır diyorsun, ama sana inanmıyorum. Bronx'ta büyüdüğünü iddia ediyorsun, ama aksanın hafif Boston aksanı ve ten rengin Pasifik Adaları'na ait olduğunu gösteriyor. En önemlisi, bu geceki varlığın ve sürekli göz teması kurman, çatışmayı seven biri olduğunu gösteriyor." Başını sallar. "Bu sokaklarda çatışma istememelisin."

"Göz teması, yakın zamanda atlattığım soğuk algınlığından kaynaklanan kulak enfeksiyonunu gösteriyor," diye karşılık veriyorum. "Ve bu göz-göz teması değil, göz-dudak teması, böylece senin telaffuzun kulağıma tam olarak ulaşmadığında bağlamı anlayabiliyorum." Gözlerimi devirip devam ediyorum, "Genel olarak çatışmayı umursamıyorum,

ama çoğu insan beni rahatsız etmez. Hayatımda hiç Boston'a gitmedim, ama bir keresinde oradan bir adamla tanıştım. O zamanlar yaklaşık doksan yaşındaydı ve bu yaklaşık on yıl önceydi. Çok yüksek sesle konuşsa da oldukça nazikti. Annem Hawaii'de doğdu ve babam New Yorkluydu." Durup gülümserim. "Bronx. Ten rengime gelince," ince, yumrulu, zeytin rengi bronzlaşmış kollarımı aşağıya doğru baktım. "Babam olarak tanıdığım adam isteyken annemin yerel bir adamla birlikte olmadığını nereden biliyoruz?" Ellerimi indirdim ve duvardan itildim. "Bronx, Latin topluluğunun büyük bir kısmının yaşadığı yer. Öyleyse babamın aslında Latin olmadığını nereden biliyoruz?"

O homurdanır. "Her neyse. Tanya?" Sonra elini uzatıp bileğimi yakalar ve üç adam beni ezip geçmeden bir adım geri çeker. "Trista?"

"Ben..." Kafamın arkasını tuğla duvara dayadım — gerçek tuğla duvara, testosteronla dolu versiyonuna değil. "Ne?"

"Taya? Tatiana? Tessa?"

"Adımı tahmin etmeye mi çalışıyorsun?"

"Tiana. Tina." Elimi bıraktı ve elini kaldırıp sakallarını kaşıdı. "Göz bebeklerin az önce büyüdü ve burun deliklerin genişledi. Yani adın T harfiyle başlıyor."

"İyisin." Kıkırdarak, düşünceli bir şekilde etrafına bakarken onun bakışlarını takip ettim. "Profesyonel bir profilci misin? Yoksa bu sadece eğlence için mi yapıyorsun?"

"Tina? Tee? Tee!" Gözlerim büyüdüğünde gözleri benimkilere kilitlendi. "Sadece Tee mi? Bu bir şeyin kısaltması mı?"

"Bana tuhaf, yoğun adam tavırları takınmadan adımı sorabilirdin. Bu arada, 'sadece eski Tee' değil."

Telefonum çantamın derinliklerinden titriyor, titreşim tek ipucum, çünkü gürültülü kulübün sesinden zil sesini duyamıyorum. Kapağı açıp elimi içine sokuyorum, ekrana bakıyorum ve bir arkadaşımın adının yanıp söndüğünü görüyorum.

Telefonumu eğdim, bu adam etkileyici boyunu kullanarak üzerime dikilip mahremiyetimi ihlal ettiğinde dudaklarımdan bir gülümseme yayıldı.

Ekranı onun görüş alanından çevirip, cevaplamak için kaydırdım, sonra cihazı kulağıma götürürken ona "bekle lütfen" işareti yaptım. "Jazzy? Buraya geldin mi?"

"Neredeyse!" Diğer kulağımı tıkamak ve kulübün gürültüsünü engellemek için "bekle" parmağımı kullanıyorum. "Beş dakika içinde içeri gireceğim. Sen orada mısın? Müzik sesi geliyor."

"Evet, sağ salım geldim. Seni barda bekleyeceğim, tamam mı? Buradaki erkekler biraz elleri uzun."

"Evet, şey..." Arkadaşım mırıldanıyor, telefonumdan titreşimi neredeyse hissedebiliyorum. "Mafyanın sahibi olduğu bir kulübün içindesin, o yüzden ellerini senden uzak tut. Ama, şey..." Kıkırdıyor. "Nazikçe."

Öldürücü gözleri olan, 90 kilo civarında bir adamın bana doğru eğildiğini fark edince, mümkün olduğunca duvara yakın durup onun güçlü bakışlarını inceliyorum. "Öyle mi? İsimleriniz?"

"Uh..." Jazzy bir gazeteci, ya da en azından öyle olmak istiyor. "Soyadım Malone. Felix patron. Küçük kardeşi Micah ise onun ardından gelen kişi."

Brick-Wall'un sıkılmış çenesini inceliyorum. Şüpheli gözlerini. "Sadece ikisi mi?"

"Şehirde, evet. Ülkenin diğer tarafında üç tane daha var. Onlardan herhangi birini gördün mü?" Sesi daha heyecanlı hale geliyor. "Gazetede ki fotoğrafları kadar yakışıklı mı?"

"Söyleyemem."

Brick-Wall'un eli uzanıp bileğimi kavrar. O kadar hızlı ki, kendimi kaybetmeden önce, kesik kesik bir "Yakında görüşürüz, tamam mı? Barda buluşalım!" derim.

Cihazı avucumdan alır ve ekranı inceler, gözleri endişeyle kısıılır.

"Arkadaşım."

Ekranımı defalarca kaydırmasını izliyorum, kalın başparmağıyla telefonumu çizerek utanmadan kişisel işlerimi kurcalıyor. Banka uygulamamı kontrol ediyor, ancak şifre sorulunca geri çekiliyor. Sonra sosyal medyama geçiyor ve adım ve resmim hemen karşısına çıkınca kendi sorusuna cevap veriyor.

"Tiia HulkMan..." Sorgulayan bir bakışla başını kaldırıp gözlerime bakar. "Adın Tiia HulkMan mı?"

"Tiia Hale." En büyük, en güven verici gülümsememi göstererek telefonumu geri alıyorum ve meraklı adama boş elimi uzatıyorum. "HulkMan gizlilik için, çünkü bu dünyada basketbol şortu giyen, bu kelimenin anlamını bilmeyen tuhaf adamlar var."

O benim jestimi kabul etmediğinde, uzanıp elini tutuyorum ve bizi el sıkışmaya zorluyorum — ve Beefcake'in kolu oldukça ağır olduğu için pazılarım şişiyor. "Ama 'Tee'de oldukça yaklaştın." Elini bırakmıyorum. Elini bırakmıyorum. Belki damarlarımda akan ada kanı yüzündendir, ama dudaklarımı büzüp onun bakışlarını karşılıyorum. "Sen kimsin?"

Lütfen Felix Malone olmasın, Felix Malone olmasın, Felix Malone olmasın!

"Micah." Bu kelimeyi sessizce ama sertçe söylüyor. Ve bir an için *"Evet! Büyük Felix Malone değil"* diye sevinirim, ama sevincim beynim durumu kavrayıp onun verdiği ismi fark edene kadar sürer.

Micah.

Lanet olası Micah *Malone* gibi.

Mafya!

"Sen ve arkadaşın CeCe's'te bir süre kalmayı mı planlıyorsunuz?" Elini elimden çekip kıyafetlerime bakıyor. "Kısa şort ve asker botları giyiyorsun. Burası için pek uygun bir kıyafet değil."

Pot, çaydanlık ile tanış. "Terli bir tişört giyiyorsun. Kaba olma."

"Koşuyordum," der. "İçeri girmeye hiç niyetim yoktu, ama sonra bu kızı gördüm, giysileri yetersiz, yalnız başına yürüyor ve lanet bir serseri tarafından taciz ediliyordu."

"O serseri sen misin?" Çantamın askısını sıkıca tutuyorum ve yeşil gözleri benimkilere dikildiğinde sırtıyıyorum. "Senin dışında kimse beni yakalamadı, duvara itmedi ya da özel eşyalarımı çalmadı."

"Tiia!" diye uzaklardan bir çığlık duyulur.

"Ooh." Hayatımı kurtarmaya gelen kadının sesini tanıdığım için dönüp bakarım. *Ya da, benimle içmeye gelen kadının.* Ama onun gelmesinin kullanışlı bir yan etkisi, Brick-Wall'dan kaçabileceğim anlamına geliyor. "Jazzy!"

Micah'a bakarım, ama başparmağımla, benden çok daha az giyinmiş olan, yavaşça yaklaşan şapşal arkadaşımı işaret ederim. "Ölümüne dostum geldi, o yüzden ben..." Sağ tarafa bir adım atarım, hala duvara yaslanmış durumdayım, bu yüzden kaba tuğlalar arkamı kaplayan kot pantolonuma sürtünüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Micah."

"Hayır, değildi. Hiç hoşuna gitmedi."

"Evet, doğru," diye onaylıyorum. "Ama eğer terbiyemi unutursam, annem kıcımlı pataklayacak... ve bunu yaparken de çok eğlenecek."

Parlak kızıl saçlı arkadaşımı bulduğum yerden on metre uzakta görüyorum ve ona geldiğimi haber vermek için birkaç parmağımı ona doğru sallıyorum.

"Hayatın güzel olsun," diye mırıldanıyorum korkutucu, *ama aynı zamanda sinir bozucu derecede yakışıklı* yabancıya. "Kendine dikkat et." Ön kapıya doğru başımı sallıyorum. "Dışarıda ellerini kullanmayı seven adamlar var, sağdan soldan insanları kapıyorlar."

Botlarımla dönüp, lanet olası bir mafya üyesiyle karşılaştıktan sonra bile hayatım hala sağlam olduğu için, elbisesinin benim üstümden daha küçük olabileceği arkadaşımın yanına koşuyorum.

"Geç kaldın!" Manikürlü elini tutup kulübün karşı tarafındaki bara doğru koşar adımlarla ilerliyorum. "Az kalsın ölüyordum, Jaz."

"Ne?" Benim kaba davranışlarıma rağmen, yüksek topuklu ayakkabılarla kolayca manevra yapıyor. "Abartıyorsun. Herkes iyi."

"Micah Malone'a rastladım!" Arkadaşımı bir tabureye oturtuyorum, sonra yanına oturuyorum. "Mafyanın sahibi olduğu bir kulübedeyiz ve ben Mambo Number Two ile baş başa kaldım. Bu gece istediğim bir adrenalin patlaması değildi."

Alaycı bir şekilde omzumun üzerinden bakıyor, bu *yüzden* onun bahsettiğim adamı aradığını *biliyorum*. "Yakışıklı. Dağınık, maraton koşmuş, muhtemelen canavar gibi sevişir türden bir yakışıklılık."

"O yasak bölge." Barmen'e dönüp gözlerimiz buluştuğunda gülümsüyorum. "Soda lütfen."

Cevap olarak dudaklarının hareket ettiğini görüyorum ve delici gri gözleri benimkilere bakıyor, ama biz buradaki hoparlörlere daha yakınız ve dudakları gür sakalıyla gizlenmiş durumda.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

Tekrar konuşur, kelimeleri daha yuvarlak ve daha belirgin, bu yüzden O ve P harflerini ayırt edebiliyorum, ama yine de anlamıyorum.

Ona biraz eğildim. "Ha?"

"Uzun!" Jazzy dirseğini bar tezgahına koyar ve barmen ona baktığında, ona seksi bir gülümseme atar. "O uzun bir bardak istiyor, lütfen. Ama az buzlu olsun. Aksi takdirde, kızgın bir hamster gibi öfkeyle çiğner." Göz kırpar ve kredi kartını önümüze atar. "Ben de bir votka tonik alayım lütfen."

MICAH

O KİM LAN?

CeCe'nin içindeki merdivenleri çıkarken, müzik damarlarımdan akıyor ve ellerim yanlarımda sıkışıyor. Ama bu dürtüyü görmezden gelmeye çalışsam da, asma katın korkuluğundan aşağıya bakıp barda oturan esmer kadını izliyorum. Vücudunun uzun hatlarını inceliyorum. Dar tişörtünden görünen düzgün, atletik omuzları. Kompakt vücuduna rağmen belirgin kasları. Daha aşağıda, ince uylukları ve kaslı baldırları, Bayan Hale'in egzersize yabancı olmadığını gösteriyor.

Spor salonuna gidiyor mu, yoksa benim gibi geç saatlerde koşarak kendini zorluyor mu, bilmiyorum. Ama eforun ne olduğunu biliyor. Sıkı çalışmanın ne olduğunu biliyor.

Tiia ucuz takılar takıyor: kulüp ışıkları altında parıldayan birkaç bilezik ve boynunda ince bir altın zincir. Renginin solması, terlerken veya duş alırken bile onu her zaman taktığını gösteriyor.

İkinci katta, VIP alanından geçip, şık takım elbiseler giyen silahlı adamların etrafından dolaşıyorum. Beni durdurmuyorlar. Ben yoluma devam ederken ve Tiia'nın kızıl saçlı, ateşli yardımcısının Gregory ile flört etmesini izlerken yoluma çıkmıyorlar. Sakallı erkekleri seviyor gibi görünüyor; ya da belki *de* sadece erkekleri seviyor. Flört etmeyi seviyor. Gürültücü olmayı seviyor.

Tiia ile geçirdiğim iki dakikadan anladığım kadarıyla, bu onun kişiliğinin tam tersi.

Kişiliği *var*. Dışa dönük, alaycı ve pasif agresif... Dünyadaki en yakın ve en iyi arkadaşım olan kardeşim Felix'in hiçbir şekilde pasiflik belirtisi göstermediğini düşünürsek, bu hoş bir değişiklik.

"Micah!" Felix, köşede bulunan "kendi" masasına oturur, böylece aşağıdaki kulübü kuşbakışı görebilir, ama gölgede ve güvende kalır, böylece istemediği sürece kimse onu göremez.

Dikkatimi, belki Hawaiili, belki Porto Rikolu, ama kesinlikle zeki Tiia'dan ayırıp, Michaels ve Stovic'in önünde durduğumda, kardeşim Felix'in askerleri, ben yokken, kardeşim Felix'e çeviriyorum.

Michaels ve Stovic'in önünde durduğumda dikkatimi kardeşimden Tiia'ya çeviriyorum. Felix'in askerleri, ben yokken.

Onlar ayrılır, ben geçerken selam vermek için çenelerini eğerek, sonra kardeşimin arkasına dolanırım, Tiia içkisini yudumlarırken ve arkadaşının durmadan konuşmasını dinlerken gözlerim onun yüzünün yan tarafına dikilir.

"O kim?" Felix, düşük bardakını kaldırıp küçük bir yudum aldı, dudaklarım sıkıca kapalı kaldığında bir an sonra bana baktı. "Micah mı?"

"Tam emin değilim." Bir sandalyeyi çekip masadan uzaklaştırıyorum, o kadar hızlı oturuyorum ki, sandalyenin ayakları yere sürtünüyor. "Tiia Hale. New Yorklu olduğunu söylüyor, ama onu dışarıda bulduğumda oldukça kaybolmuş görünüyor." Ellerimi kaldırıp sağ başparmağımı sol avucuma batırıyorum, parmaklarımdan yayılan ve dalgalar halinde ön koluma yayılan ağrıyı masaj yapıyorum. "Kendi dediğine göre öğretmen, dansçı, sanatçı, müzisyen ya da gazeteci değil, ama bana gerçekte ne iş yaptığını söylemiyor. Görünüşe göre East Village'da yaşıyor. Yalnız mı yaşıyor, söylemedi."

Sessizlik hakim, sadece hoparlörlerden gelen müziğin *güm, güm, güm* sesleri duyuluyor. Aşağıdaki bedenlerin hareketleri. Sahnede kadın bedenlerinin kayması.

CeCe's, bir ay önce kapılarını açtığından beri yasal ticaretle bir milyon doların üzerinde ciro yaptı. Polisler ara sıra ihlalleri araştırmak için uğruyorlar, ama biz onları memnuniyetle karşılıyoruz, olmayan bir şeyi bulmaya çalışmalarını teşvik ediyoruz, sonra hiçbir şey bulamadıklarında onlara hoşça kal diyor ve kötü bir tavırla ayrılıyorlar.

Üç kez ziyaret ettikten sonra taciz ihbarında bulunuyoruz ve arama emri olmadıkça bir daha hiçbir polis memuru kapımızdan içeri giremiyor.

Kulüp, Felix'i mutlu edecek ve beni daha az stresli tutacak kadar para kazanıyor.

Mevcut durum bir yana.

Sonunda, düşünceli bir anın ardından, Felix dirseklerini masaya koyar ve dikkatini Tiia'nın profilinden çeker. "Onunla yatmak mı, evlenmek mi, yoksa öldürmek mi istiyorsun? Çünkü," yumruğunun kenarıyla koluma vurarak, ben kulüp ışıkları altında onu izlemek isterken dikkatimi çekmeye çalışır. "Şu anda ifadenin ne anlama geldiğini tam olarak anlayamadım. Hissettiğim şey..." Geriye yaslanıp çarpık bir gülümseme gösterir, "çekicilik. Ama bu konuda kızgınsın."

"Çekici bulmuyorum." Yani... Buluyorum. *Sanırım*. Ama bu onun güzel ve cesur olması nedeniyle. Bir kadında en sevdiğim iki özellik. "Ve kızgın da değilim."

"O zaman neden somurtuyorsun?" Elini uzatıp kaşlarımın arasındaki derin çizgiyi dürttü. "Huysuz görünüyorsun."

Kolunu itip uzaklaştırıyorum, bu hareketimle maaşlı tüm gardiyanların keskin bakışlarını ve uyarıcı gözlerini üzerime çekiyorum.

Ama Felix *benim* patronum değil. Diğerlerinin patronu olduğu gibi değil. Medya ve bizim dünyamızın dışındaki herkesin inandığı gibi benim üstüm değil.

Felix, babamız öldüğünde onun bıraktığı yerden aileyi devraldı. Bu yüzden, bir Malone konuşması gerektiğinde, Felix konuşur; bir Malone görünmesi gerektiğinde, Felix'in yüzü gösterilir. Bir karar verilmesi gerektiğinde, insanlar Felix'e bakar.

Ama bunların hepsi sadece görünüşte öyle.

Felix, Malone ailesinin sembolüdür, çünkü bir Malone idam edilecekse, o da hedef tahtasında olmak ister.

Onun işi budur. Kardeşlerini korur.

Ancak kararlar nadiren *ortak* anlaşma olmadan alınır. Ve yatırımlar asla çoğunluk oyu olmadan yapılmaz.

Felix aileyi yönetmek istemiyor; sadece bizim çevremiz dışındaki herkesin öyle olduğunu *düşünmesini* istiyor, böylece işler karıştığında, öldürülmesi gereken beş kişinin listesinin başında o oluyor.

"Bana vurdun," diye kıkırdar, sessizce konuşur ama parmaklarını ileri doğru hareket ettirerek adamlarına kulübü izlemeleri ve bizi izlememeleri için gizli bir işaret verir. "Misilleme yapmamı mı istiyorsun?"

"Evde." Geriye yaslanıyorum, dudaklarım seğiriyor ve koşudan sonra göğsüm hala soğuyor. Ciğerlerim temiz hava arıyor ama burada yok — kardeşim boş zamanlarında sigara içtiği sürece yok. "Evdeki spor salonuna gidip bu meseleyi halledeceğiz."

Tiia ve arkadaşına tekrar bakıyorum. "Neden bana iki kez bakıyor, Lix?"

Gözlerini yüzümün yanından çekip bara doğru bakıyor. "Çünkü o seks sembolü, sen ise hala bakir olduğun için mi?"

Göğsümden yumuşak bir kahkaha yükselir. "Öyle de olabilir. Yatağıma aldığım hiç kimse kaşıntımı tam olarak gideremedi."

"Seçiciymişsin," diye alay ediyor. Sonra Tiia'ya doğru başını sallıyor. "Onu bir tur atmak ister misin?"

"Kendimi Micah olarak tanıttım." Ellerimi indirip yanağımın içini ısıtırım. "Sadece Micah. 'Malone' yok. Yine de benden yeterince hızlı kaçamadı."

"Belki de önceki 'kaşıntılar'ın, yatakta değersiz olduğun dedikodularını yaymıştır." Gülümsemesi genişler, şakacı ve alaycıdır. "Belki de ünün senden önce gelir ve o da zamanını işe yaramaz birine harcamak istemez."

"Lanet olası beceriksiz," diye mırıldandım. "Hiç akıllı bir konuşma yapabilir misin? Sana, kulübümüzün dışında gizlice dolaştığını ve adımı öğrendiğinde bana göz kırptığını söylemeye çalışıyorum. Sanki kim olduğumu biliyormuş gibi."

"O New Yorklu." Omuzlarını silkiyor. "Burada beş dakikadan fazla yaşamış herkes senin adını bilir. Bu da demek oluyor ki, gangsterlerle yatmak istemeyen normal, akıllı başında kızlar korkup kaçacaklar. Ne içiyor?" Kadınların olduğu yere doğru başını sallıyor. "Votka mı?"

"Bilmiyorum."

Cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum, sonra tekrar çıkarıp, seksi bir doktorun mesajlarını atlayıp dudaklarımı sıkıca kapatıyorum, Felix'in bilmediği bir şeyi fark etmesin diye.

Kişiler listesini kaydırırken, barın yanındaki telefonun numarasının üzerinde duruyorum, sonra tuşlayıp cihazı kulağıma götürüyorum ve Gregory'nin topuklarını döndürüp arka duvardaki yuvasından telefonu alması için bir an bekliyorum.

"Hey, patron!" Duyulmak için bağırır, telefonu kulağına ve omzuna sıkıştırır, sonra geri dönüp bira doldurmaya devam eder. "Yukarıya bir şey gönderilmesini ister misin?"

"O kadınlar ne içiyor?"

Greg donar, gözleri bana doğru kayar — duman ve gölgelerin arasından beni görebildiğinden emin değilim — sonra gözlerini tekrar indirir ve Tiia ile arkadaşına bakar.

Şu anda bu kulüpte yüzlerce kadın var. Ama o, tereddüt etmeden bahsettiğim iki kadına bakıyor.

"Kızıl saçlı olan votka içiyor patron."

"Diğeri?"

"Soda. Onun da işitme sorunu olduğundan eminim, çünkü son üç dakika içinde en az yedi yüz kez *'ne'* diye bağırıldığını duydum. Arkadaşı seninle Lix hakkında gevezelik ediyor ve esmerin gözleri donuklaşıyor. Dinlemiyor. *Dinleyebileceğinden* emin değilim."

"Kızıl saçlı kadın benim hakkımda mı konuşuyor?" Lix'e bakıyorum, içgüdülerim doğru çıkmış, yaralı elimi kucağımda sıkıyorum. Sağ elimle masaj yapamadığım için, yumruk yapıp sıkmak en iyi seçenek. Bu, tendonları gerer ve kaşıntıyı giderir — daha önce bahsettiğim kaşıntı değil, ama... benzer bir şey. "Ne diyor?"

"Sanırım esmer kadına aile hakkında bilgi veriyor. Sadece bazı parçaları duyabiliyorum, ama genel olarak kızıl saçlı kadın bir yazar ve Malone ailesi bu yıl gazetecilik dünyasında oldukça ses getirmiş gibi görünüyor. Yaşlı Tim'in ölümü, Felix'in baş patronluğa terfi etmesi. Bayan Cannon'un son makaleleri. Kızıl saçlı kadın temelde senin ünlü olduğunu söylüyor. Ama Bayan Cannon'un kendisi yayınlamadığı hiçbir bilgiye sahip değil."

"Peki esmer kadın ne diyor?"

Greg burnunu çekiyor, birayı doldurmayı bitiriyor ve bardağı, akan köpüğü toplayan çelik ızgaraya koyuyor. "Açıkçası, şu anda oturarak uyuduğumu düşünüyorum. Birkaç dakika önce arkadaşına *"uh huh"* dedi. Sonra da *"gerçekten mi?"* dedi. Ama aslında umursadığını sanmıyorum. İyi duyamıyor, bu yüzden tahminimce Red'den tekrar etmesini istemekten vazgeçti. Sadece soda suyunu yudumluyor."

"Bu geceki planları ne?"

"Bilmiyorum patron." Dönüp bar boyunca ilerleyerek başka birinin siparişini almaya başlıyor. "Red dans etmekten bahsetti. Roscoe adında bir adam buraya geliyormuş, çünkü onlarla buluşmak istiyormuş. Ama güzel olan ilgilenmiyor. Eminim yakında tualete gitmek için izin isteyecek, pencereden dışarı çıkacak ve pijamaları ve kedileriyle evine gidecek."

Barmenden dikkatimi ayırıp Tiia'yı tekrar inceliyorum. Uzun saçları, yüksekte at kuyruğu şeklinde bağlanmış. İnce boynu, izsiz. Dövme yok, cinsel yaşamın kanıtı yok, kötü duruşundan da bir şey anlaşılmıyor. *Bu da olası meslekler listemden masa başı işleri eliyor.* "Kedilerden bahsetti mi?"

"Hayır," diye gülüyor. "Bu çok genel bir genellemeydi. Sadece çevresinden hiç etkilenmemiş gibi görüldüğünü ve buradan çıkmak istediğini söylüyorum. Saat daha on bile değil, yani çıkarsa, eve erken varıp televizyonda bir şeyler izleyip makul bir saatte yatabilir." Uzun bir süre durakladıktan sonra soruyor: "Onu tanıyor musun?"

"Onunla tanıştım. Onları izle, tamam mı? Roscoe ortaya çıkarsa, sorun çıkarmadığından emin ol, ve başka biri yaklaşmaya kalkışırsa, onunla da ilgilen. Ben buralarda olacağım. Eğer kalkıp gitmek isterse, hemen bana haber ver."

"Evet, patron." Bardağı bara koyar ve bükülmüş boynundan telefonu çıkarmak için uzanır. "O bir sorun mu, efendim, yoksa koruma altındaki bir tür mü?"

"Henüz emin değilim." Ayağa kalkarken, dudaklarında sönmüş bir sigara ile dönen Felix'in bakışlarını üzerime çekerim. "O benim kanımı kaynatıyor ve bunun şehvet değil, hayatta kalma içgüdüğü olduğunu düşünmeden edemiyorum. Daha sonra aşağı inip kendimi tanıtacağım."

Telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırıyorum, sonra Felix sigarasını yakarken uzanıp o lanet şeyi dudaklarından koparıyorum. Avucumda ezip, milisaniyeler içinde onu sinirlendiriyorum. "Babamız kanserden öldü, aptal. Onu sevmiyorduk, bu yüzden pek umursamadık. Ama seni yakın zamanda bezle görmek istemem."

Telefonumu cebime atıp avucumu açarak tütün ve külleri masaya döküyorum, sonra sandalyemin etrafından dolaşıp onu yerine itiyorum. "Yukarı çıkıp üstümü değiştireceğim. Sonra da etrafta dolaşıp işleri kontrol edeceğim."

"Bu gece senin çalışma gecen değil," diye bağırır. "Ve o benim son sigaramdı, kaltak. Tören için saklıyordum."

"Özel bir şey mi?" Gözlerimi devirip kendimi kulüp salonuna bakmamak için zorladım. "Bütün gece sigara içtin, gerzek."

"Bu son paketimin son sigarası." Dönüp bakmam gerekmeyen bir askere başını salladı. "Christabelle bu konuda bana baskı yapıyor. Minka da öyle. Bu yüzden, sigarayı bırakıp daha iyi bir adam olmadan önce son paketimin tadını çıkarıyordum."

"Uh-huh. Öyleyse, sana yardım etmiş oldum." Normalde bu kulüpte giyeceğim kravatı çekmek için uzandım, ama tabii ki terli tişörtümü sıyırdım.

Bu yerin önünden koşarak geçiyordum. Rotama devam etmeden önce durumu kontrol ediyordum. Ama Tiia dışarıdaydı, katillerle dolu bir göle giriyordu.

Herkes çiftleşme mevsiminde dişi ördeklerin başına ne geldiğini bilir.

"Christabelle hala ofiste mi?" diye kardeşim soruyorum. "Bu yüzden mi streslisin?"

Kriptonitini ortaya çıkardığım için şimdi geri çekiliyor. "Birkaç gün sonra çıkacak büyük bir yayın için bazı işleri bitiriyor. Jasper nöbet tutuyor, sonra onu bana getirecek. İşini bitirene kadar burada bekliyorum, böylece birlikte eve gidebiliriz."

"Ve bu arada, ciğerlerini karartıp, mızızızlanan bir bebek gibi somurtuyorsun."

"Seksi şort ve havalı botlar giyen bir kıza takıntılı olan adam diyor bunu." Stovic bana uzanıp kendi sigara paketini uzattığında, Felix şakacı bir gülümsemeyle göz kırıyor.

Felix kabul eder, kartonu açar, bir sigara seçer, dudaklarının arasına yerleştirir ve geri kalanını geri atar. "Sonuncusu, beyler. Bugünden itibaren, beni bir daha bu lanet şeylerle görmeyeceksiniz."

"Uh-huh." Ben de onu kapıyorum, avucumda ezip gülümsüyorum, onun katil bakışları, daha zayıf bir adamın bağırsaklarını eritecek bakışları, benimkilere kilitleniyor.

"Sana bir iyilik daha yaptım," derim zekice. "O boku ciğerlerine çekmeyi bırak, yoksa Christabelle'e söylerim." Sonra elimi masaya koyarım, hiç rıza göstermediğim amputasyondan dolayı kolumdan bir acı geçer ve onun bakışlarıyla karşılaşırım. "Ve başka bir kadının seksi şortlarından ya da şortla nasıl görüldüğünden bahsetme, yoksa bunu da Christabelle'e söylerim."

O arkasına yaslanıp alaycı bir şekilde gülümser. "Sen bir pisliksin."

Tekrar dik dururum ve masanın etrafından dolaşırım. "Seni hizada tutmak için bu yeni düğmeye basmayı seviyorum. Sen başımın belasısın Felix. Ve Christabelle hepimizin istediği tasma."

Stovic ve Michaels'ın önünde durup kaşımı kaldırdım. "Artık ona sigara yok. Adamı duydunuz, sigarayı bırakıyor. Ona yardım edin."

Onlar onaylayarak başlarını sallayınca, ikilinin arasından geçip merdivenlere doğru ilerledim. Sonra aşağıya değil, yukarıya çıktım ve varlığıyla beni durup bakmaya zorlayan güzel kadın Tiia Hale'i geride bıraktım.

Gerçekçi tarafım, onun hakkımda edindiği izlenimi düzeltmek için düşünmeye ve kıyafetlerimi değiştirmeye gittiğimi kabul ediyor, ama vicdanımın bu kısmını bir kenara itip, kendime defalarca burada olduğumu söylüyorum. Çalışıyorum. Bu yüzden, bu işe uygun giyinmeliyim.

Ve Tiia Hale'i tekrar görürsem... Eh, bu da keşfetmekten çekinmeyeceğim hoş bir bonus olur.

Ne yazık ki, ütülü takım elbise giyip, saçımı tarayıp, bir kadını bana yaklaştırmaya yetecek kadar kolonya sürdüğümde, ne kısa elbise giymiş kızıl saçlı kadını ne de diğer, çok daha ince bir şekilde seksi olan kadını bulabiliyorum.

"Gregory?" Bara yaklaşıp, Tiia'nın az önce oturduğu tabureye yaslanıyorum. Koltuk hala sıcak ve içtiği bardağın

hala duruyor, kenarında hala yoğunlaşma var. "Hey!"

Dönüyor, gri gözleri bana baktığında genişliyor, sonra da gözetlemesi emredilen taburelere bakıyor.

"Neredeler?"

"Patron." Bu mekânda içki isteyen diğer insanlara hiç aldırış etmeden, benim durduğum yere doğru koşar. "Bir saniye önce buradaydı, yemin ederim."

"Giderken beni çağırmanı söylemiştim!"

"Gittiğini görmedim. İzliyordum." Yutkunur, zayıf çenesini gizlemek için sakal bırakmasına rağmen gırtlığı belirgin bir şekilde hareket eder. "Yemin ederim onları izliyordum. Adam geldi ve bir saniye önce üçü de orada oturuyordu."

"Roscoe mu?" Kapılara doğru bakıyorum, ama içerideki ışıklar dışarıyı görmeyi imkansız kılıyor. "Ne kadar önce geldi?"

"Yaklaşık beş dakika önce." Ellerini bara koyar ve etrafımızı saran susamış müşterilerin çığlıklarını görmezden gelir. "Ama içki istemedi, ben de başkasına servis yapmaya gittim."

"Ve şimdi hepsi gitmiş. O gitmiş." Ellerimi ceplerime sokup ne yapacağımı düşündüm.

Sanırım nerede yaşadığını öğrenebilirim. Eğer gerçekten bilmek istersem. Oraya gidip, eve güvenli bir şekilde vardığından emin olabilirim. Roscoe'yu kışına tekme atabilirim. Aşırı televizyon izleme ve çok sayıda kedi durumunu kontrol edebilirim.

Ya da bu konuyu bırakıp, Tiia Hale'i kontrol altında olan bir dünyada sadece bir sapma olarak görebilirim.

"Üzgünüm." Gregory uzanıp koluma hafifçe vurur. "Gerçekten üzgünüm. Onları izliyordum. Yemin ederim, sadece bir saniye için başka yere baktım."

"Evet." Elini çekip bardan uzaklaşıyorum. "Onu tekrar görürsen, hemen bana haber ver."

Dönüp duyup duymadığını kontrol etmiyorum ve kesinlikle geri dönüp onayını beklemiyorum. İsteğim basit. Akıllı bir adam ne beklendiğini bilir.

Neyse ki Gregory *genelde* akıllı ve gözlemci bir adamdır.

Uzun bir başarı listesindeki tek bir başarısızlık cezalandırılmamalı. Tim bu aileyi böyle yönetiyordu, ama Felix ve ben işleri böyle yürütmüyoruz.

Kalabalık odayı geçip kapıya doğru ilerliyorum, ama caddeyi geçen koyu saçlı güzeli göremiyorum. O uzaklaşırken

Ya da var olmayan esintide sallanan uzun saçlarını. O sadece... gitmiş.

Ve kendimi tanıttığımdaki ifadesinden anladığım kadarıyla, geri dönmeyi düşünmediğinden eminim.

Akıllıca bir hareket, gerçekten.

"Selam, Micah." Dostça bir ses ve farklı bir güzel gülümseme, zihnimi tekrar buraya ve şu ana getiriyor ve gözlerim gülümseyen Christabelle Cannon'a kayıyor.

Jasper'ın yanında yürüyor, ayak parmaklarımız neredeyse birbirine değecek ve parfümü ciğerlerime derinlemesine dolacak kadar yaklaştığında duruyor. "Bu gece çok kalabalık, ha?"

"Evet." Kafasının üstünden, korumasına doğru bakıyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, efendim." Boyu yaklaşık 1,88 metre, kilosu 90 kilo, kaslı ve ateşli bir adam. Onun işi, basitçe, Christabelle'in günü sağ salim geçirip Felix'e dönmesini sağlamak. "Tribute ofisinde her şey yolunda. Dikkat edilecek bir şey yok."

"İyi."

Kardeşimin başına gelen en iyi şey olan kadına tekrar baktım. Bazı yönlerden alışılmadık bir ilişkiydi

ve bazı karmaşıklıkları da var. Ama o, kardeşim için iyi biri. Ona iyi *davranıyor*.

Ve lanet olsun ama bu hepsi tek önem tek benim kadar kadar kardeşlerimin kardeşlerimin ilişkileri söz konusu olduğunda.

"İkinci katta," diyorum ona. "Arka köşede. Sigarayı bıraktığı için sinirli."

"Ne aptalca," diye homurdanıyor. "Günlerce sigaraya dokunmadan durabilir. Aklına bile gelmez."

"Doğru. Ama artık bırakması resmi olduğu için, bırakamıyor. Beyninin biraz karışık olduğu için." Gülümserim ve ona göz kırparım, kenara çekilip onun geçmesine izin veririm. "Git. Onun kötü ruh halini al ve hepimizin iyiliği için çöpe at. Şimdi eve mi dönüyorsun?"

"Evet." Yürüyor, ama dönüp geriye doğru ilerliyor, Jasper'ın onun tökezlemesine izin vermeyeceğini görmeden biliyor. "Günüm bitti. Eve gitme zamanı. Sen de mi?"

"Uh..." Kaşlarımı çatarak, artık burada olmayan bir şeyi görmek için son bir çaresiz girişimde sokağa bakıyorum. Ama hayatıma girdiği kadar çabuk

hayatıma girdiği kadar abuk, Tiia bir kez daha ortadan kaybolur. "Evet," diye pes ederim. "Evet, ben de geliyorum."

"Bizimle gelebilirsin." Christabelle yine gülümser, geniş, güzel ve o kadar tatlı bir gülümseme ki, onun ailemizin bir parçası olmadığı zamanları hatırlamakta zorlanıyorum. "Felix'in kötü ruh halini aramızda paylaşıyoruz."

Ona yolculuğu onunla yalnız geçirmeyi, onun sikini emip zihnini başka bir yere götürmeyi nerirdim, ama bunu yüksek sesle söylemek saygısızlık olurdu. Ve bana kalırsa, bu dünyada bir erkeğin saygısızlık etmemesi gereken bazı kadınlar vardır.

Christabelle Cannon onlardan biri.

Minka Mayet, bir diğeri.

"Hadi," diye seslendi, topuklarını döndürüp kapıdan ıktı. "Buradan bir an önce çıkmak istiyorum. Müzik başıma migren ağrısı veriyor."

Birkaç hafta sonra

"Tiia! Neredesin?"

Masamdan başımı kaldırıp, boynum hızdan ağrıyarak, geniş karo zeminde tıkr tıkr yürüyen, çok gürültücü ve coşkulu Jazzy ile göz göze geliyorum. Gömleği hala çok kısa ve iş gününün ortasında olmasına rağmen gereksiz yere yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor. Ama aksi takdirde zarif olan bu mekanda oldukça parlak ve renkli bir görüntü yaratıyor.

Koşarken ince bacakları ve kemikli dizleri gözler önüne seriliyor ve el çantası rüzgarda sallanıyor — tabii, binanın içinde rüzgar olsaydı.

"Tiia!"

Kalemimi bırakıp parmağımı dudaklarıma bastırıyorum. "Şşş!" Sonra sola, Jakeline'in ofisine, sağa, galeride dolaşan bir müşteriye bakıyorum.

İkincisi kulaklarında kulaklık var ve telefonunda seçtiği şarkıdan başka hiçbir şey duymuyor. Ama Jakeline'in sivri kaşları yukarı kalkıyor. Keskin, ciddi, kartal gibi gözleri yüzümün yan tarafına dikilmiş, başımın belaya gireceğini vaat ediyor.

Sessiz bir özür gibi dişlerimi sıkarak masamdan kalkıp Jazzy'yi yanıma çağırıyorum, ama ona "*kes sesini*" diyen bir bakış atıyorum ve o da parlak kırmızı dudaklarını kapatıyor.

Yine de ayakları hızla koşmaya devam eder.

Jaz, Jakeline Colby's Antiques'in ortasındaki masama geldiğinde, ilk olarak parfümü burnuma çarptı. Sonra, yorgunluktan nefes nefese kalırken nane kokulu nefesi.

"Ne halt ediyorsun?" diye fısıldayarak tıslıyorum. "Beni kovdurmaya mı çalışıyorsun?"

"Gazetede yazıyor!" sanki yüz metre koşusu yapmış gibi nefes nefese söylüyor. Pençe gibi tırnaklarıyla büyük çantasına uzanıp elini tekrar çıkarıyor ve şehrin en etkili gazetesi olan *Cannon Daily*'yi değil, başka bir gazeteyi masama atıyor. "Felix Malone. Ön sayfada, bebeğim."

"Uh..." Başlığı görmemek için çok uğraşsam da, başlığı görüyorum. "Tamam." Parmak ucumu fotoğrafta Felix'in alnının tam ortasına bastırıyorum ve gazeteyi itiyorum. "Umurumda değil."

"Tabii ki umurunda! O kulübün içindeydik, Tiia! Onunla konuşuyordun."

"Onun kardeşiyle konuşuyordum." *Ve bu... yeterince yakındı.* "Haftalar oldu, Jaz. Gazetelerden adamı takip etmiyorum."

"Takip etmelisin!" Gazeteyi kapar ve tehditkar bir şekilde açar, Jakeline'in gözleri bir kez daha şakağıma dikilirken, gürültülü bir hareketle masama geri atar. "*Felix Malone ve Christabelle Cannon evlenecek!*" Ve bu Cannon gazetesinde bile yok, yani haber kapılmış."

"Ya da..." Gazeteyi katlayıp nazikçe masaya geri koyuyorum, ama Felix'in birkaç santim uzağında tanıdık bir yüz görürsem çok şaşırırm. Ortanca kardeş, Micah Malone'un kendisi. "Bana öyle geliyor ki, *Cannon Daily* bunu kendisi açıklamadıkça, diğer herkes yalan söylüyor."

"Mantıklı bir varsayım, ama..." Gazeteyi tekrar kapıyor ve dünyanın en tuhaf halat çekme oyununa karışıyoruz. "Üçüncü sayfada pastaların tadına bakıldığı ve gizlilik anlaşmalarının imzalandığı yazıyor."

Gözlerimi devirip gazeteyi geri alıyorum. Ama masama koymak yerine, çöp sepetine atıp koltuğuma geri oturuyorum. "Gizlilik anlaşmaları imzalanıyor olsaydı, gazetede duyurulmazdı. Bu da demek oluyor ki sen..." Arkadaşıma hoş bir gülümseme gösteririm, "kandırılmışsın. Onlar güçlü bir aile, Jaz, ve içinde faaliyet gösterdikleri dünyaya yeni değiller. Yani evlenecekler ise, bunu sessizce yapmayı bilirler. Eğer gürültü yapmak isteselerdi," diye tartışmaya başlamak üzere ağzını açtığı anda elimi kaldırırım, "Cannon bunu manşet haberi yapardı. Bu, onların bir fırına, çiçekçiye veya güzel bir elbiseye ihtiyaç duydukları ilk sefer olmazdı. Onlarca yıldır işlerini gizli tutmuşlardır, bu yüzden şimdi bir dilim pasta yüzünden manşetlere çıktıklarına inanmak zor. Ayrıca," bacaklarımı çapraz yapar ve

elbisemi düzeltiyorum, Jakeline ilk kez kot şort ve tişörtle işe geldiğimde yumuşak, uçuşan kumaşları tercih ettiğini açıkça belirtmişti. "Bu aileye olan hayranlığın bir üst seviyeye ulaşmış. İngilizlerin 'kraliyet izleme' alışkanlığı gibi, ama sen m..." m sesinden sonra boğazımı temizledim — m *mafya* anlamına geliyor — "izliyorsun. Ama onlardan hiçbiriyle evlenmeyeceksin, bu yüzden artık hayatına devam etmenin zamanı geldi."

"Kaba davranıyorsun." Çenesini kaldırıp omuzlarını genişleterek, alaycı bir şekilde kırılmış gibi yaptı. "Eğer biriyle evlenmek isteseydim, *evlenebilirdim*."

"Öyle mi? Felix Cannon'la yatıyor," diyorum yavaşça. "Micah'ın gizlilik anlaşmaları çok sıkı galiba, çünkü çıktığı kadınlar hakkında hiçbir şey duymuyoruz. Archer evli. Tim... şey, o da Micah'a benziyor galiba. Son derece gizli. Cato ise daha çocuk. O ailenin sana uygun olacağını sanmıyorum."

"Olabilir," diye şikayet etti. "Bizi kulüplerine soktum, değil mi? Ve barda yer buldum."

"Kulübe öylece girdik. İnsanları dışarıda tutan bir VIP listesi falan yok. Ve herkesin girebileceği barda oturduk, sen de barmenle flört ettin, Malone'larla değil."

"Çünkü *sen* Malone ile konuşuyordun! Kızlar kodu, onun senin olduğunu söylüyordu ve ben de kıcımlı kaldırıp başka bir yere gitmek zorundaydım."

"Benim hiçbir şey üzerinde hakkım yok. Micah o gece, gitmekte ısrar ettiğin kulüpte yoluma çıktı. Dışarıda bir adam çok sinir bozucu davranıyordu, ben de hızlıca hareket edip sokaktan çıkmaya çalışıyordum ve Micah da tesadüfen oradaydı. Otuz saniye kadar konuştuk, sonra ben gittim."

"Ama o seksi, değil mi?" 4 beden kıcını masama oturtuyor, su şişemi kenara itiyor ve bilgisayar ekranımı yana kaydırıyor. Hareketi, ikinci bir parfüm dalgasını ciğerlerime gönderiyor. "Felix'le çıkmak istemem, çünkü o patron ve dürüst olmak gerekirse, sokaktaki söylentiye göre patronun sevgilileri nadiren geceyi atlatıyor. Açıkçası, Felix beni çok korkutuyor. Diğer üçü ise şehirde bile değil. Ama Micah..." Mırıldanıyor. *Mırıldanıyor!* "Onun seksi olmadığını söylersen, sana koca bir yalancı derim."

"Micah Malone'a hiç ilgim yok." Geriye yaslanıp parmaklarımı kucagımda birleştiriyorum. "O... estetik açıdan hoş olsa bile."

"Estetik açıdan çok hoş!" Başını geriye atıp gülüyor. "Seni dinle, *'Ben lüks bir antika dükkanında çalışıyorum'* diyen küçük hanım. Kendini beğenmiş ve cinsel açıdan tatminsizsin."

Kulaklıklılı müşteri, iki yüz otuz bin dolar değerindeki masayı incelerken bize döner ve gözlerimle buluştuğunda kaşlarını kaldırır. Yüzündeki ifade tam olarak öfke değil, daha çok inceleme gibidir.

"Jazzy!" Arkadaşıma sert bir bakış atarım. "İkimizi de rezil ediyorsun. Patronum izliyor, müşteriler dinliyor ve Jakeline'e satışının düşmesinin sebebinin ben olduğumu açıklamak istemiyorum."

"Ama..."

"O fahişe topuklu ayakkabılarını ve o gürültülü ağzını al ve ben işimi kaybetmeden dükkânımdan çık." Onun uyluğuna vuruyorum, acıtacak kadar sert değil, ama kesinlikle hareket etmesini sağlayacak kadar sert. "Buraya gelip, birkaç hafta önce otuz saniye görüştüğüm insanlar hakkında dedikodu yapma. İlgilenmiyorum."

"İlgileniyorsun!" Dudaklarını bükerek ayağa kalkar ve çantasını alır. "Ve benim topuklu ayakkabılarımı seviyorsun, bu yüzden dokuzdan beşe kadar bakire gibi giyinmek zorunda olduğun için kendini üstün görme."

"Çık," gözlerimi tehditkar bir şekilde genişletiyorum, "dışarı. Sonra görüşürüz."

"Sıkıcı kadın." Uzun, şişe kırmızısı saçlarını omzunun üzerinden atar ve en iyi ihtimalle C beden göğüslerini şişirir. "Bu hafta Roscoe'yu gördün mü?"

"Tabii ki." İnleyerek parmak uçlarımı gözlerime bastırırım. "Bu sabah bana pasta getirdi." Elimi indirip masamın üzerinden onun bakışlarıyla karşılaşırım. "O çok daha sağduyulu, daha klas bir arkadaş. Pasta ve kahve, saygınlıkla teslim ediliyor."

"Ugh. New York City'nin elitleriyle çalışmaya başladığından beri çok huysuzsun. Yani, kim bir başkasının bahçe satışından aldığı masayı bir yıllık kira bedeline satın almak ister ki?"

"Aman Tanrım." Sandalyemden kalkıyorum, iskelet ağırlığının altında gıcırıyor ve tekerlekler fayansların üzerinde yuvarlanıyor, sonra masamın etrafında dolaşp, muhtemelen başkasının ikinci el masasına bir servet harcayacak olan adamın keskin bakışlarını görmezden geliyormuş gibi yapıyorum.

Ellerimi Jazzy'nin kollarına doladım ve onu pek de nazik olmayan bir şekilde kapıya doğru yönlendirdim. "Şimdi gidiyorsun. Bir daha bu dükkana adım atman yasak."

"Ne huysuzsun. Eskiden havalıydın, Tiia! Eskiden sen de fahişe topuklu giyerdin," diye tökezleyerek bana ayakkabılarını gösterir, "ama şimdi yeni bir dairen ve yeni bir işin var ve birdenbire benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Arkadaşım hayatının en iyi gösterisini sergilerken, karnımdan kahkahalar yükselir. "Çok dramatiksindir." Bir kolunu bırakırım ama diğerini tutmaya devam ederim

diğerini tutmaya devam ettim, kapı koluna uzandım ve camı açtım, sonra onu hemen diğer tarafa attım. "Sen gerçekten abartılı davranmaktan zevk alıyorsun. Şimdi git buradan."

"Peki. Akşam yemeği? Eteğini düzeltir ve sırtarak, sesinin yüksekliğinden tamamen ve tamamen rahat bir şekilde.

Bu konuda tam zıt karakteriz. Ben uyum sağlamayı severim; rahat kıyafetler, düz ayakkabılar ve her zaman elimin altında bir saç tokası. Ama Jazzy öyle değil. Hayır, o renkleri, gürültüyü ve parlak rujları sever.

Rahatsız olmayı umursamıyor — kıyafetleri genellikle file örgüden ya da çok küçük deriden yapılmış — yeter ki güzel görünsün. Ve 15 cm yüksekliğindeki ayakkabılarla ayak bileklerini kırma riski? *Buna değer.*

"Biano's'a gidebiliriz," diyor. "Hormonlarım çıldırmış durumda ve onların makarnasını düşünmeden duramıyorum."

Ben burun kıvrıyorum. "Tabii."

Eşiğin benim tarafına geri adım atarak, krem rengi, üzerine minicik pembe güller serpilmiş elbisemi düzeltip, kama topuklu sandaletlerime bakıyorum. *Saygıdeğer. Sevimli.*

Sonunda dikkatimi toplayıp, uzun kahverengi saçlarımı omzumun üzerinden çekerek gözümün önünden çekiyorum. "Yedide orada buluşuruz."

"Sekizde." Göz kırpar, dönüp omzunun üzerinden bakarak. "Saat yedide bir işim var."

"O zaman makarnayı o kadar da çok istemiyorsun demek." Geri adım atıp gözlerimi deviriyorum, ama sesimi alçaltıyorum, çünkü kulaklıklı müşterimizin renkli arkadaşımın söylediği her şeyi duyduğunu biliyorum. "Görüşürüz. Bugün buraya gelme, yoksa Jakeline beni mahveder."

Jaz sahte bir fısıltıyla sorar, "Jakeline bir Malone'u becermek istedi mi hiç? Belki de gevşemek için ihtiyacı olan şey budur."

"Tanrı aşkına." Kapıyı bırakıp arkadaşımı dışarıda bırakıyorum ve topuklarımı döndürüp, Malone'lardan daha tehlikeli olabilecek söz konusu kadının tehditkar bakışlarını görmezden geliyorum.

Elbisemi avuçlarımla düzelttikten sonra, gelecek ayın kirasını ödeyecek olan adama doğru yönelirim. "Çok özür dilerim, efendim." Yanına gelip dururum ve nazik, masum bir gülümsemeyle ona bakarım. "Arkadaşım bazen biraz gürültücü olabilir."

Adam gülümser, geniş göğsü ve geniş omuzları, boş vaktim olduğunda bazen *-biraz fazla sık-* düşündüğüm Malone'u hatırlatır. "Gürültücü arkadaşlar genellikle bizi rahatlık alanımızdan çıkarıp gerçek hayata sürüklemek için yukarıdan gönderilen meleklerdir.

konfor alanlarımızdan çıkarıp gerçek hayata sürüklemek için gönderilen meleklerdir. İddiaya göre, var olmamız gereken yer orasıdır."

"Evet, şey..." Ellerimi birleştirip sırttım. "Jazzy'nin amacı bu, eminim. Gürültü, gösteriş ve biraz da drama sever. Ben daha çok 'evde kalıp *Wheel Of Fortune* izleyen' türden bir kızım."

"Bir denge kurulmalı." Gözleri istediği masaya takılı kalır. Masif ahşaptan yapılmış, üstü koyu yeşil renkte. El yapımı çekmeceleri gizli bölmeleri var, acaba keşfetmiş mi diye merak ediyorum. "Bu işte yenisiniz, Bayan..." Sonunda bana bakar. "Üzgünüm, adınızı hatırlamıyorum."

"Tiia." Elimi uzattım, o da memnuniyetle sıktı. "Tiia Hale. Evet, sayılır. Yaklaşık sekiz ay önce Bayan Colby için çalışmaya başladım. Ama antika ticaretinde yeni değilim. Aslında, üniversitede sanat tarihi okudum, yan dalım da antikaydı. Bilgimi burada kullanabildiğim için mutluyum."

"Hmm." Elimi bırakıp elini cebine soktu ve satın almayı düşündüğü eşyaya doğru başını salladı. "Peki... o zaman bana tarihçesini anlatın. Beni şaşırtın, tabii isterseniz. Fiyat etiketi oldukça yüksek. Elbette zengin bir geçmişi olmalı, değil mi?"

"Öyle de." Bir adım öne çıkıp parmak uçlarımla ahşabın pürüzsüz yüzeyini okşuyorum. "Bu masa 1883 yılında Londra'da yapılmış ve üst sol çekmecede yapımcının mührü var, bu da orijinalliğini kanıtlıyor. Bu da," diye ekliyorum şakacı bir gülümsemeyle, "hikaye için önemli bir detay. Elimizde bulunan ve alıcıya sunacağımız belgelere göre, bu parça Kraliçe Victoria'nın o dönemki başkan Chester

A. Arthur'a, ülkeler arasındaki gerginlik döneminde barış teklifi olarak verildiğini belirtir. Bildiğimiz gibi Arthur, Amerika'nın yirmi birinci başkanıydı ve tek istediği barıştı. Ne yazık ki, masa Beyaz Saray'a hiç ulaşamadı, çünkü Atlantik Okyanusu'nu geçen uzun yolculuğu sırasında korsanlar onu taşıyan gemiyi ele geçirdi ve içindekileri otuz yıl boyunca sakladı. Bu, ülkeler arasında bir bölünmeye neden oldu, çünkü kraliçe masayı gerçekten gönderdiğini açıkladı, ancak Başkan Arthur elbette bu büyük jesti hiç almadığını reddetti. Masa basitçe..." Omuz silkiyorum, "önümüzdeki birkaç on yıl boyunca ortadan kayboldu. Daha sonra, 1913'te, büyük bir düğünün arifesinde, masa yüksek bir fiyat etiketi ve Amerika'nın mevcut başkanının fiyatı ödemesi halinde masayı tek parça halinde teslim etme sözüyle yeniden ortaya çıktı."

"Şantaj mı?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Belki de alçakların teşviki. Ancak 1900'lü yıllarda, bu masa önceki ortadan kayboluşu nedeniyle ün kazanmıştı. Böylece, başkan değil, bir Amerikan iş adamı fidyeyi ödedi, başkası satın almadan önce araya girdi ve sonunda ülkemizin en değerli romanlarından birine ev sahipliği yapacak olan masanın teslimatını kabul etti."

O, kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Hangisi olduğunu sorabilir miyim?"

"Şey, tüm zamanların en iyisi," diye alay ediyorum. "Dosyalarda, mevcut olan sadece yarım düzine ciltli ve imzalı kopyadan biri ile birlikte belgelenmiştir. Bu çok özel baskı da bu parçayı satın alan kişinin mülkiyetine geçer. Masa altı fit uzunluğunda ve üç fit derinliğinde, her iki yanında dört adet deri kaplı çekmece ve bronz donanım ile orijinal ve sertifikalıdır. Ortadaki çekmece," öne adım atıp nazikçe çekmeceleri açtım, "orijinal deri ile kaplı ve gümüş ve demirden yapılmış bir tüy kalem için oyulmuş bir yuva içeriyor."

"Peki tüy kalem?" Bana bakar, keskin mavi gözleri yüzümün yan tarafına dikilir. "Masayla birlikte mi geliyor?"

"Maalesef hayır." Yenilmiş hissederek, bakışlarımı indiriyorum ve kendi tatminim için tüy kalemin kalmasını diliyorum. "Ne yazık ki, ana karaya hiç ulaşamadı ve bugüne kadar da bulunamadı. Ancak, kayıtlarımıza göre, kesinlikle var. Orta çekmecenin iki yanında, her biri deri iç yüzeyli ve orijinal donanımlı dört adet kademeli çekmece var. Sol üst çekmecenin içinde, zanaatkarın mührü olan dikey bir panel var. Her çekmece anahtarla kilitlenebilir..."

"Peki anahtarlar?"

Gözlerimi kaldırıp gülümsedim, bakışları dudaklarıma düştüğünde midemde tuhaf bir heyecan hissettim.

"Anahtarlar masayla birlikte geliyor. Orijinal ve damgalı. Bu parça zamansız ve sahtekarların bile denemeye cesaret edemeyeceği kadar karmaşık. Ceviz dış yüzeyi, burl iç yüzeyi ve deri kakmalarıyla bu masa, herhangi birine satılmayacak kadar eşsiz."

"Peki değeri?" Bir adım geri çekilerek, beni baştan aşağı süpürmek için kendine yer açar.

Ben de aynısını yapıyorum. Kot pantolon ve gömlek giyiyor; özellikle şık bir şey yok. Göze çarpan bir marka yok. Onu sokakta görseydim, ikinci kez bakacağımı veya zengin olduğunu düşüneceğimi sanmıyorum. Ama eski paralı insanların böyle davrandığını keşfettim.

"Bu masanın değeri ne kadar, Bayan Hale?"

"Şey, biz..."

"Hayır," diye sözümü keser, gözlerimiz buluştuğunda gülümser. "Etiket fiyatını sormuyorum. Sizin fikrinizi soruyorum. Bu masa *sizin* için ne kadar değerli?"

"Uh..." Yutkunarak, dikkatimi tekrar söz konusu parçaya verdim. Diğer sade görünen eşyalar arasında, bu da sade görünüyordu. Ama onun tarihi, okyanusu aşarak yaptığı yolculuk ve korsanlar arasında geçirdiği zaman; onu bu kadar güzel yapan şey buydu.

Bu yolculuk onu özel kılan şey.

"Bilmiyorum." Kollarımı kavuşturup, bir gün kendi tarihimin bir parçasını satın alabilmeyi dileyerek kendimi içine çekiyorum.

Ya da en azından tarihin *bir parçası olmayı*.

"Bence paha biçilemez," diye itiraf ediyorum sonunda. "Kişisel olarak bu masaya biçebileceğim adil bir fiyat yok. Ama zanaatkarlık açısından bakarsak..." Alt dudağımı ısıırıyorum, bu adam masayı satın alıp sonsuza dek götürdüğünde, yakında bir parça tarihin kaybolacağını düşünerek üzüliyorum. "Bayan Colby'nin koyduğu fiyat etiketi makul bence. Aynı fiyata, tarihsel değeri olan başka parçalar da satın alabilirsiniz. Gardıroplar. Yataklar. Masalar. Arabalar. Her şeyin bir hikayesi vardır, değil mi? Bir hafta önce çantama koyduğum sakız bile, evimden işime, yerel bir kulübe, taksiye ve sonra da Central Park'a kadar bir yolculuk yaptı. Ve sonra tekrar işime döndü. Hâlâ, şu anda, onu açmadım veya çiğnemedim. Ve ben bunu yapana kadar, onu en çok isteyen kişi için değerli bir şey olmaya devam edecek. Ben," diye ekliyorum, o gülümsediğinde gülerek. "Sadece benim için değerli. Ama ben Kraliçe Victoria, Cher ya da zengin bir adamın sevdiği biri olsaydım... o zaman sakızım çok değerli bir eşya olabilirdi. Bu masa da, bulunduğu yer ve ona dokunanlar olmasaydı, değersiz bir tahta yığını olabilirdi. Her şeyde olduğu gibi, değeri onu sahip olmak isteyen kişide yatıyor."

"Ve onu sahip olmak ister *misin*?" Beni çok iyi anlıyor. "Onun senin olmasını ister misin?"

"Çok isterim. Ama sahip olamayacağına göre, benim kadar değer vermeni diliyorum. *Bu* tarihi parçayı satın almak için imkanın ve isteğin varsa," masayı işaret ediyorum, "satın al. Fiyat etiketi önemli değil."

"*Fiyat etiketi önemsiz mi?*" Jakeline sağında dikilir, gözleri son müşterimizin sırtında, o cebinde biraz daha az parayla dışarı çıkarken, ama birkaç gün içinde evine çok seksi, çok asil bir masanın geleceğine dair bir sözle.

Jakeline'in parfümü Jazzy'ninkinden çok daha keskin. Daha sert ve biber ve odun kokusu arasında ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hiç çiçek kokusu almıyorum. "*Fiyat etiketi önemsiz mi?*" diye tekrarlıyor, kapı kapanırken etrafında dönüyor ve mağazada sadece ikimiz kalıyoruz. "Delirdin mi sen?"

"Satıldı." Dönüp masama doğru yürüdüm. "Bana fikrimi sordu. Satışı yaptım."

"Satmaya çalıştığın ürüne hayran kaldın..."

"Sattım." Sandalyeyi masamın arkasından çekip öne doğru yürüdüm ve yorgunluktan onursuzca bir nefes alarak oturdum. "Neden kızdığını anlamıyorum Jakeline. Parasını aldık."

"Ona fiyatın önemli olmadığını söyledin!" O yerinde dönüyor, elbisesi dalgalanıyor ve saçları da bir saniye sonra onu takip ediyor. "*Fiyatlar önemli olmadığına* göre, muhtemelen bir daha geri gelmeyecek."

"Aşırı tepki veriyorsun."

Ama gözleri parladığında, küçümseyici davrandığımı ve işsizlikle flört ettiğimi kabul ettim.

"Özür dilerim, Bayan Colby. En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Masa istenen fiyattan *daha yüksek* bir fiyata satıldı, iyi bir eve gittiğini varsayıyorum ve şimdi kayıtlarınızda, ürünlerinizle daha fazla ilgilenebilecek yeni bir isim var."

"Zarafet ve elitizmle gurur duyduğum binada kargaşaya neden oluyorsun." Ayaklarını yere vurup vakurluğunu koruyabilseydi, eminim yapardı. "Burası, fakirlerin ucuzluk arayışında uğradığı bir sokak dükkanı değil. Burası, layık olanlar için ayrılmış bir sanat galerisi."

"Ve ben, sizin arzu ettiğiniz müşteri profiline uyan bir adama eşsiz bir parça sattım." *Seni snob pislik.* "Ama sokak antika dükkanlarını küçümsemeyin. Sonuçta, sayısız hazinenin saklandığı yerler orasıdır. Bay Harrison'a da söylediğim gibi, bir parçanın değeri, birinin onun için ödemeye razı olduğu paradır."

Bilgisayar ekranımı kontrol ediyorum ve köşedeki saatin dört elli dokuzdan beşe geçtiğini görünce rahatlıyorum. Monitörü kapatıp çekmecemi açıyorum, çantamı alıp telefonumu içine atıyorum ve *trilyonlarca dolar* değerinde olan o sakızı çıkarıyorum.

"Bugünlük işim bitti, Bayan Colby. Burada olmamın sizi rahatsız ettiğini çok iyi biliyorum. Ben, sizin işe alacağınız *türden birisi* değilim, biliyorum. Bunu kabul ederek, nezaketinize içtenlikle teşekkür ediyorum." Çantamı başımın üzerinden geçirip, askısını göğsümün üzerinden çaprazlayarak derinin göğüslerimin arasında kalmasını sağladım. "Yarın görüşürüz."

"Sabah dokuzda," diyor burnunu çekerek. "Kuryelerimiz Bay Harrison'ın satın aldığı ürünü getirmek için buraya gelecekler ve o, sizin de orada olup ürünü uğurlamanızı özellikle istedi."

Zengin erkekler böyle mi flört eder? Diye merak ediyorum.

Ama sandalyemi masanın altına çekip gülümserim. *İlgilenmiyorum ve gitme vaktim geldi.* "Burada olacağım. İyi geceler, Jakeline."

MICAH

HER YERDE CASUSLAR

Ailemin malikanesinin arka terasında oturuyorum ve batıda batan öğleden sonra güneşini, nadiren kullandığım havuzda parıldayan yaz gününün son ışıklarını izliyorum.

Bu benim tarzım değil, gerçekten. Soyunmak. Suyun altına dalmak ve bana zarar vermek isteyen yakınımıdaki herkese kolay bir hedef olmak.

Su altında, havuz kenarında neler olduğunu göremiyorum. Duyamıyorum. Benim için havuz, duyusal yoksunluk egzersizi gibidir ve ben, istenmeyen uzuvlar gibi içgüdülerimi kesip atmak istemiyorum.

Demir masada oturup ailemi gözetlemeyi tercih ederim.

Felix ve Christabelle, su kenarındaki şezlonglarda uzanmışlar, köpekleri Bastard da yanlarında yerde yatıyor. Ciltleri öğleden sonra güneşine maruz kalmış, yüzleri güneş gözlükleriyle kaplıyken, hepimizin kısa süre önce çıktığımız Karayipler tatilinden gerçekten döndüklerinden emin değilim.

Fiziksel olarak New York'talar. Ama zihinsel olarak, kumsalda mai tai içiyorlar.

"Cordoza aradı," diyor Felix, Christabelle'in ince bacağını tembelce okşayarak. Ama ben kesinlikle onun bacaklarına bakmıyorum. Kapıda nöbet tutan Stovic ve Michaels da bakmıyor. "Bu yeni adam, Wilkes, ortalığı karıştırıyor. Ama sessizdir. İlçelerde, fark edilmeden o bölgede çalışmaya çalışıyor."

"Wilkes mi?" Yaşlı demir sandalyeye yaslanıp parmaklarımın arasında tek bir üzüm tanesini çeviriyorum. Taze meyvelerle dolu bir tepsi dirseğimin birkaç santim uzağında duruyor; Mary'nin bunaltıcı sıcağa karşı koymak için bize hazırladığı öğleden sonra atıştırmalığı. Ama yemek yemek istemiyorum. Felix de para ve Christabelle dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyor. "Onun hikayesi ne?"

"Joseph Wilkes, kırk üç yıl önce İngiltere'nin Nottingham şehrinde doğdu," diye açıklıyor Christabelle. "Ailesi Edward ve Cleo Wilkes."

Nottingham bölgesinde düşük gelirli ailelerle tanınan, en varlıklı ailelerden biriydi.

"Ne kadar zeki olduğunu görüyor musun?" Felix sandalyesinde dönerek gözlerime baktı. "Christabelle Cannon, Google'dan daha fazla şey biliyor."

"Bu kesinlikle doğru değil," diye yavaşça konuşur. "Aslında bunların çoğunu internetten öğrendim. Joseph Wilkes memleketinde oldukça kötü bir üne sahip: şiddet, saldırganlık ve ilk temas kurma."

Elimde üzümü yuvarlamaya devam edip kaşlarımı çattım. "İlk temas. Yani...?"

"O, başkalarının savaşına katılan biri değil. Eğer bitiş çizgisinde bir ödül varsa, kendi savaşını başlatmayı tercih eder. Şu anda sokaklarda dolaşan söylentilere göre, Mancino öldü, Pastore gitti, Timothy Malone İkinci mezara girdi ve Agosti'nin serveti azalıyor, Felix ve Cordoza devralınacak büyük hedefler. Wilkes, işgal edecek küçük bir yer arıyor."

"Ordun yoksa savaş ilan edemezsin," diyor Lix. "Dans etmek istiyor, ama evi ve dostu yok."

"Bu da doğru değil." Christabelle güneş gözlüklerini yukarı itti. "Wilkes resmi olarak birkaç aydır şehirde. Belki daha uzun süredir, ama o zamana kadar bunu gizli tuttu. Mancino geçen yıl öldü, baban bu yılın başında öldü ve Pastore geçen ay öldürüldü; on iki ayda bir şehir için çok fazla hareketlilik."

"Hareketlilik tehlikelidir." Parmağımla üzümün kabuğunu yarıp meyveyi açtım. "Hareketlilik'in başka bir anlamı da *istikrarsızlıktır*. Wilkes yeterince arkadaş edinirse..."

"Wilkes önemsiz bir adam," diye araya girdi Felix. "Bizi rahatsız edecek kadar ses getiremez."

"Efendim?"

Tanıdık bir sesle dönüp, bugün çok özel bir görevle gönderdiğim bir asker evin eşiğinde durduğunda çenemi kaldırdım. "Onunla konuştun mu?"

"Evet, efendim." Havuz kenarına doğru yürürken, Felix ve Christabelle omuzlarının üzerinden bakmak için boyunlarını uzatırken selam vermek için başını sallar.

Theodore Harrison tam bir askerdir, ama Stovic kadar iri değildir. Michaels kadar yaralı da değildir. Harrison kendini idare edebilir ve bunu binlerce kez yapmıştır. Ama aynı zamanda temiz biridir.

Ve elinde çok fazla parası olan otuzlu yaşlarındaki zengin bir çocuk gibi görünebilir.

"Bayan Hale ile konuştum, efendim." Masaya gelip güneşin parlamasını engelliyor, ama kardeşimdeki görüşümü engellemiyor. "Çok profesyonel ve nazikti."

"Bekle..." Felix şezlongunda dönüp bana öfkeyle bakar. "Onu onu gözetlemesi için mi gönderdin? Micah!"

"O çok kurnaz. Kız rolünü çok iyi oynuyor." Harrison'a bakarım. "Ne buldun?"

"Ben masayı incelemek için geldiğimde çalışıyordu, efendim. Bilgisayarının başında oturmuş, gelen telefonları cevaplıyordu. Oldukça sıradan şeyler. Bayan Hale bana hizmet etti, ama benim varlığımdan rahatsızlık duymadı. Arkadaşı ziyarete geldi..."

"Roscoe mu?" diye araya girdim.

"Jazmine. Gürültücü olan. Onlar, şey..." Felix'e yan gözle baktı. "Sizleri konuşuyorlardı."

"Öyle mi?"

"Gördün mü!" Sandalyemden kalkıp Felix'e tehditkar bir şekilde parmağımı doğrulttum. "Sana söylemiştim! Sen burada Wilkes denen herifin şehre girip ortalığı karıştırmak istediğini konuşuyorsun. Bu arada, güzel bir kız tesadüfen yoluma çıkıyor mu? Hayır." Arkanı dönüp, terasımızın beton karolarında volta atmaya başlıyorum. "Ben dün doğmadım. Ve o sandığı kadar iyi bir oyuncu değil."

"Aslında..." Harrison boğazını temizledi. "Efendim. Onu üç gün boyunca gözlemledim ve şüpheyeye düşmeme neden olacak hiçbir şey görmedim. Antikalarla sanki oraya aitmiş gibi çalışıyor. Sanat tarihini biliyor. Telefonları cevapladı ve soruları yanıtladı. Bugün Kraliçe'nin masasından bahsettik ve bilgisi tam isabetliydi. Yan bölmede saklı olan mührü bile biliyordu. Wilkes'in yordakçısı olsaydı, bunu bilmesi pek olası olmazdı."

"Wilkes İngiliz," diye tersliyorum. "Masa da İngiltere'den. Çok da büyük bir sıçrama değil."

"Elbette," diye karşılık verdi, ama nazik bir şekilde. Acımasız cezaları ve tetik çekmeye meraklı davranışlarıyla babamızın hatırası, aramızda hala taze. "Ama Colby'ye kendim gittim, efendim. O masayı ben aradım. Ben ilgilenmeden bana satmaya çalışmadı."

"Peki. Lix'i tartıştıklarını söyledin."

"Şey..." Felix'e bakar. "Kızıl saçlı kadın bugünün gazetesiyle Colby's'e daldı."

"*Cannon Daily* mi?"

"Hayır. *Telegraph*, sizin yaklaşan düğününüzü haber yapıyor. Kızıl saçlı kadın, Bayan Hale'in sözleriyle, aileye 'takıntılı'. "Yani kızıl saçlı kadın Wilkes için mi çalışıyor?"

"Haydi ama," diye homurdandı Felix. "Herkes bizimle uğraşmıyor, Micah! Kızıl saçlı kadın bizi seksi buluyor, Tiia Hale bizi seksi buluyor. Olur böyle şeyler!"

"Aslında..." Harrison öksürür, sinirleri gözeneklerinden dışarı çıkmak üzeredir. "Micah'ın *estetik çekiciliğinden* bahsettiler."

Anında kaşlarını çatıldı. "Estetik çekiciliğim mi?"

"Evet, efendim. Her iki kadın da bunu belirtti, ancak Bayan Hale diğer kadının ilgilendiği şekilde ilgilenmediğini açıkça belirtti."

"Bayan Hale seni seksi buluyor!" Felix gülerek sırt üstü uzanır ve güneş gözlüklerini düzeltir. "Ama seni becerecek kadar seksi değil." Dilini şaklatarak başını sağa sola sallıyor. "Senin yerinde olmak istemezdim dostum. O çok güzel ve seni kafanı karıştırıp Bond filmlerindeki kötü kadınlardan biri olduğuna ikna etmiş. Ama özel bir sohbet sırasında sorulduğunda, seni reddediyor — *estetik açıdan* bile," diye kıkırdıyor, "seni *çekici* bulsa *bile*."

"Akıllı ağzın senin ölümüne neden olacak, Felix." Üzüm parçalarını ağızına koyup döndüm, ayakkabılarım yere sürünerek uykulu köpeği uyandırdı ve kafasını kaldırdı. "Hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun. Havuz başında takılmayı tercih ediyorsun ve Wilkes'in şehrini ele geçirmesine izin veriyorsun ve Tiia Hale'in seni '*o güzel, o yüzden kötü olamaz*' hissine kapılmana neden oluyor."

"Öncelikle," boynunu büküp bana baktı, "Christabelle de beni öldürmek istedi. Yani açıkça görülüyor ki, güzel olanlar da kötü olabilir."

"*Öldürmek mi istedi?*" diye mırıldanır. "Geçmiş zaman mı?"

Elini onun uyluklarının üzerine koyar ve onu neredeyse kucağına oturtacak kadar kendine çeker. Bastard, köpek, monitöre doğru bakar, dikkati Lix'in morarmış avucuna odaklanmıştır.

"İkincisi," diye devam eder Felix, "bir kadını çekici bulman normal, biliyor musun? Onu sokakta gördün. Koruma içgüdülerini harekete geçirdi. Onu CeCe'nin içine sürükleyip güvenli bir yere götürdün ve şimdi onu düşünmeden duramıyorsun. Haftalar geçti ve hala

takıntılısın. Öyleyse neden birazcık kaltaklık yapmayı bırakıp onu bulup sevişmek isteyip istemediğini sormuyorsun? Bunun için bir neden olması gerekmez."

"*Sormak* mı?" diye sorar Christabelle, erkeğinin elini bacağından kaldırır. Ama elini itmek yerine, parmaklarını birbirine dolayarak Lix'in gülümsemesini kazanır. "En azından bu günlerde emir vermek yerine soruyoruz."

"Ben gelişmiş bir erkeğim, bebeğim." Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurur. "Evlenen erkekler genellikle büyür ve olgunlaşır."

"Komik," diyorum alaycı bir şekilde. "Hiçbir fark görmüyorum, sadece artık aptalca kararlar vermeden önce Christabelle yoluna çıkıyor." Ona bakıyorum. "Eskiden bu yükü tek başıma taşıyordum. Yardımın için teşekkür ederim."

Felix gülüyor. "Bu kadar sızlanmayı kesmelisin. Bugün yeni masaya ne kadar harcadın ki?"

Soru sorarak Harrison'a bakıyorum.

"İki yüz yetmiş beş. İstenen fiyattan fazla, ama anladığım kadarıyla Bayan Hale komisyonla çalışıyor ve masayı satmakta iyi bir iş çıkardı. Sertifikasyon için gerekli tüm belgelerle gerçek bir antika olduğunu kanıtladı. Bugün ödediğin paranın, emekli olmadan çok önce iki katı, hatta üç katı olarak sana geri döneceğine içtenlikle inanıyorum. O masa, geleceğine yaptığın bir yatırımdı."

"Ve şimdi Bayan Hale akşamını havyar yiyip muhteşem bir ikramiye için kadeh kaldırarak geçirecek," diye alaycı bir şekilde güler Felix. "Para senin, kardeşim; istediğin gibi harcayabilirsin. Ama umarım bunu masayı gerçekten istediğin için yaptın, Wilkes'in casusu olduğu için güzel bir kadını yakalamak için yanlış bir girişimde bulunmak için değil."

"Bu işin peşini bırakmayacağım." Geri dönüp kardeşimin önüne geçtim. "Bu şehirdeki dört büyük mafya babasından üçü son on iki ay içinde öldü. Dörtte üçü!"

"Mancino ben değildim," diye ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı, "ama şimdi bunu yapan kişiyle ittifak kurduk. Pastore, Cordoza'nın onayıyla benim işimdi. Ve bizim salak babamız kanserden öldü ve bu evin içinde çürüdü. New York'taki kontrol değişikliği, çimlerde mantar gibi yayılan, kontrolden çıkmış bir savaş değil; *bizim* güç kazanmamız. Arada fark var."

"Lix, lanet olası çimlerde bir mantar var. Adı Wilkes ve bu şehri ateşe vermeye hazır. Cordoza yaşılanıyor ve sen bu işte hala yenisin. New York, yetmişli yıllardan beri hiç olmadığı kadar savunmasız durumda

ve sen Tiia Hale'in "*oh, üzgünüm, sana çarpmak istemedim*" numarasının gerçek olduğuna inanmamı mı istiyorsun?"

Christabelle'i işaret ediyorum ve sadece köpekten değil, Felix'ten de dişlerini gösteren bir bakış alıyorum. "Onu seviyorum, Lix..." Gözlerine bakıyorum. "Gerçekten. Onun için iyi olduğunu düşünüyorum. Ama önce onun hayatını almayı planladın." Sonra kardeşime dönüp bakıyorum. "Kadınlar savaş başlatır. Tarih boyunca kadınlar, erkeklerin sonunu getiren ateşli namlu olarak bilinir. Bütün bir aileyi yok edecek kadar akıllı ve etkilidirler. O yüzden orada oturup Tiia Hale'in bizim alnımıza doğrultulmuş bir silah olamayacağını iddia etme."

Uzaklaşıp Harrison'ın önüne geçtim. "Onun hakkında başka ne öğrendin?"

"Bayan Hale Fransız hamur işlerini ve İtalyan kahvesini seviyor. Ve bu akşam saat sekizde Jazmine'i Bianco'nun İtalyan Restoranı'na götürecektir."

Yumruklarımın göğsüne vurup arkamı dön. "Bianco's'ta saat sekizde. Anladım Anladım."

Arka kapıdan eve girerken, kokuşmuş sıcaktan soğuk klimalı ortama geçiyorum.

"Senin estetik açıdan hoş olduğunu söyledi!" Lix arkamdan seslendi. "Bu, senin sikilebilir olduğunu düşündüğü anlamına gelir. O yüzden cadalozluk yapmayı bırak ve çekici olmaya çalış. Her kadın senin boğazını kesmek istemez, istemek isteyenler bile..."

"Bu konuşmayı bitirdim." Beni duyup duymadığını bilmiyorum, ama tekrarlamak için burada kalmayacağım. Bunun yerine, merdivenlere doğru hızlıca yürüdüm ve yukarı çıktım.

Değişip dışarı çıkıp koşuya çıkmam lazım, damarlarımda dolaşan gergin enerjiyi atmak için. Sonra duş alıp şehre gitmem lazım.

Çünkü saat sekizde Bianco'da akşam yemeğine gideceğim.

Tiia'yı haftalardır görmedim. *En azından yüz yüze*. Onu tekrar görmenin ve aklımdan çıkmayan tuhaf şüpheleri araştırmanın zamanı geldi.

Beni takip mi ediyor, yoksa garip bir şekilde çekici mi? Ve neden, tam olarak emin olamıyorum, ama onun varlığı midemi kıpır kıpır ediyor?

"Sizin için mantarlı gnocchi..." Garson, önümdeki masaya dolu bir tabak koydu, sonra Jazzy'nin önüne ikinci bir tabak koydu, "ve sizin için boscaiola, hanımefendi." Sonra geri çekildi ve ellerini birleştirdi. "Şu anda size başka bir şey getirebilir miyim hanımefendiler?"

"Uh... hayır, teşekkürler." Peçetemden çatal bıçak takımımı çıkarıp, bembeyaz keten peçeteyi kucağıma koyuyorum, üçüncü sandalyeye bakıyorum - boş - ve kapıya doğru göz gezdiriyorum. "Arkadaşımız yakında gelecek, belki geldiğinde siparişini almak için geri gelebilir misiniz?"

"Tabii ki." Garson, hafifçe eğilerek selam verdikten sonra topuklarını döndürüp başka birine hizmet etmek için uzaklaşır.

"Luigi gibi davranıyor, değil mi?" Bir elimde çatalımı, diğer elimde şarabımı tutuyorum. "Sanırım seni Prenses Peach olarak görüyor, Jazzy."

"*Pfft.* O tüm bunları kaldıramaz." Deri giysili vücudunu işaret ederek, 30 fitlik bir yarıçap içindeki çoğu erkek -başka biriyle randevuda olanlar bile- onun vücudunu süzdüğünde sırtarak gülümsüyor. "Mario bile bununla başa çıkamaz." Çatalımı eline alıp, bir parça tavuk göğsünü dörter ve açıkça eksik olan üçüncü kişiyi görmezden gelir. "Ben gittikten sonra ne oldu? O masayı sattın ve para kazandın mı?"

Tabağımdan bir gnocchi alırken, dolu restoranın sıkıcı gürültüsü zihnimin arkasında bir uğultu yaratıyor. "Evet. Ve müşteri istenen fiyattan daha fazla ödedi, bu da güzel bir bonus oldu. Jakeline, arkadaşlarımdan dükkanı çok sık ziyaret etmesinden şikayet etmek istediğinde, bu onu susturdu."

Kıkırdayarak, Jaz parlak kırmızı dudaklarının arasına tavuk parçasını atıyor. "O sadece kışkırtıyor çünkü hayatı boyunca benim gibi arkadaşlar edinmeyi diledi."

"Bundan emin misin?" Gnocchi'yi dilime aldığım anda, yüksek sesle inlemekten zorlukla kendimi alıkoyuyorum. "Kahretsin, bunu özlemişim."

"Değil mi?"

Buradaki diğer herkesin aksine, sanki otlakta otlayan iki inek gibi, tamamen onursuz bir şekilde ağzımıza yemek tıkıştırıyoruz.

"Evet, eminim," diye ekledi Jazzy. "Tiia Ailani, benim arkadaşlığımdan rahatsızmış gibi davranmayı seviyorsun, ama içten içe, Kevlar dış görünüşünün ve *çok havalı, etkilenmez* zırhının altında, seni terk edersem mezarımın başında ağlayacağını biliyorum."

"Ayda bir kez yaptığımız banyo randevularını özlemeyeceğim, saçını boyadığımızda her yer kırmızıya boyanırdı."

O, makarnasını yutarken burnunu çekip bir yudum şarap içti. "Buna takım oluşturma egzersizi denir. Gnocchi'nden biraz tadabilir miyim?" Cevabımı beklemeden, sadece eğilip çatalını benim yemeğime batırdı.

"Uh... tabii." Gözlerimi deviriyorum.

Gülerek şöyle açıklıyor: "Menüden seçtiğin şeyleri her zaman severim, ama tüm yemeğimi onlarla geçirmek istemeyecek kadar."

"Neyse. Günün nasıl geçti?"

"Jakeline Colby'nin snob dükkanına yaptığım geziden başka mı?" Yüzünü buruşturur. "İyiymiş. Roger, yerel suç haberlerinde kendimi denememi istiyor. Küçük işler: hırsızlık, şiddet içermeyen soygunlar." Omuzlarını silker. "Daha büyük haberler istediğimi biliyor, ama beni küçük işlerle başlatıyor ve en azından yolu açıyor."

"Ölüm ilanlarından kurtulursun," diye alay ediyorum. "Ve *nasıl yapılır* köşelerinden. *'Cımbız kullanmadan profesyonel gibi kaşlarını nasıl alırsın.*

"Tıraş bıçağı, ağda veya pahalı lazer tedavileri olmadan tüylerden arındırılmış bacaklara sahip olmanın yolları," diye devam etti.

"*Erkek arkadaşını öldürmek ve bunu kaza gibi göstermek için.*"

"Hanımefendiler?"

Sözlerimi yutuyorum ve üzerimizde duran garsona bir bakış atıyorum. Beyaz gömleği, beline bağladığı gece siyahı önlüğüyle keskin bir kontrast oluşturuyor. Buz gibi bir şarap şişesi taşıyor ve onu, maymunun Simba'yı Pride Lands'e sunduğu gibi sunuyor.

Aslında tam olarak öyle değil. Ama şimdi düşündüm de, bunu görmezden gelemem. "Bir şişe daha..."

"Hayır, teşekkürler." Ona nazikçe gülümsedim ve elimi kaldırarak 300 dolarlık şişeyi masaya koymasını engelledim, çünkü masaya konduğu anda faturamıza eklenecekti. "Elimdekiler yeterli."

Şarabımı kaldırıp Jaz'a baktım. "Değil mi? Başka bir şişeye ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

"Bu bir hediye, hanımefendi." Luigi - isim etiketi açıkça Salvatore yazıyor olsa da) yana çekildi ve restoranın diğer tarafını işaret etti.

Gözlerimi oraya çeviriyorum. Odak noktam, yüzlerce yemek yiyen insanı geçip, beni tedirgin eden bir adamın ateşli bakışlarına yöneliyor.

Gözlerimiz buluştuğu anda, gözlerimi kısıyorum. "Hediye," diyor garson.

Micah Malone, restoranın karşı tarafındaki karanlık bir köşede uzanmış, son kez aynı yerde görüştüğümüzde giydiği şort ve tişörtten çok farklı bir takım elbise giyiyor. Saçları hatırladığım gibiydi: üst kısmı biraz uzundu, uçları kaşlarının üzerine sarkıyordu.

Tek başına oturmuş, bir şişe kırmızı şarap ve hiç dokunulmamış gibi görünen dolu bir kadeh var. Ama yakınlarda duran korumaları fark etmemek için kör olmak gerek. Bir, iki, üç adamı yemek salonunun çeşitli yerlerine konuşlanmış.

Micah Malone, söylendiğine göre, kardeşinin koruması. Ama Micah dışarıda ve Felix ortalarda görünmüyorsa, Micah'ın da korumaları var.

Ben sadece bir antika satıcısı ve suç muhabiri olmak isteyen bir en iyi arkadaşım olabilirim, ama şehrimdeki hiyerarşiyi anlıyorum.

Babaları öldükten sonra Felix yeni patron oldu. Micah ise ikinci adam; sanırım ona yardımcısı deniyor. Danışman. Yani başkasının güvenliğini sağlıyor olsa da, bu, evinden uzaktayken kendi ordusuna komuta etmediği anlamına gelmez.

"Hanımefendi?" Luigi boğazını temizledi. "Onun hediyesini kabul edecek misiniz?"

"Evet," diyor Jaz, şişeyi kaparak ve benim yanımda aptalca sırıtarak. "Elbette kabul edecek. Teşekkürler, beyefendi. Tiia?" Masada bacağıma tekme atıyor, ama benim dikkatim Micah'a bakmaya devam ediyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve midemde endişe dalgalanıyor. "Tiia! Ne oluyor?"

Bakışma yarışını bırakıp dikkatimi en iyi arkadaşıma çeviriyorum. Ama bizi izleyen kim olduğunu öğrendiğim için iştahım kaçmış durumda. Herkesin mafya olduğunu bildiği bir adamla bir kez karşılaştığım için açlığım bir anda yok oldu... ve şimdi, ne kadar yüksek sesle itiraz etsem de ondan kaçamıyorum gibi görünüyor.

O gazetede. Arkadaşımın her düşüncesinde.

Masama şarap gönderiyor.

"Kulüpten beri onunla konuştun mu?" Jaz yaklaşıp şişenin etiketini okur. "Aranızda bir şey mi var ve bana söylemedin mi?"

"Hayır." Şarap kadehimi masaya koyup, alkolü bir kenara itiyorum, çünkü bu gece keskin bir zihin *şart*. "Sadece o bir kez konuştuk." Kaşlarımı çatarak, pahalı şişeyi alıp etiketi kendim inceliyorum. "Bir kez, iki dakikadan fazla sürmedi. Şimdi burada, bize kötü kötü bakıyor?"

"Belki de tesadüftür."

"Hayır." Masadan kalktım, sandalyem yerden gürültüyle sürüldü, sonra döndüm ve restoranın karşısına geçtim.

Sinirlerim midemde, sanki jilet bıçaklarından yapılmış şiddetli kanatlarla, içimi parçalıyor. Ama ben, kendimi savunmam gereken zorlu bir mahallede büyüdüm. Ve tanımadığım bir adamın, sırf var olduğum için akşam yemeğimi mahvetmesi ve arkamdan bıçak gibi bakışlar atması, benim tahammül edebileceğim bir şey değil.

"Hanımefendi?" Luigi mutfağın yakınından beni görür. Yürüyüşümü ve şişeyi tutuşumu fark edince koyu renkli gözleri büyür. Belki de, sadece *belki*, bir beyzbolcunun sopasını tuttuğu gibi tutuyorum şişeyi. "Hanımefendi!"

"Buraya giremezsiniz." Malone'un askerlerinden biri önüme geçer ve yumruklarını nazıkçe karnıma bastırır. Micah'tan hâlâ beş metre uzaktayım, ama bakışlarıyla beni yakıyor. Bakışları, muhafızının sözleriyle çelişen ateşli, emredici bir çağrıdır. "Bu özel bir parti, hanımefendi. Davetli değilsiniz."

"Davet edildim." *Sopamı*, yani şişeyi kaldırıp ona gösteririm, gülümsemem hiç de samimi değildir. "Patronun masama bir hediye göndermiş. Artık erkek gibi davranıp benimle doğrudan konuşabilir."

Micah'ın dudakları hareket ediyor, ağzından çıkan sözler gardiyanın duyabileceği kadar yüksek. Ama etrafta çok fazla gürültü var, sözleri anlayamıyorum. Etrafta çok fazla şey oluyor ve ben yeterince yakın değilim.

Ama Micah ne derse desin, adamı onu dinliyor, çünkü elini karnımdan çekip kenara çekiliyor ve geçmeme izin veriyor.

"Aynen öyle." Dudaklarımı düzleştirip omuzlarımı genişleterek ilerliyorum.

Bu gece kot pantolon giydim, dar kot kumaşı bacaklarımı ayak bileklerime kadar sarıyor. Ama üstüm cildime bol geliyor, sarkıyor ve

yumuşaklığı sayesinde sıkıştırmıyor. Kesik pantolonlar ve bol tişörtleri tercih ederim, ama zenginlere antika satmak için sundress giymek zorundayım. Rahatlık ve görünüş arasında bir yerde, rahatlığı ve görünüşü seçtiğimde, bu noktaya geliyorum.

Micah'ın muhafızının durduğu yer ile Micah'ın oturduğu yer arasındaki mesafeyi geçerek, şişeyi masaya, çoğu kişinin bu durumda cesaret edemeyeceği kadar sert bir şekilde, gürültülü bir ses çıkaracak şekilde koydum.

"Hayır, teşekkürler Bay Malone." Geri adım atıp ellerimi belime koydum. "Yabancılardan içki kabul etmem."

Şişeye bakar, hala kapalı olan kapağa gözlerini kısar. "Bu bir hediye idi."

"Ve şimdi geri verildi. Beni köpeğini öldürmüşüm gibi bakan erkeklerin hediyelerini kabul etmem. Sorunuz nedir bilmiyorum Bay Malone, ama beni başka biriyle karıştırdığınıza eminim."

"Öyle mi?" Arkalarına yaslanıp bacak bacak üstüne attı ve beni süzdü. "Genç ve güzelsin. Karışık kökenini düşünürsek, yüzünü başka biriyle karıştırmak oldukça zor. Gözlerin... benzersiz bir öfke dolu. Ve cesaretin, geçen ay CeCe'nin dışında sergilediğin hanımefendi tavrıyla çelişiyor."

"Kız gibi *davranışım mı?* Ne davranışı?"

"Geceleri tek başına yürümek. *Birisi bana laf atıyor ve ben korkuyorum.*" Şarap kadehini eline alır ve yavaşça, deneme amaçlı bir yudum alır. "Elbette, bizim dünyamıza davet edilmeyi umarak yolumuza çıkan ilk güzel kişi olmadığının farkındasındır."

"*Sen yoluma çıktın!*" Sesimi yükselttiğimde dikkatleri üzerime çekerim, fısıltılar başlar ve gangsterin koyu yeşil gözleri özel alanının dışındaki kalabalığı tarar. Ama henüz bitirmedim. "İşten sonra arkadaşlarımla içki içmek için bir kulübe gidiyordum. *Sen yoluma çıktın ve şimdi 300 dolarlık bir şarap şişesini masama koyarak zamanımı ve beni aşağılamak için bir fırsat satın alabileceğini mi sanıyorsun?*"

"Aslında yedi yüz dolar."

O kadar yüksek sesle alay ediyorum ki, boğazımdaki titreşim fiziksel olarak acıtıyor. "Her neyse dostum. Şarabını al, ben de mesafemi koruyayım. Bu senin alaycılığını ve kendini beğenmişliğini yatıştırır."

Topuklarımı döndürerek, şaşkın ama aynı zamanda çok eğlenen Jaz'a odaklanıyorum. Onun yanında, sonunda gelen Roscoe var, koyu kahverengi bakışları hem endişeli hem de...

Hayır, sadece endişeli.

Arkamdaki korkutucu adama veda etmek için elimi kaldırıyorum. "Yemeğime geri dönüyorum. Hayatın güzel olsun. Bir daha asla aynı yerde olmak zorunda kalmayız..."

"Hanımefendi." Güvenlik görevlisi tekrar önüme çıkıyor, avucunu karnıma bastırıyor ve beni geri itiyor, ta ki omzumun üzerinden bakıp Micah'ın dudaklarının hareket ettiğini görene kadar.

Konuşuyor, ama ben hala onu duyamıyorum. Çünkü kulaklarım mahvolmuş durumda ve restorandaki gürültü, belirli sesleri bastıracak kadar yüksek.

"Ne?" Geri dönüp, hareket eden dudakları kulaklarıma ulaşacak kadar yüksek ses çıkarmaya başlayana kadar ona yaklaşıyorum. "Ne dedin?"

"Beni duyamıyor musun?" Yine geriye yaslanır, kaşlarını çatarak sabırsızca dizine ayağını vurur. "Hâlâ kulak enfeksiyonun mu var?"

"Benim sorunum, Bay Malone, hayatım için geçerli olan genel bir kural." Uyluklarım masaya değdiğinde duruyorum ve daha fazla yaklaşmam mümkün değil. "Yabancı insanlarla özel tıbbi geçmişimi konuşmamam gerektiğine dair vahşi bir inanç. Özellikle de beni yalan söylemekle suçlayan huysuz mafya çocuklarıyla konuşmamam gerektiğine dair... Gerçi, ne hakkında yalan söylediğimi düşündüğünüzü tam olarak bilmiyorum."

"Mafya mı?" Sağ elini kaldırıp diğerini kucağında saklayarak alt dudağını parmakları arasında yuvarlar. "Size sadece ilk adımı söyledim Bayan Hale. Yine de *Malone* ve *mafyadan* bahsediyorsunuz. Benim paylaştığımdan daha fazlasını biliyorsunuz gibi görünüyor, daha da kötüsü, varsayımlarda bulunuyorsunuz. Yine de neden temkinli davrandığımı merak ediyorsunuz?"

"Bugünün gazetesinin ön sayfasında kardeşinizle birlikte yüzünüz varken, 'varsayımlarda bulunmak' pek de uygun değil." Solumdaki sert bakışlı korumaya bir göz attım. "Belki de m harfiyle başlayan kelimeyi kullanmak uygun değildir, ha? Belki de bu kibar bir davranış değildir. Ama sırf kendi yanlış yönlendirilmiş hikayeyi kontrol etme ihtiyacınız yüzünden benim bir tür sinsi ya da yalancı olduğumu ima etmek de kibar bir davranış değildir. Sizi tanımıyorum Micah ve sizinle tanışmak için hiç talepte bulunmadım."

"Joseph Wilkes'i ne zamandır tanıyorsun?"

Sorusu karnıma saplanan bir ok gibiydi. Beni titretmeye başlayan şaşırtıcı bir saldırı. "Ne?"

Dudakları yukarı doğru kıvrılır ve yüzüne acımasız bir ifade verir, bu da yakışıklılığını ortadan kaldırıp yerine vahşi bir yoğunluk getirir. "Bu senin dikkatini çekti. Otur." Sağındaki sandalyeyi işaret eder. "Bu konuları

bu konuları medeni insanlar gibi tartışabiliriz. Profesyonel gibi davranabileceğimiz halde, arka sokak cinayetlerine gerek yok."

"Arka sokak..." Bana önerdiği boş sandalyeye, sonra da hala bu geceki "*Ne aptalca şeyler yapabiliriz?*" bölümüne kilitlenmiş arkadaşlarıma bakıyorum.

"Bayan Hale?"

"Sizinle yemek yemek istemiyorum." "O zaman, doğrudan arka sokaklara mı gidelim?"

"Hayır!" Uzatılan elini ittiğimde arkamda duran adam homurdandı. "Seninle yemek yemeye, içmeye ya da mahvolmaya niyetim yok. Justin Wilkes'in kim olduğunu bilmiyorum."

"Joseph," diye bağırır. Sonra yıldırım hızıyla refleksleriyle uzanır ve bileğimi yakalar, sandalyenin köşesi kalçamı sıyrıncaya kadar beni aşağı çeker, ama yere düşmeden önce minder kışımı tutar.

Dizlerimle masaya çarptığımda gümüş çatal bıçaklar ve kristal bardaklar tıkırdadı, ama askerler bizi meraklı gözlerden korumak için etrafımızı sardılar, geniş bedenleriyle bir duvar oluşturdular, böylece sıradan bir gözlemciye, bu adam ve ekibi tarafından tamamen ve tamamen yutulmuşum gibi görünebilirdi.

"Bizi bulman için sana ne kadar ödediğini söyle," Micah yavaşça bileğimi bırakır, "ve bizden hangi bilgileri almamızı istediğini söyle, o zaman seni bırakabilirim. Antika satma hayatına geri dönebilirsin, ben de seni bir daha beni veya adamlarımı görmemek için gerekli önlemleri alırım."

Ağrıyan bileğimi ovuşturup, kendini dokunulmaz gören adama gözlerimi kısarak baktım. "Beni takip mi ediyorsun?" Keskin çenesini ve pürüzsüz cilt yerine sakalını inceliyorum. Elmacık kemiklerindeki güneş lekelerini ve şakaklarında yayılan çizgileri fark ediyorum; bunlar, birinin otuz yaşını aştığında ortaya çıkan yaşlanma belirtileri. "CeCe'nin önünde *benimle yüzleştin*. Ve şimdi bu akşam bu restorandasın, ama Bianco'nun senin ailenle hiçbir bağlantısı olmadığına eminim."

"Ben..."

"Sana nerede çalıştığımı söylemedim." Gözlerimi, şu anda tatmak isteyeceğim şarap şişesine indirdim. Boğazımın arkasında kalan acı korku tadını yıkamak için. "Yine de, ne iş yaptığımı biliyorsun. Paniklemeye başlamalı mıyım?"

"Joseph Wilkes."

"Onun kim olduğunu bilmiyorum!" Avucumu masaya vurarak, gümüş çatal bıçakları bir kez daha tıkırdatıyorum. "*Neden* onun kim olduğunu bildiğimi düşündüğünü anlamıyorum. *Senin* benim kim olduğumu düşündüğünü de tam olarak bilmiyorum. Kesinlikle beni başka biriyle karıştırıyorsun."

"O zaman neden CeCe's'te sorduğumda bana mesleğini söylemedin?"

"Çünkü sen bir yabancısın!"

Luigi yarısı yenmiş gnocchi tabağını masamıza getirip elimin yanına koyduğunda koltuğumda irkildim.

Ona karşı çıkarım. "Ne yapıyorsun..."

"Akşam yemeğiniz, hanımefendi." Çenesini eğip, kesinlikle başkalarını öldürmüş olan adamla göz teması kurmayı reddeder. "Soğumasını istemedim."

"Ye." Micah arkasına yaslanıp başparmağını diğer elinin avuç içine sürter. "Birbirimizi tanıyalım."

"Hayır, tanışmayalım." Tabağını itip ayağa kalkmaya çalışırım, ama arkamdaki gardiyan iri elini sandalyeme koyar ve kalkmama izin vermez. "Ne oluyor lan..."

"Ye dedim." Micah, kalın dudaklarını kaba, kısa sakallarının arkasında büzüyor. "Bütün gün beklediğin yemeği, bir öfke nöbeti yüzünden boşa harcamana gerek yok."

"*Öfke nöbeti* mi?!" Bu adamı anlamıyorum. "Sana temin ederim Malone, bu öfke nöbeti değil. Ve bil diye söylüyorum, arkadaşım Roscoe," başparmağımla eski masamı işaret ediyorum, ama gardiyan tarafından engelleniyor, "kuzeni polis. O yüzden sana tavsiyem, geri çekil ve hayatıma devam etmeme izin ver. Sen benim hayatıma karışmazsan, ben de seninkine karışmam."

"Henüz değil." Ağrıyan elini bırakıp kadehini aldı. "Wilkes'i bir süreliğine bir kenara bırakalım ve sadece..." Şarabı kadehinde çevirdi. "Birbirimizi tanıyalım."

"Hayır, teşekkür..."

"Antika ticareti yaptığını zaten biliyorum. Ve akşam yemeğin mantar sevdiğini gösteriyor."

"Aslında mantarı sevmem. Ama mantar içeren lüks yemekler sipariş ederim, çünkü sağlığıma iyi gelir ve böyle lüks bir restoranda hazırlandıkları için tadı da en iyi şekilde olacağını varsayabilirim. Ve tekrar söylüyorum, sana işimden hiç bahsetmedim, bu yüzden ne iş yaptığımı bilmen bana güven veriyor."

Dudakları, öncekinden daha samimi bir gülümsemeye dönüştü. "Sizinle ilgilendiğimi anladığınıza eminim, Bayan Hale. Daha doğrusu, benim ailemle ilgilendiğinizi anladığımı. Ve ayrıntılara girdiğimize göre, Roscoe'nun kuzeninin polis olmadığını bildiğimi de bilmelisiniz. Roscoe'nun iki üvey kuzeni de dahil olmak üzere yedi kuzeni var. Üçü imalat sektöründe, biri perakende sektöründe, biri otel yönetiminde ve sonuncusu da alışveriş merkezi güvenliğinde çalışıyor." Kendinden çok memnun bir şekilde sözlerini keser. "Kapımı çalanları tanımaya özen gösteririm. Belki bu, sizin işinizi nasıl bildiğimi de yeterince açıklıyordur?"

"Kulübünde tanıştığın her kişinin geçmişini araştırıyor musun?" Sandalyeye yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum, yemek yemeyi reddediyorum. Micah'ın emrine uymak, yenilgiyi kabul etmek anlamına gelir. "Ve tanışmadıkların da," diye ekliyorum, Roscoe'yu düşünerek. "Onunla hiç karşılaşmadın bile, ama yine de geniş ailesini tanıyorsun."

"Kendi ailemi, araya girip karışıklık çıkarmak isteyenlerden korumaktan gurur duyuyorum. Belki de senin hakkında yanılıyorum. Belki de sen gerçekten sadece geçen ay geceleri aptalca tek başına dolaşan, hiçbir şeyden haberi olmayan bir kadındın..."

Kırgın bir şekilde gözlerimi kısıyorum.

"Ama yine de, belki de sen bir Wilkes askeri olabilirsin. Senin açıklamanı olduğu gibi kabul etmek benim için aptalca olur. Hayatımız boyunca güzel kadınlarla uğraştık, Tiia. Erkekler çok çabuk, görünüşün ötesine bakmayı öğrenirler."

"Ne kadar delice konuştuğunun farkında mısın?" Kuru dudaklarımı yaladım ve bir bardak su istedim. Ya da meyve suyu. Şarap dışında herhangi bir şey, çünkü ödemek istemediğim bir şeyi içmek doğru gelmezdi. "Ben sadece o gece aynı şeyi yapan yüzlerce kişi arasında sokakta yürüyen bir kadıyım. İki dakika konuştuk ve şimdi tüm aile dramını bana yükleyip gnocchi'mi mahvediyorsun. Bu bana çözülmemiş bir travma gibi geliyor ve terapistinle konuşman gereken bir şey. Bu arada, masum kadınlardan uzak dur. Onların senin rehabilitasyon koçun olmalarını engelle."

"Kendini çok akıllı sanıyorsun, değil mi?" Masasının yanından bir bardak su alır ve onu tabağımın yanına sertçe bırakır. "Mizah ve güzel bir yüzün beni caydıracağını mı sanıyorsun? Sana şunu anlamana yardımcı olmaya çalışıyorum, Tiia Hale, bu numarayı bize deneyen ilk kişi sen *değilsin*. Ve sonuncu olacağını da sanmıyorum."

sonuncu olmayacağından şüpheliyim. O halde neden zaman ve enerjimizi boşa harcamayalım? Wilkes'in niyetleri hakkında bilmek istediğim her şeyi anlat, ben de gitmene izin vereyim." Sol elini kaldırıp, onu *uzaklaştırır*. "Yapmazsan, kapıdan çıkarken boğazını kesmek zorunda kalırım."

"G-gırtlığımı mı?" Avuç içlerim gerginlikten terlemeye başladı. Asla katılmayı kabul etmediğim bu akşam yemeğinden sağ çıkamayabileceğimi fark ettiğimde midem altüst oldu.

O lanet olası bir mafya üyesi!

Ve nedense, bana takılıp beni düşman olarak etiketledi. "Sana ne kadar ödüyor?" diye sorar Micah.

"Joseph Wilkes'in kim olduğunu bilmiyorum. Hayatımda o isimde biriyle hiç konuşmadım."

"Onun planlarında senin rolün ne?" diye ısrar ediyor. "Bize yeterince yaklaştığında, görevin ne?"

Dudaklarımı sıkılaştırıp boğazıma yerleşen korku yumruğunu yutuyorum. "Joseph Wilkes'in kim olduğunu bilmiyorum. Hayatımda o isimde biriyle hiç konuşmadım."

"Seni nasıl buldu?" diye bağırır Micah, sesi beni irkiltecek kadar keskin. "Seni tehlikeye atacak kadar değerli ne teklif etti sana?"

"Kim olduğunu bilmiyorum..."

"Tiia!" Tek bir zehirli kelimeyle beni susturur. "Sana zarar vermek istemiyorum. İster inan ister inanma, sokakta rastladığım rastgele kadınları korkutmaktan zevk almıyorum."

"Yine de," diye homurdanırım, "burada, tanımadığın bir kadını tehdit ediyorsun. Beni durdurdun, Micah. Beni kulübüne sürükledin ve sorgulamaya karar verdin. Şahsen, hayatıma geri dönüp tanıştığımızı unutmak istiyorum."

Beni işaret etti, bakışları cinayet ve sabırsızlıkla yanıyordu. "Eğer yapmazsan..."

"Eline ne oldu?" Sesimi yumuşatıyorum, ama onun dünyadan saklamak için çok uğraştığı yarayı dikkatle inceliyorum.

Micah Malone bunu gizlemeyi alışkanlık haline getirmiş. Gazetelerdeki görüntüsü hep aynı: yürürken elleri cebinde. Masada otururken elleri kucığında.

Kulüpte bir kadını taciz ederken? Elleri yanlarında, karanlıkta gizlenmiş.

Ama Şimdi yarayı görüyorum. Geride kalan çirkin dikişler ve hala pembe olan, ateş altında yapılan bir ameliyat olarak tanımlanabilecek bir iŐlemde sonra hassaslaşmış et. Orta parmağı yok — tamamen ve tamamen kesilmiş. Ama ortaya çıkan yara izleri, bunun saygın bir hastanede yetenekli bir cerrah tarafından yapılmadığını kanıtlıyor.

"Seni kim yaraladı?" O elini indirip kucağına koyarken sesim titriyor. "Gerçekten çok acıyor gibi görünüyor. Ve yeni olmuş gibi."

"Stovic mi?" Micah'ın tüm vücudu sönmüş gibi görünüyor. Göğsü küçülüyor ve çenesi düşüyor, neredeyse köprücük kemiklerinin arasındaki noktaya değecek kadar. "Onu masasına geri götürün lütfen."

"Gidelim, hanımefendi." Muhafızım etli avucunu pazıma dolayarak beni kaldırdı, uyluklarım masaya çarptı ve  atal bıçaklar bir kez daha tıkırdadı. "Gitme zamanı."

"Hayır." Onun tutuşundan kurtulmaya çalışarak Micah'ın gözlerini tekrar bulmaya çalıştım. Birkaç dakika önce tek istediğim ka makken, bu gerçekten aptalca bir davranıŐtı. "Henüz hazır değilim..."

Stovic pahalı Şarap Şişesini alır ve kolunun altına sıkıştırır, sonra tabağımı alır ve beni efendisinin masasından uzaklaştırmak için önüme geçer.

"Micah Malone!" Ayağım takılır ve Stovic'in parmaklarını kolumdan çekmeye çalışırım. "Hey! Sen cevap istiyorsun, ama bana cevap vermiyor musun?"

"Ağzınızı kapatmanızı  oneririm, hanımefendi." Stovic beni restoranın içinden yarı sürükleyerek, yaptığım gösteriyi izleyen müşterilerin yanından geçerek, Jazzy ve Roscoe'nun hala ağızları açık oturdukları masama doğru götürür. "Otur." Beni sandalyeme itekler, sandalyenin ayakları yerde sürtünür. "Yemeğini ye." Tabağımı masaya vurur. "Ve Őarabın tadını çıkar. Bunu Bay Malone'un bir hediyesi olarak kabul et."

"Onunla konuşmam bitmemişti!"

Elini omzuma koyar ve bacaklarım beni tekrar ayağa kaldırmak isterken beni tekrar oturtur. "Seninle konuşması bitti. Restoranın bu tarafında kal. Ve Bay Malone'u başka bir yerde görürsen, ona yaklaŐmamanı  oneririm." Gözlerime bakar ve korkutucu bir adamın gülümsemesiyle gülümser. "Belki de Philly'ye taŐınmayı düŐünmelisin. Orası güzelmiŐ diye duydum."

Bu veda dilekleriyle Şarabı masaya bırakıp, askeri bir sertlikle topuklarını d nd . Restoranın içinden geçerken

arkasına bakmadan geçer, buradaki diğer adamlardan çok daha iri olduğu için herkes onun gidişini izler.

Herkes onu fark eder.

"Ne? Ne? Ne?" Jazzy masaya vurur ve beni zıplayarak kendine doğru çeker. "*Kahretsin!* Tiia?! Micah Malone seni yemeğe mi davet etti?"

Yutkunuyorum, boğazım kurumuş, kalbim ağrıyana kadar gümbür gümbür atıyor. "Şey..." Gölgelemin içindeki adamı aramak için bakışlarımı etrafa gezdiriyorum. İstemediğim halde bile tenimi ısıtan bakışlar. Ama az önce oturduğum masa çoktan temizlenmiş. Masadaki kişi gitmiş, kullanılan bardaklar ortadan kaybolmuş, garsonlar masayı yeniden düzenleyip bir sonraki müşteriler için hazırlıyorlar.

"Tiia!"

"Beni tehdit etti." Titriyorum, ama böyle bir zayıflık göstermeyi istemiyorum, yavaşça arkadaşlarıma dönüyorum. Jaz, parlak bir güneş ışığı gibi, Roscoe ise onun kadar gürültücü ve renkli değil. "Boğazımı kesecekmiş gibi bir şey söyledi," diyorum, sanki Micah'ın bıçağı boğazıma dayalıymış gibi. "Ve diğer adamla olan ilişkiyi sordu. Jackson... Justin... Jasper..." Beynimi zorluyorum, sesim titriyor. "Wilkes."

"Joseph Wilkes!" Jazzy elimi tutar ve dikkatimi ona çevirir. "Joseph Wilkes ile ilişkin mi? Ne!"

"Ben..." Kafamı sallayıp omzumun üzerinden hareketleri izliyorum.

Dört eşit büyüklükte adam restoranın ön kapısından çıkar; üç koruma ve iyi korunan Micah. Arkasına bakmaz. Gözlerime bakmaz. Sanki benim varlığımın dokusunu değiştirip, elli yıl sonra bile, zamanımı dolduracak hiçbir şeyi olmayan yaşlı bir kadın olduğumda bile silinmeyeceğinden emin olmadığım kalıcı anılar bırakmamış gibi gider.

"Wilkes ile bir ilişkim yok," diye sızlanıyorum. "Onunla hiç tanışmadım bile."

"Joseph Wilkes kötü bir adam, Tiia." Jaz'ın demir gibi sıkı tutuşu yerini daha nazik bir dokunuşa bırakıyor. Okşayan parmağı, benim ellerimin ne kadar titrediğini daha da belirginleştiriyor. "Aylardır manşetlerde." "Gasp," diye araya giriyor Roscoe, derin sesi 1,80 metrelik boyuna ve "Uyuşturucu dağıtımı. Silahlar."

"O, uğraşmak isteyeceğin biri değil," diye devam eder Jaz. "Wilkes'le takılıyorsan, Malone'un senden memnun olmamasına şaşmamalı."

"Wilkes'le takılmıyorum!" Elini itip sandalyemden kalkarım. "Malone'la da hiçbir bağlantım yok."

Masamdan kalkıp akşam yemeğimi ve şarabımı bırakarak, kendimi isteyerek tehlikeye atıyorum, restorandan çıkıp dört kişilik güvenlik ekibini aramak için önce sola, sonra sağa bakıyorum.

"Hey!" Micah'ın parlak siyah bir arabanın arka koltuğuna kayarken gördüm. Ama bağırمام adamlarını uyandırdı ve ben restoranın kapısından çıkıp arabaya doğru ilerlerken, patronlarına ulaşmak için hepsini ezmekten başka seçeneğim kalmayacak şekilde koruyucu bir hat oluşturdular.

"Hey, pislik!" Arabadaki adama silah ya da yumruk atamam, ama beni duyacağını biliyorum. "Burada ne haltlar döndüğünü ya da New York'taki dört milyon kadından neden benimle uğraşmaya karar verdiğini bilmiyorum, ama siktir git Malone!"

"Hanımefendi," Stovic dizilişi bozup öne çıktı, elini bana doğru uzattı. "Hemen içeri girmeniz gerekiyor."

"Çekil kenara," diye gürler Micah.

Onu zar zor duyuyorum. Arabalar ve insanlarla dolu kalabalık bir caddede söylenen kelimeleri zorlukla anlıyorum. Ama Micah'ın askerleri anında dağılarak patronları için bir geçit açıyorlar.

O otururken olduğu gibi, o tehditkar yeşil gözlere bakmak zorunda kalmıyorum. Ve Stovic hareket edip Micah onun yerini aldığı anda, geniş göğsünden yayılan sıcaklık ve nefesinden gelen şarap kokusu dudaklarıma değince, onun ne kadar yakınımda durduğunu çok net bir şekilde anlıyorum.

Buraya büyük bir öfkeyle geldim. Onaylanma ve intikam alma ihtiyacıyla. Micah'ın yaratmak istediği her türlü dramaya karıştım ve işlediğim tek suç, o akşam sayısız diğer kadınlar gibi masumca bir kulübe gitmek için gece dışarı çıkmak oldu.

Ama şimdi, o benim üstümde duruyor, gözlerimin içine bakıyor ve gözlerinde hiç sabır yok. Hiç dostluk yok. Hiç nezaket yok. Aklıdan çok öfkesi daha sıcak olan bir kadına karşı hiç hoşgörü yok.

Sadece öfkeyle genişlemiş burun deliklerinin üzerinde bir katilin bakışı var.

"Ne?" diye bağırıyor, tek heceli bu kelime beni irkiltecek kadar şaşırtıcı. "Ne istiyorsun?"

"Bir özür."

İstediğim bu mu? Buraya bunu aramaya mı geldim?

Bilmiyorum. Ama istemeden de olsa, asla katılmak istemeyeceğim bir dünyanın derinliklerine daldığının acımasızca farkındayım.

"Bana kaba davrandın. Sebepsiz yere. Beni itip kakıp, tehdit ettin, bağırdın... ve akşam yemeğimi mahvettin." Çenemi sıkıp, gururla onun yönüne doğru kaldırıyorum. "Bir pislik gibi davrandın ve insanlara istediğin gibi davranma hakkın olduğunu düşünüyorsun. Neden? Zengin olduğun için mi? Ailenin güçlü olduğu için mi?"

Çenesi sıkılır, kasları gözle görülür şekilde gerilir.

"Eğer gerçekten senin tarif ettiğin gibi sinir bozucu, kötü bir kadın olsaydım, senin öfkeni anlayabilirdim. Ama ben öyle değilim. Var olmak dışında hiçbir şey yapmadım ve bu nedenle bunu kabul etmiyorum. Hak etmediğim sürece, bu gece bana yaptığın gibi davranmaya hakkın yok."

Elini yılan gibi hızlı bir hareketle cebine sokar ve parıldayan bir bıçakla tekrar çıkarır. Bıçağın ucunu boğazıma dayar ve içimden geçen oksijen tamamen kesilene kadar bastırır.

Hemen gözlerim yaşlarla doldu, dökülmek üzereydi.

Micah'ın arkasında, patronları kalabalık New York sokaklarında cinayet işlemenin eşğine gelirken, üç adamı gergin bir enerjiyle diken diken olur.

"Joseph Wilkes'i tanıyor musun?" diye sordu, sol elini kalçama koyarak beni kendine yaklaştırırken, sağ eli inanılmaz bir şekilde sabit kalıyordu. "Onunla, ailesiyle veya bana ya da aileme zarar vermeyi planlayan başka biriyle hiç işin oldu mu?"

"Hayır." Çenemi öne doğru uzatarak, adamı boğazımdan başka bir hedefe yönlendirmek için onu kışkırttım. "Ve senin aksini varsayman saçmalık. Sana hiçbir şey yapmadım, ama sen yine de boğazıma bıçak dayıyorsun. Aynı kurallara göre oynamıyoruz."

"Sevdiğim birine zarar verme niyetinde misin?" Sözlerimi görmezden gelir ve daha fazlasını ister. Daha fazlasını. Daha fazlasını. "Aileme karşı niyetin zarar vermek mi?"

"Hayır." Dişlerimi gösterdim ve gözleri aşağıya kayınca alaycı bir şekilde sırttım. "Sadece sana karşı." Elimi uzattım ve bileğini kavradım, bıçağın soğuk çeliği derimden ayrılana kadar onu ittim. "Fırsatını bulursam, iyiliğini karşılığında bıçağı *senin* boğazına dayamayı düşünüyorum. Eşitlik falan filan."

"Beni tehdit mi ediyorsun? Bir nefeste masum olduğunu ilan edip, diğer nefeste savaş açıyor musun?"

"Sadece eşit şartlar yaratmak istiyorum. Sen bana sebepsiz yere zarar verdin. Bu, en azından boğazına bir bıçak dayama hakkını bana kazandırır."

"Tiia!" Jazzy'nin panik dolu sesi caddede yankılanır, ardından şaşkınlık dolu bir nefes alır ve sonunda, şüphesiz önündeki manzarayı anladığında korku dolu bir inilti çıkarır. "Yardım edin! Biri yardım etsin!" Kollarını sallayarak, sesi bir ya da yirmi oktav yükselir. "Biri bize yardım etsin!"

"Jazzy." Micah'ın bileğini daha sıkı tutuyorum. Çünkü onu bırakırsam, bıçağı *kazara* damarımı kesebilir. "Kes şunu." Sonra onun bakışlarını yakalayıp hırlıyorum, "Özür dile, Bay Malone. Kötü davranışın bunu gerektiriyor. Ve benim masumiyetim," burnum öfkeden şişiyor, "senin özür dilediğini duymayı hak ediyor."

"Patron?" Stovic, Micah'ın sağına yaklaşır ve fısıldar, "Federaller yolda. Sokakta çok uzun süre kaldık."

Micah, bir çırpıda bıçağını saklar ve kalçamı bırakır, beni bir adım geriye sendelemek ve dengemi sağlamak zorunda bırakır, yoksa kıcıma düşme riski vardır. Sonra parlak ayakkabılarıyla dönüp arabasına biner, beni sokakta bırakır, zihnim karışır ama yüz bin dolarlık arabasının arkasında yansıyan sokak lambasının ışığından başka bir yere bakamam.

"Malone!" Üç adam onun peşinden arabaya binerken ben de öne adım attım. "Korkak! Bana bir özür borçlusun."

"Tiia!" Jazzy arkamda tıklar tıklar sesler çıkararak yaklaşıyor, beton zeminde ayakkabılarının çıkardığı ses, bana çarpmadan önce aldığım tek uyarı. "Bırak gitsin."

"Başka bir gün." Micah bana bir bakış attı, elini kapıya koydu ve yavaşça kapıyı kapattı. Gözleri parıldadı ve benimkilere delici bir şekilde baktı. Ama sadece birkaç blok ötede, polis sirenleri gecenin karanlığında çalmaya başladı. "Sizi bulacağım Bayan Hale. O zaman konuşabiliriz."

"Şimdi özür dile," diye homurdanırım. "O zaman tüm bunları bitirebiliriz."

Ama kapısını kapatan adam isteğimi duymaz ve arabası trafiğin içinde kaybolur; sokağı dolduran sarı ve siyah denizinde bir başka zengin adamın arabası.

"Aman Tanrım!" Jazzy, artık yalnız kaldığımız için patladı.

Aslında, tam olarak *yalnız* değiliz. Nefes alıp etrafa baktığımda, düzinelerce seyirci olduğunu fark ettim. Bianco's'tan benimle birlikte çıkan yemek yiyenler.

Biano's'tan benimle birlikte dışarı çıkan restoran müşterileri. Bu manzarayı izlemek için duran yoldan geçenler.

Bana gnocchi getiren garson Luigi bile.

"Bu gerçekten oldu mu?" Jaz, başparmaklarının ucunu gözlerimin altına kaydırarak, farkında olmadan dökülen gözyaşlarımı sildi. Elleri titriyordu, tıpkı benimkiler gibi. "Cidden o adamla karşı karşıya mı geldin? Tiia! Delirdin mi sen?"

"O kaba davrandı." Sesim çatallanıyor, kelimeler boğazımda jilet gibi keskin. Ve şimdi o gittiğine göre - ve onunla birlikte, cildime dayadığı gerçek bıçak da gittiğine göre - göğsüm çöküyor ve ciğerlerimdeki oksijen, en iyi arkadaşımın yüzüne patlamak üzere hızla dışarı çıkıyor. "O, benim diğer adamın maaşlı çalışanı olduğumu söyledi! Sanki benim işim onu ve ailesini incitmekmiş gibi."

"Yanılmış," diyor, bir annenin huysuz bebeğini sakinleştirir gibi beni yatıştırıyor. "Yanılmış ve en iyi ihtimalle medeniyetsiz davranmış. Senin hakkında varsayımlarda bulunmuş."

"O bir pislikti!" Ellerini itip uzaklaştım, ama Roscoe'nun gözleriyle karşılaştım.

Onun dehşet dolu ifadesi, çılgına dönmemi sağlayan son anahtar oldu.

Nefesim kesildi, göğsüm titreyene kadar beni boğdu. Sonra gözlerimden yeni gözyaşları dökülmeye başladı ve yanaklarımdan süzüldü. "Aman Tanrım." Elimi uzattım ve Micah'ın bıçağıyla kesebileceği yere avucumu bastırdım. "Aman Tanrım! Beni öldürebilirdi."

"Sen iyisin." Roscoe kalabalığın içinden fırlayıp küçük grubumuza kayar, beni kollarına sarar ve yüzümü göğsüne bastırır. Dudaklarını alnıma koyar ve "İyisin, *Ipo*. Her şey yolunda." diye mırıldanır.

"Beni kesecekti."

"Sana bir uyarı gönderiyordu. Seyircilerin önünde seni deşmesi imkansızdı."

"Çok yardımcı oldun, Roscoe." Jazzy beni onun kollarından çekip, çok daha yumuşak göğsüne doğru çekiyor ve kolumu okşuyor. "Nefes nefeseydi, bebeğim. Senin düşündüğü kişi olmadığından emin olmak istedi. Ama sen iyisin."

"Ölebilirdim!" Ellerim kontrolsüzce titriyor, kollarımda kaburgalarım kadar uzanan bir hareket yaratıyor. Midem. Bağırsaklarım. Dizlerim. "O kadar kızgın ki, sadece yanlış zamanda yanlış yerde olduğum için beni öldürebilirdi."

"Bebeğim." Roscoe'nun erimiş gözleri, azalan gün ışığında sıvı gibidir. "*Onu* buraya kadar takip ettin. Seni özgür bırakıyordu ve sen onun kör noktasından yakaladın. Normal bir adam bile buna kızardı."

"Ama bunu başlatan oydu!" Arkadaşımdan uzaklaşıp kaldırımda sendeleyerek yürüyorum, nereye gittiğimi bilmiyorum. Oraya vardığımda ne yapacağımı da bilmiyorum. "Bunu başlatan oydu, Roscoe! *O benim* yoluma çıktı, şimdi de sanki kötü adam benmişim gibi davranıyor."

MICAH

ZENGINLİĞİ PAYLAŞMAK

"Gazeteye çıktın, gerzek." Felix, bir elinde kahve fincanı, diğer elinde ortasından katlanmış taze bir gazeteyle bahçeyi geçiyor. Ağır botlarıyla çimleri ezip geçiyor, Pastore parmaklarımı kesip beni sürekli, sinir bozucu bir acıyla baş başa bırakmadan yıllar önce kendi ellerimle kazdığım yosunlu göletin etrafından dolaşıyor ve Lix hareket ederken gözleri tamamen bana odaklanmış durumda.

Onu, her gün titizlikle kontrol ettiğim orman güllerinin yanında durduğum yerden izliyorum. Bu tür için pek uygun olmayan bir bahçede yetiştirilmelerine rağmen, iyi büyüdüklerinden emin olmak için her gün kontrol ediyorum.

Benden bir metre uzakta durur ve başını sallar. "Manşet haberi. Ve senin yarısı kadar olan bir kızla kavga ediyorsun. Hiç hoş görünmüyor."

"Onda bir tuhafılık var." Bahçeme geri dönüp, yer açmak için solmuş mor çiçekleri koparıyorum. "Onun söylediklerine inanmıyorum."

Kısa, keskin ve beni kızdırmaya yetecek kadar sinir bozucu bir kahkaha attı. "Ne satıyor? Seninle hiçbir ilgisi yok gibi görünüyor. CeCe's'te sana hiç zaman ayırmadı ve gazeteye göre dün gece de sana yalakalık yapmadı. Senin alanına girip seni yatağa atmaya çalışsaydı başka olurdu. Ama burada olan bu değil."

"Demek ki o da işleri değiştiriyor." Ölen bir filizi kesip çöpü yere atıyorum ve daha sonra geri gelip bu pisliği temizlemeyi unutmamak için kendime not alıyorum. "Herkes seks kedi taktığını dener; o ise daha az bariz bir şey deneyecek kadar akıllı. Onun tüm oyunu bu."

"Dostum." Kahvesini kaldırıp bir yudum aldı. "Kadınlar on yıllardır bu eve girip çıkıyor. Dün gecedен önce, *hiç* bir kadının boğazına bıçak dayamadın."

Utanc duygusu içimi kemiriyor. "Çünkü kadınlar nadiren bizim için tehdit oluşturur. Hayatımızı kendi babalarımızdan korunmak için harcadık

babamızdan kendimizi korumakla geçirdik. O olmasa da, Pastore ya da Mancino vardı. Şimdi hepsi öldü, ama onların yokluğunun bize barış getireceğini düşünmek naiflik.

"Ve sen güvenlik için fazla gerginsin. Wilkes senin düşündüğün kadar bir tehdit değil ve kulüpten o kız, senin gerginliğin yüzünden ömür boyu terapiye mahkum oldu. Hey!" Bitkimin tamamen sağlıklı bir parçasını kesmeden önce bileğimi tuttu.

Beni sürükleyerek, bakışları gözlerime saplanıyor. "Anlıyorum. Hayatımızın yarısı boyunca, sen ve ben vardık. Arch ve Tim gittikten sonra, Cato'yu biz büyüttük ve babamız her fırsatta bizi mahvederken birbirimizin arkasını kolladık. *Her zaman* sen ve ben vardık. Ama şimdi işler değişiyor. Babamız öldü, Arch evlendi. Cato Copeland'a taşındı. Pastore sonunda bitti. Şimdi Christabelle de ailenin bir parçası ve..."

"Mesele Christabelle değil." Uzaklaşıp, her kış neredeyse ölmek üzere olan agapanthus çiçeklerinin olduğu yere doğru yürüyorum. "O iyi biri, Lix. Onu seviyorum."

"O zaman sorun ne? Neden tüm öfkemi tanımadığın bir kıza yöneltiyorsun? Malone ailesinin tüm üyeleri arasında, dürüst olmak gerekirse, şu anda aptalca davranan kişinin *sen olmasına* şaşırdım."

"Buna sezgi denir." Çömelip, agapanthusların sergilediği mor çiçekleri inceliyorum. Koyu yeşil yapraklar ve her yıl yazın geldiğini ilan eden renkli çember. "Hayatım boyunca buna güvenmek zorunda kaldım, Lix. Hayatta kalmak için. Seni ve Cato'yu korumak için. Benim lanet olası işim, *hayatta kalmamızı* sağlamak. Bu yüzden Tiia Hale'in gözlerine baktığımda ve midemde bir şeylerin döndüğünü hissettiğimde, o hissi dinlemem gerekir. Çünkü dinlemezsem, muhtemelen benim için önemli olan biri bedelini öder."

"Tamam, peki..." O ayakta durup bana bakarken, otuz metre uzakta, kocaman köpeği çimlerde koşuyor ve işerken arkasında yanık izleri bırakıyor. "Neredeyse dokuz milyon insanın yaşadığı bir şehirde, bizi öldürmek isteyen düşmanlar ve varlığımızın onlara sağladığı koruma nedeniyle bizi koruyan şirketler varken... Etrafımızdaki tüm bu gürültü ve tehditler arasında, sen *bu* tek kadına odaklanmışsın. Bana söylediğin bu mu?"

"Onu hedef almaya çalışmıyorum." Makasımın ucunu aşırı kalabalık bir agapanthusun tabanına batırıyorum, bütün bitkiyi ikiye ayırıyorum ve süngerimsi topraktan fazlalıkları nazikçe çekip çıkarıyorum. "Çarşamba günü CeCe'nin kulübündeydi, o geceler benim kulüpte olmadığım, ama senin sık sık orada olduğun herkesin malumu. Ve Cannon ile ilişkin

hala o kadar taze ki, insanlar zırhında bir çatlak bulmaya çalışacaklar. Ama sen sadece Hale'in kayıp koyun rolünü kabul etmemi mi istiyorsun?"

Dik durup agapanthus'umu nazikçe çimlere dikmek için yere koydum. "O koyun değil, Lix. Ve korkmuyor. Dün gece bana saldırdıktan sonra beni ikna ettiğini düşünüyor muhtemelen, ama aslında..."

"Onun cesareti, senin zaten bildiğini düşündüğün şeyi doğruladı." Yine kahvesini kaldırıp bir yudum aldı. "Evet, anladım. Ama teorinde boşluklar var."

Budama makasını bir kenara atıp yerine küreğimi aldım. "Ne gibi boşluklar?" "Şey... Çarşamba günleri kulübe gitmediğin herkesin malumu olduğunu söylüyorsun.

Ama o Çarşamba günü geldi. Bana pek kasıtlı bir buluşma gibi gelmedi."

"Onun *benim* dikkatimi çekmeye çalıştığını sanmıyorum." Bahçemdeki boş bir alana geçip, ikinci aggie için yer açmak için küreği toprağa saplıyorum. "Dediğim gibi, Lix, sen ve Christabelle yeni bir çiftsiniz. On yıl sonra, on yıldır evlilik yüzüğü takıyor olsan bile, küstah kadınlar araya girip sahip olduklarınızı mahvetmeye çalışacaklar."

"Yani Hale'i, *seni* kandırdığından şüphelendiğin için değil, onun hedefinin *ben* olduğumu düşündüğün için mi cezalandırıyorsun? Christabelle'i bu kadar kolayca aldatacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır. Bence Christabelle senin için son hedef ve eğer bunu mahvedersen, sen tehlikede olduğunu fark etmeden önce hayatını sonlandırıp seni nehre atacaktır. Ama dış dünya kolunda güzel bir kadın görüyor ve onun sadece bu ayın hevesi olduğunu varsayıyor."

"Tiia'nın benim peşimde olduğunu mu söylüyorsun? Ve benimle *hiç* konuşmamış olmasına rağmen saldırısına devam ettiğini mi?"

"Bu da diğer hipotezler kadar iyi bir hipotez." Nemli toprağı kenara itip, kök topunun nakilden sağ çıkabileceği kadar büyük bir çukur kazıyorum, sert davransam bile. "Oldukça kurnaz da. Ailemizle olan tüm etkileşimlerini masum gösterir, hatta *benimle* bir sahne yaratır, sana yaklaşmaz bile. Bu yüzden sana dikkatli olmanı söylediğimde, yüzüme gülüp yanıldığımı söylersin. Bu yepyeni bir kurnazlık seviyesi."

"Mm." Çömelir ve kalan kahvesini az önce kazdığım çukura döker. "Belki de içgüdülerinde hissettiğin şey doğrudur. Tehlike."

"Ben de öyle dedim."

"Ya senin düşündüğün türden bir tehlike değilse? Hayatın boyunca savaş modunda yaşadın, hep ön saflarda, geri kalanımızın güvende olmasını sağlamak için.

Aşk ile savaş arasındaki farkı bile bilmiyorsun, çünkü senin için ikisi de aynı lanet şey."

"Aşk ve savaş mı?" Tıkanmış topraktan dönüp kardeşime bakıyorum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bir kadın ilgini çekti. O güzel olduğu için kızgınsın. CeCe'nin dışında savunmasız bir durumdaydı ve onu içeri aldığı anda, çok daha açık ve itaatkar bir kadın tipine alışkın olduğun için sana teşekkür etmek için üzerine atlamadı."

"Evet, şey..." Dışlerimi göstererek zoraki bir gülümseme yapıyorum, bu da kardeşim gülümsetiyor. "Sen de eve yeterince o türden kadınlar getiriyorsun."

"*Eskiden getirirdim.* Ama bu bir yakala ve bırak sistemiydi. Şimdi ise, tutmak istediğim balığı yakaladım. Kadınları sevdiğini biliyorum Micah ve beni takip etmekle meşgul olmadığın zamanlarda onları yatağa attığından da eminim. Ama onları eve hiç getirmiyorsun." Dirseklerini dizlerine koydu ve boş kahve fincanını parmağında sallandırdı. "En son ne zaman bir kadınla gördüğümü bile hatırlamıyorum. Hoşlandığın birinden bahsetmedin. Ama eminim ki, sokakta bir kadının boğazına bıçak dayamadın. Senin daha yaşlı ve çok daha akıllı ağabeyin olarak, bu kızda seni bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

"Dediğim gibi," diyorum sertçe. "Sezgi. Onunla ilgili bir şeyler olduğunu düşündüğümü doğruluyorsun sadece."

Omzuma vurup beni kullanarak tekrar ayağa kalkıyor. "Onu öldürmeden önce sikmeni önerebilir miyim? Sadece benim teorimi denemek için. İş bittiğinde ve sen her şeyi mahvettiğinde '*sana söylemiştim*' demek istemem."

"Sen bir pisliksin." Islak zemine bakıyorum ve Kolombiya kahvesinin zengin kokusunu içime çekiyorum. "Neden onu buraya döktün ki?"

"Kafeinin bitkilerinin büyümesine yardımcı olabileceğini düşündüm." "Evet, ama krema hiçbir işe yaramayacak."

Kıkırdayarak, topukları üzerinde dönüp ıslık çalar. "Bastard! Buraya gel."

"O köpeğe başka bir isim vermelisin, Lix. 'Bastard' olmaz."

"Şey... adı başlangıçta Bastion'du." Eğilip, iri cüsseli köpeğin tüylerini okşadı. "Sonunda piç oldu çünkü artık bizden biri. Ve gerçekten, biz piç değilsek neyiz?"

"Duygusal olmuşsun. Kız arkadaşın olması kafanı karıştırmış. Seni yumuşatmış."

"Hayır." Kupasını, yere çarptığında parçalanması gereken bir lobla havaya fırlatır. Ama süngerimsi çimlerden sekip Bastard'ın oyuncağı olur.

Köpek beyaz bardağa doğru koşar, onu dişleriyle alır ve dişlerinin sırtı seramikten çıkardığı ses, otuz fit uzaktan bile duyulur.

"Christabelle beni daha güçlü yaptı. Beni yenilmez yaptı." Ellerini beline koyar ve gülümser, çünkü bahsettiği kadın sevimli bir yazlık elbiseyle ve çıplak ayakla bahçemde dolaşmaktadır.

Uzun, koyu saçları hafif esintiyle dalgalanıyor ve neredeyse mağazadan alınmış gibi mükemmel vücudu, güneş omzunun üzerinden parladığında ideal bir siluet oluşturuyor.

"Arch'ın palavra attığından emindim," diye fısıldadı Felix, sadece benim duyabileceğim şekilde. "Onun evlenmek kadar aptalca bir şey yaptığını öğrendiğimde, hepsinin saçmalık olduğunu düşündüm. Ama şimdi buradayım ve aşkı reddedenlerin aptal olduğunu düşünmeden edemiyorum. Aptallar buna zayıflık diyor. Ama ona sahip olacak kadar şanslı olan bizler, bunun bir güç olduğunu biliyoruz."

"Merhaba yakışıklı." Christabelle yaklaşır ve erkek arkadaşı ona uzandığında kolunun altına girer. "Sen de Felix."

Gülümsüyorum, dudaklarımın üzerinde yavaş, rahat bir gülümseme yayılıyor.

Lix bir kadınla birlikte yaşamak zorunda *kalırsa*, onun seçtiği kişinin o olması beni kızdırmaz.

"Sarı gülümü yapmaya başladın mı?" Felix'in göğsüne sokulur, ama bana seslenir. "Noel'den önce aşının tuttuğunu görmek çok güzel olurdu."

"Sana hiçbir borcu olmayan bir adamdan olağanüstü taleplerde bulunuyorsun." Toprağı iterek saksımı örterim ve üstüne hafifçe vururum. "Felix'ten iyilik istemelisin. Benden değil."

"Ama ondan sadece benim için yetiştirilmiş özel bir gül istemek, Noel Baba'dan Paskalya çikolatası istemek gibi bir şey." Yanağını Felix'in omzuna dayayıp gülümser. "Sanırım yapılabilir. Ama yetenekleri karıştırmak genellikle vasat sonuçlara yol açar."

"Beni gururlandırıyorsun." Ayağa kalkmak için kendimi itiyorum, çalışırken kenarları bozmamış olduğumdan emin olmak için geri adım atıyorum. "Ve evet," iç çekiyorum, "aşırı çoktan yaptım. Sera'da, en azından gelecek yaza kadar orada kalacak. O zamana kadar hala kardeşimle çıkıyorsan, sanırım gülü alabilirsin."

"*Hâlâ çıkıyor*," Felix alaycı bir şekilde dedi. "Gelecek yaza kadar evlenmiş ve hamile olacak." Christabelle'in yüzünü tuttu, o geri çekilip ona tokat atmak isterken onu yakaladı. Sonra dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Tabii ki rızasıyla."

"Zorlama rıza değildir." Yanakları sıkışıp dudakları büzülünce sözleri bozulur. "Ve ben bebek konusunda anlaşmadım, o yüzden sakın ol ve uslu dur."

"Evet, Cato'ya annelik yapmayı henüz bitirmedi." Avuçlarımı kot pantolonumun paçalarına silerim ve evlilik cüzdanı olsun ya da olmasın, zaten baldız statüsüne sahip olan kadına göz kırparım. "Cato ile yeterince zaman geçirirsen, bu dünyaya *daha fazla* Cannon/Malone çocuğu getirmenin topluma zararlı olduğunu anlayabilirsin. Şimdi beni rahat bırak. Bugün ikinizle takılmak istemiyorum." Ayrılırken sırtarak, Lix'in düşürdüğü kağıdı alıp ikisinden uzaklaşmaya başlıyorum.

Tanıdık olmayan yayını açtığımda, ön sayfada Tiia Hale ile birlikte fotoğrafımızı görüyorum. Onun güzel öfkesi, dişlerini gösteren gülümsemesi ve ateşli gözleri; ve ben... neredeyse sıkılmış gibi görünüyorum.

Ama aynı mekanda olduğumuz her seferinde damarlarımdan akan lavı acı verici bir netlikle hatırlıyorum.

Bu hissin anısını silkelerek, ikimizin de tanımadığı birinin yazdığı manşetleri tararken, bahçenin arka köşesindeki serama doğru yöneliyorum.

Aşıkların kavgası: Bu isimsiz kadın Malone'un bir sonraki kurbanı mı? Tüm sırlar burada açıklanıyor.

"Aptalca saçmalık," diye mırıldanıyorum, başka bir ev olarak tanımlanabilecek bir yetiştirme alanına girerken.

Sera, üç bin fit kareyi kaplıyor, duvarları tamamen camdan ve tavanında yağmurlama sistemleri var. Kışın yetiştirme lambaları alanı ısıtıyor, yazın ise sisleme sistemleri serinletiyor. Ama yıl boyunca nem, cam duvarları buğulu bırakıyor ve bitkiler büyüyor.

Lix'in New York'un en büyük ve en etkili gazetesinin varisine aşık olmasının sorunu, *Cannon Daily'nin* artık ailemiz hakkında boktan şeyler yazmamasıdır - bu, gözü olan herkesin fark edebileceği bir gerçektir. Ve tabii ki, kitleler akıl sağlığının ötesinde bir konuyu arzuladığında, girişimci bir pislik önceki tedarikçinin bıraktığı yerden devam eder ve bunu kullanır.

İşte bu yüzden yüzüm şu anda boktan, küçük bir gazetenin ön sayfasında.

"Malone ailesinin suç ve tutkuyla anılan bir üne sahip olduğu bir sır değil. Sayısız kadın, en kirli ve karanlık arzularını gerçekleştirmek umuduyla kendilerini bu tutkuya atmışlardır. Christabelle Cannon, elbette, bunun en son örneğidir. Ancak, Bayan Cannon, yakın zamana kadar ailenin aleyhine manşet haberleri yazıyordu. Şimdi ise bu konuda ağzını sıkı tutuyor, bu da sadece merak uyandırıyor.

Neden bu kadar sessizsiniz Bayan Cannon? İyi misiniz?

Ve sessiz Malone'un dikkatini çeken bu diğer kadın kim?

Bayan: Yardıma ihtiyacınız varsa, sonsuza kadar sessiz kalmadan önce şimdi konuşun.

"Lanet olsun." Gazeteyi kirli su dolu bir küvete atıyorum, unutulmuş toprak, gübre ve kim bilir başka nelerle dolu olan çöp varilimin içinde bizim resmimizi boğuyorum, sonra Christabelle'in özellikle yetiştirmemi istediği örneğe doğru yürüyorum: yeni başlangıçları simgeleyen chinensis viridiflora ile onu kabul eden evi temsil eden standart sarı kerria japonica'nın melezidir.

Yeşil ve sarıyı birleştirerek, Lix ile birlikte olduklarını kutlamak istiyor.

Ve onlar, neden onların yönettikleri dünya için fazla yumuşak hale geldiklerinden endişelendiğimi merak ediyorlar.

Kısa süre önce sardığım aşılama bandını çıkarmıyorum. Henüz zamanı değil. Ama yaptığım işi gözden geçiriyorum. Mantar hastalıkları ve gereksiz solma olup olmadığını kontrol ediyorum. Şok belirtileri arıyorum, süreci yeniden başlatmaya tamamen hazırım. Felix, sevdiği kadın için bütün bir bahçe dikmeye yetecek kadar stok biriktirene kadar Christabelle'in vizyonunu hayata geçirmeye çalışmaya devam edeceğim.

Ama neyse ki, şu ana kadar yaptığım deney başarılı oldu — yeniden başlatmaya gerek yok

—bu yüzden sprey şişemi alıp saksıya biraz su püskürtüyorum.

Sinirli olduğumda, bahçemle ilgilenmek sakinleşmek için ilk denediğim şeydir. Felix hayal kırıklıklarını seks yaparak gidermeyi tercih ederken, ben başka bir ailenin yok etmeye çalıştığı ellerimle çoğaltıyorum. Bu işe yaramadığında koşuyorum. Kendimi yorup, vücudum pes etmeden öfkemi zihnimden silmeyi umuyorum.

Şu anda hissettiğim gibi bir öfke.

Dedikodu haberine mantıksız bir şekilde sinirlenerek cebime uzanıp telefonumu çıkarırım. Ekranı bir anlığına kaydırıp camına kir bulaştırarak, geçen ay çok sık aradığım bir ismi tuşlarım. Sonra cihazı kulağıma götürür, güllerime su püskürtür ve omurgamdan akan teri görmezden gelirim.

"Efendim?" Hat bağlanır ve Harrison hemen dikkatini toplar. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bayan Hale bugün nerede? Dün gece nereye gitti?"

"Uh..." Hangi soruyu önce cevaplayacağı konusunda tereddüt ediyor. "Bugün Colby's Antiques'ta, efendim. Yeni masanız bu sabah alındı. Ne yapmak istediğinize karar verene kadar depoya koydurdum. Onu doğrudan eve göndermelerinin akıllıca olmadığını düşündüm."

"Teşekkürler. Ama artık değişim yapıldı, onu buraya getirin. Onu benim odamda istiyorum."

"Peki, efendim."

"Peki ya dün gece?"

"Dün gece Bayan Hale, arkadaşlarıyla birlikte Bianco's'tan ayrıldı. Üçü de East Village'daki dairesine gittiler."

"Peki nasıl davranıyordu?" Sprey şişesini yere bıraktım ve işimden dönerek, boş elimle biraz uzun saçlarımı taradım. "Ben gittikten sonra korkmuş gibi davranmayı bıraktı mı?"

"Aslında..." Sesli bir şekilde yutkundu. "Hayır, efendim. Oldukça sarsılmış görünüyordu. Erkek arkadaşı Roscoe, grup apartmanına kadar birkaç blok yürürken ona sarıldı. İkisi biraz... yakın görünüyordu."

"Romantik anlamda mı?" Midemin sıkışıp çalkalanmasından nefret ediyorum. Nabzımın hızlanmasından nefret ediyorum. "O ve Roscoe sevgili mi?"

"Yani... belki. Onları dairesine kadar takip etmedim, ama eve kadar yürüdükleri süre boyunca Roscoe onu bırakmadı. Ve ağladığında, Roscoe'nun göğsüne yaslandı."

Kalbim acı verici bir şekilde durdu. "Ağladı mı?"

"Biraz, evet. Siz arabayla uzaklaşana kadar öfkesini içinde tutuyordu, efendim. Sonra yıkıldı. Meraklı insanlar fotoğraf çekiyorlardı, bu yüzden arkadaşları onu alıp eve götürdüler."

"Siktir." Saçımı yumruklayıp tavana bakıyorum.

Acaba o sadece bir kadın mı... sadece masum, seyirci, güzel bir kadın mı, istemeden benim tetikleyicimi çalıştırıp, hiç istemediği bir belaya bulaşmış mı?

Bu seçenek bana pek olası gelmiyor. Otuz üç yıldır kalabalıktan şüpheli tipleri ayıklayıp ailemden uzak durmalarını sağlıyorum. Ama sonra Tiia Hale çıkageldi, yoluma çıktı ve daha önce hiç yanılmamış alarmları çalıştırdı.

"Onun dükkanında benim satın almak isteyebileceğim ne var?" diye sert bir sesle soruyorum. Bir an sessizlik oluyor, sonra "Efendim?" diye bir ses geliyor.

"Colby'nin dükkanına kendim gireceğim. Biraz yaklaş. Ama onların ürünlerinden ne istediğimi bilmiyorum ve 20 dolarlık bir kaleme 100 bin dolar vermek istemiyorum. Böyle bir satış yapabilecek kadar kindar görünüyor."

"Şey... orada dikkatimi çeken bir sandık vardı, efendim." "Battaniye sandığı gibi mi?"

"Temelde öyle. Bir Moğol savaşçısına aitti. Suriye'yi işgal edip ailesinin yanına döndükten kısa bir süre sonra, bu sandığı sonsuza kadar eşi olacağına inandığı kadına hediye etti. Yıkımın ardından bir sevgi ve barış jestiydi."

"Sonsuza kadar eşi olacağına *inandığı mı*? O, onu aldattı mı?"

Ne kadar da uygun.

Kıkırdar. "Hayır. O, onun sevgilisiydi, efendim. Ama ertesi yıl, bu savaşçı Halep Şam'ı fethetmek için yola çıktı. Gelinini hamile ve sağlıklı bir şekilde bıraktı, fetüs yaklaşık yedi aylık hamileydi. Ama o yokken, kadın doğum sırasında öldü. Ancak oğulları hayatta kaldı. Hatta bazı makalelerde çocuğun bu sandıkta *uyuduğu* yazıyor."

"Oh..." Benim sığınağımın üç bin metrekarelik alanını kaplayan çelik tezgahın bir kısmına yaslanıyorum — bir zamanlar cehennem olarak gördüğüm bahçenin derinliklerinde yer alan bir sığınak. "Vay canına, bu çok iç karartıcı. Tanrım."

"Üzücü olsun ya da olmasın, hikaye çok etkileyici. Sandık, yaratıcısının mührüyle birlikte geliyor ve bu Moğol askerinin sevgilisine yazdığı aşk mektubuyla başlayan, varoluşunun başından sonuna kadar tüm belgeleriyle birlikte. Çocuk da büyüyüp asker oldu ve sandığı karısına hediye etti. Orijinal savaşçıdan doğrudan uzanan birçok nesil, bu sandığı sahiplendi ve içinde bebeklerini büyüttü. Şimdi, Jakeline Colby sandığın sahibi."

"Ne kadar istiyor?"

Felix'in yaptığı gibi, Harrison da telefonun diğer ucunda bir sigara yakıp ciğerlerini dumanla doldurur. "Sadece yetmiş bin."

"Sadece mı? Bu az bir para değil."

"Genel olarak katılıyorum. Ama bu bağlamda, sandığın muhtemelen bir müzeye ait olduğunu düşünüyorum. Bayan Colby sahip olduğu hazinenin farkında değil gibi görünüyor, çünkü çok daha fazla para isteyebilirdi." Yine derin bir nefes aldı. "Ve bunu kolayca elde edebilirdi. Dün başka birinin parasıyla bir masa satın aldım patron. Tanıdığım bazı kişiler gibi nakit param olsaydı, bu sandığı hiç düşünmeden satın alırdım. Bayan Colby kurnaz bir iş kadını ve çok yaklaşırsanız huysuzlaşıyor. Ama mallarını düşük fiyata satıyor. Ona bunu söyleyecek kadar iyi kalpli olduğumdan emin değilim, ama daha iyi bir adama, onun dükkanından istediği hazineleri elde edene kadar bu bilgiyi başkalarıyla paylaşmamasını tavsiye ederdim."

"Açgözlü." Elimi indirip tezgahın kenarına koydum. "Tamam. Sandığın hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Göğsün," diye gülererek tekrar nefes aldı. "Hayır, patron. Keşke seninle gelseydim. Onun bunu nasıl sattığını görmek isterdim."

"Jakeline mi?"

"Bayan Hale. Romantizme yatkınlığı var ve işini Jakeline'i takdir ettiği için değil, eserlerden hoşlandığı için yaptığını sanıyorum. Ama sandığın arkasındaki hikayeyi seviyorum. Keşke onu bana satsaydı."

"Onu ve romantizmi bir daha düşünme." Tezgahtan kalkıp serayı geçerek, saksıdaki eğrelti otlarının yanından geçip, sert eleştirilerle dolu makaleden uzaklaşıyorum. Kapıyı itip dışarıdaki kirli sığağa çıkarken, hızımın yarattığı esintinin tadını çıkarıyorum, terle kaplı cildimden sıçrayan hava neredeyse serinletici bir his yaratıyor. "Sorunum olursa seni sonra ararım."

"Hey!" Felix, ben geçerken ve aramayı kapatırken çimlerin üzerinden bağılıyor. "Birine zarar vermeye gidiyormuşsun gibi görünüyorsun."

"Öyle değil." Telefonu cebime atıyorum ve adımlarımı hızlandırarak neredeyse koşar gibi eve giriyorum, üst kata çıkıp duş alıp temizleniyorum.

Şehre varıp Colby's Antiques'in kapısından girdiğimde saatin beşe yaklaşmış olacağını biliyorum. İş gününün sonu. Ama Tiia ile konuşmaya kararlıyım. Ona yaklaşmak ve umarım şimdiye kadar yaşadığımız şiddet olmadan iletişim kurmak istiyorum.

Onun şartlarına göre, onun sahasında onunla konuşmak istiyorum. Satış yapması ve profesyonel kalması beklendiğinde nasıl davrandığını görmek istiyorum.

Bugün patronunun cebine yetmiş bin dolar koymayı planlıyorum. Bayan Hale'in yapabileceği en az şey, mesai saatinden sonra kalıp satın aldığım ürün hakkında bana bilgi vermek.
Hale'in yapabileceği en az şey, mesai saatinden sonra kalıp satın alma işlemim hakkında benimle konuşmaktır.

ONUN DÜŞMANI OLMADIĞIMI SÖYLEDİM. HER ZAMAN GERÇEĞİ SÖYLEMEKTEN
BAHSETMEDİM.

"Panjurları kapat," diye emretti Jakeline, ofisinden çıkıp dükkânın içinden geçerek kasaya doğru yürüdü.

Alıcılar sattığımız ürünler için nadiren kağıt para kullandıkları için, kasada nakit paranın fazla olması nadirdir. *Sokaktan içeri giren sıradan bir adamın cebinde binlerce dolar taşıdığı söylenemez.* Ama o yine de kasa düğmelerine basar ve çekmeceyi açarak bu geceki ihtiyaçları için yeterli miktarda para çıkarır.

Belki eve giderken akşam yemeği alır. Artık sahip olmadığı İngilizce masasını kutlamak için bir şişe şarap.

"Yerleri süpürmeni istiyorum." Kasayı kapatır ve avucunda iki ellilik banknotu katlar. "Ve pencerenin yanındaki bitkilere su ver."

Bu benim işim değil, aptal!

"Saat beşte dükkânı kapat." Kasayı geçip koluna büyük çantasını asar. "Gelişigüzel alışveriş yapanlar varsa, onları kov. Zaten hiçbir şey almayacaklar ve zamanımızı boşa harcamaları suç sayılmalı."

"Evet, Bayan Colby." Masamın yanından geçip mağazanın arkasındaki küçük dolaba doğru ilerliyorum. Bir sprey şişesi ve bir bez çıkardıktan sonra, tek pothos bitkimizi sulamakla kalmayıp, yapraklarındaki tozu da temizlemeye hazırlanıyorum. "Kapıları kilitleyip alarmları kuracağım."

"Güzel." Başını ve omuzlarını kaldırıp çenesini işaret ederek kapıya doğru yönelir. "Sonunda inisiyatif aldığını görmek güzel. Tembel çalışanlar iş için kanser gibidir."

Kapı kolunu tuttu, ama bana doğru dönüp, gözleri acımasızca parıldayarak baktı. "Burada olmandan endişe ediyordum, Tiia. İyi niyetimin karşılığını alacağına ikna olamıyordum." *Senin "iyi niyetin" mi? Ben*

Neredeyse bedavaya çalışıyorum! "Ama dün Bay Harrison ile olan görüşmen bana şüphesiz senin farklı bir yönünü gösterdi."

Kapıyı açar ve tekrar öne döner, ancak kapının diğer tarafında bir adam beklediğini görünce irkilir ve korkuyla çılgılık atar.

Micah Malone yine takım elbise giyiyor. Saçları nemli ve özenle yana taranmış. Kravatı düğümlü ve mükemmel bir şekilde ortalı.

Jakeline'i hiç fark etmemiş gibi, onun yanından geçip gider. Bunun yerine, ruhuma doğrudan bakarak beni yakıcı bir bakışla yakıyor.

"Aman Tanrım!" Jakeline, beyinsiz bir kız öğrenci gibi kıkırdıyor. Kravatını tutan klipsin ve gömleğine takılı kol düğmelerinin içinde para gördüğünü biliyorum. Kesinlikle dolar işaretleri görüyor, çünkü takım elbise meraklısı olmayan ben bile, onun kıyafetinin çok pahalı olduğunu anlayabiliyorum.

Ama sonra başını kaldırıp adamın yüzünü inceliyor. Sert hatları. Sıkılmış çenesi.

New York'ta bir dakikadan fazla yaşamış ve gazete okuyan herkes bu yüzü tanır. Ve o da tanıdığı için, "Aman Tanrım" diye tekrarlar. Ama bu seferki daha nefes nefese çıkar. Daha şehvetli, ama onun niyetinin bu olduğundan emin değilim.

Her neyse, Micah ona hiç aldırış etmez. Cesur yeşil gözleri sadece bana odaklanır. Silah gibi tuttuğum spreyci şişesine. Elimdeki bez parçasına.

Kalbimin nasıl çarptığını görmesi imkansız. Ama ben hissediyorum. *Duyuyorum.*

"Kapanıyor mu?" Micah, alçak ve emredici bir sesle gürlledi. Deli olduğumu düşünebilirsiniz, ama bana öyle geliyor ki, Jakeline'e sormuyor. "Çok mu geç kaldım?"

"Evet..."

"Kesinlikle hayır." Jakeline abartılı bir şekilde bir adım geri atar, sanki o bir sihirbazın asistanıymış ve ben de tavşanmışım gibi kolunu uzatır. "Biz sadece müşterilerimize hizmet etmek istiyoruz, Bay Malone." Sesi, onun adını söylerken çatlar; korkusu, açgözlülüğünü bastırır.

En azından bir an için.

Kendini toparlar ve sesi sabit bir şekilde şöyle açıklar: "Ben çıkıyorum, ama Tiia kalıp size yardım edecek."

"Jakeline..."

"Acele etmeyin," diye ısrar eder ve adamın dükkana girmesini bekler. Sonra onunla yer değiştirir ve kendini eşığa oturtur. "Bu bir

" diye hayıflanır. "Dün en güzel masayı sattık. Sizin gibi seçkin ve yakışıklı bir masaydı."

Tanrı aşkına. Kapıyı kapat ve git buradan.

"Aslında bir sandık arıyorum." Micah içeri girer, Jakeline'i ağzı açık, gözleri bu gece ona bırakacağı parayı hesaplayarak bakarken geride bırakır.

Oysa Micah'ın muhtemelen sadece onu öldürmek için geldiğini bilmiyor.

Ya da en azından korkunç şeyler söyleyip duygularımı incitmek için.

"Arayış içindeydim." Mağazada dolaşüyor, parmak uçlarıyla bir dolabın üstünü okşuyor, sonra güzel süs eşyalarıyla dolu küçük bir masanın önünde yavaşlıyor. Kolyeler. Broşlar. İğneler. "Bayan Colby'nin dükkanında ilgimi çekebilecek bir sandık olduğunu duydum."

Geniş omuzlarının ve bin dolarlık ceketle örtülmüş olsa bile göze çarpan kaslı kollarının arkasından bakıyorum ve Jakeline neşeyle başparmağını kaldırıp kapıyı kapatarak sevinçle uzaklaşırken, başımı sallayıp sahte nezaketi sürdürme umudumu bırakıyorum.

"Gidebilirsin, Malone." Sprey şişemi kaldırıyorum, gerekirse kullanmaya hazır. "Bana karşı nazik davranmaya niyetin yoksa, yanında olmak istemiyorum. Ve ilgini çekebilecek bir sandığımız yok."

"Bu doğru değil." Mücevher masasından ayrılır ve bana döner, ellerini ceplerine sokar ve beni baştan aşağı süzer. Onun lüks bir düğüne gidiyormuş gibi tam takım elbise giyebilmesi, benim ise bir erkekle kavga etmek için hiç uygun olmayan, sevimli bir elbise giymek zorunda olmam çok saçma, tabii bunu yaparken kendimi küçük düşürmek istemiyorsam. "Bu mağazanın sahip olduğu belirli bir sandık hakkında bir söylenti duydum." Tek bir kaşını kaldırarak sinir bozucu bir şekilde baktı. "Onu bana satmanı istiyorum."

"Peki." Bez parçayı masama atıyorum, ama şişeyi elimde tutuyorum ve mağazanın diğer ucuna doğru yürüyorum.

Neyse ki, bahsetmeye değer tek bir sandığımız var ve o da onun durduğu yerin tam tersi tarafında.

"İşte burada." Neredeyse tekmelemek istiyorum. Onu isteyen adama saygısızlık etmek istediğim gibi, ona da saygısızlık etmek istiyorum. "Ama biraz pahalı. Satın alabilecek kadar paran var mı?"

Kıkırdar. Göğsünü sallayan, boğazını titreten bir kahkaha, gözlerimi onun boynuna çevirir.

Dikkatli olmazsam, onu gerçekten insanlaştırmış olabilirim. Onun sadece bir insan olduğuna beni ikna etmesine izin verebilirim. Sümüklü böcekten ziyade, sıcakkanlı bir ölümlü

bir robot değil.

Bana doğru yavaş adımlarla yaklaşıyor. Hareketleri son derece tembel ve tehditkar değil.

"Bir şeyin değeri, bir insanın onun için ödemeye razı olduğu kadar kadardır, Bayan Hale. Bana onu satmanı söylediğimde, bunu kelimenin tam anlamıyla kastetmedim. Demek istediğim..." Benim durduğum yerden on fit uzaklıkta duruyor. "Bana onu *sat*. Beni onu almaya ikna et."

"Oh, hayır, teşekkürler." Sahte bir gülümseme takınıp etrafından dolaşarak, adamın köşesinde kalmasına izin veriyorum, böylece aptal sandığı kendi başına inceleyebilir. Bunun yerine, bezimi kapıp kapının yanındaki bitkiye doğru büyük adımlarla yaklaşıyorum. "İnsanları bir şeyleri satın almaya ikna etmem. Genellikle, keşfettikleri hazine kendini satar. Benim işim sadece para alışverişini kolaylaştırmak ve nakliye gerekiyorsa nakliyeyi organize etmektir."

Sarsıntılı, fkeli hareketlerle, pothosun üstüne sprey sıkıp, tozlu yaprakları temizlemek için şişeyi yere bırakıyorum.

"Bu bir sandık," diye homurdanırım. "Bir tür ahşaptan yapılmış. Eskiden başka birine aitti." *Jakeline şu anda beni duyabilseydi, o kadar hızlı bir şekilde kıçımın üstüne otururdum ki, sprey şişemi almaya bile vaktim olmazdı.* "Emin olamıyorum ama sanırım eski bir şey. Bu hafta sonu herhangi bir mahalledeki garaj satışına gidersen, muhtemelen buna benzer bir tane bulursun, ama çok daha ucuza."

"Bu işte iyisin, ha?" Topuklarını döndürerek, satın almaya geldiğini söylediği şeyi görmezden geliyor. "Antika satmaya tutkuyla bağlısın. Satış konuşman beni etkiledi."

"Seni kapıdan çıkmaya ikna etti mi?" Sırtımı düzeltip gözlerine bakmak için başımı kaldırıyorum. "Eğer ikna etmediyse, satış konuşmama devam edebilirim."

Omuzlarını ve başını bir tür teslimiyetle indirerek kıkırdar. "Seni gerçekten kırdım." Uzun kirpiklerinin arasından bana bakar. "Ailemi korumak benim görevim, Bayan Hale. Ve '*satmam gereken sandık hakkında hiçbir şey bilmiyorum*' *demen*, söylediğin kişi olduğun iddiasını desteklemiyor."

"Artık senin oyununu oynamak istemiyorum." Pothos'a geri dönüp silmeye devam ettim. "Benimle bir sorunun olduğuna karar verdin. Bu tartışmaya girmeye o kadar kararlısın ki, dün gece yemek yediğim restoranda bana sarkıntılık ettikten *sonra* iş yerime kadar geldin. Beni arıyorsun, tersi değil. Bu yüzden, ben

uzak durmak istediğim sonucu vermiyor. Yani seni görmezden gelirim...

Ve öyle yapıyorum. Sprey sıkıp silip, bu mağazada tamamen kendi başıma olduğumu

"Aradığın sonuç nedir?" Yaklaşıyor, gölge gibi yaklaşıyor. "Ne istiyorsun?"

"Seninle hiç tanışmamış olmak." Şişemi yere koyup, avucum kadar geniş olan bir pothos yaprağını nazikçe okşuyorum. Koyu yeşil rengi, Micah'ın gözlerine neredeyse uyuyor. "Garip bir nedenden dolayı, evren bir ay önce bizi birbirimize bağlamaya karar verdi. O akşam evden çıkarken seninle tanışıp hayatımı mahvedeceğini tahmin etmemiştim. O yüzden, zamanda geriye gidip o gece arkadaşlarımla buluşmak için başka bir kulüp seçebilseydim, sana söz veririm," omzumun üzerinden bakıyorum ve onun inanılmaz derecede yakın olduğunu görünce içimden inliyorum.

Sadece bir metre uzakta. Vücudunun sıcaklığı öne doğru yayılıyor. Kolonyası ciğerlerime sızıyor.

"Böyle bir karmaşaya gireceğimi bilseydim, CeCe's'ten uzak dururdum."

"Bana sandığı sat," diye emrediyor, alçak ve tehlikeli bir sesle. "Beni onu istemeye ikna et, Tiia."

"Eski." Dikkatimi tekrar bitkime veriyorum ve her baktığımda gözlerimi çeken sakallı adamı görmezden geliyorum. "Ve fiyatı çok düşük. Bugün satın alabilir, üç katı değerinde sigorta yaptırabilir, yarın kaybedebilir ve tazminatını alabilirsin. Neredeyse para basmak gibi bir şey."

Kaşları çatıldı, gözümün ucuyla bile fark edebiliyordum. "Bir buçuk günde o kadar para kazanabiliyorsan, neden yapmadın?" "Çünkü öncelikle buna harcayacak yetmiş bin dolarım yok." Pothos dalını nazikçe bıraktım ve başka bir tane aldım, narin dalları kırmamaya dikkat ederek. "Ben burada çalışıyorum Micah, burayı işletmiyorum. Ve sana garanti ederim, bugün o sandık için ne kadar ödersen öde, en düşük fiyattan bile olsa, benim yıllık gelirimi çok aşacaktır."

"Öyleyse beni satın almaya ikna et," diye ısrar etti. Bir adım daha ileri attı.

"Beni onu sevmeye ikna et. Belki sana hediye ederim."

Yüksek sesle, rahatsız edici bir şekilde, hiç de *bana yakışmayan* bir şekilde alay ediyorum. "Hayır, teşekkürler." "Böyle büyük bir hediyeyi istemiyor musun?"

"Burada olmanı istemiyorum!" Bir sonraki dalı bırakıp, onun bakışlarına karşılık vermek için yarı dönerek, "Kapanış saati. Yapacak işlerim var. Gidecek yerlerim var. Görmem gereken insanlar var. None of which include sharing space with a man who thinks

Bir kadının boğazına bıçak dayayarak onu tehdit etmek hiçbir şekilde mazur görülebilir veya affedilebilir bir şey değildir." Malzemelerimi alıp tekrar onun etrafından dolaşarak yerime geri döndüm ve onu köşeye sıkıştırdım. *Bu, onun hak ettiğinden fazlası.* "Beni nefret etmekte ısrarcıysan ve boğazımı kesmek istiyorsan, lütfen bunu bir an önce yap. Öleceksem, önce yerleri süpürerek zaman kaybetmek istemem."

"Seni öldürmeyeceğim." Topuklarını döndürüp beni izliyor. *Çok rahat. Çok sakin.* "Doğruyu söylüyor olabileceğine karar verdim."

"Oh! Peki." Gözlerimi devirip masama doğru büyük adımlarla yürüdüm. "Ne kadar da cömertsin. Acele edip sandığını satın alırsın, böylece ben de gidebilirim? Bu sandık savaşa giden bir askere aitti. Yirmili yaşlarında genç bir adamdı ve iktidardaki adamların uygun gördüğü nedenlerle, kim bilir kiminle savaştı. Bu sandığı sevdiği kadına hediye etti." Sprey şişesini yere bırakıp ellerimi belime koydum. "O yokken kadın onu aldattı. Başka bir adamdan çocuk yaptı ve bir çiftlik satın almak için sandığı sattı." İntikamcı, korkunç bir gülümseme attım; kısmen beni inceleyen adama, kısmen de kendime, sandığın gerçek kökeninin çok daha güzel olduğunu bildiğim halde yalan söyleyip tarihi lekelediğim için.

Ve daha trajik.

"O, başka bir adamla yatan iğrenç, yalancı bir fahişeydi. Her şey bittiğinde ve tüm eşyalarını hızlı para kazanmak için sattığında, askerini aramaya gitti — sanırım net servetini yeniden canlandırmak umuduyla. Ama o savaşta ölmüştü."

Elimi avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattım. "Sana bir teklifim var, sandığı 69 bin dolara satacağım. Kalan bin dolarla kendine yeni bir takım elbise ve belki bir fahişeyle geçireceğin bir gece satın alabilirsin." "Bir takım elbise ve seks için bin dolar mı?" Bana doğru yürümeye başladı, yüzünde düşünceli, ve yine de kendinden emin kendini kendine kendinden emin bir şekilde, içinde yürüdüğü alanı hakimiyetine alıyor. "Ya takım elbisem çirkin olacak,

Bayan Hale, yoksa yarın benim penisim kızarık ve kızarık olacak.

"Zaten öyle değil mi?" Ona kısa bir gülümseme atıyorum ve konuşmamızın bir şekilde onun penisi konusuna gelmesinden nefret ediyorum. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Benim durduğum yerden üç metre uzakta durdu ve başını yana eğdi. "Sandığın tam fiyatını ödeyeceğim, ama önce bana gerçek kökenini söylemelisin. Ve..."

Gözlerim tehlikeli bir şekilde kısılr. "Ve ne?"

"Ve şeytanın sarmaşığını istiyorum."

"O..." Şaşkınlıkla etrafa bakındım. "Ne?"

Başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Daha büyük bir saksıya, daha az doğrudan güneş ışığına, daha iyi toprağa ihtiyacı var. Ve daha fazla sevgiye." Göğsünü genişletir, ama bunun imkansız olduğunu düşündüğümü yemin ederim. "Sarmaşığı istiyorum."

"Ummm... Jakeline ona pothos denildiğini söyledi. Yani belki de senin düşündüğün şey değildir."

"Tam olarak düşündüğüm şey. Ve senin muamelen en iyi ihtimalle suç sayılır." "Benim muamelem mi? Onu siliyordum! Ona sevgi gösteriyordum."

"Zaten sararmış bir yaprağı boğuyordun," diye karşılık verdi. "Sarmaşığı istiyorum. Saksıyı. Sprey şişesini. Göğsünü. Ve ateşkes istiyorum."

"Ateş..." Kalbim durmak üzere. Sinirlerim beni boğuyor, tıpkı onun bitkiyi boğduğumu iddia ettiği gibi. "A-ateş mi istiyorsun?"

"Dün gece karşılaştığımızda aceleci davrandım galiba." Yutkunur, sanki karga pek de lezzetli değilmiş gibi yüzünü buruşturur. "Sevdiğim insanları her zaman korudum ve her zaman koruyacağım. Hayatım boyunca, güzel yüzleri ve hanımefendi tavırlarıyla bana veya benimkilere yönelik tehditlerini gizleyebileceklerini düşünen binlerce güzel kadını atlatmak zorunda kaldım. Senin de onlardan biri olduğunu düşündüm." Çenesini indirir. "Henüz yanıldığımı kabul etmedim."

Eğer çok küçük de olsa, kazdığı çukur öfke dalgasıyla silinip gidiyor.

"Ama senin onlardan biri olmadığın *ihtimalini* araştırmaya hazırım."

"Onlardan biri mi?"

"Bana hoşgörülüğümü pişman edecek, katil, hain, kötü bir kaltak."

"Oh, ne güzel." Dişlerimi gıcırdatarak söylüyorum. "Vatana ihanet eden bir kaltaktan... neye dönüştüğüme çok sevindim. Tolere edilebilir birine mi?"

Dudakları kıvrıldı, bu hareket o kadar yakışıklıydı ki midem altüst oldu.

Yakışıklı olmasına izin verilmiyor. Sevimli olmasına izin verilmiyor.

"Bu satışlardan ne kadar kazanıyorsun?" Omzuma doğru başını sallıyor, ama eminim ki arkamdaki göğsümü kastettiğini biliyorum. "Komisyon mu?"

"Satış fiyatının yüzde beşi." Ama ona bunu neden söylediğimi bilmiyorum. "Temel maaşım var, üzerine komisyon da alıyorum."

"Ve 69 bin doların yüzde beşi..." Bir an durup kafasında hesap yapar. "Üç bin dört yüz elli." Başını sallar, sanırım etkilenmiştir. "Kötü bir iş günü sayılmaz

gerçekten. Günde sadece bir parça satarsan, bankaya giderken yol boyunca güleceksin."

"Evet. Ama fiyatlarımız biraz yüksek olduğu için ayda bir parçadan fazlasını satmam pek olası değil."

"Ama sandığın değerinin düşük olduğunu söyledin."

"Öyle." Benden bir konuşma kopardığı için ondan nefret ediyorum. Kötü davranışının nezaketle ödüllendirilmesinden nefret ediyorum. "Sandık, istediğimiz fiyatın üç katından fazla değerinde. Ama yetmiş bin dolar yine de yetmiş bin dolar ve sıradan insanlar genellikle sokaktan girip bu kadar para bırakmazlar. Yine de," istemememe rağmen dudaklarımın kenarında küçük, samimi bir gülümseme beliriyor, "dün güzel bir masa sattım. O da ucuzdu, ama aldığım komisyon... şey..." *Konuşmak kibarlık değil.* "İyi. Sandığı alacak mısın, almayacak mısın?"

"Gerçek hikayeyi anlattıktan sonra." Ayakkabılarına bakıyor, gördüğü şey eğlenceliymiş gibi sırtıyor. "Bana, tarihi '*o bir fahişeydi ve sonra öldü*' olan bir antika satmadığını biliyorum."

"Olabilir. Bu, sandığımızdan daha sık olur." Dönüp masama yaslanıyorum, ellerimi uyluklarımın üzerine koyuyorum. Rahat bir pozisyon alıyorum, çünkü buradan çıkmak için acelesi yok gibi görünüyor. "Kadınlar kindar, kötü yaratıklar olabilirler. Ki," diye içimden alaycı bir şekilde mırıldanıyorum, "sanırım bunu zaten biliyorsun. Bu yüzden *hayatımı* tehdit ediyorsun."

"Bunu sonsuza kadar söylemeye devam edecek misin, yoksa...?"

"Elbette. Ama bana yetmiş bin doları verip buradan çıktığında, seni bir daha görmek ya da konuşmak niyetinde değilim. O yüzden hikayemi herkese anlatacağım." Kaprisli bir iç çekişle nefes veriyorum. "O zaman mafya neredeyse hayatıma son verecekti. Karnım gnocchi ile doluydu ve adli tabibin görmesini istemediğim iç çamaşırları giyiyordum." Karşıya bakıp sırttım. "Ölmek için en iyi yol değil. Ama bu tür konularda nadiren söz hakkımız olduğunu düşünüyorum."

"Altmış dokuz bin dolar." Söylediğim diğer her şeyi görmezden geliyor. "Ve asma. İyi şans getirdikleriyle bilinirler, biliyor muydun?"

"Hmm?" Yanağımın içini ısırp, pisliklerin olduğu bölgeden geçip *bıçağını kaldırdıktan sonra bir kadını nasıl etkileyeceğini bilen* adamı düşündüm. "Sandık mı?"

"Sarmaşık. Onları evinin bir köşesine koy, havayı temizler ve sana iyi şeyler getirir."

"Yine de," biraz şakacı bir şekilde alay ediyorum, "burada köşedeydi ve sen yine de kapıdan geçtin."

"Ev kelimesi burada önemli. Lower East End'deki snob bir dükkan değil. Ama onlar aynı zamanda para bitkisi olarak da bilinir. Yapraklara odaklanıp gözlerini biraz kısarsan, sanki madeni paralar gibi görünürler."

Meraklanarak, onun arkasından bakıp gözlerimi kısıyorum. Ama bu, yeşil karmaşayı daha büyük, daha bulanık bir yeşil karmaşaya dönüştürmekten başka bir işe yaramıyor.

Kafamı sallayarak, bir, iki, üç kez göz kırptım ve sonra tekrar onun bakışlarıyla buluştum. "Sözüne güveniyorum. Ödemeye hazır mısın? Asmanı kendin mi taşıyacaksın, yoksa yarın kuryeyle mi göndereyim?"

"Acele mi ediyorsunuz?" Tek ayağının üzerine yaslanarak sağ bacağını sol bacağının üzerine attı, böylece sağ ayağı diğerinin önüne geldi. "Bu satıştan birkaç bin dolar kazanacaksınız Bayan Hale. En azından bana bir saatinizi ayırabilirsiniz."

Kamburumu çökertiyorum. Çünkü yorgunum ve bu adamı etkilemek için hiçbir nedenim yok. *Tanrı biliyor ki, denersem bile, onun dikkatini çekmek ve onu ve kardeşlerini öldürmek için bir fırsat kollayan bir fahişe olduğumu düşünecektir.* "Saat beş oldu, Bay Malone. Eve gitmeye hazırım. Misafirim gelecek ve saygın bir saatte yemek yiyebilmemiz için hala sipariş vermem gereken bir yemek var. Sandığı istiyorsanız, satın alıp götürebilirsiniz. Tüm deneyimi yaşamak istiyorsanız — size yakıştığını düşünen bir kadının iltifatları, ücretsiz bir fincan kahve ve sandıkla birlikte küçük bir tarih dersi —o zaman yarın sabah saat 10 civarında gelmenizi öneririm. Jakeline o saatte iş başında olacak ve eminim ki sizin egoist tavırlarınızı okşamaktan büyük zevk alacaktır."

"Onu okşamanı *istiyorum*." Hareket etmiyor. Bir adım bile geri çekilmiyor. Ama sırtıyor, haylaz ve meydan okuyan bir sırtışla. "Cebinde üç buçuk bin dolar var, Tiia. Ve bir daha asla temizlemek zorunda kalmayacağın bir bitki. Eminim misafiriniz bekleyebilir."

"Sen varsayımlarda bulunuyorsun." Masadan kalkıp sprey şişemi ve bezimi alıyorum. Çünkü hala yapmam gereken işler var ve buradan çıkmak istiyorum. "Varsayımların bir erkeği aptal durumuna düşürebileceğini hepimiz biliyoruz." Kapının yanında durup, pothos bitkisine temiz su sıkıp silmeye başlıyorum. "Misafirim genelde sabırlı biri değildir. Yani hayır, bekleyemez."

"Sevgilin mi? Bu gece randevun mu var?"

"Benim hakkım olan şey mahremiyetimdir." Leopar beneklerine benzeyen küçük altın benekli yeşil yaprağı bezimle siliyorum. "Ve sana

seninle paylaşmam için bir neden yok. Bu arada, o bir Moğol savaşçısıydı."

Merakla dönüyor, burun delikleri seğiriyor. "Randevun mu?"

Burun kıvırıyorum. "Sandığın sahibi. Başka bir adamın savaşında savaşmak için sevgilisini geride bırakan Moğol bir savaşçıydı. Dediğim gibi, karısı hamile kalmıştı. Ama bebek onundu. Herkesin dediğine göre, birbirlerini seviyorlardı. Savaşta ölmeseydi, onu terk etme niyetinde olduğunu sanmıyorum."

"Peki kadın?" diye sorar. "Çocuk?" "Kısa süre sonra öldü."

Ve bu düşünce, bu trajedi, ruhumun derinliklerinde beni acıtıyor. Böyle hissetmek aptalca görünebilir; bu çift benden yüzlerce yıl önce yaşamış. Yüzlerce yıl. Ama yine de onların aşkı kalbimi acıtıyor.

"Kadın doğum sırasında öldü. Ve sanırım bu nedenle gövde, tarihin çok özel bir parçası haline geldi. Ya da en azından," bitkiye bir kez daha su püskürtüyorum, "ben öyle hissediyorum. Kendim için satın alabilseydim, alırdım."

"Sigorta tazminatı için mi?" Kendinden emin bir şekilde, bir adım öne çıktı. Bir adım. İki adım. "Onu yakıp üç katını geri mi alacaktın?"

"Hayır. Onu yatak odama koyar ve en özel hazinelerimi içine saklardım. Evim yanıyorsa, kurtarmaya ilk özen göstereceğim şey o olurdu."

El büyüklüğündeki yaprağı nazikçe silerim ve nefes veririm. Beni bu kadar kolay rahatlatmasından nefret ediyorum. "Lütfen satın alma kararını verebilir misin?" Yaprığı bırakıp, bana bakan adama bakarım. "Sen gitmeden ben de gidemem."

"O zaman belki bütün gece kalırım." Nazikçe kaptan koltuğunu kendine yaklaştırır, benim bile oturmadığım on beş bin dolarlık bir koltuk. Koltuğa oturur, pantolonunu düzeltir ve sol ayak bileğini sağ dizinin üzerine koyar. "Seninle vakit geçirmeyi bitirmedim ve ben buradayken sen de buradan çıkamazsın."

"Ya da," diye ciddiyetle karşılık veriyorum, "ben polisi arayana kadar, ki bu senin soyadını taşıyan bir adama söylenecek yanlış bir söz. Ama bütün gece burada kalmayacağım ve beni burada tutabileceğini düşünüyorsan Malone, blöfünü görür ve polisi ararım. Onlar gelene kadar burada olacağını sanmıyorum."

"Çocuğa ne oldu?"

"O..." Kafam karışmış bir şekilde gözlerine baktım. "Ne?"

"Babası savaşı giden ve annesi ölen Moğol bebek."

"Şey..." Elimi kaldırıp burnumun köprüsünü sıkıştırdım. "Sanırım dolu dolu bir hayat yaşadı. O da bir savaşçı oldu, ama sonunda evlendi ve bir aile kurdu, bu yüzden sandık zaman içinde günümüze kadar geldi."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Sandığın sahibi hakkında mı? Okudum." Eşyalarımı yere bırakıp kapıya doğru yürüdüm, "Açık" tabelasını "Kapalı"ya çevirdim ve başkalarının içeri girmesini engellemek için panjurları indirdim. "Bu dükkana gelen parçaları araştırmayı bir ilke edindim. Yetmiş bin dolara bir kutu satmaya çalışıp, neden bu kadar değerli olduğunu bilmiyorsa aptal gibi görünürüm."

"69 bin dolar." Karşı teklifte bulundu. "Ve bitkiyi de alacağım."

"Az önce tam fiyatını ödeyeceğini söylemiştin. Ama tabii." Yorgunluktan başımı salladım. "Jakeline'in özleyeceğini sanmıyorum. Kararını verdin mi?" Dönüp sırtımı kapıya dayadım. "Anlaştık mı? Kasada hesaplayayım, sen de çek yazabilirsin. Ya da banka havalesiyle ödeyebilirsin, ama işlem tamamlanana kadar satın aldığın ürünü alamazsın."

"Hikayen nedir?" Sandalyeye yaslanıp, zengin erkeklerin striptizci direğinin etrafında dönen kadınları izlediği gibi beni izliyor. Her iki tarafta da belirli bir zarafet var; daha düşük sosyoekonomik bölgelerde var olmayan bir sınıf seviyesi. "Kimsin sen, Tiia? Nerelisin?"

"Sana zaten söyledim. Tiia Hale. Düşmanın değilim. Bana inanmama kısmını atlayıp, bu işi bitirebilir miyiz?"

"Ailen?"

"Onu da söyledim. Annem Hawaiili, babam Latin. Bronx'ta doğdum ve büyüdüm."

"Hayır..." Ayağını hafifçe, yavaşça sallıyor. "Yani, ikisi de hayatta mı? İkisi de mi? Birisi mi?"

"Hala hayattalar. Mutlu bir evlilikleri var. Ve eğer onlara yaklaştığını fark edersem, o zaman başından beri haklıydın, seni öldürürüm."

Dudakları seksi ve vahşi bir şekilde kıvrılır.

"Kardeşleriniz?" "Bir erkek kardeşim var. Evet, o da hala hayatta." "Peki ya sizin..."

"Eline ne oldu?"

Benim mantıksız sorum karşısında şaşkına dönen adam, ağzını kapatıp sol elini kucagında yumruklar.

"Oh, özür dilerim," diye alay ettim. "Özel sorular sormamamız mı gerekiyor? Bu gecenin teması meraklı olmak sanıyordum, ve elin hala ağrıyor gibi görünüyor."

"Bana ne olduğunu sana söylemeyeceğim. Bilmen gerekmiyor."

"Harika!" Kapıdan uzaklaşıyorum. "O zaman bu gecemiz burada sona erdi. Sen bir sınır koydun, ben bir sınır koydum. Ve normal, işlevsel, saygın yetişkinler olarak, ikimiz de bu sınırlara saygı duymayı kabul ediyoruz."

Ayağımın altında aptal sandalyesini park etmiş olduğu için, masama giderken ondan geçmekten başka seçeneğim yok. "Akşam yemeğine gitmem gerek. Ve görünüşe göre bu etkileşimden tek istediğin bir bitki ve beni kızdırma izni."

Elini uzattı, elinin hareketleri tahmin ettiğimden daha hızlıydı, ve parmaklarını bileğime doladı. Beni durdurmak için çekerek, yanına tuttu, nefesim kesilirken bakışları gözlerime saplandı.

"Sandığı alacağım," diye mırıldanır. "Çünkü sen bunun romantik ve parasına değer olduğunu düşünüyorsun. Sarmaşığı alacağım, çünkü bu çöplükten daha iyisini hak ediyor. Ve seni alacağım..."

Gözlerim dehşetle açılır.

"Yemeğe. Sen açsın. Ben açım. Dün akşam yemeğin mahvoldu. O yüzden bunu telafi edeceğim."

"Hayır, teşekkürler." Kolumu onun elinden çekip, ellerimi göğsüme bastırarak onun ulaşamayacağı bir yere koyuyorum. "Bu gece başka işlerim var."

"Peki ya olmasaydı? Benimle gelir miydin?"

"Hayır. Ama aslında başka planlarım olması, sana hayır dediğim için kendimi daha az pislik gibi hissettiriyor. Dün geceki üzücü davranışına rağmen, iyi davranışlar sergilemenin benim için önemli olduğunu itiraf etmek beni şaşırtıyor. Daha iyi yetiştirilmiş olmamdan olmalı."

Masama doğru ilerleyip telefonumu alıyorum. Roscoe'nun adını sadece mesajlarımda değil, cevapsız aramalar listesinde de görünce, ekranımı kaydırarak kilidi açıyorum ve onun rehberine dokunuyorum.

Cihazı kulağıma dayadım, ama dikkatim tamamen şu anda işyerimde bulunan mafya babasının oğluna odaklanmıştı. "Lütfen git, Micah."

Artık bu tartışmayı sürdürmek istemiyorum."

"Tiia?" Arama bağlanır ve Roscoe'nun sesi bilinçaltımın derinliklerinde yankılanır. "Alo?"

"Gideceğim." Micah yavaşça ayağa kalkar, nefesini iç çekerek verir ve bu ses midemin dibine garip bir acı saplar. "Ama yarın göğsümü almaya geleceğim."

"Tiia!" Roscoe sertçe seslendi. "Ipo? Orada mısın?"

"Eve güvenli bir şekilde git." Micah sandalyeyi eski yerine itti ve yavaşça kapıya doğru yürümeye başladı. "Yarın görüşürüz."

"Bugün izin alacağım."

Parlak karo zemin üzerinde dolaşırken kıkırdar. Ama kapıyı açıp dışarı çıkmasını beklediğim yerde, pothos bitkisine yönelir. Saksısıyla birlikte bitkiyi alır ve göğsüne sıkıca sarılır. "O zaman işlemi tamamlamak için evinize geleceğim. Burada olun, Bayan Hale." Sonunda, kolu tutar ve cam kapıyı açar. "Yoksa sizi bulmaya gelirim."

"Tiia!" diye bağırır Roscoe. "Hey!?"

"İyi geceler." Micah eşiği geçer ve dışarıdaki kaldırıma çıkar.

Güneş hala batmamış, çünkü yaz tam anlamıyla üzerimize çökmüş durumda. Aslında, şu an lanet olası günün en sıcak saatleri olabilir. Ama şık takım elbiseli adam sıcağa karşı bağışık gibi görünüyor, ben durduğum yerde kavrulurken bile.

"Ipo! Sana geliyorum."

"Sakin ol." Elimde telefonu sıkıca tutuyorum ve sola eğilip dükkanın kapısının yavaşça kapanmasını, üstündeki zilin çınlamasını ve şık siyah bir sedanın dışarıdaki kaldırıma yanaşmasını izliyorum.

Derin bir nefes alıp, sırtım masaya çarpana ve uyluklarım kenarların batmasıyla morarana kadar çöküyorum. Sonra nefes verip tavana bakıyorum, gözlerimin arkasını rahatsız eden kaşıntıyı gidermek için gözlerimi kırpyorum. "Micah Malone az önce buradaydı."

"Ne?" Roscoe'nun bulunduğu tarafta bir kapı çarpıyor ve ağır botlar betona çarpıyor, bu da onun bu tarafa geldiğini gösteriyor. *Tabii ki günü kurtarmak için.* Benim kahramanım olmak için. "İyi misin, Ipo? Sana zarar verdi mi?"

"Hayır, iyiyim." Yutkunarak, acı veren kuru boğazımı nemlendiririm. Sonra, aslında sadece eski bir demir sandalye olan, artık boş olan tencere standına bakarım. Beyaz yüzeye serpilmiş kir ve onun altında, her yere dağılmış pas lekeleri.

"Tanrım." Çarpan kalbimin üzerine elimi bastırıyorum. "Neden o etrafta olduğunda hep ölecekmişim gibi hissediyorum?"

"Çünkü o lanet olası mafya! Kapıları kilitle, *Ipo*. On dakika içinde orada olurum."

9

MICAH

BÖLÜM 8'İN DAHA KORKUTUCU KARDEŞİ.

"Patron," Stovic telefonda derin ve ciddi bir sesle konuşuyor. "Bir sorunumuz var."

Dolabımdan çıkıp daire büyüklüğündeki yatak odama giriyorum. Bir tarafta yatak, diğer tarafta ise kanepeler, televizyon, bilgisayar ve çalışma masası bulunan bir oturma alanı ve hatta mini bir mutfak var, böylece istemediğim günlerde evin ana bölümlerinde sosyalleşmek zorunda kalmıyorum.

Gerçekten mükemmel bir düzen. Felix ve Christabelle ile paylaştığım devasa evin içinde, sadece kendime ait, kendi kendine yeten bir stüdyo.

Bu, benim bildiğim tek hayat: dışa dönük ve gangsterlerle dolu bir ev. Ama odam her zaman *benim* alanım olmuştur. Sadece benim için. Kardeşlerim için değil. Köpek için değil. Askerler için de değil.

Ve şu ana kadar, sevgililerim için bile değil.

Sevişmek istersem, başka bir yerde yaparım.

Tabii şu anda gündemde olan bir şey değil bu.

Televizyonumun yanındaki masadan bıçağımı alıp cebime sokuyorum ve parmaklarımın altında soğuk çeliği hissetmek için elimi bıçağın üzerinde tutuyorum. Böylece bize zarar vermek isteyen her kim olursa olsun, hazır olduğumu biliyorum. Sonunda odamdan çıkıp kardeşimi aramak için koridora koşuyorum.

"Şimdi çıkıyorum," diyorum Stovic'e. "Sorun ne?"

"Wilkes'in adamları Bronx'ta gürültü yapıyorlar. Kendini pezevenk olarak görüyor, patron. Dün gece kızlarından biri söyleneni yapmadı ve Wilkes'in adamı ibret olsun diye sokakta boğazını kesti."

Merdivenlere koşarak inmeye başlıyorum. "Bunun bizimle ne ilgisi var? Wilkes ortalığı karıştırıyor ve bunu herkesin gözü önünde yapıyor. Federaller bunu fark edecek ve olaya el atacak. Bizim için olumlu bir durum gibi görünüyor. Her iki tarafı da meşgul tutup bizden uzak tutacak."

"Şey... teorik olarak, evet. Ama Conlon denen adam, bir sonraki satın alacağı kişinin Bayan Cannon olduğunu söyledi."

Yarı yolda durup neredeyse korkuluktan düşüyordum, ama kendimi tutabildim. Diğer elimle telefonu, kırılacağından emin olana kadar sıkıca tuttum.

Christabelle!

Felix'i ya da Christabelle'i aramak için geldiğim yöne, yukarıya baktım, belki iyi olduğundan emin olmak için. Ama ikisi de orada değildi. Bu yüzden merdivenlere baktım ve tekrar yürümeye başladım. "Conlon onun adını mı söyledi? Kesin olarak mı?"

"Evet. Bir çocuk sosyal medya için canlı olarak çekmiş. Viral olmuş."

"Lanet olsun." Adımlarımı hızlandırıp iki, üç, dört kat aşağı indim, ta ki ayaklarım yere değene kadar. "Lix'e söyledin mi?"

"Hayır, efendim." Stovic'in sesini hem telefondan hem de koridorda ayak sesleriyle duyuyorum, bana doğru yaklaşıyor. Sağımda yavaşlayarak aramayı sonlandırıyor, ben yürümeye devam edince tekrar hızlanıyor. "O ve Bayan Cannon şehre gittiler. Beş dakika önce ayrıldılar."

"Ve sen izin mi *verdin*?" Yönümü değiştirip ön kapıya doğru döndüm. "Christabelle tehdit edildi ve sen şimdi onların alışverişe gitmesi için uygun bir zaman olduğunu mu düşünüyorsun? Lix neden beni almadan gitti?"

"Bunu bir dakika önce öğrendim patron." Benim bir adım arkamdan ön kapıdan dışarı çıkıyor, sonra yüksek ve tiz bir ıslık çalıyor, askerler dik duruyor ve bir araba bizi beklemek için yanaşiyor. "Lix, güvenlik için Michaels'ı da götürdü. Senin uyumanı istedi."

"Şimdi de Manhattan'a kadar onun peşinden koşacağız. Lanet olsun." Arabanın kapısını açıp içeri giriyorum. "Lix'i bul," diye bağıriyorum şoföre. "Onu takip et."

"Emredersiniz, efendim." Stovic soluma oturduktan bir saniye sonra arabayı sürmeye başladı ve yola çıktığımızda tekerleklerimiz gevşek çakıllarda dönmeye başladı. "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye homurdandı Stovic. "Wilkes'in adamı sadece boş konuşuyor olabilir."

"Cinayeti filme alınmış mı?" Uzun araba yolundan çıkıp asfalt yola girerken telefonumun ekran kilidini açtım. "Conlon'un. Kamuya açık mı?"

"Evet, efendim."

"Gözaltında mı? Federaller onu yakaladı mı?"

Stovic bakışlarını indirir, çenesi neredeyse göğsüne degecek kadar eğilir.

"Hayır, efendim." "Aynen öyle."

Ekranımda Felix'in adını seçip aramaya bastım. Cihazı kulağıma götürürken, korumama baktım. "Conlon'un zamanı dolmak üzere. Kendini güçlü hissediyor ve doğrudan tehditlerde bulundu. Bu, harekete geçmeye hazır olduğu anlamına geliyor. Ve şimdi Lix ve Christabelle bizsiz şehre gidiyorlar."

"Selam." Felix telefona cevap verdi, sesi zaten çarpan kalbimi yatıştırdı. "Christabelle ve ben bugün izinliyiz. Sen davetli değilsin."

"Wilkes'in adamı Christabelle'i tehdit etti," diyorum, onun saçmalıklarını keserek.

Beyninin sözlerimi işlediği anı tam olarak biliyorum, çünkü konuşmamızdaki hava değişiyor. Ortam buz gibi oluyor, bu yüzden ben orada olmasam da Felix'in çenesini sıkıldığını biliyorum. Eli, çoktan onun elini kavramış durumda.

Bu yeni bir gelişme, çünkü ondan önce, her zaman elini silahın kabzasına dolardı.

"Conlon dün gece sokakta çıldırdı," diye açıklıyorum. "Bir seks işçisini öldürdü ve Cannon'dan bahsetti."

"Nerede?"

"Emin değilim. Ama Stovic ve ben arabadayız ve size doğru geliyoruz. Sen neredesin?"

Muhtemelen çevresini gözden geçirirken bir an sessizlik oldu. "Evden sadece üç mil uzaktayız. Christabelle çalmak istediği için bir dakika durduk."

"Bir *çiçek*," diye sabırsızca bağıyor, konuşmamızın geri kalanından haberi olmadığı belli. "Geçen sefer buradan bir evin önünden geçerken bu güzel mor çiçeklerden oluşan bir çalı gördüm. Uğrayıp senin için biraz alıp çoğaltmak istedim."

"Ben hallederim," diye söz veriyorum ona. Sonra Felix'e, "Şoförüne yavaşlamasını söyle, ama çok fazla değil," diye ekliyorum. "Fark edilmesin. Sadece manzaralı bir gezintiye çıkmış olursun. Bu bize sohbet etmek için zaman kazandırır." Yan tarafa dönüp ön camdan dışarıdaki caddeye bakarım. "Seni gördüğüm anda, arkanı kollayabilirim. Sen ve Christabelle gününüze devam edin, ben göz kulak olurum."

"Sen *aslında* benim güvenlik görevlim değilsin, biliyorsun, değil mi?" Sonra, telefondan uzaklaşarak, "Biraz yavaşla, Smith. Micah manzaralı yolu kullanmamızı istiyor." Sonunda dikkatini tekrar bana verir. "Sen benim kardeşimsin. Korunması gerekenlerden biri olman gerekiyor."

"Bu dünyada benim de bir yerim var. Biraz daha hızlan," diyorum şoförüm Garth'a. "Lix'in arabasını takip ederek şehre gireceğiz. Onu gözümüzün önünden ayırmayacağız, ama diğerlerinin birlikte hareket ettiğimizi anlamamaları için yeterli mesafeyi koruyacağız."

"Peki, efendim." Gaz pedalına biraz daha basarak hızımızı artırıyor.

Memnuniyetle kardeşime soruyorum, "Bugün nereye gidiyorsun? Bu bilgiyi yayınladın mı?"

Lix burun kıvrır. "Hiç yayınladım mı? Aslında cenaze evine gidiyoruz."

"Cenaze evine mi?"

Stovic hemen bana bakar ve gözlerimle buluşur.

"Neden cenaze evine gidiyorsunuz?" diye sorarım. "Sevdiğimiz kimse ölmedi. Ölenler ise bizim yüzümüzden öldüler."

Felix alaycı bir şekilde, yumuşak ve pek de şakacı olmayan bir sesle, "Christabelle kız kardeşi için bir şey yapmak istiyor. Bir mezar taşı," diye açıklıyor. "Charlotte'un son dinlenme yerini işaretlemek istiyor."

"Siktir." Başımı geriye atıp inlerim. "O iyi mi?" "Evet."

Birlikte üstesinden gelmeye çalışıyoruz."

"Cesedi taşıyacak mı?"

"Hayır. Her şeyi olduğu yerde bırakıyor, ama onun onuruna küçük bir şey yaratıyor. Bu yüzden Carson'a gidiyoruz, şoförüne söylemek istersen."

"Patron?" Sanki Lix'in kendisinden bahsettiğini biliyormuş gibi, Garth dikkatimi çekiyor. Ona baktığımda, başını öne doğru sallıyor ve ben de tanıdık, parlak, siyah bir SUV'yi görüyorum. "Onları buldum."

"Tamam. Lix, arkada duruyorum." Alt dudağımı ısırıp, SUV'yi sanki birdenbire ortadan kaybolacakmış gibi izliyorum. "Sen işine bak, Carson'a git. Ben göz kulak olurum. İşler ters giderse seni ararım."

"Tamam."

Telefonu kapattı. Hoşça kal, görüşürüz gibi bir şey söylemedi. Hiçbir şey. Sadece Christabelle'in yanına dönüp, lanet olası donu severek seçtiği hayata uyum sağlamasına yardım etti.

"Sence bugün harekete geçecekler mi?" Stovic, Glock 17'yi okşayarak uyluğuna dayadı. "Güpegündüz mü?"

"Bence Wilkes bu dünyada yeni ve yolunu bulmaya çalışıyor. Ve Conlon video

belgelenmiş cinayetleri var. Bu da onu bir el bombası yapıyor ve pimi çoktan çekildi. Önümüzdeki günlerde bir girişimde bulunmazsa, çok şaşırım."

"Trafik yoğunlaşıyor," diyor Garth.

Anında, bakışlarım kuzeye doğru giden dört şeritli yola kayıyor.

"Mesafemi koruyabilirim patron, ama bu onları kaybetme riskini artıracak."

"Yüz metre geride kal. Onlara mesafe bırak."

Telefonum çalıyor, zil sesi elimde çınlayarak gözlerimi aşağıya indiriyor.

Felix'in adı yanıp sönmüyor. Christabelle'in de. Archer'ın da. Minka Mayet, baldızım ve yerleşik doktor, dikkatimi çekiyor.

Ve bunu çok nadiren yaptığı için, çağrısını kabul edip cihazı kulağıma götürüyorum, ama dikkatimi çevredeki trafiğe vermeye devam ediyorum.

"Archer hayatta mı?"

"Evet. Hâlâ uyuyor."

Doktorun karanlıkta, daracık pijamalarıyla dairesinde dolaştığını hayal ediyorum; baştan çıkarmak için değil, bizim bölgemizden onların bölgesine kadar hava çok sıcak olduğu için. Ve onların dairesi evrenin kendisinden bile daha eski, bu da en iyi ihtimalle soğutma sistemlerinin çok yetersiz olduğu anlamına geliyor.

"Neden bu kadar erken kalktın?" diye soruyorum.

"Çünkü açım. Ve uyandığım için seni düşünüyordum." "Archer, karısının kardeşini aldatmasına ne diyor?"

O, küçümseyici ve acımasız bir şekilde burnunu çeker, ama bu ses bende içten bir gülümseme uyandırır. "Evlendiğim Malone'dan bıktım. Komşumda bir tane daha yaşıyor. Üçüncüsüne bakıcılık yapıyorum. Felix de Cannon'a bağlı olmasına rağmen benimle flört etmeyi bırakmadı. Emin ol, sayı tahtama bir Malone daha eklemek istemiyorum. Elin nasıl?"

Elime bakıyorum, bahçe makasıyla kesildikten sonra geriye kalanları değerlendiriyorum. "Parmağımın olması gereken yerde lanet bir kütük var. Hayatımda gördüğüm en çirkin şey bu."

"Benim gördüğüm en çirkin şey değil." Buzdolabını açıyor, sessiz arka planda şişeler tıkırdamaya başlıyor. "Hayatımda çok kötü şeyler gördüm. Parmağın ilk elliye bile girmiyor. İyileşiyor mu?"

"İyileşiyor."

"Çalışıyor mu?"

Elimi kaldırıp parmaklarımı büküyorum — artık olmayan parmak hariç.
"Hayır. Öldü."

"Nekrotik mi?"

"Hayır. Derisi pembe ve sağlıklı görünüyor, sadece demek istediğim..."

"O zaman ölmemiş. Ağrı var mı?"

Burnumdan nefes veriyorum. "Kökünde ağrı yok. Ama çoğu gün avucumda bıçak gibi bir ağrı hissediyorum. Bu olduğunda kolumun tamamı yanıyor."

"Sinirle ilgili bir sorun olabilir," diye düşünür. "Uygun bir ameliyatla düzeltilebilir belki. Elinizin geri kalanı işlevsel mi?"

"Evet. Hala biraz hassas, bu yüzden sık sık sağ tarafımı kullanıyorum. Ama bana söylediğin egzersizleri mutlaka yapıyorum."

"Patron?"

Stovic'e baktım, sonra o da o yöne baktığında ön camdan dışarı baktım.

"Beyaz olan," diye başını sallar. "Lix'in son üç dakikada yaptığı her dönüşü"

"Ne oluyor?" Minka'nın sesi sertleşir. Kontrol altındadır. "Bir sorun mu var?"

"Bizim halledemeyeceğimiz bir sorun yok. Elim iyi, sepsis yüzünden ölmüyorum. Ve artık beni kontrol etmeyi bırakabilirsin. Ben iyiyim."

"Aramamı *istemiyor* musun?" Hayal kırıklığıyla dilini şaklatıyor.

"Görünüşe göre Malone ailesinde bana takıntılı *olmayan* tek kişi sensin."

"Sadece alçakgönüllü kalmanı sağlıyorum."

Önümüzde Lix'in şoförü gereksiz bir dönüş yapınca gözlerimi kısıyorum. *Bir test.*

Ve beyaz sedan da aynısını yapıyor.

Kahretsin. "Sonra seni ararım Mayet. Şimdi gitmem gerek." "Bekle..."

Ama telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırıyorum. Sonra Felix'i arıyorum.

Hemen cevap verdi. "Sen de o adamı gördün mü?" diye homurdandı.

"Kaybolmadıkça kimse bu yoldan gitmez."

"Evet, görüyorum. Bir ziyaretçin var. Nasıl halletmek istersin?" "Kır ve kap. *Her zaman,*" diye dişlerini sıkarak, "kır ve kap.

Carson'a kadar gidip, arka taraftaki otoparka döneceğiz. Biraz gizli bir yer, kimse orada olanları görmez. Sonra takipçimize birkaç dostça soru soracağız. Hazır mısın?"

"Evet. Senin arkanda yaklaşık on beş saniye kalacağız. Ben gelene kadar kapılarını kilitli tut. Sonra ben hallederim."

"Ve ben tüm eğlenceyi sana bırakacağım, öyle mi?" Kıkırdar. Ama en azından sigaranın yarısını içip bitirmez.

Bu sesi duymayı beklemem garip. Ama çalışıyor. Ve kolay gülüşüne rağmen, stresli olduğunu biliyorum. Çünkü Christabelle arabada onunla birlikte ve onun görevi, her şeyden önce, onu korumak.

Ama belki de istifa etme kararı gerçektir. Belki de ciddiydi.

"Benim damsel olmayı sevmediğimi biliyorsun, Micah. Ben de yeni arkadaşımızla takılmak istiyorum."

"On beş saniye," diye mırıldanıyorum, hala hareket halinde olmamıza rağmen emniyet kemerimi çözüyorum. "Conlon ya da Wilkes ise, o zaman önce ateş et, sonra sor sorusu olan bir durum olduğunu düşünüyorum. Oynaştıracak vaktin olmayacak, Lix. O yüzden kışını koltuğa koy ve beni bekle. Bırak işimi yapayım."

"Senin işin mi?" diye alaycı bir şekilde sorar. "Senin lanet olası işin, başkası benimle başa çıkabileceğini düşündüğünde her seferinde önüme geçmek değil! Senin işin benim *yanımda* durmak."

"Semantik." Arabanın ön panelindeki saati kontrol edip saati not ettim. "Öğleden sonra gitmem gereken bir yer var. Hadi bu işi halledelim ve arkamızda bırakalım."

"Ben senden çok öndeyim."

İkinci kez aramamızı keserek, ona karşı çıkmak isteyebileceğim her türlü tartışmayı engelledi. Sonra arabası bizimkinden bir blok önde sola döndü, köşeyi dönerek kayboldu ve sadece iki saniye sonra beyaz sedan da onu takip etti.

"*Siktir.* Daha hızlı git," diye Garth'a emir veriyorum. "Artık o adamdan saklanmıyoruz. Bizi çabuk götür ve motoru çalışır durumda tut."

"Peki, efendim." Hızını artırır ve hedefimizin arkasındaki köşeyi döner, işe giderken yolunu kesen memnuniyetsiz sürücülerin kornalarını umursamadan.

Kendimi olacıklara *hazırlayarak*, bıçağımı cebimde bırakıp Stovic'ten bir Nineteen almak için elimi uzattım.

"Şarjör dolu," diye homurdanır. "Hazırız."

"Güzel. Oraya vardığımızda durumu değerlendir. Kişi sayısını hesapla. Sonra Christabelle'i korumanı istiyorum. Michaels muhtemelen Lix'in arkasını kollayacaktır. Lix'in emriyle Christabelle'i kollarsa, sen de yer değiştir. Her halükarda ikisi de korunmuş olur."

"Ama *sen* korumazsın. Zırhında bir çatlak görüyorum patron." "Diğer herkes güvende olduğu sürece zırhım gayet iyi."

Liseyi bitirmeden çok önce bana aşılana bir alışkanlık olarak şarjörü çıkarıp, Stovic'in güvencesine rağmen mermileri kontrol ediyorum. Sonra şarjörü yerine geri takıp, çeliğin çeliğe çarpmasıyla sakinliğimi buluyorum.

"*Siktir*," diye tıslar şoförüm.

Carson'ın otoparkına doğru hızla giderken araba sallanır, ama önümüzde Felix çoktan arabasından inmiş, kolunu öne uzatmış ve hayatımda hiç görmediğim bir adama silah doğrultmuştur.

"Lanet olsun!" Kapı kolunu tutuyorum, ama bekliyorum... bekliyorum... yaklaşıp kadar bekliyorum. "O Conlon mu?"

Stovic kısa ve keskin bir hareketle başını sallar. "Evet, efendim." "Vur ona."

Kaputumuzla kot pantolonlu ve düğmeleri açık gömlekli o orospu çocuğu arasında 15 metre var.

"Anladın mı?" Koltuğumda öne eğildim ve şoförümün omzuna dokundum. "*Vur* ona. Öldürme."

"Evet, efendim."

Park yerinden hızla geçiyoruz, tekerleklerimiz pürüzsüz betona sürtünerek gıcırıyor ve ikiliden sadece yirmi metre uzakta frenlere basıyor ve arabayı kaydırıyor.

Lastikler gıcırıyor. Sonra araba sarsılıyor, Stovic ve ben momentumla öne doğru fırlıyoruz ve benden ve Lix'ten çok daha yaşlı olamayacak bir adamla çarpışıyoruz ve onu kaputumuza çarpıyoruz.

Çarpmanın etkisiyle bacakları kırılır ve silahı yere düşer, çelik betonun üzerinde gürültü çıkarır.

Araba kayarak durur, Stovic ve ben koltuklarımıza çarparız, ama Conlon ön camdan seker ve tekrar öne doğru savrulur, yere yığılır. O ezilme tehlikesiyle karşı karşıya iken, kapımı açıp dışarı fırlarım, kendi silahımı kaldırırım ve botumla onun tabancasına vururum, böylece o pisliğin arabasının altına kayar.

"Sayım yapalım!" Beyaz sedana doğru koşarım ve içeriye bakmaya çalışırım, ama camlar koyu renklidir ve kapıları açmak risklidir. "Stovic?"

"Sadece bir tane," diye homurdanır Felix, silahını indirip belinin arkasındaki kılıfına sokar. Conlon'un üzerinde, operaya daha uygun bir takım elbiseyle durur.

Ya da bir toplantı odası için uygun bir takım elbise giymişti. Otoparkta olanlar için pek uygun değildi.

Conlon'un arabasının önüne geçip, camı koyu renk olmadığı için ön camdan içeri bakarak aracın boş olduğundan emin oluyorum. İki kez emin olmak için cama iki el ateş ediyorum.

Sonra

üçüncü.

Dördüncü.

Mermiler koltuk başlıklarından geçer, arabanın içini dolduran dolgu malzemesini etrafa saçtıktan sonra, dokuz milimetrelık mermilerim arka koltuklara saplanır.

"Aman Tanrım!" Christabelle, Felix'in arabasından dışarı atlar ve Conlon'un yanına düşerken dizlerini sıyrır.

Yaralıya *doğru* koşma şekliyle Minka'ya biraz benziyor sanırım. Ama Felix avucunu onun pazısına dolayarak onu tekrar yukarı çekiyor. "Hayır, hayatım."

"Felix! O yaralandı."

"Gün bitmeden daha da fazla acı çekecek."

Onu Michaels'a teslim eder ve Conlon'un kıvranan bedeninin yanına diz çöker. Silahını sağ elinden sol eline aktardıktan sonra, Conlon'un yanağına tokat atar ve yerde yatan adam inleyince sırtarak gülümser.

"Bunu beklemiyordun, değil mi? Seni küçük orospu."

"Siktir git, Malone." Kanaması başlayan Conlon inleyerek başını eğdi ve cam gibi gözleri benimkilere kilitlendi. "İkinizi de siktir git."

"Neden bize saldırıyorsun?" Felix çenesini tutup onu geri çeker. "Neden?"

"Siktir git."

"Bu bir seçenek değildi." Polis sirenleri havada çınlarken ayağa kalkar.

Belki de bizim için değiller. Ama belki de biri çarpışmayı ve arabaya ateş ettiğimi duymuştur.

Risk çok büyük, bu yüzden Lix Stovic'e bakar ve çenesini kaldırır. "Onu bagaja koyun. Onunla biraz konuşacağız." Sonra Michaels'a, "Onu benim arabama koyun. Onu güvenli bir yere, evine götüreceksiniz."

"Felix!" Christabelle, gardiyanının tutuşuna karşı direnir. "Sen olmadan hiçbir yere gitmiyorum!"

"Gideceksin, sevgilim. Ama ben yakınlarda olacağım. Ve akşam yemeğinde seninle olacağım." Bana bakar ve gözlerimle karşılaşır. "Hazır mısın?"

"Evet."

Felix'in arabasına Christabelle ve Michaels, benim arabama da ben ve Lix arka koltuğa, Stovic ön yolcu koltuğuna, Conlon da arka koltuğa oturduktan sonra, birkaç dakika içinde tekrar yola çıkıyoruz. En arkaya.

Evden sadece on dakika uzaklıktayız ve ondan sonra da beş dakika kadar sonra, mülkümüzün dış kenarlarında kalın ağaçlarla çevrili küçük bir kulübeye benzeyen bir alana varacağız. Orayı sığınak olarak adlandırıyoruz, ancak kulübe olarak da tanımlanabilir. En önemlisi, تنها bir yer ve ses geçirmez olmasa da, onu çevreleyen yoğun ağaç örtüsü ve sayısız ağaç gövdesi bir bariyer oluşturuyor.

Bizden başka kimse bir adamın çılgınlığını duymaz.

"Birdenbire ortaya çıktın, Conlon." Sığınağa vardığımızda ve kanayan pisliği bagajdan çıkardığımızda, Felix ceketini çıkarır. Kravatını. Hatta gömleğini de, çünkü bugün hava çok sıcak. Uzun zaman önce beton zemine sabitlediğimiz sandalyenin önünde yarım daire şeklinde dolaşıyor. Cıvatalar, neredeyse başparmağım kadar kalın. Zincirler, bir adamın hayatındaki seçimlerini yeniden gözden geçirmesine yetecek kadar ağır. Ve o kadar ağır bir lastik levyesi taşıyor ki, kesinlikle bir kamyon parkına ait olmalı.

Ancak, onun savunması olarak, onu hiç salladığını görmedim; buraya adamları getirdiğimiz onca zaman boyunca.

"Wilkes bir tekneye atlayıp benim ülkeme, benim lanet şehrim geliyor ve daha kapıdan girer girmez ortalığı birbirine katıyor. Ve sen de *'Vay canına, bu eğlenceli görünüyor. Ben de denemeliyim'* diye düşünüyorsun."

"Doktora ihtiyacım var." Conlon sandalyesine çökmüş, uyluk kemiği kot pantolonunu kaldıracak kadar dışarı çıkmış, kan ayakkabısına akıyor. *Oops.* "Beni arabaya bindirip hastaneye götürmelisin Malone."

"Öyle mi? O zaman bizim adımızı ağzına almamalısın." Yavaşça ceketimi çıkarıp kapının yanındaki askıya astım. Çünkü biz klas ve

düzenliyiz ve eşyalarımızı yere atmak kaba bir davranış. "Dün gece bir kadının boğazını kestim. Ve benim için önemli olan başka bir kadından bahsettim."

Felix omzunun üzerinden bakıyor, kaşları merakla yukarı kalkmış.

"İkisini de yapmana gerek yoktu," diye devam ettim. "Seks işçisi işini yapıyordu. Ve Bayan Cannon senin için yasak bölge." Kol düğmelerimi açtım ve altın kareleri cebime koydum. "Ama itiraf etmeliyim ki, niyetlerin gerçekten ilgimi çekti. Felix'in dikkatini çekmek mi *istedin*, böylece sonunda buraya gelmek için? Farelerin istila ettiği bir ormanda, hayvanların sabaha kadar kemiklerini temizleyeceği bir yerde oturmak için mi? Yoksa bu sabah cenaze evinin önünde onu kafasından vurup bir savaş başlatacağını mı düşündün?"

"Hastane," diye alaycı bir şekilde söylüyor. Sonra ağzındaki pislği, kanı ve sümüğü tükürüyor ve burun kıvrımlarımı buruşturan, topak topak, iğrenç bir yığın halinde yere düşüyor. "Konuşmayacağım."

"Beni doğru anladığından emin değilim dostum." Kollarımı yavaşça kıvrarak, kumaş dirseklerime kadar gelene kadar sıvadım. Sonra arka duvara doğru yavaşça yürüdüm ve seçeneklerimi inceledim.

Bıçaklar. Beşikler. Çatal. Ateş.

Basit bir makas seçiyorum, çünkü net bir oyun alanıyla başlamak istiyorum. Sonra, topuklarımı döndürerek, ona yaklaşıyorum ve kot pantolonuna bastırarak kemiği inceliyorum. "Niyetin neydi, Conlon? Her ne olursa olsun, bu bir intihar göreviydi. Peki, bundan ne elde etmek istiyordun?"

"Siktir git!" Zincirlerini sallayarak sandalyesinde kıvranıyor. Ama koltuk hareket etmiyor. Yıllar boyunca bu odada daha büyük, daha güçlü, daha iyi adamlar gördük ve yapı bir kez bile yerinden oynamadı. "Wilkes sikini kesecek!" diye öfkeyle bağılıyor. "Seni yok edecek."

"En azından bu bir başlangıç." Başparmağım ve işaret parmağımla kot pantolonunun paçasını tutup yukarı doğru çekerek kumaşı kesmeye başlıyorum ve deriyi delen kemiği ortaya çıkarıyorum. "Wilkes'in adamı olduğunu doğruladık." Sert kot kumaşını kesen keskin bıçakların sesini dinleyerek yavaşça kesiyorum. "Ve dün gece Wilkes'in emriyle bir kadının boğazını kestim, değil mi?"

"Bizi dolandırmaya çalıştı. Biz de ona ibret olsun diye yaptık." "Tamam."

Uyluk çevresine devam ediyorum, makası çekip bana en yakın taraftan başlıyorum. "Ama sonra Christabelle Cannon'un adını söyledin." Arkamda Felix tüylerini diken diken ediyor. "O bir Bat-Sinyaliydi dostum. Şimdi

sana çok nazikçe soracağım," makasını yere bırakıp, serbest kalan kotu bacağı boyunca dikkatlice aşağı çekip, bağı ayak bileğine kadar indiriyorum.

Yarasından kan fışkırıyor: Kemik oldukça önemli bir atardamarı kesmiş olabilir. Ortam kirlenir, ama henüz kan kaybından ölmez.

Rahatsız olmadan, gözlerine bakıp bekledim. "Bize ulaşacağını bilerek neden onu çağırdın?"

Bakışları nefretle yanıyor. Öfkeyle. Ve kısa bir an için, korkusuzlukla. "Siktir git."

Bacağından çıkıntı yapan kemiği tutup çekiyorum, cesaretini çalarak yüksek tiz bir çığlık attırıyorum.

"Neden onu çağırdın?"

"Dur!" Bebek domuz gibi ciyaklıyor, koltuğunda çırpınıyor ve elim sabit kaldığı için kemiği hareket ettiren *kendisi* olduğu için acısı daha da artıyor. "Siktiğimin pisliği! Dur."

"Wilkes'in planları nedir?"

"Siktir git..."

Tekrar çekiyorum, derisini yırtıyorum ve o soluma doğru savrulurken sağa eğiliyorum, iğrenç bir sıvı betonun üzerine sıçırıyor.

"Wilkes'in planları nedir?" Sesimi yumuşatırım. Bacağını bırakıp gülümserken psikolojik savaşa girerim.

Çok az erkek dudaklarımın kıvrıldığını görür. En iyi gülümsemelerimi hangi durumlarda sakladığımı bilselerdi, kaçырdıkları şey için minnettar olurlardı.

"Yaraların femoral arterine çok yakın, Conlon. Bu da, benimle savaşmaya devam edersen, damarın tamamen açılabilceğı anlamına geliyor. Bu olursa, yaklaşık otuz saniye içinde hayatın sona erecek. Öyleyse," Bacağını bırakıp ayağı kalkarım ve Felix'in uzattığı bezi alırım. Ellerimi silip geri çekilirim ve küçük odada yavaşça dolaşırım. "Wilkes'in planları nedir?"

"Seni kışından sikip bu şehirden uzaklaştırmak."

Felix gülerken, bıraktığım boşluğu doldurmak için öne adım attı. "Kıç oyunlarına karşı olduğumdan değil, Conlon. Arada sırada biraz gıdıklanmak herkese iyi gelir." Lastik levyenin keskin kenarını adamın dizinin üzerine koydu. "Ama yatak arkadaşlarımı kendim seçmeyi severim. Ya sen?" Çelik parçayı yavaşça ama kararlı bir şekilde aşağı bastırır ve demir, diz kapağını eklemden çıkarırken Conlon'un boğazından gırtlaktan gelen bir çığlık çıkar. "Sen değilsin. Wilkes de değil. Şimdi tekrar dene: neden biz? Ve neden Wilkes?"

"Çünkü Cordoza'dan önce ayakta kalan son aile sizsiniz!" diye bağıır. Yüzü pancar kırmızısıdır, damarları derisinin altında kalın kalın atmaktadır. "Çünkü siz lanet olası pisliklersiniz, ama şehrin çok büyük bir kısmını kontrol ediyorsunuz. Yeni bir yönetim zamanı geldi."

Pop! Felix diz kapağını koparır, kopma sesi duyulur. Ama deri hala her şeyi içinde tutar ve adamın dizini işe yaramaz bir et torbasına dönüştürür.

"Sanırım bu, anlaşılamadığımız konulardan biri olacak. Çünkü yeni bir pislik bizim kum havuzumuzda oynamak istiyor diye cezalandırılmamız gerektiğini düşünmüyorum." Lastik levyesini bırakır ve çoğunlukla boş olan odada yankılanan bir sesle yere düşer. "Tabii bu, kumumuzun küçük bir kısmını paylaşmaya açık olmadığımız anlamına gelmez, bilirsin, doğru kişiyle."

Duvara dönüp bir çift bahçe makası alır. Bir adamın bir santim kalınlığındaki dalları kesebileceği türden. Geri dönüp, Conlon mesanesini boşaltınca sırtarak, sandalyenin ayaklarından aşağıya işeyen idrarı izler.

"Maalesef senin için," Lix tekrar öne doğru yürür ve yavaşça, işkence edercesine, bıçakları misafirimizin uyluk kemiğinin kalınlığına yaklaşık olarak gelene kadar açar. "Sen layık değilsin. Wilkes de öyle. Çünkü New York'ta işin sırrı, ihtiyatlı davranmaktır."

Makasları indirerek bıçakları çıkıntılı kemiğin her iki yanına yerleştirir. "Bu şehirde iş, klas kalmakla ilgilidir. *Elbette* federaller ne yaptığımızı biliyor, ama sokaklarımızı temiz tutacak kadar zarifiz. Anlıyor musun?"

"Anlamıyorum..."

Felix bıçakları kapatır ve kemiği aralarında sıkıştırır. Ama aynı hareketle evimdeki frangipani ağacından bir dalı koparır gibi kesmezler. Benim çok sevdiğim o tatmin edici *kesme sesini* çıkarmazlar.

"Sen ihtiyatlı davranmıyorsun, gerzek. Sen ve Wilkes, yaptığımız işin mağaza markası versiyonu gibisiniz. Silahlarınız, cesaretiniz ve egonuz var, ama hiç klasınız yok. İşte bu yüzden," bıçakları açar, ama hemen tekrar sıkıştırarak kemiği kırar ve başka bir adamın yürüme yeteneğini yok eder. "Sizinle paylaşmayacağız."

"Dur!" diye bağıır Conlon. Kusar. Ağlar. Ve altına işer. "Lütfen dur!"

"Bugün öleceksin, aptal." Ellerimi ceplerime sokup bıçağımı çıkarırım. Bu benim vazgeçilmezimdir. Çalışırken en sevdiğim alettir. Sonra

ileri yürüdüm ve kardeşimi nazikçe kenara ittim. "Gününün böyle biteceğini bilmeliydin. Dün gece yaptığın şeyi yapıp, bugün uyanıp, kardeşime silah doğrultup, paçayı kurtarabileceğini sanma."

"Seni uyarıyordum." Gözleri şişmiş, neredeyse kapanmış. Yanakları kızarmış ve parlak kırmızı. "*Wilkes* seni uyarıyor."

"Uyarıldığımı kabul et." Bıçağımı açarım ve çeliğin çeliğe çarpma sesinin tadını çıkarırım. "Ama *Wilkes* seni feda etti." Başı geriye doğru eğildiğinde yanağına bir tokat atarım ve gözlerinin açılmasını sabırla beklerim. "Seni tuzağa düşürdü, işlerin senin için tam da böyle sonuçlanacağını bilerek. Hey!" Ona tekrar tokat atarım ve kolumdan geçen acı ile dişlerimi sıkarım.

"İster inan ister inanma, biz şiddet yanlısı bir grup değiliz. Zorlanmadıkça. Ama *Wilkes*..." Kıkırdarak açıklıyorum, "*Wilkes* seni lanet aslanların önüne attı. Seni kanatıp, yavaşlattı ve bir adamın denize oltasını atmadan önce kancaya solucan takması kadar kolay bir şekilde bizi önüne attı."

"Siktir git," der Conlon, sesi boğuk ve peltek.

"Sen solucansın, anlamıyor musun? Biz ise onun yakalamaya çalıştığı marliniz. Ama bize onun bir sonraki hamlesini söyleyebilirsin, biliyor musun? Ona sadakat borcun olmadığı için niyetini paylaşabilirsin."

"Siktir git!"

Gömleğini açıyorum ve altı paket karın kaslarını ortaya çıkarıyorum. Adam yetersiz beslenmiş. Yetersiz beslenmiş. Ama zayıf fiziği, kaburgalarını saymamı mümkün kılıyor.

"Seninle küçük bir oyun oynayacağım, tamam mı? Anatomik bir oyun, diyebiliriz." Parmaklarımı kaburgalarına bastırıp aralarındaki boşlukları arıyorum. "Kaburgalarımız organlarımızı korumak için yaratılmıştır. Çünkü elbette, seni hayatta tutan tüm organlar tam burada, bu kafesin arkasında gizlidir."

"Şey, beyni hariç," diye araya giriyor Lix, elini kaldırıp kendi şakağına dokunarak. "Ama bugün sergilediği bazı davranışlar, onda bir beyin eksikliği olduğunu gösteriyor."

"Bıçağımı akciğerine saplayacağım." Bıçağımın ucunu derisine koyup, yüzeye bir damla kan çıkacak kadar derisini kestim. "Sonra bıçağı çıkarıp tekrar saplayacağım. Üç kez mi?" Şakacı bir şekilde omzumun üzerinden Felix'e baktım. "Üç kez olur mu?"

O, boyun eğerek omuzlarını kaldırdı. "İkiden fazla, dörden az. Sana ne uygunsa, kardeşim."

Başımı sallıyorum. "Üç." Dikkatimi zaten havada asılı duran Conlon'a geri çeviriyorum. "Bu, akciğerinin çökeceği, ama aynı zamanda kanla dolacağı anlamına gelir."

Aslında ikiye bir durum. Ve işte o zaman oyun başlar. Önce boğulacak mısın, yoksa boğulacak mısın?"

"Bekle..." Felix gözümün ucunda hareket ediyor. "İki akciğerimiz var. Birinci Motoru kapatıp İkinci Motoru kullanamaz mı?"

"Ben... Bilmiyorum. Ama gerçek bir vücut üzerinde çalışma fırsatı pek sık gelmiyor. O yüzden bunu okumak yerine, deneyimleyerek öğrenmeye ne dersin?"

Yavaşça, bıçağımı Conlon'un kaburgalarının arasına kaydırıyorum, deneğimin çıgıllıkları duvarlardan yankılanmasına rağmen elim sabit. "Wilkes'in bir sonraki hamlesi ne olacak?"

"Bilmiyorum..." Nefes nefese kalır, nefesi kesilir ve boğazından çıkan ses hırıltıya dönüşür. "Bilmiyorum..."

"Wilkes'in yeri?" Bıçağımı çekip ikinci kesime geçiyorum. "Geceleri nerede yatıyor?"

Conlon'un gözlerinden yaşlar akıyor, yanaklarından süzülüp yere damlıyor. Ama başını sallıyor.

Konuşamıyor mu, yoksa konuşmak istemiyor mu, emin değilim. Ama bu hareketi iyi niyetle yorumluyorum ve bilmediğini varsayıyorum.

"Peki ya Tiia Hale?"

Bunun üzerine Felix'in gözleri bana çevrilir. Ama bıçağı çıkarır ve pozisyonumu değiştiririm, sonra son kez bıçağı saplarım. "Onun adını biliyorsan başını salla. Onunla çalıştıysan başını salla."

O ise başını sallar, boğulur ve çaresizce nefes almaya çalışır. Yaraları şimdiden kabarmış, ciğerleri kanla dolmuş. "O

Wilkes'in çalışanı mı?"

Kafasını sallıyor.

"Maaşını o mu ödüyor? Wilkes'in kızı mı? Dün akşam yemeğini onunla mı yedi?"

"Bunu bilmesinin imkanı yok, Micah." Lix elini omzuma koyar ve dikkatimi çekecek kadar sıkı sıkı. "Ve bilse bile, hayır demek isteyecektir."

Esirimize doğru başını sallar, hayal kırıklığı yüzüne yayılırken dudaklarını sıkılaştırır. "O çoktan öldü. İş bitti." "Hâlâ nefes alıyor." Bıçağımı çıkarıp bezle keskin kenarlarından kanı silerim. "O yaşıyor."

"O çoktan öldü."

Onu boğulmaya ya da boğulmaya terk ederek... *adli tıp raporu olmadan bunu bilemeyiz...* ve arkasını dönerek kapıya doğru yürür ve kapıyı açar.

geniş bir açıyla diğer tarafta duran Stovic'i ortaya çıkardı, nöbet tutuyor ve bizi koruyordu.

"Kalbi durana kadar bekle, sonra cesedi hallet." Bana bakarak, tek bir kaşını cesurca kaldırdı. "Çok erken bitirdin."

"Bizim için hiçbir şeyi yoktu." Bıçağımı kapatıp ellerimi ceplerime soktum. "O bir yemdi, Lix. Wilkes onu sevmiyordu, yoksa bugün yaptığı gibi ona tuzak kurmazdı. Onu bu kadar önemsemediğine göre, ondan alabileceğimiz bir bilgi de yoktu. O sadece bir yemdi."

Stovic'in yanından geçip dışarıya, neredeyse hiç olmayan güneş ışığına çıkıyorum. Başımızın üzerindeki kalın ağaç örtüsü, yaz aylarının bu geç saatlerinde bile güneş ışınlarının çoğunun yere ulaşmasını engelliyor. "O bizim için işe yaramazdı."

"Ve şimdi Wilkes bir adam kaybetti," diye homurdanır Felix. "Conlon beni öldürseydi, o gün başarılı bir gün olarak kabul edilirdi herhalde. Ama yakalanıp öldürüldüyse, ki öyle oldu," Stovic ölü adamı omzuna atmış olarak sığınaktan çıkarken arkasına bakar, "o zaman bu küçük bir bedeldi. Düşük risk, yüksek kazanç potansiyeli. Ve Wilkes için hiçbir fiziksel tehlike yoktu."

"Oysa şimdi ayakkabılarımızda kan var ve Arch'a söylemememiz gereken bir ceset daha var. Hem de hiçbir şey için." Ellerimi başımın üzerine koyup, taze, filtrelenmiş havayı içime çekerek ciğerlerimi dolduruyorum ve küçük açıklığın kenarına doğru ilerliyorum. "Wilkes bizi kandırdı, ama ne için? Bizi meşgul etmek için mi? Evden uzak tutmak için mi? Conlon, bizi kızdırmak için mi Christabelle'in adını söyledi?"

"Her ihtimale karşı evi arayacağım." Telefonunu çıkarır, numarayı çevirir ve kulağına götürür.

Diyaframım ağrıyana ve nabzım hızlanana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmedim. Ama sonra kardeşim konuştu ve ciğerlerimdeki oksijen bir anda dışarı çıktı.

"Christabelle. Neredesin?"

Güvende. Hayatta.

"Michaels'ın yanında kal," diye devam etti. "Burada işimiz bitti, seni görmek istiyorum."

"Stovic." Onun yönüne doğru ilerlerim, ama Conlon'un cesedini yosunlu zemine yatırırken çalışması için ona bolca yer bırakırım. "Evin ve arazinin güvenlik taramasını istiyorum. Ekiple görüş, mülkün güvenli olduğundan emin ol. Belki Conlon sadece dikkatleri başka yöne çekmek için bir oyalama taktiği idi, ama belki de değildi."

"Evet, patron." Karşıya bakar ve sorgulayan bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Şehirdeki daireye mi gidiyorsun?"

"Evet. Bir saat kadar uzaklaşacağım, sonra bir işim var. Akşam eve döneceğim."

"Köpeği yanından ayırma, Christabelle." Felix'in sesi şakacı, neredeyse aptalca bir hal alıyor. "O da benim gibi iri, aptal ve işe yaramaz. Bu da onun tam olması gerektiği gibi olduğu anlamına geliyor ve sadece seni koruyor, bu da onu takımda sahip olabileceğim en iyi koruma köpeği yapıyor. Yirmi dakika sonra evde olacağım. Sonra Carson'ların işini tekrar deneyeceğiz. Onları bize getireceğim, böylece yol masrafından kurtuluruz."

Saatler geçiyor, gözlerim umutsuzca ön kapıya sabitlenmiş, midem sinirden kıvrılıyor, oturmuş bir ördek gibi, Malone'un gelip beni eziyet etmesini bekliyorum.

Sandığını almaya geleceğini söylemişti, ama saatini belirtmemişti.

Daha iyi iletişim kurmuş olsaydı, belki de takas bu sabah saat dokuzda, dükkânı halka açtığım anda gerçekleşebilirdi. O garip iki adımlık dansı yapıp, o da yoluna devam edebilirdi.

Bu ideal olurdu. *Harika* olmazdı, çünkü onu görmekten pek hoşlanmıyorum. Ama en azından iş bitmiş olurdu ve günümün geri kalanı devam edebilirdi.

Ama *hayır*. Micah Malone o kadar nazik değil - gerçi, onun nazik olabileceğini düşünmekle naif davrandığımı da sanmıyorum.

Saat 10:00 geçti ve Jakeline, mağazamızın ortasında atan bir kalp gibi duran Moğol ahşap sandığın üzerinden bana keskin bir bakış attı, çünkü banka hesabında 69 bin dolarlık bir para yatırma işlemi eksik olduğu belliydi.

Saat 11'e gelindiğinde, herkes benim ona ve annesine karşı büyük günahlar işlediğimi düşünebilir.

Öğlen saat 12, mafya babası ya da parası ortada yok. Jakeline öğle yemeğini atlayıp finansal desteğini beklerken, ben de diken üstünde oturuyorum ve aynı zamanda onun çok uzaklarda kalması için dua ediyorum.

"Ne yaptın?" Jakeline, saat 1'e çeyrek kala ofisinden fırlayarak çıkıyor, açlık ağrıları doruk noktasına ulaşmış, ama 2 beden kalma arzusu onu aç bırakıp öfkesini benden çıkarmaya itiyor. "Tiia! O satış garantiydi."

"Satış garantisi yoktur." Kapının yanındaki boş sandalyeye bakmaktan kaçınıyorum, böylece bir şekilde bedavaya verdiğim eksik bitkiyi vurgulamamış oluyorum.

O bitki için para ödemedi. Sandığı satın almadı. Sadece... çaldı ve gitti.

"İlgi gösteriyor gibiydi, Jakeline. Onu ikna etmek için elimden geleni yaptım" —*gitmesi için*— "ve bugün geri geleceğine dair bana söz verdi. Yani..." Karşıya bakıp sahte bir gülümseme takınıyorum. "Sadece sabırlı olmalıyız. Fikrini değiştirdiyse, bu onun hakkı. Para el değiştirene kadar hiçbir satış kesin değildir."

"Onunla ne hakkında konuştun?" Mağazanın içinden, sadece gerçekten zenginlerin sahip olabileceği bir kuyruklu piyanonun etrafından geçerek, masamın köşesine oturdu. "Kalıp dinlemek çok istedim, ama bir iş kadını ne zaman ihtiyaç duyulduğunu, ne zaman duyulmadığını bilir." Parmaklarını birleştirip Cheshire Kedisi gibi sırttı. "Onun üç kelimedenden fazla mırıldandığını hiç duymadım."

"Umarım öyledir." Jakeline'in yanından geçtiği piyanonun üzerinde bir zamanlar sevişmiş terk edilmiş aşıkların hikayesini anlatan basılı dosyalarımı göz gezdiriyorum.

Bu eşyaları satmak için, bu dükkandan önceki hayatlarını bilmem gerekiyor. Her zaman hikayesi beni meraklandıran bir masa ya da geçmişi beni üzen bir sandık olmuyor.

"O lanet olası bir mafya üyesi, Jakeline. Ondan uzak durmalısın. Bence yakışıklı bir adamı romantikleştiriyorsun ve onun oluşturduğu tehlikeyi kolayca unutuyorsun."

"Senin bizim ikimiz için de iğrenç detaylara yeterince takılacağına güveniyorum. Sen onun suçlu geçmişine takıntılısın, *ben* ise," tırnaklarına bakarak sırtıyor, "iş dışında kim olduğuna çok daha fazla ilgi duyuyorum."

"Bu sadece iş değil!" Masamdaki çıktıların üzerine elimi vuruyorum. "O sadece mesaisini bitirmiyor, biliyor musun? Saat beşte çıkıp suç dünyasındaki faaliyetlerini bırakmıyor. Tüm varlığı bu şehrin karanlık yüzü etrafında dönüyor. Tüm ailesi ve servetleri, kendilerinden daha az şanslı olanların sırtında duruyor. Sandık için ödeyeceği para normal bir işte kazanılmış değil."

"Sanırım oldukça başarılı bir sevgilidir," diye mırıldanıyor, boğazı bu düşünceyle titriyor ve benim argümanımı tamamen geçiştiriyor. "Akıllı ve düşünceli görünüyor, sence de öyle değil mi? Felix gibi, bir figüran ve gösteriş meraklısı değil."

"Onun ailesinin suçunu kabul etmekten kaçınmak için utanmazca kendini büküyorsun." Masamdan kalkıyorum. "Senin tuhaf, mantıksız gerçeklik versiyonuna katılmak için hiçbir

tuhaf, mantıksız gerçeklik versiyonuna katılmak istemiyorum. Ama teşekkürler."

Masamdan kayarak iner ve dudaklarını kendini beğenmiş bir sırıtışla sıkıştırır. "Sadece bil diye söylüyorum..."

Kapının üzerindeki zil çınlayarak dikkatimizi çeker ve kapı açılır, Micah Malone içeri girer.

Jakeline rahat bir nefes alarak soluma yaklaşır ve fısıldar, "O sana 15 metre yaklaştığında kızarıyorsun. Herkes bunu anlayamaz, çünkü cildin zaten o renkte, ama *ben* görüyorum." Bir sonraki maaşına doğru ilerlerken topukları fayanslara vurarak uzaklaşır.

"Bay Malone." Neredeyse reverans yapacak. "Sizi tekrar görmek ne güzel. Alışverişinizi tamamlamak için mi geldiniz?"

"Evet." Tek kelime. Tek hece. Ve onu çaresizce isteyen kadına bakmıyor bile. Micah, Jakeline'in başının üzerinden bana bakıyor ve gözlerimi dikeyyor. "Bayan Hale, kim kasada olursa olsun komisyonunu alıyor mu?"

"Elbette." Cesurca ya da aptalca, Jakeline elini onun ön koluna koyar ve ateşli bakışlarını aşağı çekecek kadar sıkıca sıkar. "Ancak, ben müdahale etmeyeceğim. Bayan Hale belgeleri tamamlamaktan ve size yardımcı olmaktan memnuniyet duyar." Onu bırakıp bana doğru bakar. "Ben ofisimde olacağım. Bay Malone ile işiniz bittiğinde, öğle yemeği molasına çıkabilirsiniz."

"Yemek yemedin mi?" Micah'ın gözleri yine benimkilere kilitlenir ve beni baştan aşağı süzerken gözleri kısılır. "Kahvaltı yaptın mı?"

Alaycı gülümsememi gizlemek için topuklarımı döndürürüm ve öksürük gibi gösteririm. "Diyetim sizi ilgilendirmez. Çek getirdiniz mi Bay Malone, yoksa banka havalesini mi tercih edersiniz?"

"Havale." Jakeline'in onu dik dik izlediğini fark etmeden yanından geçip masamın önüne geldi. Ben ise ona sırtımı dönerek, sandığın gerçekliğini kanıtlamak için gerekli belgeleri dosyalarımın arıyordum. "Ve yemek."

"Hmm?" Omzumun üzerinden bakıyorum ve onun zümrüt rengi bakışlarının bir çekici ışın gibi olmasından nefret ediyorum.

Kulağa çok aptalca geliyor. Çok fantastik. Ama gözleri çok güçlü ve öğrendiğim kadarıyla, genellikle tercih ettiği iletişim yöntemi bu. Sürekli konuşan Jazzy'nin aksine, Micah sessizliği tercih ediyor. Gözetleme. Eylem.

Belki de bu şekilde tehlikeli bir dünyada hayatta kalmayı başarıyor.

"Yemek," diye tekrarlar. "Öğle yemeği vakti."

"Yeterince çabalarsan her zaman öğle vakti olur." Belgelerini bulur ve çekmecemden gösterişli bir hareketle çıkarırım. Sonra sırtımı düzeltir, döner ve sandalyeme otururum.

Ona oturmasını teklif etmiyorum. *Etmeye de niyetim yok.* "Burada işimiz bittiğinde yemek yiyeceğim."

"Sen yemek yemeden bu iş bitmeyecek." Ellerini ceplerine sokar, rahatmış gibi topuklarının üzerine oturur. "Sen öğle yemeğini yemeden ödeme yapmayacağım."

"Tamam, peki..." Eşyalarımı masanın üzerine koyup, üst çekmeceyi açtım ve son kullanma tarihi dört hafta geçmiş bir granola bar çıkardım. Bir çocuğun çıkartma ya da ödülünü gösterdiği gibi ona gösterdim, sonra plastik ambalajlı yemeği masanın üzerine koydum, ambalaj buruştu. "Yemeğim var. Ayrıca banka bilgilerimiz de var."

Hesap bilgilerini yüksek sesle okumak biraz nezaketsiz kaçacağından, tam da bu tür durumlar için elimizde bulundurduğumuz bir kartviziti alıp, bilgileri masamın üzerinden ona doğru kaydardım. "Şimdi ödeme yapabilirsiniz çok sevinirim."

"Bunlar benim orijinallik sertifikalarım mı?" Kartı görmezden gelerek, dosyayı almak için eğildi. Dosyayı açtıktan sonra, sadece bir anlığına inceledi, gözleri satırdan satıra atladı, hızlıca okurken dudakları hareket etti. "Bunlar satın aldığım ürünle birlikte mi geliyor?"

"Evet..."

"Mükemmel." Dönüp kapıya doğru yürümeye başlar.

"Hey!" Sandalyemden kalkarken, sandalye geriye doğru kayıp dosya dolabına çarptığında dişlerimi sıkıyorum. "Malone! Ödemeyi yapana kadar bu belgeler size ait değil."

Kapı kolunu tutar ve camı genişçe açar, aldatıcı bir şekilde ses geçirmez camdan yoğun trafik sesleri gelir. "Ve sen bir şeyler yemeden ödeme yapmayacağım."

Granola barını işaret ediyorum.

O burun kıvırdı. "Dışarıdan bir şeyler." Kapıdan çıkıp kaldırıma adım attı. "Kıçını kaldır, Bayan Hale."

"Dışarı çık, Tiia!" Jakeline ofisinin eşiğine doğru büyük adımlarla yürür ve tehditkar bir şekilde parmağını onun sırtına doğru uzatır. "O belgeleri geri al! Flört etmek hoş, ama paramı almadıkça, o artık

ona ait olmayan bir şeye sahip oldu — yeniden üretilemeyecek, çok değerli bir şeye."

"Ama..."

"Git!"

"Tanrı aşkına." Masamın etrafında koşuşturup her şeyi geride bırakıyorum. Telefonum. Çantam. Hayatım ve akıl sağlığım.

Dükkânın içinden koşarak kapıya doğru ilerlerken, Micah'ın kapının diğer tarafında beklediğini görünce aniden duruyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda gülümser, dosyayı sol kolunun altına sıkıştırır ve sağ eliyle dirseğimi tutar. "İyi seçim. Yakınlarda tavsiye edebileceğin bir restoran var mı?"

"Şey..." Şaşkın bir şekilde, zihnim dengeyi arar, Colby's Antiques'in serin ve sessiz ortamından, yazın kavurucu sıcak, gürültülü ve kokulu New York sokaklarına uyum sağlar. "Ben..."

"İtalyan mutfağını seversin." Kendinden emin bir şekilde kaldırıma doğru yürümeye başlar, A noktasından B noktasına aceleyle gidenler bile onu tanımayanlar bile geniş omuzlu vücuduna geniş bir mesafe bırakacak şekilde etrafında yer açarlar.

Etrafımızda, arabalar Manhattan trafiğiyle mücadele ederken kornalarını çalıyor ve yayalar konuşuyorlar - çoğu zaman telefonlarıyla, yanlarındaki kişiyle değil.

"İş yerinde yoğun bir gün mü geçirdin?"

Ona bakıyorum, çenesinin altını görüyorum. Sakallı cildini ön sıradan izliyorum. Kalın boynu ve sağlam omuzları. Ve ona baktığımı fark edince başımı sallayıp "Ne?" diyorum.

"İş. Sen meşgul müsün?"

"Uh... pek değil." Elimi çekmeye çalışıyorum, ama onun tutuşu kararlı ve ben bir olay çıkarmadan ondan kurtulacak kadar güçlü değilim. "Colby's, öyle rastgele girilip çıkılabilecek bir mağaza değil. Çoğu müşteri ne istediğini önceden araştırmış ve ilgilendikleri ürünü görmek için randevu almıştır. Sen?"

Merakla aşağıya bakıyor. "Ben, ne?"

"İş." Ne kadar aptalım. *O mafya için çalışıyor!* "Meşgul müsün?" *Evet, aptal! Suçlu olmakla meşgul.*

"Cennette sıradan bir gün daha," diye gülerek, kolumu sıkıca tutan elini gevşetir ve parmakları acı veren bir sıkışmadan okşayan bir dokunuşa dönüşür. "Biano's buradan birkaç blok ötede, ama..." Birden durur ve bizi sokağın karşısına çevirir

Çünkü tam karşıda kırmızı, yeşil ve beyaz harflerle yazılmış bir tabela var.
"Barone's sana uyar mı?"

"Şey... tabii."

Bizi trafiğın içine doğru yönlendirir, ezilme korkusu yokmuş gibi yavaşça ilerleyen arabaların arasında dolaşır. *Benim* ezilme korkusu yokmuş gibi. Karşıya geçip kaldırıma çıktığımızda, restoranın ön kapısından içeri girer, serin klimalı ortama girer ve sadece bekler.

Bir Mississippi, garsonlar bize bakıyor.

İki Mississippi, fısıltılar başlar.

Üç Mississippi, sonunda, bugün mekanına kimin girdiğini tam olarak bildiğini gösteren bir gülümsemeyle biri karşımıza çıkar.

"Bay Malone." Kısa ve keskin bir selam verir, sonra bana bakar.
"Hanımefendi. Bu taraftan, lütfen."

Topukları üzerinde dönerek, pizzalarını ve makarnalarını yiyen müşterilerin bakışlarını üzerimize çevirdiği normal oturma alanını geçip gider. Onu takip ederek bir kapıdan geçip, başka kimsenin bulunmadığı, açıkça daha özel bir oturma alanına gireriz.

Garson, iki kişilik bir masadan bir sandalye çekip, benim öne çıkmamı bekler gibi yapar.

Ama Micah beni bırakmak yerine arka köşeyi işaret eder. "Orası."

Garson, onun bakışını takip ederek gölgeli köşede bulunan bir kabine yönelir. Sonunda sandalyeyi yerine itip, sanki başından beri oraya gitmek istemiş gibi hızla karşıya geçer. "Elbette, efendim. Bir kadeh şarapla başlayabilir miyiz?" Micah'ın sıkıca tutan elinden bahsetmez. Beni kabine götürürken ve bana çok yakın otururken gösterdiği kaba kuvvet, beni onun vücudu ile sağlam bir duvar arasında sıkıştırır. "Su? Belki soda?"

Hemen cevap veriyorum, "Su..."

"Beyaz şarap," diye keser Micah. "Semillon Sauvignon. Yemeğimizi de şimdi sipariş edelim. Acelemiz var."

"Tabii ki, efendim."

"İçki içemem!" Elbisemi düzeltip, uyluklarımı örterken kumaşı popomun altına çekiyorum, sonra boş şarap kadehimi kenara itip, garsonun yanakları solduğunda başımı sallıyorum.

Onun efendisine nasıl karşı gelirim?

"İş gününün ortasındayız," diye ısrar ettim. "İçki içmeyeceğim."

"Bir bardak." Micah garsona bakar. "Gnocchi. Mantarlı.
Ve bir supreme pizza. Her zamanki gibi."

"Her zamanki?" O, sandığı masanın üzerine koyup garsonu uğurladığında, koltuğunda dönerek dizim neredeyse onun uyluğuna değecek şekilde oturuyorum. "Her zamanki siparişin mi var?"

"Öyle görünüyor." Klasörü açar ve içindekileri inceler. "Bu arada, daha önce gelip seni görmek istedim, ama başka bir işim çıktı."

Sormayın. Sormayın. Sormayın. "İş mi?"

Dudakları kıvrılır, yanakları yukarı doğru çekilir, ben de bu hareketi profilden yakalarım. "Öyle bir şey. Roscoe ile çıkıyor musun?"

Koltuğumda sıçrayarak, tüm vücudum protesto edercesine titrer. "Ne?"

"Roscoe, sana kötü şeyler söyledikten sonra göğsünde ağladığın adam.

Dün gece onunla mı çıktın?"

"Şey..." Yutkunuyorum, boğazımdaki yumru o kadar büyük ve acı verici ki, aşağı inerken neredeyse nefesimi kesiyor. "Ben..."

"Basit bir soru." Dosyayı kapatıp ellerini üzerine koyar; ikisini de. Sadece sağlam olanı değil, bu yılın başlarında birinin açıkça kötüye kullandığı eli de. "Basit bir cevap gerektiriyor. Roscoe senin erkek arkadaşın mı?"

"Hayır...?"

Neden, *neden* sözlerimi sanki bir soruymuş gibi söylüyorum?

"Sevgilin mi?"

"Hayır."

"Dün gece ben dükkandan çıktıktan sonra birlikte yemek yediğin kişi miydi?"

Restoranın karşısına, geldiğimiz kapıya baktım — boştu — sonra garsonun kaybolduğu başka bir kapıya baktım — o da boştu.

"Tiia?"

"Evet." Kuruyan dudaklarımı yalayıp, varlığı midemi gerginleştiren adama dikkatimi geri veriyorum. "Evet, dün gece birlikte yemek yediğim oydu."

"Bir randevu mu?"

"Birlikte vakit geçirmekten hoşlandığım biri. Bu sabah seni ne alıkoydu?"

Sorumla onu şaşırtıyorum. Bir an için sessiz kalıyor, ağzını kapatıp kucağına bakıyor.

"Yani, bana işimi sormak normalmiş gibi davranıyorsun," diye devam ettim. "Elbette, bu iletişim kanalları ikimiz için de açık ve eşit."

O, arkasına yaslanıp kolunu üst yastığın üzerine koyarken, yumuşak ve şakacı bir şekilde alaycı bir şekilde güldü. Tam olarak omzuma yaslanmamıştı, ama *tanrım*, ondan da çok uzak değildi. "Senin hakkında konuşmayı tercih ederim. Roscoe denen adam... Bu geçici, ara sıra olan bir şey mi, yoksa ciddi bir ilişkiniz mi var?"

"Senin için önemli mi?" *Sus, sus, sus!* "Önemli olsa bile, benim özel hayatımla ilgili bilgileri öğrenmeye hakkın olduğunu da nereden çıkardın?"

"Ben doğası gereği meraklı bir adamım. Sen de güzel bir kadınsın. Merak ediyorum."

"Çünkü beni güzel buluyorsun." Micah benim ne yiyeceğime karar vermiş olmasına rağmen, masadan menüyü kapıyorum. "Yani önemli olan tek şey estetik mi? Ben çirkin olsaydım da bu kadar meraklı olur muydun?"

"Belki." Gözlerini kısıyor, ama bu sefer bakışlarında şüphe hissetmiyorum. Daha çok merak. İlgi. "Bana ikinci kez bakmamı sağlayan kadınlar konusunda kendimi hiç bir kalıba sokmadım. Kızıl saçlı. Sarışın. *Esmer*." Omzumun üstüne düşen saçları inceliyor ve uçlarını parmakları arasında sıkıştırıyor. "Mavi gözlü. Kahverengi gözlü." Durur ve sırtarak, "Gümüş rengi." der. "Daha önce *bir tipte* karar kıldığımı söyleyemem, bu yüzden daha kilolu, daha kısa ya da farklı bir yüze sahip olsan bile, tavırların ve zihninin yine de dikkatimi çekebilir."

"Yatağına kaç tip kadın girdi?"

Lanet olsun, Tiia! Kapa çeneni.

O, omzunu kaldırarak sırtıyor, bu hareket sadece omuz silkme olarak değerlendirilebilir. "Bilmiyorum. Sen ve Roscoe?"

"Elimizdeki şeye bağlıyız." Meydan okurcasına çenemi kaldırırım. "Ama detaylar sadece onu ve beni ilgilendirir. Başka kimseye açıklama yapmak zorunda değiliz."

"Ippo ne anlama geliyor?" Saçımı bırakıp başını yana eğdi. "Dün gece onu aradığında bağırdığımı duydum."

"Ipo mu?" Sinirlerimin titremesinden nefret ediyorum. Özellikle de *bunun* "*beni öldürecek*" sinirleri olduğundan tam olarak emin olmadığım için; "*çok fazla bakıyor ve ben bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum*" sinirleri de olabilir. "Çoğunlukla 'tatlım' anlamına geliyor. O bana hep *ipo* der."

Micah'ın gözleri, gergin bir düşünceden tamamen başka bir şeye doğru genişledi. "O zaman onu uzun zamandır tanıyorsun?"

"Hayatımın çoğunu."

Garson tekrar kapıdan içeri girdiğinde başımı kaldırıp baktım, açlık mantığımı bastırınca midem boğazıma kadar çıktı ve

mantar ve sarımsak kokusu, bir boksörün yumruğunun rakibine çarptığı gibi beni vurur.

Ellerimi indirip, karnımın guruldadığını duyduğumda avucumu karnıma bastırdım. Çünkü belki de bugün kahvaltıyı atladım, başka bir boksörün söz verdiği toplantı yüzünden çok endişeliydim.

Tabii ki mecazi olarak.

"Açlıktan ölüyorsun." Garson dolu kaseyi masaya koyduğu anda, Micah onu önüme kaydırır ve yanına bir çatal koyar. "Ye. Kendini yakma." Başını kaldırır. "Şarabımız?"

"Elbette efendim. Hemen getiriyorum." Garson dönüp odadan çıkar, kapı arkasından *schwoop, schwoop, schwoop* diye sallanır.

"Eline ne olduğunu bana anlatacak mısın?" Açlıktan öleceğimi biliyorum. Belki de öleceğim. Bu yüzden, ceza olarak tabak alınmadan önce çatalı alıp bir gnocchi'yi batırıyorum. Sonra solumdaki adama bakıyorum, ama o yüzünü sertleştiriyor ve utanmış gibi elini kucağına koyuyor.

"Hayatımı soruyorsun," diye ısrar ediyorum. "İlişkilerimi. İşyerimde beni takip ediyorsun ve sebepsiz yere bana her türlü iftirayı atıyorsun." Sıcak patatesli makarnayı ağızma atıyorum ve sıcaklığından dolayı *hss-hss-hss diye ses çıkarıyorum*. "Görünüşe göre, kim olduğumu söylediğim konusunda bir kabul noktasına geldin. Artık cevapları hak etmiyor muyum?"

"Cevapları hak ettiğinizi *mi* düşünüyorsunuz?" Elini uzatıp parmaklarıyla bir gnocchi alır, dilinin üzerine koyar ve parmak uçlarından kremalı beyaz sosu emer.

Kalın dudaklar, geniş parmaklar... ve zehirli sözler saçan bir dil.

Yine de, Jakeline'in dükkanında sattığımız eserleri incelediğim gibi, beni duvara yapıştıran adamı da inceliyorum.

Micah Malone zeki. Konuşkan. İşinin ne olduğunu bir kenara bırakırsak, başarılı bir iş adamı.

Lanet olsun onun çekici zekasına. Ve bir kadını iki kez bakmaya teşvik edecek kadar büyük ellerine.

"Bence..." Gözlerimi ağızından ayırıp, dört kişiye yetecek kadar yemek olan tabağıma bakıyorum ve bir parça daha alıyorum. "Bence bir ay önce yollarımız kesişti çünkü evren benimle dalga geçmek istedi. Sanki zaten yeterince yoğun bir programım yokmuş gibi seni hayatıma soktu. Sonra da oldukça kaba şeyler söyledin ve oldukça

kaba şeyler yaptın, ama ben bunları hak etmemiştim. Bu yüzden, kim olduğun ve ne iş yaptığın konusunda parmak ucunda yürümek aptalca ve çocukça olurdu. Hayal oyunu gibi."

Gnocchi'sini yutar ve sorgulayan bir şekilde kaşlarını kaldırır.

"Biz ikimiz de makul akıllı mantıklı insanız," diye açıklıyorum. "Gerçekleri dolandırmak ikimiz için de zaman kaybı olur."

"Tamam..."

Garson bir şişe şarap ve iki adet yeni kristal kadeh getirdiğinde başını kaldırır. Hızlı ve sert hareketlerle kadehleri masaya koyar ve standart miktarın çok üzerinde olacak şekilde kadehleri doldurur. Micah, sakat eliyle kadehin sapını tutmak için uzandığında, Frederick yudumlar.

"Teşekkürler, Frederick." İlk bardağı benim tabağımın yanına kaydırır, sonra ikincisini masanın hala boş olan kısmına yaklaştırır. "Pizzam?"

"Yolda, efendim." Frederick şişeyi masaya bırakır ve yine telaşla uzaklaşır.

"Demek benim hakkımda bilinecek her şeyi bildiğini sanıyorsun." Micah bardağını kaldırır, içindekileri çalkalar ve kenarlarına değen beyaz sıvıyı inceler. "Peki benim özel hayatın hakkında soru sormama itirazın var mı?"

"Sorularına tam olarak itiraz etmiyorum." *Roma'da Romalılar gibi davranmak* gerek. Çatalımı bırakıp yerine şarabımı alıyorum. "Ama güç dengesizliğine itiraz ediyorum. Şimdiye kadar her şeyi sen yönettin. Sert sözler sarf ettin, duygularımı incittin... Boğazıma bıçak dayadın. İlk ikisi sınırı aştı, ama üçüncüsü?" Şarabımı kaldırıp bir yudum alıyorum. "Affedilemez."

"Affedilemez... sonsuza kadar mı?"

"Daha iyi bir adam olduğunu kanıtlayana kadar." Şarabımı derin bir nefesle kokluyorum ve meyveli aroması boğazımın dibini gıdıklarken gülümsüyorum. "Şimdiye kadar, özel ve olağanüstü pahalı bir tarih parçasına olan ilgin dışında, şımarık, şiddet eğilimli ve kaba olduğundan başka bir şey kanıtlamadın."

"Sözlerini yumuşatmaya niyetin yok, anlıyorum." Kendi şarabını kaldırıp küçük bir yudum aldı. "Benden korkmuyor musun?"

Aslında altıma işiyorum.

Ama bunu ona söylemek hata olur.

"Ölümüne niyetli olsaydın, boğazıma bıçak dayadığında bunu yapardın. Yapmadın... ve o zamandan beri makul ölçülü, rasyonel vatandaş gibi davrandın, I can only assume your

bana karşı cinayet eğilimin artık olmadığını varsayabilirim. Elime ne olduğunu bilmeye hakkım olup olmadığına gelince..." Bardağımı masaya bırakıp çatalımı tekrar elime aldım. Bir parça gnocchi'yi çatalla delip diğerlerinden ayırdım ve biraz soğumasını bekledim. "Bana bu hikayeyi anlatmak, güven egzersizi olabilir diye düşünüyorum. Ve ikimiz için de şanslıyız ki, benim dürüst olmadığımı düşünmenize neden olacak hiçbir şey yapmadım. Yani..." Gnocchi'yi ağzıma atıp gülümsedim. "Ne oldu?"

"Bir pislik bana zarar verdi..." Benim yanımda ilk kez sol elini kaldırıp bana göstermek için parmaklarını büküyor. Kalan parmaklarını sıkıyor, böylece derisi eklemlerinin üzerine geriliyor, sonra gerginliği bırakıyor. Yine de çenesini sıkıldığını gözden kaçırmıyorum. "Aileme kızgın olan biri. İntikam almak istiyordu ve ben onun kurban ettiği domuzdum."

"Kesmek mi?" Merakla koltuğumda döndüm, bacağımı yastığa kaldırdım ve dizimi onun sert, kaslı uyluğuna dayadım. "Acını ve ıstırabını küçümsemek istemem. Ama kesmek mi? Bu ölüm anlamına gelir."

Gömleğini veya ceketini kenara çekmeden omzunu işaret etti. "Dokuz milimetrelilik bir kurşun." Sonra ön koluna işaret eder. "Kırık, hala iyileşiyor." Kaburgalarına işaret eder. "Sayısız yırtık. Ve yaraya tuz biber eklemek için, dikişlerden biri vücudum tarafından reddedildi ve enfeksiyon kaptı." Elini masaya koyar ve omuz silker. "Ya da öyle bir şey. Bilmiyorum. Çoğunu uyuyarak geçirdim ve bu zihinsel yükü doktora bıraktım."

Yutkunarak, Frederick'in buharlı bir pizza ile kapıdan içeri girmesini izler, sonra öğle yemeğinin konulması için masadaki dosyaları kenara çeker. Garson duyabileceği mesafedeyken başka bir şey söylemez.

Tekrar yalnız kaldığımızda, "Bütün bu yaralar aynı anda mı oldu?" diye soruyorum. Elini tutmak için uzanmıyorum, ama içimdeki küçük, intihara meyilli bir parçam bunu yapmak istiyor. Ama daha iyi görebilmek için eğilip başımı yana eğiyorum. "Ve aynı kişilerden mi?"

O başını sallar. "Birkaç ay önce. Her şey iyileşti... ya da iyileşiyor," diye ekler. "İnsanların düzenli olarak gördüğü tek yer elim."

"Seni *kim* yaraladı?" Alt dudağımı dişlerimin arasına çekip, eksik parmağına bakıyorum. Dikişler artık yok ama dikiş izleri hala görünüyor. Geriye kalan çeyrek inçlik bir parça. Parmağının geri kalan kısmının olması gereken yerde, korkutucu derecede beyaz bir solukluk. "Neden?"

"Artık önemi kalmayan biri." Yaralı eliyle bir dilim pizza aldı, sonra onu bir barbar gibi ikiye katladı. "Artık önemi kalmayan nedenlerden dolayı. Hangi üniversiteye gittin?"

Kaşlarım çatıldı, şaşkınlık yankı odasındaki kelimeler gibi zihnimde yankılandı. "Ha?"

"Üniversite." Bir ısırık pizza alır ve yavaşça çiğner. "Antika işinde çalışmak için eğitim alman gerekir herhalde. Eğitim genellikle üniversite anlamına gelir."

"Brown Üniversitesi." İkimiz de yemek yediğimize göre, bir gnocchi daha alıp dilimin üzerine atıyorum. "Ya sen?"

O, ses dudaklarından tam olarak çıkmadan önce başını sallayarak burun kıvırdı. "Üniversiteye gitmedim."

"Ama eğitilisin. Yani..." *Mafya olduğunu söylemeden mafya olduğunu* nasıl söylerim? "Belki işin benimki kadar vergi dairesi dostu değildir. Ama ikimiz de senin işleyen bir beynin olduğunu kabul edebiliriz. Söylentilere göre sen de borsaya büyük yatırımlar yapıyorsun."

"Çok mu?" Kıkırdar. "Borsa yatırımlarım vergi dairesine düzgün bir şekilde bildiriliyor. Gerisi..."

"Pek de kibar bir konuşma konusu değil. Üniversiteye gitmedin mi?"

"Zamanım yoktu," diye itiraf etti. "İsteğim de yoktu. Ama doğru kararlar verebilmek için, yapacağım her şeyi araştırırım. Çoğunlukla."

"Beni araştırmadın." Çatalımı bırakıp parmaklarımı kullanmaya başladım. Yemeğim yeterince soğumuştı ve parmaklarımdaki sosu yalamak yemeğimi daha lezzetli hale getiriyordu. Garip ve bilimsel olmayan bir davranış, ama yine de benim duruşum bu. "Hakkımda tamamen yanlış varsayımlarda bulundun."

"Bir ders aldım," diye kabul ediyor. "Ve bu yüzden bir şeyi araştırmadan hareket etmiyorum. Beni hazırlıksız yakaladın, öyle görünüyor."

Kıkırdayarak *gülümsüyorum. Neden gülümsüyorum? Randevuda mıyım? Ne halt yiyorum ben?* Gözlerimi tabağıma indiriyorum. "Umarım utanmışsındır. Tanıştığımızdan beri davranışların hiç de uygun değildi. Annen kesinlikle utanırdı."

Gece ve gündüz gibi, gözleri benimkilerle buluşur, içlerinde yanan ateş midemi sarsana kadar. "Annem öldü, Bayan Hale. Bu kadar eğitilmiş olduğunuz için bunu mutlaka biliyorsunuzdur." Şarabını alır ve nefes almadan bir yudumda yarısını içer. Sonra bardağı masaya bırakır,

arkasına yaslanıp benden başka her yere bakar. "Her zaman antika ile çalışmak istediniz mi?"

"Şey..." Kalbim güm güm atıyor, sinir sistemim her cesur soruyla ölüme ne kadar yaklaştığımı acımasızca fark ediyor.

"Antikalar." Karşıya bakıyor, bakışlarında sabırsızlık parıldıyor. "Her zaman zengin, modası geçmiş insanlara hizmet etmek ve kendini özel hissettirecekse seni trenin önüne atacak bir kadın için çalışmak mı istediniz?"

Yumuşak bir kahkaha atıyorum, başımı sallayıp yeni bir gnocchi parçası alıyorum. Çünkü haklı olduğu kesin. "Antikalar, evet. Jakeline Colby... Hayır. O sadece *doğru zamanda doğru yerde* olmak gibi bir şeydi."

"Ya da yanlış yerde," diye karşılık verdi, "yanlış zamanda. Colby seni yağsız bir çikolata için terk ederdi. Sadakatsiz insanlarla çevrili olmak güvenli değil."

"Şey... teoride belki. Ama ben normal bir hayat yaşıyorum. Yasalara uygun bir hayat. Senin korunman gereken düşmanların olabilir, ama benim en büyük tehdidim Jazzy'nin votka karıştırıcılarımı çalması ya da Roscoe'nun beni herkesten uzak tutması."

Micah'ın gözleri korkutucu bir şekilde kısılır, sakın sessizliği, kırmızı ışık ve siren kadar gürültüdür. *Tehlike! Tehlike!* "Seni sık sık isteğin dışında izole ediyor mu, Tiia?"

"Şey..." *Kahretsin!* "Hayır, ben..."

Pizzasını tabağa geri bırakıp bana doğru dönüyor, bacaklarımız neredeyse birbirine dolanıyor. "Çünkü senin için bu sorunu halledebilirim."

"Halletmek mi?" Kalbim güm güm atıyor. Midem bulanıyor. Beynim kontrolden çıkıyor, mantıklı, rasyonel bir düşünce oluşturmam neredeyse imkansız hale geliyor. "Ö-öylece mi? Düşmanın olarak gördüğün bir kadın için."

"Düşmanım değil. Ve ayrıntıları burada, bir restoranda anlatmayacağım." Kucağımıza bakıyor, gözleri açıkta kalan uyluklarımı tarıyor, ben de elbisenin yeterince kapalı olduğundan emin olmak için telaşla elbiseyi düzeltiyorum. "Ama ikimiz de hayatında hiçbir saçmalığı tolere etmek zorunda olmadığını bilecek kadar eğitimliyiz. Roscoe senin için sorursa, bir söz söyle, ben hallederim."

"Sen kiralık bir adam mısın?" Gözlerimi kaldırıp onun zümrüt rengi bakışlarına kilitliyorum. "Sana para veririm, bana özgürlük verir misin?"

"Sana özgürlük veririm çünkü bir kadının kötü bir durumda olduğunu görmek istemem. Ve eğer senin durumunun sebebi Roscoe ise, o zaman işler böyle yürüyecek." Arkalarına yaslanıp, sanki bir düğmeye basmış gibi rahatlayarak gülümsüyor ve pizzasını alıyor. "Ona pek nazik davranmadığını söylediğimde geri çekileceğinden eminim."

Tamam, ama... Roscoe bundan sonra yaşayabilecek mi?

"Ye." Pizza'dan bir ısırık alır ve geldiğimiz kapıyı inceler.

Burnu ve dudakları, milyonlarca insan arasından bile tanıyabileceğim bir profil oluşturuyor. Çenesi kare şeklinde. Saçları, haylaz bir görünüm verecek kadar uzun. Çiğneyip yutarken, hareket gözlerimi boğazına çekiyor, yutkunurken boğazında bir yumru oluşuyor.

Ama sonra, bronz teninde yerinden çıkmış gibi duran küçük bir nokta dikkatimi çeker. Kızıl bir leke, denizde bir şamandıra gibi göze çarpıyor.

Yaklaşınca, boynuna 15 santim kadar yaklaştığımda bakışlarımın sıcaklığını hissettiğini biliyorum.

"Ne?" Sağ elini kaldırıp boynunu kapattı, ama ilgilendiğim şeyi fark etmedi. "Sorun ne?"

"O kan mı?" Başımı diğer tarafa eğiyorum ve bu adamın cildinde nasıl bir kan lekesi oluştuğunu merak ediyorum - ve bu, tıraş olurken kendini kesince oluşabilecek türden bir leke değil. "Üzerinde kan var, Micah."

"Gitme zamanı." Kabinden kalkar ve taze bir dilim pizzayı ikiye katlar. *Yolda yemek için, sanırım.* Sonra şarabının son yudumunu içer, bardağı masaya bırakır ve beni arkasına çeker. "Hala açsan tabağını da al."

"Bekle..." Beni koltuktan çekince tökezledim ve beni bıraktığında bileğimi burkma tehlikesi yaşadım. Ama onun hızlı hareketlerine şaşkınlıkla etrafa bakınırken, o masaya para attı ve benim için tabağımı aldı.

"Ye ve yürü. Bu öğleden sonra yapmam gereken işler var, senin de satman gereken bir şey var." Jakeline'in dükkanından dosyayı kapar ve uzaklaşmaya başlar. "Gidelim."

Meraklı Tiia Hale'i ziyaretimden üç gün sonra, hala aklımdan çıkmadığı için büyük bir hayal kırıklığıyla yataktan kalkarım. Gözlerimi kapattığımda ilk gördüğüm şey onun uzun, kahverengi saçlarıdır. Göz kapaklarımın arkasına kazınmış siren gülümsemesi.

Nadiren dostça bir ifade takındığı için bu daha da özel hale geliyor.

Wilkes veya Pastore ile herhangi bir bağlantısı olsaydı, ya da benim dünyamda var olan herhangi biriyle bağlantısı olsaydı, cevaplarını bileceği sorular soruyordu.

Meraklıdır, ama biz yanındayken dans ettiği tehlikenin farkındadır.

Kim olduğumu, ne olduğumu biliyor. Bunu saklayamam. Ama bazen kendini unutuyor ve derimde başka bir adamın kanını fark ediyor. Yaralarımı öğrenmek istiyor, ama ona belli bir şekilde baktığımda korkuyla titriyor.

O kendi içinde bir çelişki. Ve bu çelişki, onu bırakmamı neredeyse imkansız kılıyor.

Kim olduğu, ne istediği konusunda açık olabilseydi, ben de ona göre hareket edebilirdim. Onu alabilirdim. Ya da almazdım. Onu arzulayabilirdim ya da uzaklaşabilirdim. Bilgi güçtür. Ama o, kendisi olarak benim gücümü elimden alıyor.

Benim için çok yumuşak.

Tamamen güvenmem için çok sert.

Kızgınlıkla dolup taşan kanımla dolabıma doğru ilerleyip bir çift kot pantolon alıyorum, bacaklarımı deliklere sokup kotu yukarı çekiyorum ve düğmeyi takmak için hızlıca çalışıyorum.

Kayıp parmağım hala hareket etmeye çalışıyor. Otuz küsur yıldır yaptığı işi yapmak için. Ama hiçbir işe yaramadığında, elimden bir acı geçiyor. Bunun yerine, parmağımın kalan kısmının ucu kotumun çelik fermuarını tıklatıyor

ve bu basit, kısa temas uzuvuma ve bağırsaklarıma elektrik gönderir, ta ki mide bulantısı yükselip boğazımın dibine vurana kadar.

"Siktir." Ellerimi değiştirip kot pantolonumu ilikledikten sonra, metal askıdan bir gömlek alıyorum. Askıda kalanların çıkardığı sesler, odama geri dönüp kapıya doğru yürürken peşimden geliyor.

Yoldan geçerken telefonumu ve komodinden saatimi alıyorum. Sonra koridora çıkıp, nöbet tutan Michaels'a başımı sallıyorum. "Felix burada mı?"

"Verandada, patron. O ve Bayan Cannon dışarıda kahvaltı yapıyorlar."

"Tamam."

Yarama çarpmamaya dikkat ederek saatimi sol elime takıyorum ve evimizin merdivenlerinden aşağı koşuyorum. Herhalde bu ev, kelimenin tam anlamıyla bir malikane. Çok fazla kat var. Çok fazla yatak odası var. Sayısız banyo var. Endüstriyel büyüklükte bir mutfak ve o kadar büyük ki balo salonu olarak tanımlanabilecek resmi bir yemek odası var.

"Felix?" Üçüncü kattan ikinci kata, sonra ikinci kattan birinci kata geçiyorum. "Lix? O kızın numarası ne?"

"Artık aşık bir adamım," diye cevap veriyor, evin bir ucundan diğer ucuna tartışmayı sürdürürken hiç de rahatsız görünmüyor. "Artık başka 'o kızlar' tanımıyorum."

"Korkak." Son basamaktan inip evin arkasına doğru yürüyorum, koridor mutfaka, mutfak da dışarıdaki havuza çıkıyor. "Christabelle senin eski bir sürtük olduğunu biliyor. Ve boktan geçmişine rağmen henüz boğazını kesmedi."

"Ama bu her zaman bir seçenek." Christabelle, ben içeri girdiğimde mutfağın karşısına geçip, buharlı bir fincana çay poşeti daldırıyor. Saçları gün için çoktan şekillendirilmiş. Kıyafeti, bir toplantı odasını yönetmeye yetecek kadar şık ve seksi. "Felix ve ben aşk ile cinayet arasında bir ip üzerinde yürüyoruz."

Hayatımı korumak için yaşadığım adama doğrudan bir tehdit savuruyor, ama ben gülümsüyor ve yürümeye devam ediyorum. "Görünüşe göre biz Malone'lar belirli bir tip insanı çekiyoruz."

"Diğer kız." Kapıda durup, küçük demir masada oturan, kahvaltısı tabağına konmuş ve elinde bir fincan kahve tutan kardeşime bakıyorum. "Ace. Michelle Mancino ile takılan kız."

Bunun üzerine Felix gazetesinden başını kaldırıp bana şüpheyle bakar. "Sophia Solomon'un numarasını mı istiyorsun? Eminim evlidir, kardeşim."

"Onunla yatmak istemiyorum." Masaya gidip birkaç üzüm alıp çiğnemek için seçiyorum. "Bağlantıları var ve Archer'a göre, o lanet olası bir bilgisayar dehası. Benim için bir geçmiş araştırması yapmasını istiyorum."

"Harrison'ı ara." Christabelle kapıda durduğunda, koltuğuna yaslanarak gözlerini benden başka bir yere çevirdi. "O senin geçmişini araştırır, biz de ülkedeki en güçlü medusa'yı kızdırma riskini almayız. Cordoza o kızlara bayılır, Micah." Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Cordoza'yı kızdırmak sağlığımız için iyi değil. Özellikle de şu anda, ayakta kalan son aile bizken ve Wilkes kendini rezil ederken."

"Onu kızdırmak istemiyorum. Ondan bir iyilik isteyeceğim."

Gülümseyerek başını sallar ve kahvesini alır. "Güçlü insanlara iyilik borçlu olmak da sağlığın için kötü. Harrison işinde iyidir. Ona sor."

"O iyi biridir," diyorum, ağzıma bir üzüm atarak. "O Ace değil." "Ne yapıp ne yapamayacağını sana söylemeyeceğim." Yeni bir gün başlamadan önce "Ama aptalca hatalar yapmamanı şiddetle tavsiye ederim. Ace, arkandan işlerini takip etmesini isteyeceğin biri değil. Ve kesinlikle yatakta olmak isteyeceğimiz biri de değil."

"Ace kim?" Christabelle Cannon, *Cannon Daily'nin* varisi ve bilgi avcısı, verandaya doğru yavaşça yürüdü. Elinde kalem ve defter olsa da olurdu. "Felix. Tatlım. Bahsettiğin bu güçlü, muhteşem kadın kim?"

O yeterince yaklaştığında, kolunu uzatır ve onu kucağına çekip dizlerinin üzerine yatırır. Anında dudakları boynuna yapışır. "Kıskandığın için sorduğunu biliyorum, sevgilim, ve aklında yeni bir manşet olduğu için sorduğunu da biliyorum." Boynunu ısırır ve kadının boğazından bir inilti çıkarır. "Artık hem kıskandığın *hem de* bir hikaye yazdığın zaman gözlerindeki bakışı biliyorum. İlginç bir kombinasyon."

"Sadece merak ediyorum!" Elini onun omzuna bastırır. Sanki onu itmek istercesine. Ama ben itme görmüyorum. Kavga görmüyorum. "Soru sormaya hakkım var. Ve sen onun Michelle Mancino'yu tanıdığını mı söylüyorsun?"

Telefonum çalar ve beni şaşırtır, çünkü gece boyunca sessize aldığımdan eminim. Diğer ikisini görmezden gelip cihazı cebimden çıkarırım, ekranına bakarım ve bana bakan bilinmeyen numaraya kaşlarımı çatarım.

Sesli mesaja yönlendirebilirdim; sık sık öyle yaparım. Ama merakım galip gelir ve telefonu kulağıma götürürüm. "Ben Micah."

"Bayan Cannon'a benim hakkımda konuşmayı kesmesini söyleyin." Sophia, namı diğer Ace, ses tonunu sertleştirir, sinirlerimi bozar ve gözlerimi keskin bir şekilde uyum sağlayan Felix'e çevirir.

Artık Christabelle'in boynuna burnunu sürtmüyor. Flört zamanı bitti. Bunun yerine beni izliyor ve savaşa hazırlanıyor.

"O artık ailenin bir parçası," diyor Soph, "bu yüzden sakın davranıp bir uyarıda bulunuyorum. Ama bu lanet dünyada, kız kardeşim hakkında bir makale yazıp, her iki diz kapağıyla da yürüyüp gidecek olması mümkün değil."

Tehlikeli bir şekilde ilgilenen Christabelle'i incelerken boğazım kurur. "Kendi evimizin mahremiyetinde ne hakkında konuştuğumuzu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben Harrison'dan her konuda daha iyiyim. Aslında," diye alaycı bir şekilde fısıldıyor, "ben herkesten daha iyiyim. Tim ve Archer, artık gittikleri her yerde kulaklarımın olduğunu kabul ediyorlar. Aykırı davranıp durumu garip hale getirme. Ne istiyorsun?"

"Seninle mi?"

"Adımı duydum, Malone. Ama burada kendi hayatımı yaşamakla meşgulüm. Cannon'ı işime karıştırma, yoksa New York'a gitmek zorunda kalırım."

"Hayatın *tam olarak* nerede?" Masaya doğru yürüyerek, demir bir sandalyeyi çekiyorum, ayakları beton karolara sürtünüyor, sonra oturuyorum. "Adres? Şehir?"

Gülüyor. İşte bu. Bilmem gereken her şeyi anlatan bir kıkırdama. "Ne istediğini söylemek için son şansın. Sonra geri dönmem gereken çok daha önemli işlerim var."

"Tiia Hale." Felix'ten gözlerimi ayırıyorum, onun adını söylediğimde bakışları parlıyor. "Jakeline Colby's Antiques'te çalışıyor. Yirmili yaşlarında, sanırım yirmili yaşların sonlarında. Brown Üniversitesi mezunu. Bir erkek kardeşi ve anne babası olduğunu söyledi, ama isimlerini bilmiyorum. Annesi Hawaii kökenli. Babası Latin kökenli. Tiia burada doğup büyümüş. Ayrıca arkadaşı Roscoe'yu da araştırmanı istiyorum. Sana şeye ihtiyacın olacak..."

"Hiçbir şey *yapmam gerekiyor*." Soph sandalyesine yaslandı, hareketinin çıkardığı gıcırta tek ipucumdu. "Bu sevimli bir özgeçmişti Malone, ama görünüşe göre

ve Archer benim sizin özel dedektifiniz olduğumu düşünüyorsunuz. Bu işler öyle yürümüyor." "Ama siz..."

"İyi miyim? Evet, iyiyim. Ama aynı zamanda meşgulüm ve şanslıyım ki zaten servetimi biriktirdim, yani işe *ihtiyacım yok*. Layık gördüğüm insanlara yardım ederim. Satılık değilim."

"Ama..."

"Harrison'ı ara. Bir kıza karşı hislerin olduğu için onun geçmişini araştırmak mı istiyorsun? Roscoe adında bir erkek arkadaşı olduğu için kıskanıyor musun? Bu arada, bu çok tuhaf bir isim. Her halükarda, bu benim işim değil. Sana yardım etmek gibi bir niyetim yok. Ama Cannon kız kardeşimle ilgili bir haber yaparsa, aileni mahvederim. Onu sustur, yoksa bizzat seni ziyaret ederim."

"Bekle..."

Telefonu kapatır, beni yarıda keser ve kardeşimle nişanlısı bana morbid bir ilgiyle bakarken beni yalnız bırakır.

Sinirlenerek telefonu yumrukladım ve boş elimi yüzüme bastırarak yanaklarımı sıkıştırıp gözlerimi kapattım. "Mancino hakkında haber yaparsan hepimiz ölürüz dedi." Ellerimi indirdim ve Christabelle'in bakışlarıyla karşılaştım. "*Cannon Daily'de* Michelle Mancino'dan bahsedersen, işin biter."

"Onu kızdırdın!" Felix başını geriye atıp inliyor. "Lanet olsun, Micah! Sana bunu yapma demiştim."

"Onu düşmanım yapmadım. Söylediğimiz her şeyi dinliyor ve Christabelle'in aile hakkında soru sorduğunu duydu." Telefonumu masaya fırlatıyorum ve uyuyan köpeği uyandırıyorum, bu yüzden alnındaki tek kıllı kaş kalkıyor.

"Kapatmamızı söyledi, yoksa gelip bizi mahvedeceğini söyledi." Christabelle'e bakıp sert bir bakış attım. "Senin insanları kışkırtmayı sevdiğini biliyorum, ama bunu yapmamayı öneririm. Soph, denemek isteyeceğin biri değil."

Merakla Felix'e bakar, Felix de başını sallayarak onaylar. "Dokunma." Sonra dikkatini tekrar bana verir. "Senin kontrolünü yapmıyor mu?"

"Hayır. Harrison'ı aramamı söyledi. Bu arada," telefonumu tekrar elime alıyorum, "ona Harrison'dan bahsetmedim. O her şeyi dinliyor."

"Biraz ürkütücü," diye homurdanır Felix. "O güçlü ve dokunulmaz."

"Yani o, sanki..." Christabelle Felix'in kucagında doğrulur, tepside bir kruvasan alır ve içindeki eti ve peyniri yemek için açar. "O Cordoza'nın mı?"

"Cordoza'nın arkadaşı," diye mırıldanır Felix.

Ben ekranımın kilidini açıp Harrison'ın adını tuşlarken, o ona bilgilendirir.

"Michelle, Cordoza'nın evlatlık çocuğu gibidir. Resmi olarak değil, çünkü o Yetişkin bir kadın. Ama o yine de onu seviyor. Ace ise Michelle'in kız kardeşi. New York'ta sadece iki orijinal aile kaldığını söylüyoruz, ama aslında üçüncü bir aile daha var. Herkesi gözetleyen ve gizli modda çalışan sessiz bir ortak.

"Onlar mafya mı?"

"Aslında daha çok... mafya karşıtıdır." Kıkırdar. "Kimsenin saçmalıklarını kabul etmezler."

"Harrison konuşuyor." Telefonum çalıyor ve dikkatimi elimdeki telefona çekiyor. "Nasıl yardımcı olabilirim, efendim?"

"Geçmiş araştırması." Sandalyemden kalkıp havuza doğru yürüdüm. "Tiia Hale. Bildiklerimin çoğunu zaten biliyorsunuz. İş yeri. Yaşı. Elinizden geldiğince derinlemesine araştırmanızı istiyorum. Roscoe'yu da bir kez daha kontrol edin. Onun kim olduğunu ve neden Tiia'yı istediği zaman hapse atabileceğini düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Efendim?" Bir an sessizlik olur. "Onu hapsetmiş mi?"

"Kontrolü yap ve bana geri dön. Ne kadar zamanın var?"

"Hemen başlayacağım. Bir saat içinde size önemli bir kısmını verebilirim. Gerisi önümüzdeki birkaç gün içinde gelir."

"Tamam." Berrak mavi suya, sonra soluma, ısınan betonun üzerinde uzanan kocaman köpeğe baktım. "Eline ne geçerse bana gönder. Her şeyi bilmek istiyorum."

Telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırdım, su kenarında döndüm ve Felix ile Christabelle'in bana baktığını gördüm.

"Kapa çeneni."

"Dostum," Lix gözlerini devirdi. "Git ve onu becer artık. Bu noktada her şey biraz üzücü görünüyor."

"Hiçbir kadına ona karşı hissettiğim gibi tepki vermedim. Bir şeyler yolunda değil."

"Buna şehvet denir, kardeşim. Aşk ile yakından ilgilidir."

"Hayır, buna sezgi denir. Hayatım boyunca ölmek için uğraştım. Onun gözlerine baktığımda heyecanlanan benim sikim değil."

Şey... öyle. Ama heyecanlanan sadece benim sikim değil.

"Eğer yanılıyorsam, yanılıyorumdur. Bunu kabul edecek kadar erkek biriyim. Ama eğer haklıysam, hepimizin hayatını kurtarmış olacağım. Yine." Elimi cebime sokup eve doğru yürümeye başladım. "Bana sonra teşekkür edebilirsin. Yazarak."

Felix burun kıvrır.

Onun her şeyi umursamama yeteneği, beni hep şaşırtmış bir alışkanlığıdır. Bildiklerini bildiği ve taşıdığı yükü taşıdığı halde, dünyaya nasıl bu kadar kayıtsız kalabilir? Sırtında bu kadar çok hedef varken ve başına konulan ödül, avcının avını duvara asıp doldurmasını hayal ettirirken... Düşmanlarının yakınında olduğunu *bilirken* nasıl gülümseyip, sevip, yaşayıp, şehirde eğlenebilir?

Onun beyninin nasıl çalıştığını anlayana kadar çoktan ölmüş ve gömülmüş olacağım.

"Micah?" Mary, bizim tanıdığımız en anne figürüne yakın kadın, mutfak tezgahının arkasından çıkar, beyaz spor ayakkabıları satın aldığı günkü kadar temizdir ve sade siyah elbisesi, yaşlanan yüzünün aksine keskin ve kırıksızdır. Elinde küçük bir tabak tutar ve onu uzatarak sunar. "Yemek yemelisin."

"Yapacak işlerim var. Aç değilim..."

"Ye." Tabağı neredeyse karnıma vururcasına uzatır ve nefesim kesildiğinde sırtarak gülümser.

Saçları grileşmiş, kırıksızlıkları çoğalmış. Ama gözlerindeki kurnazlık her zamanki gibi keskin. O, yumuşak sesli, zayıf biri değil.

Bu benim için her zaman ilginç olmuştur.

Beş farklı kadından beş oğlu var. Timothy Malone İkinci, sonunda öldürüp gömeceği kadınları seçti. Onları sevmiyordu. Onları insan olarak bile görmüyordu.

Ama bir de Mary var. O, bizim doğmamızdan önce bile onun hizmetindeydi ve bazen o pislikle romantik bir ilişki yaşadığını itiraf ediyor.

Belki de o, onun hayatında sevdiği tek kadındı. Ya da en azından, öldürmeyecek kadar tahammül edebildiği tek kadındı.

"Yiyeceksin." Elimi tabağın altına koyduktan sonra kendi elini çekti, beni tabağı tutmaya ya da yere düşürmeye zorladı. "Sonra dinlenmek için bir gün izin alacaksın. En son ne zaman... hareketsiz oturduğunu hatırlamıyorum."

"Günde en az bir kez hareketsiz oturuyorum." Benim için hazırladığı sandviçe bakıyorum, dilimlerin arasında ezilmiş patates cipsi ve her şeyi bir arada tutan sucuk var.

"Besleyici bir yemek sayılmaz," diye kıkırdar. "Ama bir başlangıç. Ve ekmek tam tahıllı."

"Teşekkür ederim." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum, cildi kağıt mendilden daha yumuşak, ama gülümsediğinde kasları onu şişiriyor.

"Birazdan spor salonuna gidip biraz enerji harcamaya çalışacağım. Sonra akşam yemeğine kadar arka arkaya toplantılarım var. Bu, zamanım olan tek öğün olabilir."

Çenesini sıkıyor, ama aslında gevşetip bana kötü sözler söylemek istediğini biliyorum. "Sana yanına alman için öğle yemeği hazırlayayım. Çocuk gibi davranmak istiyorsan, seni öğle yemeği kutusu ile işe göndereceğim... tıpkı bir çocuk gibi."

"Bir şeyler alacağım." Kıkırdarak sandviçimi yumruklayıp yürümeye devam ediyorum. "Bir erkeği tehdit etmeye gerek yok. Hey, Felix," diye sesleniyorum. "Bugün Harlem'e gidiyor muyuz?"

"Evet," diye bağırır. "Bir saat içinde hazır olurum."

Mutfağa girer, ben merdivenlere çıkıp ona bakınca sırtarak gülümser. "Colby'nin dükkânına yakın olacağız, değil mi? Uğrayıp arka kulübede yapabileceğimiz şeyler için daha fazla para harcamak ister misin?"

"Kültürlü değilsin." Kafamı sallayarak, karbonhidrat yüklü kahvaltımı hızlıca bitirmek için merdivenleri koşarak çıkıyorum. Daha sonra spor salonuna gittiğimde bana bir faydası olmayacak, ama şimdilik beni idare etmeye yeter. Ayrıca, şimdiye kadar yediğim en lezzetli abur cubur.

Dört kat merdiven çıkıyorum, tek işi evi korumak ve bir ihlal durumunda evi korumak olan adamları geçiyorum, sonra yatak odama giriyorum, Kraliçe'nin masasının üzerinde zarifçe duran Moğol savaşçının göğsüne bir bakış atıyorum.

İnsanlar, sadece bu iki ürüne harcadığım parayla bütün bir ev satın alabilirler. Aileler açlık çekiyor, insanlar evlerini ipotek nedeniyle kaybediyor, ama ben burada, sırları saklayan gözlere sahip bir kadına yakın olmak istediğim için tonlarca para harcıyorum.

Çok fazla var. Çok fazla entrika var.

Tabağımı yatağımın ucuna koydum — masaya koymadım, çünkü onu mahvetmekten çok korkuyorum — ve son sandviçimi yuttuktan sonra banyoya girip kot pantolonumu çıkardım.

Duş alma zamanı. Değişme zamanı. Beni takip eden güzel kadından başka herhangi bir şey, herhangi birini düşünmeye alış. Benim yönettiğim kulüplerde ortaya çıkıyor. Alışveriş yaptığım mağazalarda. Ryalarımı süslüyor. Ve boxerımı bir kenara atıp serin duş suyunun altına girdiğimde, sikimin sertleşmesinin sebebi o.

Siktir. O benim derimin altına girmiş. Ve eğer geçmişi, bana inandırdığı şeyden farklı çıkarsa, o zaman derimin altına girmek tam da onun istediği şey.

Wilkes gibi erkekler düşmanlarına doğrudan saldırırlar: gürültülü, şiddetli ve niyetleri açıkça belli.

Ama kadınlar... seksle gizlice yaklaşırlar. Siren gözleri ve günah dolu dudakları. Adımlarını sertçe atmak yerine dans eder gibi yaklaşırlar ve bir erkeği becerirken tatlı sözler fısıldarlar, ta ki o kadınlara ruhunu vermeye razı olana kadar.

Duşun sesinin üstüne, gelen mesajların bip sesini duyuyorum. Onu, fayans zeminde kot pantolonumun cebinin derinliklerinde gömülü olduğu yerden çıkartıp içeriğini incelemek istiyorum. İhtiyacım olan bilgi olabilir. Ya da mevcut dünya düzeninden memnun olmayan biri olabilir. Harrison olabilir, bana bilgi getiriyor olabilir.

Ama bunun yerine avucuma sabun sıkıyorum, sonra onu sikime sarıp inliyorum.

New York'un omuzlarımda yükü olmadan beş dakika istiyorum.

Beş dakika boyunca Tiia Hale'i düşünmek ve riskin... hiç var olmaması için.

Bu duvarların dışında, o benim ve ailem için potansiyel bir tehdit. Çünkü, lanet olsun, sezgilerim nadiren beni yanıltır. Ama bu duş kabininin içinde, tamamen yalnızken, Felix gvendeyken ve Tiia onun hakkında düşündüğümden habersizken, sikimi onun amının derinliklerine batırıp vücudunu istediğim gibi aldığımı hayal edebiliyorum.

Kendi evimin güvenliğinde, istediğim her şeyi düşünebilir ve hayal gücümü serbest bırakabilirim. Onu duvara yapıştırıp, ilk karşılaşmamızdan beri istediğim gibi, ona biraz akıl vermek için tokat atmayı hayal edebilirim. Bana gerçeği söyleyene kadar onu sarsabilirim, ama aynı zamanda ona *sahip* olabilirim.

Bedenini. Kalbini. Ruhunu.

Çünkü hayalimde, sevdiğim hiç kimse benim seçimlerim yüzünden incinmeyecek.

Beş dakika.

Avuç içimi penisem boyunca kaydırıyorum ve göğsümün derinliklerinden acı dolu bir inilti çıkıyor.

Beş dakika, gerginliğimi atmam ve günümü devam ettirmem için yeterli.

"Temiz çıkıyor patron."

Harlem'in ortasındaki arabada, Harrison'ın telefonuna cevap veriyorum ve bana sırtarak sataşmaya devam eden kardeşime kalan tek orta parmağımı gösteriyorum.

"Beş Ağustos doğum günü. Birkaç hafta önce yirmi dokuz yaşına girdi. Ailesi normal, saygın, yasal vatandaşlar olarak görünüyor ve Brown Üniversitesi'nden aldığı diploma da gerçek gibi görünüyor. Çift diploma aldı patron: Sanat Tarihi ve Ekonomi. Kayıtlarda evlilik, çocuk ya da yasal sorun yok. Bu yılın başından beri Colby için çalışıyor ve ondan önce de aynı alanda çeşitli şirketlerle sözleşmeli olarak çalışıyordu. Eşsiz ve son derece pahalı eserleri bulma konusunda yetenekli görünüyor. Zenginler, kendileri için eşya satın alması için onu tutuyorlar."

"Mobilya falan mı?"

"Evet. Ama antika türden. Onlar 13. yüzyıldan kalma bir şey istediklerini söylüyorlar ve onun işi de onu bulmak. Ya da belki bir madeni para koleksiyonları var, ama bir veya iki önemli parça eksik; o da onları bulup satın almalarını sağlıyor. Ehliyeti var, ama adına kayıtlı bir arabası yok. Ocak ayında, Colby için çalışmaya başladığı sıralarda dairesine taşındı."

"Bu yılın başında bazı önemli adımlar attı..." Üç çocuk bisikletleriyle yanımızdan geçerken, ben de renkli camdan dışarıya bakıyorum. "Bu zamanlamayı görmezden gelecek kadar naif değilim. Wilkes de o sıralarda ortaya çıktı."

"Onun dosyasında Wilkes ile herhangi bir bağlantı görmüyorum, efendim. Yirmi dokuz yaşında oldukça fazla seyahat etmiş, ama çoğu zaman müşterilerinin parasıyla. Onlar ondan Kutsal Kase'yi bulmasını istediler, o da onu aramak için uçtu."

"İngiltere'ye gitti mi?" Alt dudağımı ısırıyorum. "Son on sekiz ay içinde?"

"Evet," diye iç geçirdi. "Ama Nottingham'a hiç gitmedi ve Wilkes ya da adamlarıyla karşılaşmadı. Açıkçası, efendim, istersek herkesin bağlantısını uydurmak için zorlayabiliriz. Son birkaç yılda ikimiz de Atlantik'i geçtik. Kardeşiniz New York'u fiilen yönetiyor ve bizim ticaret yaptığımız şeyler..." Boğazını temizledi. "*Benzer*. Dışarıdan bakan biri, sizin ve Wilkes'in de birlikte çalıştığınızı söyleyebilir."

"O benim aileme tehditler savurdu." Felix sigara almak için elini göğüs cebine uzattığında ona bakıp kaşlarını çatı, cebin boş olduğunu görünce homurdandı. "Wilkes'le birlikte çalışacağımız tek zaman, onu sığınağı kapattığım ve kemiklerinden eti sıyırmamı durdurmam için yalvardığı zaman olacaktır. Roscoe'yu da araştırdınız mı?"

"Evet." Klavyeye dokunarak, bir ofiste olduğunu belli etti. "Roscoe Jones, otuz iki yaşında, bekar, çocuksuz, yasal bir geçmişı olmayan bir inşaat işçisi. Tutuklanma kaydı yok. Dramatik bir geçmişı yok. Beş yıllık bir kamyonet kullanıyor ve nafaka ödemiyor. Doğma büyüme Amerikalı ve tuhaf kredi notu sorunları yok. O sadece..." Omuzlarını silkiyor, giysilerinin sesi duyuluyor. "Normal, patron. Ama Hale'in evinde epey vakit geçiriyor."

"Oldukça sık mı? Ne sıklıkla?"

"Yedi gecenin beşinde falan. Çoğu zaman, elinde bir paketle onun binasına giriyor. Diğer arkadaşları, birlikte takıldıkları kadın da onunla birlikte geliyor."

Jazzy.

"Geceyi orada mı geçiriyorlar?"

Sessizlik hakim, mideyi kemiren ve boğazımı asitle yakacak kadar yoğun bir sessizlik.

"Harrison?"

"O... bazen kalıyor. Her zaman değil. Ama ara sıra bir gece kalıyor. Jaz kalmıyor, son sekiz ayda belki bir veya iki kez kalmıştır."

"Siktir." Telefonu kulağımdan çekip, dikiz aynasından Smith'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Beni East Village'a götür."

"Uh oh," Felix alaycı bir şekilde söylüyor. "Zamanı geldi."

"Kapa çeneni." Telefonu tekrar kulağıma dayadım. "Şu anda evde mi? Roscoe ile birlikte mi?"

"Hayır, efendim. Şey, evet. CCTV'ye göre dükkandan eve geldi, ama hayır, Roscoe'nun içeri girdiğini görmedim. Yani ya bütün gün oradaydı ya da kız yalnız başına orada."

Saatime bakıp, "*Saat kaç?*" diye mırıldanıyorum, ama bir saniye sonra kendi sorumun cevabını vereceğim. "Beş çeyrek. İşten oldukça erken çıkmış."

"Söylentilere göre Jakeline çalışmak için tam bir cadalozmüş." Bir an durup kıkırdar. "Ben de tam zamanında oradan ayrılırdım. Onun evine mi gidiyorsun?"

"Evet." Trafikte ilerlerken boğazımı ıslatmak için yutkunup pencereden dışarı bakıyorum. Ya etrafımızdaki arabaları izliyorum ya da kardeşimin alaycı gözlerine bakıp onun kendini beğenmiş memnuniyetiyle başa çıkmaya çalışıyorum. "Onunla konuşmak istiyorum. Ama kontrollerine devam et, seni sonra ararım."

Telefonu kulağımdan çekip, aramayı sonlandırdım ve başka bir ismi tuşlayıp aradım. Hat bağlanır bağlanmaz emirlerimi verdim.

"Stovic? *Hemen* East Village'a gelmen lazım. Michaels da gelsin."

"Evet, patron." Askerimiz evimizde dolaşp emirleri yerine getirmeye hazırlanırken, zeminde botlarının hafif sesini duyuyorum. "Her şey yolunda mı? Bize evde kalmamızı söylemiştin."

"Her şey yolunda, ama gitmem gerek ve Wilkes burada kendini rezil ederken Lix'i yalnız bırakmak içime sinmiyor."

"Affedersiniz. Merhaba." Felix öne eğilerek sırttı. "Ben neyim lan? Bakıcıya ihtiyaç duyan bir çocuk mu?"

"Daha kötüsü. Sen bir koruma gerektiren çocuksun." Dikkatimi tekrar Stovic'e veriyorum. "Sen ve Michaels, Lix'le birlikte gidebilirsiniz. Arabayı bana bırakın. Ben sonra gelirim."

"Evet, efendim."

"Tahmini varış süresi?"

"Şu anda yola çıkıyoruz. Altıdan önce orada olacağız. Arkandan bakacak biri olsun diye Jasper'ı da getirmemizi ister misin?"

"Hayır, Jasper için endişelenme. Ama bize yemek getir. İki kişiye yetecek kadar. İtalyan yemeği ve sarımsaklı olsun. Çok fazla mantar olmasın. O bunu sever."

"Uh..." Boğazını temizledi, bu konuda benim kadar rahatsızdı. Felix, kadınlar etrafta olduğunda olay çıkaran bir adamdır. Ben değilim. *Asla*. "Tabii ki patron. Bir saat içinde orada olacağız. Biz gelene kadar arkanı kolla."

"Evet." Telefonu kapatıp, sinsi sinsi bakan Felix'e bakıyorum. "Kapa çeneni."

"Ondan hoşlanıyorsun!" Yüksek sesle, iğrenç ve intihara meyilli bir şekilde gülüyor, keşke onu hayatta tutmayı bu kadar önemsemeseydim. "Bu durumu garip hale getiren tek kişi sensin. Erkek kızla tanışır, kızın kışına şaplak atar ve sikini içine sokar. Gerçekten o kadar korkutucu değil. Bir kadını sikmek için adım adım rehber gerekiyorsa, ben..."

"Yumruğumu boğazına sokup sana ne kadar derine alabileceğini öğretmeden önce çeneni kapatabilirsin." Karşıya bakıp gözlerine bakıyorum. "Bazen komiksin, Lix. En sevdiğim dördüncü kardeşimsin. Ama şu anda o," pencereyi işaret ediyorum, ikimiz de onun orada olmadığını biliyoruz, "yasak bölge. Onun hakkında konuşmanı istemiyorum. Ona neler yapabileceğim hakkında müstehcen şakalar yapmanı istemiyorum. Ve tüm bunlar patlak verip boktan bir hal aldığında, seni yanımda istemiyorum. Çünkü işler çok karışacak ve senin ateş hattında olmamanı gerçekten istiyorum."

"Her şeyin boktan bir hale geleceğinden çok eminsin." O, ilişkilerinin sağlam olduğunu ve kadınının... şey, cınai eğilimli olduğunu bilerek, kibirli bir şekilde arkalarına yaslanıp bacaklarını açıyor. Ama benim gibi, o da onu hayatta tutmakta kişisel çıkarı var.

Ne yazık ki, onu özleyeceğimiz bir an gelecek.

Eninde sonunda.

"Senin düşündüğün kadar önemli bir şey değil," diye homurdanıyor. "Ondan hoşlanıyorsun. Bırak olsun. Ve lanet olsun, onu en azından bir kez eve getir. Hiç kız arkadaşın olmaması durumu garip hale getiriyor."

"Archer, Jill'i eve getirdi." Kalbim göğsümde çok hızlı, çok ağır atıyor, bu durumu haklı çıkarmak için fazla hızlı. "O mahvoldu, tecavüze uğradı ve öldürüldü. On sekiz yaşında bile değildi. Sen Savvy'yi eve getirdin. Babam da ona ulaştı. Beş kadından beş oğlu vardı ve bu kadınların hiçbirisi hayatta kalıp bunu anlatamadı. Yani hayır..." Bastırılmış enerjimi atmak için dizimi sallıyorum. "Onu eve getirmeyeceğim. O kadar akıllıyım."

"Babam öldü." Yine göğsünü okşadı. *Tanrım, sigara içmek şu anda onun için tamamen bir travma tepkisi.* Sinirlerini gizlemek için bir alışkanlık. Geçmişten kaçmak için bir destek. "O öldü ve hayatta kalan kimse bize zarar veremez. Arch, Minka'yı eve getirdi ve Christabelle de neredeyse taşındı. Cato'nun eve getirdiği kadınların sayısını sayamıyorum, ama hepsi hayatta kaldı. Tim bile bir kadına bağlandı. Lanet kaldırıldı," dizime vurur. "Artık sevmek sorun değil. Sana yemin ederim,

onun senin olduğuna karar verdiğinde, o hepimizin olur. Bu da hepimizin onun için savaşa gireceği anlamına gelir."

"Benim gördüğüm kadarıyla seçeneklerim," elini tutup itiyorum, "ya Wilkes'in hayatımıza soktuğu bir casus olduğu. Bu da benim halledeceğim bir sorun. *Ya da* tamamen masum olduğu, bu durumda da tüm bu olaylara bulaştırılmaktan daha iyisini hak ettiği. Bir kadını seviyorsan, Lix, onu bilinmezlikten çıkarıp, onun yaratmadığı bir savaş alanına atamazsın. Tim o kızın etrafında dönüp duruyor ve ona takıntılı olabilir, ama sınırı aşmadı. Ve ikimiz *de* onun neden ona sahip çıkmadığını biliyoruz."

"Çünkü o da bir korkak." Sırtarak pencereden dışarı bakıyor ve gözlerime bakmaktan kaçınıyor.

Eğer bakarsa, biraz vicdan muhasebesi yapmak zorunda kalabilir ve kendisinin de bir kadını savaşa sürüklediğini fark edebilir.

Tek fark, o kadının cepheyi biraz görmüş olması.

Ondan önce, aşklarından önce, o zaten maruz kalmıştı.

Bence bu, onun ilişkisini sürdürmesine izin veren bir boşluk yaratıyor.

"Yani, ona akşam yemeği götürüyor musun?" *Konuyu değiştiriyorum.* "Sarımsaklı İtalyan yemeği mi? Ağzı kokarsa seninle öpüşmez. Kadınlar bu konuda tuhaftır."

"Biz lanet olası gençler miyiz?" Başımı geriye atıp koltuk başlığına vuruyorum ve nefes veriyorum. "Onunla *öpüşmek* umuduyla ona yemek götürmüyorum, Lix."

"O zaman onu sorgulamaya mı gidiyorsun?" diye karşılık verdi. "Sen her zaman aşırıya kaçarsın. Pense ve lastik anahtarını da yanına aldın mı? Agresif davranırsan konuşabilir."

"Seni susturmak için ne yapmam gerektiğini merak ediyorum?" Smith bizi şehirden bir semtten diğerine götürürken, gözlerimi kapatıp sadece nefes alıyorum. "Aşık olmak ve yerleşik bir hayata geçmenin bir erkeği olgunlaştırmaya yardımcı olacağını düşünseydim, sen bunun yanlış olduğunu kanıtlayan canlı bir örneksin."

"Beni rahatsız ediyormuşum gibi davranıyorsun," diye alay ediyor, "ama yine de beni yanında tutmayı seçiyorsun. İnsanlar yalan söyler, Micah." Elini uzatıp yumruğunun kenarıyla göğsüme vuruyor, istemeden kırık kaburgalarımı vuruyor ve şiddetli bir şaplakla gözlerimi açıyor.

Yine de düşüncelerimi kendime saklıyorum, bu da onun vücudumda yankılanan acıyı fark etmediği anlamına geliyor.

"İnsanlar bir şeyler söyler, kardeşim. Sosyal olarak kabul edilebilir buldukları şeyler. Mesela, New York'un gözdesi Christabelle, elbette bana benden nefret ettiğini ve kendimi delirtmemi söyledi. Çünkü toplumun ondan söylemesini istediği sözler bunlardı."

O kıkırdar. "Şey, belki *kelimeler* değil, ama duygular. Yine de, tüm o saçmalıkların altında benim için atan bir kalp var. Archer da aynı. Her konuşmada en az bir kez bize siktirip gitmemizi ve hayatından çıkmamızı söylüyor. On yıldan fazla bir süre önce bizi terk etti ve ben onun kapısına geldiğimden beri onu mutlu etmek için pek bir şey yapmadım. Ama Pastore seni paramparça ettikten sonra, ülkeyi baştan başa geçip seni eve getirmek için bizimle birlikte durdu. Peki ya Minka? Yemin ederim, o tam bir katil. Ama iyileşip iyileşmediğini kontrol etmek için seni arıyor ve en az yüzde yetmiş beşinde benim aramalarımın cevap veriyor."

Parmaklarını birbirine geçirip bacaklarının arasında sallandırıyor. "Tim'in aşık olduğu o tatlı küçük şey bile benden nefret ettiğini söylüyor. Ama Tim'i yaşamaktan daha çok istiyor ve beni *gerçekten* nefret eden bir kadın, kardeşimle birlikte olmak için yanında kalmazdı."

Karşıya bakıyor, koyu yeşil gözleri benimkilere saplanıyor. "Gördün mü? İnsanlar yalan söyler. Çünkü onlardan bunu beklediklerini düşünürler. Belki Tiia'nın kapısında dururken ve sana defolmanı söylediğinde bunu aklında tutmalısın. O senin kim olduğunu çok iyi biliyor, yani bizim içinde yaşadığımız dünyayı da biliyor. Normal, sağlıklı insanlar bizim gibi erkeklerle arkadaşlık kurma fikrinden hoşlanmazlar. Bu yüzden sana gitmeni söyleme eğiliminde olacak." Başını sallar. "Bu, onun bunu kastettiği anlamına gelmez."

"Yani, benim büyük ve sözde daha akıllı ağabeyim olarak tavsiyen, bir kadının dairesine zorla girip, sözleri gitmemi söylese bile, kalmamı istediğine onu ikna etmem mi?" Alaycı bir şekilde soruyorum. "Söylediklerinin senin kafanda mantıklı olduğunu biliyorum, ama ağzını açtığında diğerlerinin ne duyduğunu hiç düşündün mü?"

"Neden düşünsem ki?" Yirmi ya da otuz katlı bir apartmanın önüne geldiğimizde, kötücül bir gülümsemeyle bana bakar. "Ben onlar değilim. Onların kulakları yok bende. Ve senin de dediğin gibi, bana mantıklı geliyor."

"Onu günlerdir görmedim." Kapıdan içeri girdiğim anda ayakkabılarımı çıkardığım için çıplak ayakla dairemde dolaşıyorum. Ayrıca aptalca, şirin sundress'imi şort ve kısa üstle değiştirdim, çünkü dışarıdaki kavurucu sıcaklık cildimi terletiyor ve giysilerim nemden yapışıyor.

"Bir yanım, *iyi ki kurtuldum* diyor, biliyor musun?" Kanepeyi geçip, bu sabahki kahve fincanını alıp lavaboya götürürken, diğer elimle telefonumu kulağıma tutuyorum. "O çok yoğun, Jazzy. Bir sonraki seviye gibi. Artık buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Yani büyük, şişman bir bebek gibi saklanacak mısın?" Tamamen rahatlamış bir şekilde kıkırdıyor. *Onun için kolay, Malone'un hedefinde olan o değil.* "Onun gibi bir adamla başa çıkamayan bir korkak gibi davranıyorsun."

"Karşı koymak mı?" Kupa bardağı masaya bırakıp tezgaha sırtımı dönerek yaslanıyorum. "Jaz! O lanet olası bir evcil hayvan değil. Barda tanıştığım bir adam değil, o..."

"Aslında..." diye alay ediyor. "O tam anlamıyla barda tanıştığın bir adam. Neden bu konuda bu kadar tuhaf davranıyorsun?"

"Garip davranmıyorum! O Micah Malone. Sen ise beni köpekbalıklarıyla dolu sulara atmaktan zevk alıyorsun, çünkü o *çok tatlı* diye bunun sorun olmadığını düşünüyorsun. Bu bir oyun değil. Bu gerçek hayat ve o bir katil."

"Bunun kanıtı var mı?" diye sordu. "Yoksa doğrulayamadığın suçlamalar mı yapıyorsun?"

"Onu son gördüğümde, Roscoe'yu öldürmeyi teklif etti!" Parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum. "Ancak yeminli ifade verip yargıca sunmadı, bu yüzden hayır Jaz, kanıtım yok."

Kıkırdar. Bu konuşmanın tamamı onun için bir şaka gibidir. "Bence sen de onu sevimli buluyorsun ve bu, yargı ve duyarlılığını gölgeliyor."

"Sen olgunlaşmamış ve sinir bozucusun."

"Sen de bu aralar yarı sağırsın. Kulağın nasıl?"

Elimi saçımdan çekip kulağımın dışını parmaklarımla yokluyorum. "Hâlâ işe yaramıyor. Mağaza veya dairem gibi sessiz ortamlarda sorun yok. Ama kulübe, sokağa veya başka bir yere çıktığımızda, konuşurken dudaklarını göremezsem ne dediğini anlayamıyorum."

"Roscoe'ya hala sorun yaşadığını söyledin mi?"

"Hayır!" Dairemin dışındaki koridorda ayak sesleri yankılanınca tezgahтан uzaklaştım. Sert ahşap zeminde ağır ayakkabılar. "Ona söylemeye de niyetim yok, çünkü sinir bozucu ve koruyucu davranıyor ve beni ispiyonlayacak. Kendi işimi kendim halletmeyi tercih ederim."

"Tabii. Malone meseleni hallettiğin gibi. Onunla karşılaşma ihtimalini ortadan kaldırmak için kendini daireye kilitlemek, meseleyi halletmek *demek*."

"Kapa çenen. Saklanmıyorum." Kapının önündeki ayak sesleri durduğunda kapıya doğru yöneldim. "Ama yemek sipariş ettim ve Miles Teller'ın çok hızlı uçak uçuşmasını izleyeceğim. Şimdi beni rahat bırak."

"Savunmacı olduğunda çok acımasız oluyorsun." Yine de gülüyor. "Biz çok uzun zamandır arkadaşız, Tiia. Ayın o zamanı mı geldi? Bunu daha önce de konuşmuştuk: Hormonal öfkemi benden çıkarmak arkadaşlıklarını korumak için doğru bir yol değil."

"Belki de arkadaş istemiyorum." Telefonu kulağımdan çekip gülümsüyorum, çünkü onun ukala saçmalıkları arkadaşlığımızın temelini oluşturuyor. Sonra kapıyı açıp elimi uzatarak akşam yemeğimi alıyorum.

Ama sonra beynim durumu kavrar.

"Ne..." Elim geri çekip bir adım geriye sendeledim, sanki bana bakan adam ısırmaya hazır bir yılanmış gibi.

Bana en sevdiğim erişteleri getiren küçük Çinli adam yerine, Micah Malone kapımın diğer tarafında duruyor, dudakları daha az alaycı biri için bir gülümseme olarak kabul edilebilecek bir şekilde seğirirken, gözleri benim açıkta kalan karnımı tarıyor. Çıplak bacaklarımı. Benim ve Bay Chan'ın gözleri dışında kimseye yakışmayacak küçük şortumu.

Bir adım daha geri çekilip telefonumu göğsüme sıkıca bastırıyorum. "B-burada ne işin var?" Dikkatimi yüzünden uzaklaştırıp geniş göğsüne, kaslı ve gömlekle kaplı göğsüne, sonra da pizza kutusu ve kremalı makarna vaat eden buharlı bir kapla dolu kollarına kaydırıyorum. "Sana adresimi hiç söylemedim." Kapıyı açıp yüzüne çarpmak ve onu dışarıda bırakmak için uzanıyorum. *Keşke bunu yapmanın onu uzak tutacağına inansaydım.*

"Evime gelmiş olman, kötü niyetli olduğunu gösteriyor."

"Ya da," diye karşılık veriyor, sesini o kadar alçaltıyor ki, gözlerimi dudaklarına dikip cevabını algılamam gerekiyor. "Geçen hafta birkaç öğününüzün mahvolmasının sebebi bendim. Şimdi bunu telafi etmek istiyorum." Pizza kutusunu sallıyor, erimiş peynirin kokusu ruhuma işliyor. "Gerçi, adresinizi yasal yollardan almadığımı itiraf etmeliyim."

"Yiyecekler zehirli mi?"

O burun kıvrarak eşiğimi geçip içeri girer. Arkasında kapıyı kapatmak için dönmez, bunun yerine ağır ahşap kapıyı tekmeler ve çerçeve gürültüyle sarsılır. "Mükemmel bir yemeği zehirlemem. Bu çok tuhaf olur."

Mutfağıma doğru ilerleyip eşyalarını tezgahın üzerine koyar. "Güvenli olduğunu kanıtlamak için seninle birlikte yemek bile yerim." Elleri serbest kalınca, pantolonuna siler ve duvarda yüksekte duran rafları inceler. "Tabaklar?"

"Şey..." *Bir şey yap, aptal! Vur onu! Bıçakla! Yardım iste!* "Soldaki üst dolap. Gümüş çatal bıçaklar kalçanın yanındaki çekmecededir."

"Harika." İki tabak çıkarır ve çekmecedeki iki çatal çıkarır. "Yiyecek alerjin var mı?"

"Hayır..." Dikkatli bir şekilde sağa doğru adım atarım. Sonra bunu tekrar yaparım, kendine zarar verilemeyeceğini bilen biri gibi davranan adamlarımızdaki mesafeyi koruyarak.

Giysilerinin dışında, sıradan bir gözlemcinin kolayca görebileceği silahlar taşımıyor. Ama ayak bileğinde bir bıçak taşıdığını biliyorum. Cebinde bir tane daha var. Silah kullanmada yetenekli olduğunu biliyorum.

Ve elleriyle...

O makarna kabını açıp içinden yoğun bir buhar çıkarken, ben de ellerini inceliyorum. "Adresimi nasıl buldun?"

"Tanıdığım birinden bulmasını istedim." Kabın yarısını bir tabağa boşaltıyor, uzun fettucine makarnalar seramik tabaklara düşerken krem rengi beyaz sos tezgahın üzerine sıçırıyor. "Yaklaşık yirmi üç saniye sürdü." Bir sonraki tabağa geçiyor ve kabı onun üzerine tutuyor. "Yirmi üç saniye güvenlik açısından yeterli değil, Bayan Hale. Daha iyisine ihtiyacınız var."

"Belki de Bay Wilkes ile olan ilişkimin sayesinde korunuyorumdur." *Aptal, aptal, aptal, komik olmayan kadın!* "Elbette, o ve ben işbirliği içinde olduğumuz için güvendedim, değil mi?"

Micah bir an beni inceledi, bakışları ciddi ve ateşliydi. Ama sonra sırtıttı ve ikinci tabağa makarna koymayı bitirdi. "Hayır. Akşam yemeğini yedin mi?" Elini kaldırdı ve başparmağının yanındaki sosu yaladı.

Ve bunu... şey, *cinsel bir hareket* gibi gösterdiği için onu lanetlerim.

"Hala oldukça erken," diye açıklıyor. "Bu yüzden, sen başka planlar yapmadan önce gelmeyi umuyordum."

"Yemek sipariş ettim." Kapalı kapıma bakıyorum, içtenlikli Bay Chan'ın kapıyı çalmasını umutsuzca diliyorum. "Henüz gelmedi."

"Şey... geldi." Bir tabağın kenarına çatal koyar ve tüm tabakları tezgahın karşı tarafına iter. "Bu artık senin akşam yemeğin. Ve ben açlıktan ölüyorum."

"Micah..."

"Özür dilemek istiyorum." Aç olduğunu söylese de hemen yemeye başlamıyor. Ve insanlara fiziksel güç kullanarak istediğini yaptırmaya hazır olduğunu bilsem de, yemeği boğazıma tıkmıyor. Hoşuna gitse de gitmese de, ünü onu önceden tanıyor. "Sen sadece bir gece kulübümün önünde tesadüfen bulunan bir kadındın. Hiçbir şey yapmadın, ama ben sana kötü davrandım."

"Mmhm. Bu seni bir pislik yapar." Bir tabureyi çekiyorum, ayakları yerimi çiziyor. Sonra, etrafından dolaşıp, en ucuna oturuyorum. *Kaçmam gerekirse diye.*

"Kendi sorunların dışında hiçbir neden olmadan bana saldırdın." "Evet." Pizza kutusunun kapağını açıyor ve içindekileri inceliyor. "Ben Bunu yaptım. Özür dilerim."

"Boğazıma bıçak dayadın." Akşam yemeğimi inceliyorum, midem kesinlikle lezzetli bir yemek için can atıyor. Ama sinirlerim yemek yememi imkansız hale getiriyor. "Bu sadece sıradan bir pisliklik değil, Malone. Bu, bir süper maksimum güvenli cezaevinde, parmaklıkların arasından boxer şortunu sallayan bir mahkum gibi. Bu gezegende, senin davranışlarını inceleyip, senin normal, düzgün bir adam olduğunu söyleyebilecek kimse yok."

"O zaman başkalarının görüşlerine güvenmemem iyi olmuş." Bir dilim pizza seçip ikiye katlar. "Baskalarının benim hakkımda ne düşündüğünü önemseydim, duygularım incinebilirdi."

"Ama önemsiyorsun." Hayatımı tehlikeye atarak, çatalımı alıp bir parça tavuk saplarım. Açım ve bu, kan şekerimin düşmesiyle gelen, ellerimi titretmeye başlayan türden bir açlık. "Benim ne düşündüğümü önemsiyorsun. Önemsiyor olmasaydın, özür dilemezdin."

"Belki de karmayı önemsiyorum." Bir ısırik alır ve mutlu bir şekilde iç geçirir. *Karbonhidratlar, biberler ve yağ bu adamı mutlu ediyor.* "Yaptığım şey yanlış. Bu yüzden dengeyi yeniden sağlamak için senden özür dilemek zorundaydım."

"Karmayı önemsiyor olsaydın, muhtemelen şu anda yaptığın işi yapmazdın."

Kapa çeneni!

Anında, bakışlarımı akşam yemeğimden kaldırıp onun gözlerine diktim. "Şey, demek istediğim..."

"Sorun değil." Gülümsayarak, ağzındaki lokmayı yutar ve dilimini bir sonraki ısırığı için inceler. "İkimiz de yetişkiniz, Tiia. Söylememize gerek yok, ama ikimiz de biliyoruz."

"Senin mafya olduğunu mu?"

Aman Tanrım. Bir sonraki doğum günümü görmek için yaşamak istiyor muyum ki?

"Eğer böyle görmek istiyorsan."

"Sen Timothy Malone'un üçüncü oğlusun. Ve Timothy Malone bu şehri yöneten dört güçlü adamdan biriydi."

"Öyle mi?" Bir ısırik aldı ve dirseklerine yaslandı. "Tim hakkında başka ne biliyorsun?"

"Şehre uyuşturucu soktuğunu. Sokak satıcısı değildi, ama gelirinin çoğunu kokain ticaretinden elde ediyordu." Muhtemelen bu gece öleceğim. Bana bunu alan adam ailenin lanet olası tetikçisi olduğu için makarnamı bile bitiremeyeceğim. "Ve... bu yıl öldü mü?"

"Bu bir soru mu?" Pizzasını, makarnanın üzerine koydu, sonra dönüp buzdolabımı açtı.

Sormadı. Terbiyeli davranmadı. Sadece içeriği inceledi ve rafta duran tek kutu sodayı aldı.

Yani... o benim Pepsi'm. Saklıyordum.

"Bir açıklama mı yapıyorsunuz, Bayan Hale? Yoksa soru mu soruyorsunuz?" "Şey... soru sanırım. New York büyük bir şehir, ama yine de

büyük değil, herkes adınızı biliyor. Babanızın öldüğünü duydum, ama resmi bir onay yok."

"Cenazeyi televizyonda yayınlamalı mıydık sence?" Kutuyu tezgaha geri getirip kapağını açar. Bir yudum alır ve aramıza koyar. "Al. Sadece bir tane vardı. Paylaşabiliriz."

Oda birdenbire uğultuya boğuldu mu, yoksa sadece kulaklarım mı öyle duyuyor, bilmiyorum.

Ama Micah, ben onaylayana kadar gözlerimin içine bakıyor.

Sonra onaylar: "O öldü. Mayıs ayında öldü. Onu evimizin arkasındaki ormana gömdük."

"Bu... bu..." Yutkunuyorum ama boğazım kurumuş. Pepsi'ye bakıyorum. *Eğer içersem, dudaklarımızı paylaşmak zorunda kalacağız.* "Birini gömmek ve ölümünü bildirmemek yasa dışı değil mi?"

O sadece dilimini tekrar alır ve omuz silker. "Bazen yasadışı şeyler yaparız. Sen yasadışı şeyler yapar mısın?"

Dikkatimi dudaklarına veriyorum. "Ne?"

"Sen mükemmel bir izci misin? Yoksa hayatının bir noktasında kanunları çiğnedin mi?"

"Şey..." Çatalımı bırakıp ortak içeceğimize uzanırım. "Şu anda evimde tanınmış bir suçluyu ağırlıyorum." Kutuyu kaldırıp, eğip bir yudum alırım. *Hayatta kalmak için her şeyi yaparım.* "Bu bir suç, değil mi?"

Kıkırdar, pizzasından bir ısırık alır ve dudaklarından yağlı yalar. "Hakkımda aktif bir arama emri yok. Kimse beni tutuklamak istemiyor, en azından bunu yapmak için yasal bir gerekçeleri yok. Ve ben hapis haneden kaçmadım. Yani, hayır..." Alaycı, sinir bozucu derecede seksi bir gülümseme atar. "Beni akşam yemeğine davet ederek kanunları çiğnemiyorsun. O zaman bu seni bir izci yapar. Hiç kanunları çiğnemeyi *düşündün mü?*"

"Hayır." Pepsi'yi masaya bırakıp çatalımı alıyorum. "Toplumun kurallara ihtiyacı olduğuna inanıyorum. Kurallar olmasa, her şey çok çabuk karışır."

"Peki..." Makarnasından bir parça tavuk seçip ağzına attı. "Sence ben senin toplumunda nereye aitim?"

Hapishaneye.

Tabii bunu söylemek sağlığım için kötü olabilir.

Bunun yerine, "Bence yasalara uygun bir şekilde geçimini sağlayacak eğitim, beceri ve iş ahlakına sahipsin" diye kaçamak bir cevap veriyorum. *Muhtemelen.* "Sadece borsa yatırımların bile yaşam standardını sürdürmek için yeterli parayı kazanmanı sağlar."

"Yaşam standardım." Yemeğine bakıp sırtıttı. "Yaşam standardımı bilmiyorsun, Tiia. Sen sadece halka gösterdiğim kısmını görüyorsun."

"Tamam, peki..." *Beni yakaladın.* "Sözüne güveneceğim."

Kapımın çalınmasıyla Micah dikleşir, elini cebine sokar ve yüzü taş gibi sertleşir.

Bu, bana sayısız kez gösterdiği bir ifade. *Ama bu gece değil.* Mutluydu. Memnundu.

Mutfağında onunla yemek yerken, potansiyel bir tehlikeyle karşılaştığında ne kadar gerginleştğini unutmuşum.

"Muhtemelen Bay Chan'dır." O tezgahdan uzaklaşıp dairemde dolaşırken sesim titriyor. Kapının hemen önünde durmuyor, biraz yana kayıyor. "Ona yemeğin parasını ödemem lazım."

"O zaman kapıyı aç." Sırtını duvara dayadı ve gözlerimin içine baktı. "Ama önce kim olduğunu sor."

"Sen çok şüpheli birisin, biliyor musun?" Tabureden kayıp kalkıp çekmecemden parayı alıyorum, sonra kapıya doğru ilerlerken, yanından geçerken parmakları kalçama dokunan adamın yanından geçiyorum.

Belki de kazaydı. Yakınlığımızın bir sonucu.

Ya da belki de yaptığı hiçbir şey tesadüf değildir. Bu durumda, bana bilerek dokundu. Çünkü istiyor.

Ve tabii ki, hain bedenim tüylerim diken diken oluyor.

Bu hissi görmezden gelerek kapı kolunu yumrukladım, ama Micah uyarıcı bir şekilde hırıldayınca durakladım.

Bu yüzden kapıyı açmadan önce, "Kim var orada?" diye soruyorum.

"Benim," diyor Bay Chan, ses tonu çok net.

Kapıyı açarak, benden bir ayak daha kısa olan adama gülümserim ve ona bir torba köfte karşılığında nakit para veririm. "Teşekkür ederim."

Ve biraz cesur hissettiğim için, kapıdan içeriye doğru eğilip sola bakıyorum. Koridoru tarıyorum, Bay Chan ve parke zemin dışında boş. Küf kokusunu alıyorum, ama henüz hiç görmedim. Sağa baktığımda gülümsüyorum, çünkü Micah'ın eli yine kalçama dokunuyor.

Sıkı. Otoriter. Ve onunla uğraşmayı bırakmazsam beni geri çekmeye hazır.

"Ortalık temiz." Tekrar sola bakıyorum ve Bay Chan'ın ayrıldığını görüyorum, muhtemelen bir sonraki teslimatı için telefonu titriyor. "Bizi incitecek kimse yok burada."

"Kötü şeylere karşı bağışık olduğunu sanıyorsun." Beni tekrar içeri çekiyor ve duvarları titretacak kadar yüksek sesle kapıyı çarpıyor. Sonra kilitleri çeviriyor ve ikinci akşam yemeğimi benden alıyor, sanki bu gece evimdeki en tehlikeli yemekmiş gibi tezgaha taşıyor.

Çin yemeği, küçük Asyalı bir adam tarafından para karşılığında teslim edildi.

Ya da İtalyan yemeği, beni tehdit edip yakalamayı alışkanlık haline getirmiş İrlandalı bir tetikçi tarafından teslim edildi.

"Aşırı özgüvenin, karanlık sokaklarda, sonunda boğazına bıçak dayayabilecek insanlarla karşılaşmana neden oluyor."

"Öncelikle, karanlık değildi. Manhattan o duruma ulaşamaz. Bu yüzden burada yaşıyorum. İkincisi," sırtarak, "hatalarımı gördüm."

Bu hafifliğimin ve korkusuzluğumun nereden geldiğini bilmiyorum. Ama adamla dalga geçiyorum, içimden eminim ki, eğer beni öldürmek isteseydi, muhtemelen çoktan nabzım durmuş olurdu.

"Saat altıdan sonra dairemin dışında asla bulunmayacağıma söz veriyorum." Tezgaha geri dönüp makarnamı karıştırıyorum. Tadı güzel, artık Çin yemeği istemiyorum. "Sen hep... olmak mı istedin?" Boğazımı temizliyorum. "Hisse senedi mi?"

Fazladan yemeği masaya koyar ve ön kapımın kapalı olduğundan emin olmak için göz ucuyla bakar.

"Yani," diye devam ediyorum, çünkü gergin bir konuşmacıyım, "eğer başka bir şey olma seçeneğın olsaydı..."

"Asla hisse senedi olmamayı düşünmedim." Dudakları, en beklenmedik anlarda ortaya çıkan ve beni büyüleyen yakışıklı bir şakacılığa bürünür. "Bir erkek o dünyaya doğduğunda ve rasyonel, bağımsız düşünme becerileri on yaşına kadar gelişmediğinde, o zamana kadar o zaten o kişidir. Onunla yaşar. Ailesi odur. Senin spam'i sevdiğın kadar ben *de hisse senetlerini sevebilirim*." Gözleri yaramazlıkla parıldıyor. "Spam'i seversin, değil mi?"

"Adım Tiia Ailani Hale olduğü için mi?" Tabureme yaslanıp dudaklarımı büzerek somurtuyorum. Ama sahte kızgınlığım hemen bozuluyor. "Evet, kahvaltıda kızarmış spam severim. Kes sesini."

Yarısı yenmiş pizzasını alır ve bir ısırık alır. "Antika dükkanında çalışmak *ister* misin? Her şeyi yapabilir, herhangi biri olabilseydin, Jakeline Colby için çalışır mıydın?"

"Jakeline için değil." Sodamızı alıp, soğuk sıvı mideye ulaşana kadar bir yudum alıyorum. "Ama antika işinde çalışırdım, kesinlikle. Ve muhtemelen çok zengin, çok aptal insanlar için eserler aramak için dünyayı dolaşırdım." Gözlerimi indirip kıkırdıyorum. "Ama bunu kendi şartlarımla yapardım. İmkânım olsaydı, Jakeline'in dükkanını satın alır ve unutulmuş hazinelerle dolu günlerimi mutlu bir şekilde geçirirdim.

günlerimi mutlu bir şekilde geçirirdim. Hatta bir saksı bitkisi satın alıp onu hayatta tutmaya çalışırdım."

"Sarmaşığın iyi gidiyor." Dirseklerine dayanarak yüzümü inceliyor. "Şu anda seramda duruyor ve altı aydır beslemeyi ihmal ettiğin besinleri emiyor."

"Tamamen iyileşmesi bekleniyor mu, doktor?"

Dudakları yukarı doğru kıvrılır. İğrenç, sinir bozucu, günahkar bir şekilde seksi ve çekici. "Sadece iyileşmekle kalmayacak, onu çoğaltıp daha fazlasını yapacağım. Ve madem sordun..." Bir ısırik alır ve yağlı parçanın etrafında sırtarak, "Eğer başka hiçbir şey olmasaydı ve yapacak başka bir şeyim olmasaydı, günlerimi seramda geçirirdim." Kapıya bakar, tek kaşı yukarı doğru kalkmıştır. "Ama bu sokaklarda korumam gereken bir itibarım var, kimseye söyleme."

Domuz gibi, gürültülü ve onun aç gözlerini bana geri çekecek kadar saçma bir şekilde burnumu çekerim.

"Diğer haydutların senin nazik tarafını öğrenmesine izin veremezsin. Bu seni mahveder."

"Hiçbir fikrin yok. Jakeline'in dükkanını satın almak ne kadara mal olur?"

"Önümüzdeki üç ömürde kazanacağımdan daha fazla. Stokunda bulunan bazı şeylerin gerçeğini ona söylersem daha da fazla." Tezgahın üzerine yaslanıp, sır veriyormuş gibi ona yaklaşıyorum. "O Moğol sandığı, değerinden daha düşük fiyata sahip tek eşya değildi. Antika işinde çalışmak istemesinin sebebi, dükkanını sıradan bir mobilya ve biblo dükkanından ayırmak olduğunu düşünüyorum. İkincisi kaba ve zevksizken, o ise açıkça sadece toplumun üst tabakasına hizmet ediyor."

"Ama sattığı eşyalar hakkında bilgisi yok mu?"

"O hiçbir şeyden haberi yok, umurunda da değil. Sadece güzel insanlara güzel şeyler satmak istiyor. Ancak *ben* neye sahip olduğunu biliyorum, bu yüzden bir müşteri gelip ona ilgi duyarsam, bir parçayı ucuza satarım ve yeni sahibi kapıdan çıkarken ona olağanüstü değerli bir şey aldığını söylerim. Eğer biri kapıdan içeri girip kaba ve aptalca davranırsa, muhtemelen aptalca bir hikaye uydurup o parçayı kötü bir şekilde tanıtacağım. Çoğu zaman, ellerinde hiçbir şey olmadan giderler ve ben de iyi şeyleri daha değerli biri için saklarım."

"Komik." Sodomızı alır ve dudaklarını soğuk metale dayar. "Bana her iki senaryoyu da yaşattın. Garip bir şekilde, aynı ürün için. Bu

beni sevdiğin anlamına mı geliyor, yoksa bana tahammül edemediğin anlamına mı?

"Sorun da bu..." Onun esiri olarak, Pepsi'yi yudumlarken, boğazının hareketini bir yılan oynatıcısının kobrayı oynatması gibi izliyorum. "Senin hakkında ne düşüneceğime karar veremiyorum. Çoğu zaman kaba davranıyorsun. Kariyerin... pek uygun değil. Ve birinin sana zarar vermek istediğini düşündüğünde, elini kolunu kullanıp kötü davranıyorsun. Ama..." Hafifçe iç çekiyorum. "Zekan beni etkiliyor ve bana yemek yedirme ihtiyacın da sevimli geliyor." Yavaş yavaş bitirdiğimiz yemeğe bakıyorum. "Senin için önemli olan insanları önemsiyor gibisin ve zamanını serada geçirmen beni gülümsetiyor."

"Öncelikle..." Pepsi'yi masaya koydu ve tezgahın üzerinden uzanarak parmaklarını bileğime doladı ve başparmağı damarlarımın üzerinde uzun çizgiler çizdiğinde ciğerlerimdeki oksijeni çaldı. "Zeka benim için önemlidir, çünkü bunun tam tersi, tam ve eksiksiz bir beyin çamuru, düşünmesi bile korkunç bir durumdur. Kardeşim, ikincisinden muzdarip gibi görünme konusunda olağanüstü yetenekli; onun dünyayla etkileşim biçimi bana neyi hedeflemem gerektiğini öğretti. İkincisi, bu hafta birkaç öğününüzü mahvettiğim için size yemek veriyorum ve bu konuda benim, sizin ve karmamın arasında bir sorun olmadığından emin olmak istiyorum. Çok az kişiyi önemsiyorum..." Gözlerini kaldırdı. "Sevdiğim insanları iki elimle sayabilirim. Yani, evet, bir tehdit geldiğinde, araya girip bununla ilgileneceğim. Bu tehdit 1,70 metre boyunda, 70 kilo ağırlığında, güzel kehribar rengi gözleri olan ve savaş sandığı hakkında saçma sapan hikayeler uydurmak için yeterince hızlı bir beyni olan biri olsa bile, korkuyor olsa bile."

Gözlerimin güzel olduğunu mu düşünüyor?

"Ve sera olayı," elimi kendine doğru çeker ve kolumu tezgahın üzerine koyar. Hareketlerinin yavaşlığı baş döndürücüdür. Ne kadar sakın. Dokunuşu ne kadar yumuşak. "Çok fazla şey biliyorsun. Artık benim en derin, en karanlık sırlarımı bildiğine göre, sen benim yanımda olmadan hayatını yaşamana izin veremem."

"Heh." Dikkatlice kolumu geri çekip, elimi bir parça tavuk almakla meşgul ediyorum, sırf tekrar dokunmasını engellemek için.

Neden ona dokunmasını istemiyorum?

Çünkü o mafya! Ama hoşuma gidiyor.

"Sizin hakkınızda fark ettiğim başka bir şey daha var, Bayan Hale." Geri çekilmemden rahatsız olmamış gibi, kendi elini geri çekip

yemeye devam ediyor. "Sadece gözlerine bakmam yeterli, kendinle konuşmalar yaptığından emin olmak için."

"Hayır, yapmıyorum." *Evet, yapıyorum.* "Buna düşünmek denir. Konuşmak değil."

"Yine de," dudakları kıvrıldı. "Kendi kendinle tartışıyorsun. Kafanın içinde iki kişilik her an hakimiyet için savaşıyor olması yorucu olmalı."

"Beni akıl sağlığım bozukmuşum gibi gösteriyorsun." Somurtarak makarnama bakıyorum. "Bir kadın bu tür bir konuşmadan hoşlanmaz."

"Alınma." Alt dudağını dişlerinin arasına çekiyor, benim gözümün ucunda, kasıtlı, baştan çıkarıcı bir hareket.

Soğuk ve sert gerçek şu ki, Micah Malone yakışıklı olduğunu *biliyor*. Belki kardeşi gibi New York'ta dolaşıp kadınlarla yatmıyor ve kadınlara kokarca kokusunu püskürtmüyor. Belki "*Benim adım Micah ve ben seksiğim*" demiyor ya da düşünmüyor. Ama o biliyor. Sağlıklı, orta derecede zeki bir kadının vücudunda yarattığı tepkiyi biliyor.

Kadınların
zihninde.
Libidoların
da.

"Sadece bir gözlem yapıyordum." Sanki şu anda tek kişilik bir konuşma yaptığımı biliyormuş gibi sırtıyor. "Gözlerine birkaç dakikadan fazla baktıktan sonra bu oldukça açık. Paylaşmak istediğin kelimeleri seslendirmeden önce her konuşmayı içinden bir kez daha gözden geçiriyorsun."

"Bana öyle geliyor ki, beni tuhaf bulduğunu gizlemek için uzun uzadıya, biraz mantıklı bir açıklama uydurmaya çalışıyorsun." Parmaklarımla krem rengi bir fettucine makarnasını tutup, dudaklarımla baştan sona emiyorum. "Pothos bitkimi geri istiyorum."

Anında, yüksek sesle ve beni irkiltip sırtımı dikleştirip gözlerimi kocaman açacak kadar şaşırtıcı bir şekilde güldü.

"Onu bana sattın. Artık benim. Kendi algıladığın bir hakaret yüzünden öfke nöbeti geçirmene rağmen, bana verdiğin bir şeyi geri almak için bir gerekçe yok."

"Ben sana vermedim. Sen çaldın."

"Ben hiçbir şey çalmadım! Bu anlaşmanın bir parçasıydı. Sana altmış dokuz *bin* dolar verdim. Sen bana bir Moğol sandığı ve ölmek üzere olan bir sarmaşık verdin."

"Sarmaşık sözleşmede belirtilmiş mi?" Dudaklarımı düzleştirip hafızasını taramasını izliyorum. Zihninin satışımızı gözden geçirme şeklini izliyorum ve

sonra gözlerini kısmasını izledim.

Sonunda, "Hayır, yok. Jakeline Colby'nin ölmek üzere olan sarmaşığını ne yasal ne de etik olarak sahiplenemezsin. Onu çaldın. Ve polisi arayıp eşyamızı geri almalarını istersem, evine geldiklerinde ne yapacaklarını düşünüyorsun?"

O, benim zar zor gizlediğim tehdidimden hiç etkilenmeden gülümsüyor. "Onları '*çalıntı*' bitki' iddiasıyla evime mi göndereceksin? Yirmi dolarlık bir pothos çaldığı şüphesiyle evime girmek için arama emri çıkaracaklar ve oradayken beni tutuklamak için başka bir şey bulacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Dudaklarımın kenarında beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Dudaklarım seğirerek canlanıyor ve ciddiyetimi bozuyor. "Evinde ne bulurlarsa bulsunlar, bu seninle onların arasında. Ben sadece sevgili bitkimin geri verilmesini istiyorum."

"Sevdiğin mi? Onu öldürüyordu! Benimle daha mutlu."

"Yine de, onu neredeyse bir yıldır hayatta tuttum. O kadar da acı çekmiş olamaz."

"Hiç acı çekmemeliydi! *Epipremnum aureum*, diğer adıyla pothos, *diğer adıyla*," diye ısrar ediyor, "Şeytan Sarmaşığı, çok istilacı bir bitkidir. O lanet olası bir yabancı ot, Tiia! Hawaii o şeyi kontrol altında tutmak için çaba sarf ederken, onu neredeyse öldürdüğü gerçeği utanç verici."

"Benim adamı bu işe karıştıрма," diye homurdandım. "O, senin onu tartışmamıza dahil etmeni gerektirecek hiçbir şey yapmadı."

"Buna ironi denir. Seni temin ederim, bu bitki senin hayatını Jakeline Colby'nin hayatını istediğin kadar istemiyor. Sarmaşığı rahat bırak, Tiia Hale. Yeni evinde mutlu."

Yenilgiye uğramış bir şekilde, bakışlarımı indirip bir parça tavuğa odaklanıyorum. "Satışın bir parçası değildi." Kirpiklerimin altından gizlice bakıyorum. "Çaldın."

"Ve sen onu hak etmedin. Sen beceriksizsin."

"*Beceri eksikliği* mi?" Omurgam dikleşir ve zorlukla kontrol altında tutmaya çalıştığım öfkem kanımda dolaşmaya başlar.

Ama sonra Micah'ın telefonu bip sesi çıkarır. Benim öfkemi hiç umursamadan, cihazı cebinden çıkarır ve sessizce ekranı okur.

Kremalı makarna ile karnım doldu ve bütün gece yetecek kadar Çin yemeği soğudu. Tatmin olmalıydım ve karbonhidrat komasına girmeliydim. Ama Micah'ın şüpheli bakışları kalbimi hızlandırdı.

Buna ek olarak, parmakları cihazı daha sıkı kavırıyor. Aceleyle bir cevap yazarken parmak eklemleri beyazlıyor.

Gözleri benimkilere gelip kısıldığında, kalbim duruyor.

Sanki tüm SWAT ekibi içeri dalacakmış gibi kapıya bakıyorum. Sonuçta, bir mafya tetikçisiyle oturuyorum. İyi tavırları ve hızlı zekası, bir adamın mesleğinin ardındaki gerçekleri ortadan kaldırmıyor. Sonra elindeki telefona bakıyorum, patlayacak mı yoksa onun sıkı tutuşuyla kırılacak mı diye merak ediyorum.

Sonunda dikkatimi toplayıp, sinirlerim öfkeli bir yaban arısının kanatları gibi karnımı dövdüğü sırada, onun yoğun zümrüt rengi bakışlarına odaklanıyorum. "Ne?"

"Roscoe ile çıkıyor musun?" Telefonunu dikkatlice yüzüstü tezgahın üzerine koydu ve sandalyesinden kalktı.

Hareketleri yavaş. Hesaplı ve güçlü. Korkutucu derecede.

"O senin sevgilin mi, Tiia?" Uzun tezgahın etrafında dolaşiyor, yanıma gelip başını eğdiğinde kalbim deli gibi atmaya başlıyor. "Sokakta göğsüne sokuluyorsun ve haftada birkaç gece onunla akşam yemeği yiyorsun." Solumda durur, vücudunun sıcaklığı kemiklerime işler. Ama ona dönüp bakmam. Duruşumu bozacak ya da öfkeli bakışlarına karşılık verecek cesaretim yok. "Roscoe'nun mu?"

"Kimseye ait değilim." Boğazımın dibine yerleşen korkuyu yutuyorum ve sadece başımı çeviriyorum. "Ben yetişkin bir kadını, evcil hayvan değil."

"Onunla aynı yatakta mı yatıyorsun? Hiç onunla aynı yatakta yattın mı?"

"Şey..."

Dudakları sıkı. Bu sıkı kontrolü altında olan adamın, benim neredeyse itirafıma verdiği tek tepki bu.

"Şu anda onunla aktif olarak yatak paylaşıyor musun? Biri ona seni sorsa, senin ona ait olduğunu söyler mi? Onun bunu söylemesini *ister* misin?"

"Hayır, ben..."

"Mükemmel." Topuklarını döndürür, zamanlama tesadüf olamayacak kadar mükemmeldir ve biri kapıyı çaldığında kapıma doğru yönelir. Ama bu sıradan bir kapı çalma değildir: ziyaretçimin kimliğini ele veren, *tap-tap-taptap* sesleri. "Ben hallederim o zaman."

"Bekle." Tabureden kalkıp dairenin diğer tarafına doğru yürümeye başladım, ama Micah hızlı ve korkusuzdu. Kapıyı genişçe açtı ve zavallı Roscoe'yu hazırlıksız yakaladı.

Gözleri büyür ve çenesi sıkılır. Ama Roscoe'nun bakışları Micah'ı geçip bana takılsa da, kendi kendime atadığım korumam sadece sırtıyor. "Gidebilirsin."

Micah benim adımlarımla birlikte adım atar ve ben aralıktan sıyrılıp olası bir çatışmayı önlemek için kaçmaya çalışırken çıkışımı engeller. "O seni istemiyor, kardeşim." Roscoe'nun elinde tuttuğu şarap şişesine bakar, sonra elini uzatıp çingiraklı yılanın saldırısından daha hızlı bir şekilde şişeyi kapar. "Ama bunu saklayacağız. Şimdi git buradan ve bir daha bu koridorlarda yürüme."

"İpo..."

"Sen *özellikle* ona 'Tiia' veya 'Bayan Hale' dışında başka bir isimle hitap edemezsin. *Ipo* samimiyet anlamına gelir. Ve sen," diye dişlerini sıkarak, "artık bu kadınla samimi olduğunu iddia edemezsin."

"Micah!"

Roscoe'ya sadece sırtarak bakar. "Görüşürüz." Sonra kapıyı çarparak duvarı sarsar ve bana boktan bir sırtışıla döner. "Artık seni rahatsız etmeyecek."

"O hiç rahatsız etmedi!" Geniş vücudunu geçmeye çalışıyorum. Ağır bedenini kenara itip kapı kolunu tutmaya çalışıyorum. Ama Micah çok hızlı. Çok güçlü. Çok otoriter. Beni kapıya çarpıyor, sırtım tahtaya çarpıyor ve bedenim, kaçmamı engelleyen tek neden.

"Gözlerin beni meraklandırıyor, Tiia." Peşimden içeri girer, göğsünü göğsüme bastırır ve kemerinin tokası kalçama batar. "Sözlerin keskin ve çoğu zaman kaba."

"Tabii," diye inlerim. *Bu ona yönelik öfkeli bir inilti mi? Yoksa daha kötüsü mü?* "Sözlerim kaba. Ama boğazıma dayadığın bıçak..."

"Benim hatamdı." Bir eliyle şarabı kavrar, diğer eliyle kalçamı kavrar. Başparmağı uzanıp açıkta kalan karnıma dokunur, parmakları sırtımdaki hassas cildi okşamak için sarılır. "Ailemi korurum. Bu benim işim ve bunu yaparken senin hakkında yanlış bir varsayımda bulundum." Dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzakta. Nefesi dilimde, gözleri ise cildimde yanan bir damga gibi. "Bizi alt etmek için gönderilen ilk kadın sen değilsin. Sonuncu da olmayacaksın."

Yutkunup, bakışlarımı dudaklarından ayırdım.

Bakmak istiyorum. İncelemek istiyorum. Kalbimin küçük, utanç dolu bir parçası *tatmak* istiyor. Ama gözlerimi kaldırıp onun gözlerine bakıyorum - ki bu da pek iyi sayılmaz, aslında. "Yakınında bulunan her kadını tehdit ediyor musun?"

"Sadece gerçekten güzel ve yetenekli olanları. Sen aptal değilsin, Tiia. Seni bir tehdit olarak gördüğüm gerçeği bir iltifattır."

Boğazımdan yumuşak, tek bir hava kabarcığı çıkıyor. "Çok çekici."

"İstemedim." Vücudunu benimkine yaslıyor, bacakları benim uyluklarımı sarıyor ve kalbi göğsüme ritmik bir şekilde çarpıyor. Nabızı benimki gibi hızla atmıyor. Kontrolden çıkıp onu aptal gibi göstermiyor.

Hayır, Micah Malone bunun için fazla disiplinli.

Ama serbest elini kaldırıp parmaklarıyla çenemi okşadı ve nefesimi ölümcül bir şekilde durdurdu.

"Seni yatağa atmak istediğimi söylersem ne olur?" Başını yana eğiyor, yavaşça gözlerini kırıştırırken uzun kirpikleri yanaklarına değiyor. "Erkeklerin genellikle kadınları tavladığını biliyorum. Onlara çıkma teklif ederler. Onlara çiçek alırlar." Benim içim neredeyse onun uyluğuna değene kadar yaklaşıyor ve nefesi ciğerlerimin dibine yerleşiyor. "Kadınların genellikle romantizm istediğini biliyorum."

"Öyle mi?" Sesimin çatlamasından nefret ediyorum. Boğazımın kurumuş ve ağrımış olmasından nefret ediyorum. "Bunu istediğimi hatırlamıyorum."

"Diğer kadınlar." Burnunun ucunu elmacık kemiğimde gezdirir. "Diğer kadınlar romantizm ister, Tiia. Ama senin istediğini bilmiyorum."

"Sence ben ne istiyorum?" Kalbimin hızla atmasına engel olamıyorum. Avuç içlerim terliyor ve bilinçli olarak hareket ettirmedığım halde, bir şekilde onun deri kemerine dokunuyorlar.

Kalçalarına.

Tanrım. Başımı geriye atıp inledim. *Ellerim bir mafya üyesinin kalçalarında. kalçalarında.*

"Sen iyice sikilmek istiyorsun. Vahşice." Burnunu boynumun dibine ve nefes alır. "Kullanılmak ve zevk almak istiyorsun. Ve bunu yaparken eğlenmek istiyorsun."

"Beni ucuz biri gibi gösteriyorsun." Gözlerimi kapatıyorum. "Sevişmek, romantizm değil. Sevilme değil, kullanılmak."

"Sen de sevilme istiyorsun. Vücudun. Zihnin."

Cildimi ısıyor, karnımın derinliklerinden şaşkın bir çığlık koparıyor.

"Sözlerin," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. "Zekan. Ama kalbin değil."

Gözlerimi zorla açıp, net görebilmek için gözlerimi kırpiyorum. Ancak, o dik durup gözlerime baktığında, tek gördüğüm yeşil renk. Yosunlu ormanlar.

Karanlık okyanus suyu. Ağaçların gölgesinde, bir ömür boyu saklı kalmış sırlar görüyorum.

"Kalbim *değil mi*?"

"Hayır." Göğsüme bakıyor, temiz hava aramak için nefes nefese kalırken, ben ciğerlerimi sadece onunla doldurabiliyorum. Ormanın kokusunu *da* taşıyan tıraş losyonu. Odunsu. Belki biraz kül kokulu.

Onun her isteğinin esiriyim. Onun hafif dokunuşunun tutsağım.

O bundan hiç etkilenmiyor. Nabızı normal hızda atıyor. Elleri sinirden terlemiyor... ya da daha kötüsü, arzudan.

"Henüz aşık olmak istemiyorsun, Tiia." Parmağını bluzumun önünden geçiriyor. Yavaşça kumaşı tenimden çekerek, titreyen göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Meme uçlarımı. Çarpan kalbimi. "Acıtana kadar sikilmek istiyorsun." Sonunda, nefesi biraz kısılıyor. Vücudu, önünde adeta sunulmuş olan tabağa tepki veriyor. "Zevk almak istiyorsun ve karşılığında benimle birlikte olmaktan zevk almak istiyorsun."

"Sen mi?" Sesimin titremesinden nefret ediyorum. Bu beni ele veriyor ve aptal gibi gösteriyor. "Benim birlikte olmak istediğim kişinin sen olduğundan bu kadar emin misin?"

Kendini beğenmiş, çok kendini beğenmiş, dudakları sinsî bir gülümsemeye kıvrılır. "Kesinlikle benimle olmak istiyorsun."

"Kibirli."

Yaklaşır ve dudaklarını benimkine hafifçe değdirir. Sadece küçük bir tat. Bir alay. "Kendine güvenen. Beni istemeseydin, çoktan kıcımlı tekmelemiş olurdun. Yapmadığın gerçeği, beni istediğini gösteriyor."

"İstemiyorum."

Öyleyse neden nefesim hızlanıyor? Neden kalbim çarpıyor? Neden, Tanrı aşkına, ellerim onun beline dolanıyor?

"Sen iyi bir adam değilsin, Micah. Yaptığın şeyler, tanıdığın insanlar..." Yutkunuyorum, boğazımda bir yumru, sinir, acı ve endişe dolaşüyor. Ama başımı sallıyorum. Hafifçe. Pek inandırıcı değil. "Sen benim zamanımı harcayacağım türden bir adam değilsin."

"Yine de," dişleriyle alt dudağımı yakalar ve beni inlememe yetecek kadar sertçe ısırır. "Buradasın. Bana sarılıyorsun." Gözlerime bakar ve odaklanmamı bekler.

O sabırlı bir adam. Onun vahşî kişiliğiyle daha önceki etkileşimlerime rağmen nazik.

"İnsanlar yalan

söyler, Tiia."

"Yalan mı

söylerler?"

"Mm." Dişlerinin yerine dilini kullanır. Nazik bir okşama. Sarhoş edici bir baştan çıkarma. "Beni istemediğini söylüyorsun, çünkü egonun söylemeni istediği bu. Senden beklenen bu. Yapılması gereken doğru şey bu. Ama gerçek, eylemlerinde yatıyor. Beni sıkıca tutan ellerinde."

Avuçlarımı açıp kalçalarını bıraktım.

"Kalbin benimkine çarpıyor."

Nefes almayı kesiyorum. Havayı kesip ciğerlerimi ihtiyaç duydukları şeyden mahrum bırakıyorum.

Yine de kalbim pes etmiyor ve hızlanıyor.

"Amin yanıyor." Elini kaldırıyor, parmak uçlarını boynumun üzerinde kaydırıyor ve boğazımın ön tarafına dokunuyor.

Bu bir tehdit, ama yine de değil.

Hâlâ sol elinde Roscoe'nun şişesini sıkıyor, ama sertleşmiş penisi karnımı ezip beni nefes nefese bırakınca şişe unutuluyor. "Benim için ıslandın, Tiia Hale. Ve toplumun beni reddetmeni istediğini sanıyorsun."

"Toplum mu?"

"Mm." Elini daha yukarı, daha yukarı doğru kaydırıyor, ben de yanağımı okşayacağını, çenemi sıkacağını, dudaklarımı okşayacağını ya da başka bir şey yapacağını beklerken, o bunun yerine başparmağını dudaklarımın üzerinden kaydırıp dilimin üzerine koyuyor ve ben boğuk bir çığlık atıyorum.

Anında, utanç içinde, ağzımı parmağının etrafında kapatıyorum ve sağduyuma aykırı olarak emmeye başlıyorum.

"Evet," diye inledi. "Yapman gerektiğini düşündüğün şey var, bir de vücudunun istediği şey var."

Kes şunu, Tiia! Onu it ve uzaklaş.

"İkisi aynı şey değil." Başparmağını dilimin düz kısmında gezdirir, ben çekilmediğimde sırtarak. Ya da onu ısırmadığımda. Ya da çığlık atarak kaçmadığımda.

Sadece onun için salya akıtıyorum.

"Vücudun benim için yaratılmış." Hafifçe eğilir ve şarabı bırakır, şişe yere düşer. Ve tüm vücudum gerilir, kırılmasını bekler, ama şişe sadece zıplar ve yana düşer.

Kırık cam yok.

Dağınıklık yok.

"Basınç noktaları." Dilim ve dudaklarım serbest olsa bile soracağımı sanmadığım bir soruyu yanıtlıyor. "Şişenin tabanı sağlamdır, Tiia. Cam orada daha kalındır, bu yüzden biraz daha dayanabilir ve

kırılmaz." Artık iki elini de kullanabildiği için beni kapıya doğru bastırır, ciğerlerimdeki az miktardaki oksijeni zorla dışarı çıkarır ve tükürüğüm başparmağının etrafında birikip dudaklarımdan taşıdığı sırıtarak gülümser.

Ateşli bir kızarıklık içimden dışıma *doğru* yanıyor. *Ağzım sulanıyor!*
Gerçekten, gerçekten salya akıtıyorum.

Ama Micah sadece dalıp, yaptığım pisliği yalıyor. Dili geniş ve sert, sarhoş edici ve hakim.

"Senin de baskı noktaların var." Dudaklarımdan köşesini ısıyor, acıtacak kadar sert ısıyor, ama o acı ecstasy'ye dönüşüyor. Zevk. Arzu. "Cevabın hayır olmasını bekliyorsun: bize hayır. Bana hayır. Sevişmeye hayır."

Başparmağını dilimin üzerinde gezdiriyor, ağzımı kontrol ediyor ve bu konuda tamamen üstünlük kuruyor. "Bu senin beynin. Ve genellikle beynimize güvenilir. Ama benimle birlikteyken," parmağını dudaklarımdan arasından çekiyor, henüz işim bitmediğini fark ettiğimde ruhumun bir parçasını da beraberinde götürüyor.

Ama sonra ellerini indirip uyluklarımı kavrar. Sonra beni ayağımdan kaldırıp sırtımı kapıya çarpar.

Bacaklarım onun geniş kalçalarını sardığında ve kaya gibi sert penisi benim içime bastırduğunda birlikte inledik.

"Siktir," diye nefes veriyorum.

"Evet." Eğilip alt dudağımı ısıtır. "Şu anda bedeninin ve zihninin aynı fikirde değil, değil mi Bayan Hale? Bu seni rahatsız ediyor, çünkü bunu istememen gerekiyor, ama şu anda amın zonkluyor ise ikimiz de lanetlenmişiz demektir. Beni zaten hissedebiliyorsun. Beni henüz tatmadın, ama ne olacağını biliyorsun ve bu yüzden o tamamlanmayı arıyorsun. Seni doldurmamı ve amını mahvetmemi istiyorsun."

Micah Malone'u kuru sikiyorum!

Micah Malone'a tamamen ve korkunç bir şekilde şehvet duyuyorum!

"Ama bu gece," diye geri çekilip gözlerime bakarak, "bu en iyi hissedeceğimiz an olacak. Yasak ve yaramaz olduğu zaman, ve *biliyorsun*, omzunun üzerinden bakarsan, toplumun koyduğu kurallar yüzünden başın belaya girebilir."

Beni kolayca taşıyor, kapıdan uzaklaşıyor ve ben panikleyip kollarımı boynuna doladığımda gülümsüyor.

Elleri güçlü. Belki zarar görmüş... yaralı... muhtemelen acıyor. Ama güçlüler ve dairemi geçip beni

mutfağa götürdüğünde, ellerini şortunun içine sokar, böylece avuç içleri çıplak tenime dokunur.

"Yemeğini bitirdin mi?" Tezgahın yanında durur ve bekler. Benim kendime gelmemi. Beynimdeki sisle savaşmamı ve bu ana odaklanmamı. Yaptıklarımıza.

"Tiia?" Beni tezgahın kenarına oturtuyor ve yeni boşalan eliyle çenemi tutup, dikkatimi lavabodan, kirli mutfak eşyalarından ve yarısı dolu yemek kaplarından uzaklaştırıyor. "Bitirdin mi?"

Evet.

Bu kelimeyi yüksek sesle söylediğimden emin değilim; sesin gerçekten dudaklarımdan çıktığından emin olamıyorum. Ama mesajım yine de ulaşıyor, çünkü beni bırakıyor ve aceleyle ortalığı topluyor. Pizza kutusunu kapatıp karşı tezgaha atıyor, sonra makarnanın üzerine plastik kapağı kapatıp kenara itiyor.

Bu ayrıntıları fark etmem bana garip geliyor. Daha da garip olanı, *onun* fark etmesi.

Yiyecekleri yere atmaz, lavabomu soğuyan makarna ile kirletmez. Dağınıklık yapmaz, evime saygısızlık etmez. Dikkatlidir ve bu, nedense, aklımın bir köşesinde takılıp kalır, son zamanlarda onun kirli konuşmalarının hakimiyet mücadelesi verdiği anılarım olmasına rağmen.

Yine de, bilincim oturduğum yerden sadece iki adım uzaklıktaki bıçak blokuna odaklanıyor.

Nabzım hızlanıyor ve ciğerlerim nefes almak için çabalıyor. Tüm vücudum, bu adamı istemekle, bana zarar verdiği için ona zarar vermek istemek arasında bir savaş veriyor.

Ama o seçim hakkını elimden alıyor, akşam yemeğimizi bir kenara bırakıp bana dönerek, beni tezgahın üzerine oturtuyor.

"Seni öldürmek istediğimde bile senin benim olacağını bilmekten nefret ediyorum." Elini uzatıp kemerinin tokasını açıyor.

Elinin acıdığını biliyorum. Dikişli deri hala çok taze. Yüzündeki çizgiler çok gergin. Ama çeliği açar ve pantolonunun düğmesini çözer.

Sonra dikkatini tekrar bana verir ve dudaklarında sinsî bir gülümseme belirir. "Seni yine de öldürmek zorunda kalabilirim, Tiia. Ama siktir," diye bağırır, aramızdaki bir metreyi aşarak bana doğru yürür ve kalçalarımı avuçlar. "O ana kadar çok eğleneceğiz."

"Ölümünden bahsediyorsun." Ama başımı geriye atıp inliyorum, çünkü dudaklarını taş gibi sertleşmiş meme uçlarıma getirip ısıyor. Tadına bakıyor.

üstümdeki kumaştan bile vücudumu baştan çıkarıyor. Ruhumu büyüliyor. "Bunu şaka gibi söylüyorsun."

"Şaka değil." Üstümü yırtıp çıplak tenimi ortaya çıkarır. Kontrolüm dışında, kalçalarım öne doğru kayar, vücudum ikimizin de sadece onun sağlayabileceğini bildiğimiz o dolgun hissi arar. "Sen bir tehdingsin, Tiia. Bu kesin. Ama onlar için mi bir tehdingsin, yoksa sadece benim için mi?"

"Ben..." Ecstasy, 4 Temmuz'daki havai fişekler gibi kanımda patlar. "Ben bir tehdit değilim."

"Ama öylesin." Avucuyla göğsümü kavrar, sanki tartıyormuş gibi. Test ediyor. Sonra meme ucumu acı verecek kadar ısıtır.

Bir an için, şehvetim yerini korkuya bırakır. Hayatta kalma içgüdüsüne. O bir katil, benim ışığımı anında söndürebilecek biri.

"Sen benim akıl sağlığım için bir tehdingsin. Kişisel refahım için."

Göğsümü emiyor ve zevk geri geliyor, korkuyu bir kenara itiyor ve sertleşmiş organını içime bastırırken beni nefes nefese bırakıyor.

"Sen benim sonum olabilirsin," diye itiraf ediyor. "İlk kez bir kadını eşit rakibim olarak görüyorum."

"Bunun bir iltifat olmadığına eminim."

Kıkırdayarak göğüslerimi değiştiriyor, yumuşak kahkahası tüylerimi diken diken ediyor. "Zamanı geldiğinde göreceğiz." Bacaklarımı genişçe açıyor, avuçlarını uyluklarımın üzerinde gezdiriyor ve en hassas noktayı okşuyor. "Eğer bu işin sonunda hayatta kalırsak, o zaman ikimiz de birbirimiz hakkında yanılmışız demektir."

"Peki ya hayatta kalamazsak?" Çılgınca nefes almaya çalışıyorum. Aklımı kaçırmamak için. Ruhumun derinliklerinde bir yerlerde saklı olduğunu bildiğim biraz sağduyu için. "Ya yanılmışsak?"

"O zaman cehennemde de sevişiriz." İki kalın parmağını şortumun aralığından içeri sokar ve ben çığlık atana kadar amımı doldurur, boğazımdan istem dışı bir çığlık çıkar ve boğazım yanar. Ama onun elini sürerim, dokunuşundan titrerim ve damarlarımda ateş yanar çünkü bunun yanlış olduğunu biliyorum.

Çok, çok yanlış.

Yine de durmuyorum; sadece gözlerimi kapatıyorum.

Onu görmezsem, bir suçluyla sevişmiyorum demektir.

Gözlerine bakmazsam, o zaman bu şehirde tanıştığım herhangi bir adam olabilir. Suçtan kazanç sağlamayan dört milyar insandan biri.

"Hayır." Elini vücudumdan çekiyor ve gözlerimi açıp onu aradığımda sırtıyor.

Elini kaldırıp parmaklarını dudaklarımın arasına koyar ve çenemi yukarı doğru iter, ta ki parmaklarını ağzımla kapayıp dilimde kendi zevkimi tadana kadar.

"Sen benimle buradasın, Tiia Hale." Dilimle oynar, şişmiş tat alma tomurcuklarını parmaklarıyla okşar, ben inleyene kadar. "Sadece kendini daha iyi hissetmek için kaçıp benim başka biri olduğumu iddia edemezsin."

"Micah..."

"Aynen öyle. Micah. Şu anda birlikte olduğun kişi o." Elleriyle vücudumu aşağı doğru kaydırıp kalçalarımı kavradı, hareketleri çok hızlıydı, niyeti tahmin edilemezdi. Sonra beni kaldırıp ayaklarımın yere basmasını sağladı.

Sallanıyorum, beynim çaresizce yetişmeye çalışıyor, ama kanım ve zekam kasıklarımın civarında bir yerde dönüyor.

"Aşağı." Elini omzuma koyup itti, bu yüzden seçim yapmak zorundaydım: ya ona karşı koyacaktım... ya da boyun eğecektim.

Ve ikimizi de cehenneme mahkum ediyorum, çünkü dizlerimi büküp yere çöküyorum.

"Gözlerini açık tut, Tiia Hale. Sikimi emdiğinde beni görmeni istiyorum."

"Bu konuda bu kadar kibirli olmana gerek yok."

Ama bizi reddedebilir miyim?

Hayır.

Ona gitmesini mi söyleyeyim?

Hayır.

Pantolonundan çözülmüş kemeri çekip, çelik toka yere çarparak ses çıkarana kadar deriyi aşağı indiriyorum. Sonra uzanıp fermuarı aşağı çekiyorum ve vücudum konusunda haklı olduğunu kabul ediyorum.

Onu ararken sıkışan amım hakkında. Tüm varlığımın tatmin olmayı beklediği hakkında.

"İtaatkar olmaktan hoşlanmıyorsun, değil mi?" Elini saçlarıma geçirip, kafa derim acıyana kadar çekiyor. Ben onun pantolonunu indirirken bile beni geri çekiyor ve gözlerimiz buluştuğunda sırtıyor. "Süründe oldukça alfa birisin, değil mi? Her zaman kontrolü elinde tutmak istiyorsun. Başka birine arka planda kalmayı hiç beceremiyorsun."

"Sırf var olduğum için boğazıma bıçak dayayan ve egonu tatmin etmek için beni itip sikini yalatmaya zorlayan adam söylüyor bunu."

"Benim egom mu?" Mutfağında dolaşan vahşi enerjiye rağmen, başparmağının ucuyla yanağımı nazıkçe ve tatlıca okşadı. "Yoksa beni yalvaran, sıkı amin mi?"

"İlki." Yine de, siyah ipek boxer şortunu aşağı çekip, şişmiş ve ucu morarmış sikini ortaya çıkarıyorum. Uçtan nem damlıyor ve damarlar tabana ve ötesine kadar uzanıyor. "Bu kesinlikle seninle ilgili."

Yalan. Yalan. Yalan!

"Bu konuda pek de iyi değilsin, biliyor musun?"

Zaten kırılmış bir şekilde yukarı bakıyorum. "Neyde? Henüz ağzıma bile almadım ki."

O kıkırdar, elini uzatıp penisini avuçlar ve ikimiz de biraz daha ağır nefes alana kadar sıkar. "Beni nasıl emmen gerektiğini çok iyi biliyorsun, *Grá*. Demek istediğim, yalan söylemede pek iyi değilsin. Ki, sanırım," başparmağını dudaklarımın arasından geçirir ve emdiğimde inler. "Bu ikimiz için de iyiye işaret. Eğer bu konuda iyi olsaydın, belki de ben çoktan ölmüş olurdu."

"Bu hala gerçekleşebilir." Başparmağını ısıyorum ve o tısladığında gülümsüyorum. Yine de, penisi zonkluyor. Büyüyor, titriyor ve doğrudan bana doğru yöneliyor. "Wilkes için çalışmıyorum, ama kendi tatminim için seni öldürebilirim."

"Uh huh." Başparmağını ağzımdan çekip yerine elini saçlarıma geçiriyor, testosteron damarlarında dolaşırken vücudu genişliyor, ağırlaşıyor.

Başım dolaba yaslanana kadar beni geri iter, sonra yavaşça öne doğru yaklaşır, aramızdaki boşluğu doldurur ve burada tempoyu *benim* belirlemeyeceğimi ilan eder. *O* belirleyecektir. "Ağzını aç. Ama konuşmayı kes."

"Sen bir pisliksin." Avucumu onun penisine doladım. Tıpkı onun diğer kısımları gibi kalındı. Kalın ve acı vereceğine dair bir vaat. Ama iyi anlamda acı. Zevkle dans eden ve kadını daha fazlasını istemeye zorlayan türden. "Neden konuşmayı kesmiyorsun? Konuşmayı kesersen daha iyi anlarız."

Kıkırdıyor, tamamen rahat ve, cesaretle söyleyebilirim ki, uzun zamandır ilk kez *rahatlamış* gibi görünüyor.

"Ağzını aç, *Grá*." Ve bunu yaptığımdan emin olmak için çenemi tutar ve dudaklarımı ayırır. Sonra yavaşça içeri girer.

Penisi dudaklarıma dokunur. Sonra dilime. Kafam zaten dolaba bastırılmış olduğu için kaçacak yerim kalmaz, boğazımın arkasında hissedene ve gözlerime yaşlar dolana kadar devam eder.

"Sonuna kadar, güzelim." Omuzları ve göğsü gerginleşir. Kontrolünü korumak için çenesini sıkar.

Ağzıma sertçe girip beni boğmak, incitmek istiyor. Beni domine etmek ve cezalandırmak istiyor, sırf benim niyetimin ne olduğunu sandığı şeyin intikamını almak için.

Yanıliyordu. Ama bu, benim suçluluğumla ilgili hislerini silmiyor. İçindeki öfkeyi ortadan kaldırmıyor.

"Siktir..." Saçımı bırakır ve avuçlarını tezgahın kenarına bastırır, üzerimde durur ve kendini hazırlarken beni dolaba sıkıştırır.

Gidecek hiçbir yerim yok. Kalacak hiçbir yerim yok. Ama yine de dudaklarımı onun penisinin etrafında sıkılaştırıyorum. Emerek, sırf onunla birlikte olmak için tek şansım bu olabilir diye.

Bu bizim tek ve son gecemiz olabilir.

Bu yüzden pasif kalmak yerine, gücümü geri alıp onun penisini yumruklayarak, onu yutarken boğazının derinliklerinden çıkan inilti sesinin tadını çıkarıyorum.

"Tiia!" Geri çekilip ileri itiyor, yüzümü sikiyor ve zevkini çıkarıyor. "Tanrım."

Körü körüne, bir elimle tezgahın kenarını yoklarım. Parmak uçlarımla etrafı yoklayarak, sahte mermer tezgahın altındaki ucuz dolapların pürüzlü kontrplakını ve ahşabın yapıştırıcıya, yapıştırıcının da eğri vidalara dönüştüğü kaba geçişi hissederim. Sonunda, her zaman sakladığım bıçağın soğuk çelik sapını bulurum.

Belki de böyle anlar için.

Korunmak için.

Sapını, onun penisini kavradığım gibi sıkıca kavrayarak, silahımı getirip soğuk çeliği onun penisinin dibine dayadım.

Anında donup kalır.

Göğsü hareketsiz kalır ve gözleri benimkilere dikilir.

Onun gevşeyip korkmasını bekliyorsam, yanıldığım hemen anlaşılır. Gözleri elimle gözlerim arasında gidip gelse de, ağzımda sert kalır.

Merak. Öfke. Entrika. Eğlence. Ama korku yok.

Dudaklarım onun penisini bırakana kadar, dilimi tekrar kullanabilene kadar onu geri itiyorum. Konuşabilene kadar.

Şu anda beni kolayca öldürebileceğini biliyorum.

Öldürebilir. Hatta haklı da olabilir.

Ama düşüncelerimi söylemek ve dinlenilmek için buna değer.

"Bir daha asla bıçağı bana doğrultmayacaksın." Elim titriyor. Çok az. Titreme neredeyse görünmez. Ama ben hissediyorum. Keskin çelik onun penisine dayanıp deriyi kesmek üzereyken, tek bir kesikle ne kadar büyük bir zarar verebileceğinin acımasızca farkındayım.

"Geçen gece bana zarar verdin," diyorum boğuk bir sesle. "Beni korkuttun. Eve gelip yalnız kaldığımda, kendini kilitleyip yaptıkların yüzünden ağladım."

Öfke damarlarımdan akarken, başımı kısa, keskin hareketlerle sallıyorum.

"Bunu bir daha yapmayacaksın. Beni bir daha incitip, bunu anlatacak kadar yaşayamayacaksın." "Beni tehdit mi ediyorsun?" Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, araştırıyor.

Belki de mantıklıdır. Niyet için. "Beni tehdit ederek masumiyetini mi savunuyorsun?" "Masumiyetimi savunmama gerek yok." Sırtımı dolaba sıkıca dayayıp

ve bacaklarımı düzeltirken dengemi sağlamak için onu kullanıyorum.

Uyluklarım isyan ediyor ve dizlerim titriyor. Elim titremeye devam ediyor. Ama omurgamı düzelterip boğazıma yerleşen ağır sinir topunu yutuyorum. "Sana asla zarar vermedim. Seni tanıımıyordum bile. Yine de, işlemediğim bir suçtan suçlu olduğuma karar verdin. Şimdi ikimizi de doğru yola sokuyorum." Bıçağın kenarını, çok dikkatli bir şekilde, nabız atan şaftının üzerinde kaydırıyorum ve yüzeye kan çıkarıyorum.

Mevcut durumu göz önüne alındığında, o daha hassas.

"Bana bir daha zarar vermeyeceksin. Söz ver."

"Söz mü?" Güldü. Gözleri dans ederken, hızlı ve alaycı bir ses çıktı. "Sözlerimi söylediğimde bir anlamı olacağını mı sanıyorsun? O bıçağı bıraktığın anda, Tiia Hale, seni öldürme hakkım olur."

"Sözünü söyle," diyorum dişimi sıkarak. "Ve içten söyle." Ellerime, keskin bıçağımın oluşturduğu ince kırmızı çizgiye bakıyorum. "Senin sert sözlerini ve kötü muameleni hiç hak etmedim. Sana veya ailene zarar verecek hiçbir şey yapmadım." Yavaşça, dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Şimdi, o lanet sözleri söylemeni ve içten söylemeni istiyorum."

"Seni bir daha incitmeyeceğim." Beni boğazımdan yakaladı, başparmağı ve parmakları boğazıma batarken gözyaşları akmaya başladı ve gözlerim kaşınmaya başladı. Ama

beni kendine doğru çekiyor, daha da yaklaştırıyor ve şeytan kadar kibirli bir şekilde sırtıyor. "Söz veriyorum."

Bıçağı fırlatıyorum, bıçak yere düşerek gürültü çıkarıyor. Sonra çığlık atıyorum, çünkü beni öne doğru çekiyor ve dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırıyor.

Dudakları morartıyor, dişleri ısırıyor. "Sana zarar vermeyeceğim" ifadesini çok geniş bir anlamla kullanıyor, çünkü elleri cildimi acıtıyor, parmakları nefes almamı engelliyor, dişleri etimi ısırıyor: hepsi acıtıyor. Ama sonra şaşırtıcı bir hızla dizlerinin üzerine çöküyor, şortumu aşağı çekiyor ve birdenbire, benim tapınağında dua eden bir adam oluyor.

Kumaş bacaklarımı sıyrıyor, bu yüzden tüylerim diken diken oluyor. Sonra bacaklarımı ayırıyor, elleri uyluklarımda, parmakları derime batıyor, sanki beni damgalamak istercesine derime iz bırakıyor.

"Micah..." O benim amımı incelerken, nefesim hızlanır, hırıldayarak ve çaresizce.

Bana bakıyor. Zevk alıyor. Bakıyor...

Ve onun incelemesi altında daha fazla ayakta duramayacağımı düşündüğümde, bacaklarımı kapatıp kaçmak istediğimde, o ileri atılır ve dilini uyluklarımdan arasına gömer.

Dizlerim anında çöküyor, ellerim ve sırtım tezgaha çarpıyor ve beni tutmak için çaballıyor. "Siktir!"

Ama Micah diliyle sihirli şeyler yapıyor. Beni kolayca orgazma yaklaştırıyor, beni tuttuğu yerde morartıyor. Ben onun başparmağını emdiğim kadar hevesle klitorisimi emiyor. Ve bacaklarım artık dayanamayacak hale geldiğinde, ısırıyor ve ben yüksek sesle inlediğimde kıkırdıyor.

"Beklediğimden daha tatlısın." İki parmağını içime sokar ve sakladığım havayı çalar. "O kadar lanet bir tavrın var ki, senin tatlı olarak tanımlanabileceğinden emin değildim." Ayağa kalkar ve nemli dudaklarını benimkilere çarparak, kendi arzusunun tadını almamı sağlar. Zaten bildiği şeyi benimle paylaşır.

"Senin içinde kötü, acımasız bir taraf var, Tiia Hale. Sen bir kara dul örümçeksin. Ve sağduyum bana buradan defolup gitmemi, sen hayatımı sonlandırmadan önce buradan ayrılmamı söylüyor." Parmaklarını amımdan çıkarır, ben çığlık attığımda memnun olur, ama sonra beni döndürür ve tezgaha çarpar, göğsüm yüzeye düz bir şekilde oturana ve ellerim kaburgalarımın yanında durana kadar beni tezgahın üzerine bastırır.

"Genelde içgüdülerimi takip etmekte oldukça iyiyimdir. Bir şey güvenli gelmiyorsa, kendimi ve sevdiklerimi oradan uzaklaştırırım." Popomu tokatladı, yüksek sesli

apartman boyunca yankılanır ve hemen ardından benim şaşkınlık çılgılığım gelir.

"Hayatım boyunca, içgüdülerimi görmezden gelmek için hiç bu kadar çaba sarf etmemiştim." Penisini kıcıma dayadı. Sert penisi, yumuşak tenime acı veriyordu. Acımasız kalçaları, arkama batıyordu. Ama sonra prezervatif ambalajının sesini duydum. Folyonun hışırtısı. Atılmış çöpün, bıçağımın ve kırılmamış şarap şişesinin yanına, yere düşerken çıkardığı ses. "Hiç bu kadar isteyerek ölümle dans etmemiştim ve bunu güzel bulmamıştım."

"Tanrım." Nefes almaya odaklanıyorum. Ciğerlerimin genişlemesine, göğsümü tezgahın kaldırmaya. Vücudum, sadece onun verebileceği zevki istiyor. Ruhum, prezervatifi yerine yerleştirirken çıkardığı sese tepki veriyor. *Muhtemelen acıtıyordur, çünkü onu kestim.* "Micah."

Tokat!

Bana tekrar vuruyor, bana asla zarar vermeyeceğine dair yeminini bozuyor. Ama bu farklı. Bu acı hoş karşılanıyor. Hatta arzu ediliyor.

"Sen benim için bir sorunsun, Tiia. Bunu inkar ediyorsun, biliyorum, ve masum bir görüntü sergiliyorsun." Penisinin başını vajinama yerleştirir ve bekler. Alaycı ve acımasız. "Bana veya aileme zarar vermeyeceğine yemin ediyorsun. Ama içgüdülerim beni bu noktaya sağ salım getirdi. Savaşın hüküm sürdüğü bir dünyada, sezgilerim beni hayatta tuttu, bu yüzden saygı görmeyi hak ediyor." Sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşuyor. Çok şefkatli. Çok tatlı. "Dinlenilmeyi hak ediyor."

"Micah..."

"Ama bunu inkar edemem." Başparmağını kıcıma sokar ve ben tezgahın üzerine doğru atladığımda inler.

Kenar kalçalarımı incitiyor. Keskin açılar, ciğerlerimin derinliklerinden bir inilti çıkarıyor. Ama boşalmam yaklaşıyor. Çaresizliğim, dudaklarıma bir çılgılık getiriyor.

"Seni yaşamaktan daha çok istiyorum." İleri doğru eğilir, penisinin ucu içeri girer ve şimdiden canımı yakacak kadar beni gerer. "Bu benim için tehlikeli bir durum değilse ne olsun."

İçime girerken inliyorum, penisi çok büyük olduğu için acıtıyor. "Siktir..."

"Rahatla." İleri hareketini durduruyor ve biraz geri çekiliyor, kaplıyor...

Benim zevkimle geçişinizi kolaylaştırmak için. "Çok gerginsin, *Grá*. Sakinleşmen lazım."

"Acıyor." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve o tekrar ileri doğru hareket ettiğinde inliyorum. "Siktir."

"Harika hissedeceksin." Nefesi titriyor. Bütün vücudu sırtımda titriyor. "Buraya seni sikmeye geldim, *Grá*. Seni bir fahişe yapıp öyle davranmak için. Ama yine beni kendimi değiştirmeye zorluyorsun, sırf seni memnun etmek için." Kalçalarını hafifçe sallıyor, o ivmeyi yaratmak için minimal bir hareket. "Amını mahvetmek ve benim için ağlatmak istedim. Ama şimdi sana bakireymişsin gibi davranıyorum ve seni kanatmamayı umuyorum." Sırtımın üzerine eğiliyor, göğsü tenime değiyor, böylece her şeyi saran sıcaklığı kemiklerime işliyor.

Sonra omuz kemiğime bir öpücük kondurur ve kalbimde daha sonra pişman olacağımı bildiğim bir şeyi açığa çıkarır.

Bir gangstere karşı hisler beslemem gerekiyor!

Bu benim planımın bir parçası değildi. Bu yılki bingo kartımda kesinlikle yoktu.

Ama o... en kusurlu şekilde mükemmel. Kusurlu, kötü ve tehlikeli, ve Tanrı biliyor ki, arkadaşlarım olsaydı onlara uzaklara kaçmalarını söyledim. Ama o etrafımdayken kalbimin atışı değişiyor. Gözlerine baktığımda ruhum farklı *hissediyor*.

"Böyle daha iyi." Omurgamın çukuruna ikinci bir öpücük konduruyor, kalçalarını biraz daha hızlı hareket ettiriyor. Hareketleri biraz daha uzun. "Rahatlıyorsun."

Yanağımı tezgaha dayadım ve adımlarını uzattığında inledim. İçime girip en dibine kadar gömüldü, beni en lezzetli ve acı verici şekilde doldurdu.

"Micah... Kahretsin."

"Çok iyi hissettiriyorsun." Başparmağını, penisiyle aynı ritimde nazikçe içeri kaydırıyor ve serbest elini sırtımdan saçlarıma doğru gezdiriyor. Saçlarımı yumrukluyor ve sırtımı kavisletmek için yeterince sertçe çekiyor. Ama bana zarar vermiyor. "Siktir, *Grá*. Daha önce hiç cenneti sikmemiştim."

O geri çekildiğinde ben de geri itiyorum, onun uzunluğunu kovalıyorum ve o tekrar ileri doğru sertçe girdiğinde inliyorum. Onun belirlediği hızı değiştiriyorum, hızlanmasına izin veriyorum. Beni daha sert almasına izin veriyorum.

"Şimdi anladın, ha? Uyum sağladın ve daha fazlasını istiyorsun."

"Seni istiyorum." Nefesim ciğerlerimden titreyerek çıkıyor, zevk dalgaları karnımdan aşağıya doğru yayılıyor ve içimi elektriklendiriyor. "Çok iyi geliyor."

"Siktir." Omurgam kavislenene kadar saçımı çeker. Amım sıkılaşıya kadar. Nefes almamı imkansız hale getirir ve hayatta kalabileceğimden emin olamadığımda, tekrar içeri girer ve beni patlayacak kadar doldurur.

"Micah!"

Geri çekilir ve o dolgunluğu benden çalar. Beni daha fazlasını istemekten çaresiz bırakır, nefes nefese, ciğerlerim oksijen için çılgık atar.

Sonra beni ters çevirir. Bunu o kadar hızlı ve kolay yapar ki, düşünmeye vaktim olmaz. Beni yere çarpar, tezgahın kenarı sırtıma batar. Ama sonra bacaklarımı kucaklar ve dudaklarını aralarına gömer.

Dilini amımın derinliklerine sokar ve beni tamamlayarak alay eder. Bacaklarımı omuzlarına koyarak, benim her şeyimi ortaya çıkarır: ona, dünyaya, eğer dünya bakmaya meyilli ise.

"Prezervatif tadını değiştiriyor." Klitorisimi ısıyor ve ben inlediğimde inliyor. "Tatlılığını çalıyor."

"Micah..."

"Yakında bunu prezervatif olmadan yapacağız." Klitorisimi dudaklarının arasına alıp emiyor, aklımı başımdan alıyor ve ruhumu parçalıyor. "Yakında, güven oluştuğunda, seni bariyer olmadan alacağım. Sonra seni sonsuza kadar saklayacağım."

Boşalmam tamamlanmaya doğru hızla ilerliyor. Serbest düşüşle uçuşumun kenarından aşağıya doğru düşüyor ve ikimizi de ıslatıyor.

Beni içiyor, sunduğum şeyi yutuyor ve ben sadece inlediğimde gülümsüyor. Beni büküyor ve sıkıyor. Ve ben inlediğimde, verecek başka bir şey kalmadığından emin olduğunda, omurgasını düzelterek, zonklayan amıma sikini sokuyor. Beni patlayacak kadar dolduruyor ve vücudum onun etrafında kilitlendiğinde homurdanıyor.

Bir mengene gibi onu sıkıca kavrarım ve ikimiz için de acı veririm, ama o yine de kalçalarını sallayarak yolu açar ve zevkini alır.

"Çok sıkı." Elini sırtımın altına sokup boynumun arkasına doluyor, sonra beni yukarı çekip dudaklarını dudaklarıma çarpıyor, dilimi baştan çıkarıyor ve bana karşı sallanıyor, böylece sürtünmemiz kanımda bir ateş haline geliyor. "Çok iyi, Tiia."

Başımı geriye atıyorum, uzun saçlarım tezgaha sarkıyor ve kollarım beni destekliyor. Dirseklerimi kilitliyorum, çünkü onların desteği olmadan geriye düşerim.

"Çok iyi."

Uyandığım oda gölgelerle doludur — Tiia'yı yatacak bir yer aramak için dairesinde taşıdıktan sonra keşfettiğim oda. Pencerelede dalgalanan perdeler, New York şehrinin yoğunluğu odayı aydınlatıyor ve yumuşak bir esinti cildimize dokunmak için içeri giriyor.

Neredeyse.

Hades kadar sıcak, yaz bu şehre Lucifer'in masum kadınları yakalayıp onlara acı çektiirdiği gibi yapışmış durumda.

Tiia'nın cildi terden karıncalanıyor, sırtı terlediğini belli edecek kadar ıslak ama aktif olarak terleyecek kadar değil.

Karnının üstüne yatıp kollarını yastık olarak kullanarak uykuya dalıyor; yumuşak nefesi benim ninniğim.

Benim açımdan çok kötü bir hareket.

Yine de, ayrılmaya hazır değilim.

"Bana bakmayı kes." Sesi uykulu bir mırıldanma gibi çıkıyor, sözleri ön kolunun yanağını ezdiği için boğuk çıkıyor. "Bu konuda tuhaf davranıyorsun."

"Sadece sana bakıyorum." Yanıma uzanıyorum, avucumla çenemi destekliyorum ve boş elimle omurgasının vadisi boyunca hafifçe okşuyorum. "Sana bakmaya hakkım var."

"Yanlış." Salya akmasın diye sesli yudumlar. *Hayatımda bir kadından duyduğum en az zarif ses.* Yine de gülümsüyorum. "Bana bakmana izin yok. Aslında, burada olmaman gerekiyor."

"Buraya bakıyorum çünkü burası uyumak için çok aydınlık. Ve ben gidersem beni özlersin. Aksini iddia etme."

Sessizce, nefes nefese ve benimle hiç ilgisi olmayan bir şekilde kıkırdar. "Deneme şansını isterim. Benim daireme zorla girdin."

"Özür dilemek için."

"Sevişmek için." Yavaşça gözlerini açar ve beni arar. "Seks istedin."

"Sana davranışından dolayı özür dilemek istedim." Dikkatlice, narin vücuduna eğildim ve omzuna bir öpücük kondurdum. "Sana kötü davrandım."

"Evet, öyle."

"Ve geçen gece seni tehdit ettiğimde..." "Olmaz."

"Hayır." Yavaşça yaklaşıp dudaklarını dudaklarımla kapattım. Sadece küçük bir öpücük. Hızlı bir öpücük. "O yüzden bunun için de özür dilemek istedim. Kabul edilemez bir şeydi."

Uzun bir süre sessizliği sürdürdü. Karışan nefeslerimiz ve onun dudakları, tek gördüğüm şeydi.

"Tiia?"

"Senin aletine bıçak dayadım." Tüm vücudu yumuşak bir kahkaha ile titriyor. "Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Öyle mi?" Elimi sikime indiriyorum ve buradan hadım olarak ayrılmaya ne kadar yaklaştığımı hatırlıyorum. "Sence bu doğru muydu? Bir gün olabileceğimiz şey için sağlam bir temel miydi?"

"Bunu adil bir uyarı olarak görüyorum." Dönerek sırt üstü yatar ve bana gülümser. Yatağında çok güzel. Her zaman çok çekici. "Artık sınırimi biliyorsun. Gelecekte bu sınırı aşmak istersen..."

Çıplak göğüslerini ve dikleşmiş meme uçlarını görüyorum. Birini dudaklarımla arasına alıyorum ve keskin bir nefes almasıyla sözleri kesilince sırtıyıyorum. "Uyarıldım. Sana bir daha zarar vermeyeceğime söz verdim."

"Ve şimdi ikimiz de konuşmalarının altında nasıl bir adam olduğunu göreceğiz."

Sırtını kavisleyerek göğsünü ağzıma sokuyor. Dudaklarımla teninde olmasını *istiyor*. Dişlerimin derisini ısırmasını. "Sözlerini sadece kendi sesini duymak için mi veriyorsun? Yoksa sözünün eri bir adam mısın?"

"Ben sözünün önemli olduğu bir adamım..." Göğüs ucunu ısıırıyorum ve inlemesinden zevk alıyorum, "konuştuğum kişi önemli olduğunda."

"Sorumluluktan kaçmak ve işine geldiğinde yalan söylemek için sevimli bir yol gibi geliyor."

Göğsünü bırakıp yerine kalçalarını tutuyorum. Sonra sırt üstü dönüp onu kaldırıp kucağıma oturtuyorum.

Ateşli amcığı aç penisimin üzerinde sallanıyor. Çıplak ve güzel vücudu bana en lezzetli şekilde sunuluyor.

Bir an panikliyor, birleşebileceğimiz yere bakıyor. Sonra gözlerini bana çeviriyor. "Micah..."

"Başka prezervatifim yok." Sol elimle göğsünü avuçlarım ve eksik parmağımın onun mükemmel teniyle tezat oluşturmasından nefret ederim. Elverişsiz koşullar altında yapılan kaba dikişler. Onun saf güzelliğine kıyasla benim kusurum, gösterişli ve bariz.

Ama bana yapılanlardan dikkatimi uzaklaştırıp, uzun, narin boynuna doğru gözlerimi kaydırıyorum. Gururlu çenesine ve sivri burnuna doğru. Sonunda, parıldayan gözlerinde durup gülümsüyorum. "Ama sana zarar vermeyeceğime söz verdim. Bu da buna dahil."

"Zarar vermemek mi?"

"Şimdi değil. Gelecekte de değil. Ve cinsel yolla bulaşan bir hastalık yoluyla da değil."

Gözleri kapanır, ihtiyatlı bakışından başka bir şeye geçer... çaresizlik ve kabullenmeye benzer bir şeye. Ama dizlerinin üzerine çöker ve benim vücudumla kendi vücudu arasında bir boşluk yaratır. "Bana yardım et. Ve ben hazır olana kadar beni aşağı çekme."

"Ellerini göğsüme koy ve kendi hızında hareket et." Kalçalarını tutup ağırlığını üstüme alıyorum, onu penisimin üzerine hizalıyorum ve kendini aşağı indirmeye başladığında homurdanıyorum.

Amcığı Hades'ten daha sıcaktı ve çıplak penisime dokunduğunda, aramızda hiçbir engel kalmadığında, boğazımın derinliklerinden çaresiz bir inilti yükseldi. "Siktir, Tiia."

"Diğer kelimeyi söylediğinde hoşuma gidiyor." Tamamen aşağı iner, beni yutar ve başını geriye atar. "Grah."

"*Grá*." Yukarı doğru itip göğsünü dudaklarımın arasına alıyorum. "Bunu mu seviyorsun?"

"Kulağa hoş geliyor." Parmaklarını başımın arkasındaki saçlarıma doluyor ve kalçalarıma doğru yuvarlanıyor. Nefes nefese, mırıldanıyor. "Ne anlama geliyor?"

"*Güzel* demek." Ona zarar vermeyeceğime söz verdim. Ama acı gerçeği söylemeyeceğime dair bir söz vermedim. Onu vücuduma doğru çekip, narin boynuna dilimi gezdiriyorum. "Senin, tanıdığım en güzel yaratık olduğun anlamına geliyor."

"Hepsi tek kelimedede mi?" Kalçalarını akıcı ve lezzetli bir şekilde sallıyor ve o kadar sıkı ki, beni boğarak öldürecek gibi. Ama ben mutlu bir adam olarak ölürdüm. "*Grá*."

"*Grá mo Chroí*." Bizi ters çevirip onu yatağa yapıştırdım, dudaklarını dudaklarımla kapattım ve yalayıp yuttum. "*Chroí*, yaratık demek." İleri atıldım ve

onu doldururum, soluduğu havayı ciğerlerimin derinliklerine çekerim ve onun kadınlığını tadını çıkarırım.

Bu uzun sürmeyebilir.

Başından beri kaderimiz belliydi.

Ama sahip olduğumuz sürece, sahip olduğumuz şeyin tadını çıkarmaya niyetliyim.

Zevk bizi ecstasy'nin eşiğine sürüklerken, o başını geriye atar ve yatağının arkasındaki duvara körü körüne bakar. Boynundaki damarlar belirginleşir ve ağzı açılır, sessiz bir çığlık onu esir alır.

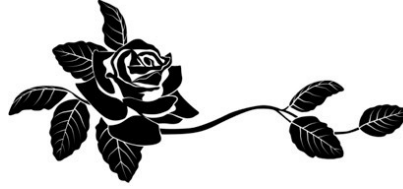
O bir succubus, beni yiyip bitirmek ve her zaman olacağımı düşündüğüm kişinin özünü yok etmek için cehennemden gönderilmiş.

Bu hayatta bir görevim vardı. Bir hedefim. Çok özel bir amaç için doğmuştum.

Ama şimdi sadece onu görüyorum.

Siktir.

"Tiia..."

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Ya da resmi olarak sabahın gelmesine ne kadar zaman kaldığını. Kardeşimin nerede olduğunu ya da iyi olup olmadığını bilmiyorum. Ve dışarıdaki gökyüzü karanlıkken neden hala East Village'daki bu dairede olduğumu da bilmiyorum, ancak Tiia'nın evinin içi, onun asla tam karanlıkta kalmamasını sağlayan peri ışıklarıyla doludur.

Ama işlemem gerektiğini biliyorum. Ve bu ihtiyaç, burada kalma, onun esnek vücudunun altında uyuklama, sikim hala onun amının derinliklerindeyken kalma isteğimle çatışıyor.

Bence bu, uyumak için iyi bir yol. Onun içinde. Onun altında. Onu tamamen ve tamamen sarmalayıp, onun dinlenmesi için bir yastık görevi görmek.

Ama mesanem rahatlamaya ihtiyaç duyuyor ve bir kez hareket ettiğimde, buraya gizlice geri dönüp tekrar yatağa girecek türden bir adam olduğumdan emin değilim.

Boğazımın dibinde biriken kederi bastırarak, nazikçe yuvarlanıp onu yatağın üzerine yatırıyorum. Omuzu ve kalçası. Uzun, uzun bacağı. Yavaşça uzaklaşıp onun gerçek yastığını yastık olarak kullanmasına izin veriyorum ve o kıpırdamaya başladığında duruyorum.

Donup kalırım.

Uykuda gevşemiş yüzünü ve uzun kahverengi saçlarının yanağına sarkışını inceliyorum. Kehribar rengi gözlerini gizleyen bukleler ve dik burnunun üzerinde duran tek bir saç teli.

O, nesnel olarak Tanrı'nın en sevdiği yaratıklardan biri olabilir. Kusursuz yaratılmış. Güzel ve saf, ama şeytanın kendisi gibi bir ağız ve tavrı var.

Malone kanımda güçlü kadınları susturma eğilimi olmasına rağmen, Tiia Hale'in sunduğu paketi sevmemek için tek bir neden bile bulamıyorum.

Seks ve intikam, Moğolistan'dan kalma sandıklarla ilgili saçma hikayeler ve benim düşük profilli kalma tercihimden bağımsız olarak beni sürekli olarak eleştirmek için duyduğu ihtiyaç.

Eğer uysal, sessiz, cana yakın bir kadın isteseydim, New York'un herhangi bir sokağından birini seçebilirdim. Onu yatağıma atabilirdim. Onu hamile bırakabilirdim. Sonra çocuk doğduğunda, kaprislerime göre onu tutabilir ya da atabilirdim.

Bu çok kolay olurdu ve uykumda boğazımın kesilmesinden endişelenmeme gerek kalmazdı.

Ama *bu* kadına baktığımda - güçlü, sert, demir iradeli ve sinirlendiğinde buz gibi soğuk - dudaklarım kıvrılıyor.

Dikkatlice, onun vücudunun altından çıkıyorum, hayal kırıklığımı içime atarak, penisimi çekiyorum ve boşaldığının kanıtı yatağa damlıyor.

Onu nazikçe yere indirip, burada kalmayı düşünüyorum. Mesanemi, susuzluğumu, bilinçsizken onun özel alanını kurcalama konusundaki bastırılmaz ve imkansız arzumuzu görmezden gelebilirim.

Burada kalıp onun vücudunu kullanabilirdim. Penisim bir dakika önce olduğu yere dilimi sokup, spermimi geri alıp, ait olduğu yere, tatlı amcığına koyup, o uyurken bile onu doruğa ulaştırabilirdim.

Tanrım.

Sikim yeniden canlanan bir istekle zonkluyor. Ama bunun altında, mesanem ağrıyor.

Daha da acil olan ise, zihnim dönüyor.

Bu yüzden yataktan kalkıp ayaklarımla yere basıyorum.

Titreyen ışıklar cildime çarptığında kendi çıplak bedenime bakıyorum ve vücudumu bozan yara izlerini görüyorum. Bıçaklarla kesildikten sonra kaburgalarım atılan dikişler. Etimi içe doğru buruşturan bir kurşun giriş yarası; arkama uzansam, etimin dışa doğru patladığı yeri bulurdum, çıkış yeri ise bambaşka bir iz bırakmıştı.

Bunlar sadece görünür izler. Kolumda, kemiklerimin kırıldığı yeri hâlâ hissediyorum.

Diğer insanlar gibi acil serviste veya ortopedi kliniğinde kemiklerimin yerine oturtulması şansına sahip değildim. Çoğu normal insanın kemikleri düzeltilir. Kırılan yerin iyileşmesi için kırılğan bölgeyi korumak üzere alçı uygulanır. Ya da ameliyat olurlar, vidalar ve plakalar takılır.

Ben değil.

Kardeşlerim, enfeksiyondan ölmememi sağlamaya daha çok odaklandılar. Bu yüzden kırık kolum kolayca unutuldu; gözden uzak, akıldan uzak. Pastore'nin evinde kaldığım aylardan bu yana, kemikler kendi çaresini buldu. Tamamen düz olmasa da ve yapısal olarak tamamen sağlam olmasa da kaynadılar. Ama uzuvun tekrar işlevsel hale gelmesi için o boşluğu doldurdular.

Kolumun derinliklerinde hissettiğim ağrıyı neredeyse hiç fark etmiyorum, ta ki güzel bir kadını dairesinde taşıyıp dikkatlice yatağına yatırana kadar.

Gözlerimi devirerek, yatağı itip, sokak lambasının ışığının tam ulaşamadığı gölgeli köşeden boxer şortumu almak için eğildim. İpeksi kumaşa adım attım ve halı kaplı zemine ayak bastım, sonra geriye dönüp, bilinçsiz ve çıplak bir şekilde uzanan kadını inceledim.

Bana açık bir şekilde.

Birkaç gün önce, hatta birkaç saat önce benden çok korkuyordu. Ve şimdi çıplak. Savunmasız ve bununla tamamen barışık.

Bu onu sorumsuz yapıyor.

Ve benim dünyamda sorumsuz olmak, felakete davetiye çıkarmaktır.

Yataktan dönüp koridora doğru ilerliyorum, birkaç adım sonra, gerçekten bakmadan banyoyu buluyorum. Sert zeminden soğuk sızıyor ve buradaki hava farklı, halı ve mobilyalar tarafından emilmek yerine fayanslardan fayanslara sekerek yayılıyor.

İçeri girip kapıyı sessizce kapatıyorum, ışık düğmesini arıyorum ve bir saniye sonra buluyorum.

Işığı açtığımda, ani ve sert parlaklık ve göz kamaştırıcı beyaz duvarlarla başa çıkmak için gözlerimi kısıyorum.

Tiia'nın tuvaleti, umumi tuvaletten pek de büyük değil. Tuvalet neredeyse küvete değıyor ve küvet de lavaboya bitişik. Küvetin üzerinde beyaz bir perde asılı, yani içeriye bakmak için perdeyi çekersem, uzun bir günün ardından temizlenmek istediklerinde kullanacakları bir duş ve hareket etmek için rahatsız edici derecede küçük bir alan bulacağım kesin.

Ancak Tiia'yı savunmak gerekirse, burada başka bir erkeğin kanını cildinden yıkadığını sanmıyorum.

Lavabonun üzerinde küçük bir bardak ve içinde pembe bir diş fırçası ve dörtte üçü boşalmış bir diş macunu tüpü görüyorum. Görünüşe göre burada yalnız yaşayan kadını değerlendiriyorum. Havlu askısına asılmış sütyen ve tezgahın üzerine gelişigüzel atılmış saç fırçası.

Tuvalete dönüp şortumun önünü indiriyorum, çünkü oda o kadar küçük ki, işimi görürken bir kadının özel alanını inceleyebiliyorum. Bu, zaman kazandırıyor ve uyanıp beni burada bulursa suçluluk hissetmemi azaltıyor.

Küvetin dibine sıkıştırılmış küçük halıya bakıyorum: güneş yanığı turuncu, biraz kadının gözlerine benziyor ve tasarımına çizgi film karakteri gibi bir gün batımı dikilmiş, gülümseyen bir yüzle tamamlanmış.

Üzerinde SUNSHINE yazıyor.

Sevimli.

Gürültüyü en aza indirmek için klozetin kenarına nişan alarak ihtiyacımı giderirken, üst gövdemizi duşa doğru çeviriyorum. Bir elimle uzanıp plastik perdeyi kenara çekiyorum ve gökkuşağının her renginden birer tane olmak üzere çok sayıda şampuan şişesi görüyorum. Bazılarının kapağı kapalı, çoğunun kapağı açık. Bir tıraş bıçağı küvetin kenarında tehlikeli bir şekilde duruyor ve Tiia'nın yüzü kadar büyük bir lif sıcak su musluğuna asılı.

Parlak sarı ve kabarık olan bu lif, Tiia'nın burada yarattığı güneş temasına uyum sağlıyor.

Diğer tarafa dönüp banyonun diğer tarafını kontrol ediyorum ve bakışlarım sarkmış bir bebek monstera üzerinde durduğunda gözlerimi kısıyorum. Uzun ve gururlu olması gereken sürgünler sarkık duruyor ve parlak yeşil olması gereken yapraklar sarı ve kenarları kahverengiye dönmüş. Gerçekten, konuşabilselerdi, "Beni buradan çıkarın" diye bağırlardı.

Bitkilerin bakış açısından burası bir korku evi.

Dikkatimi tekrar tuvalete veriyorum, işimi bitiriyorum, kendimi silkeliyorum, şortumu çekiyorum, sonra kapağı indirip arkamı dönüyorum.

Sifonu çekmiyorum, çünkü bu, şu anda varlığı beni rahatsız eden kadını uyandırır.

Monstera'yı hayatta tutmak o kadar da zor değil!

Lavaboya gidip musluğu açıyorum, ellerime sabun sıkıp hızla yıkıyorum, sonra acı çeken bitkinin yanına gidip parmağımı toprağa sokuyorum.

Kemiklerine kadar ıslanmış, ama son sekiz saat içinde onu sulamadığımı çok iyi biliyorum.

"Lanet olası cinayet." Parmağımı çıkarıp geri çekildim, başımı sallayarak uzandım ve saksıyı kader rafından indirdim.

Fazla toprağı dökmemek için dikkatli bir şekilde lavabonun üzerine eğip, fazla suyu bembeyaz lavaboya döktüm ve bitkileri hayatta tutmakta bu kadar beceriksiz bir kadının masum bir monstera satın almasına ve onu uzun, acı verici bir ölüme mahkum etmesine izin verdiği için bitki tanrılarına özürlerimi ilettim.

"Ne yapıyorsun?"

Sıçrayıp dönerim, bitkiyi yanıma sıkıca sararken tezgahın üzerine çamur ve kir sıçratırım ve silahıma uzanırım, ama şu anda silahımı yanımda taşımıyorum. Kapının yanındaki güzel baştan çıkarıcı kadınla göz göze gelirim, vücudu zar zor örtülmüş, sevimli küçük bir saten gecelik giymiş, üzerinde çakıl taşları gibi izler ve... şey, hemen hemen her şey görünüyor.

Bu durumdan rahatsız olduğumdan değil. Ama lanet olsun, bir insanı giydirmeyen kıyafetleri satın alma arzusunu hiç anlamadım.

"Ben uyurken bitkimi öldürüyor musun?" Parmak uçlarına yükselir ve saksının içine bakmaya çalışır. "Micah? Ona zarar veriyorsun."

"Sen onu öldürüyorsun!" Geri dönüp sulamaya devam ettim, çünkü plastik kabın içinden hala su taşıyor ve vücuduma akıyordu. "Zavallı şeyi boğuyorsun ve bir psikopat gibi koridorun sonunda uyuyorsun."

"Boğulmuyor." Çok küçük banyoya girip benimle duvar arasındaki boşluğa sıkışmaya çalışıyor. "Çok kurumuştun, ben de suladım."

"Kuru olmasına izin verilir. Kendi suyunda yüzmesine izin *verilmez*." saksı."

"Micah!" Beni tekrar kenara itmeye çalışır. "Google, bunun bir tropikal bitki olduğunu söylüyor! Tropikal nem demektir. Nem demektir."

"İnsanlar da yaşamak için su içmek zorundadır. Bu, bir adamı tutup su işkencesi yapman gerektiği anlamına gelmez. Tanrım."

"Micah!"

"Bu bitkiyi alıyorum." Saksıyı göğsüme sıkıca bastırıp, boş olan elimle onun yüzünü itiyorum. Biraz şiddetli oldu, sanırım. Bazıları buna taciz diyebilir. Ama o eğlence için bitkileri öldürüyor ve şimdi de benim yardım etmeme izin vermiyor. Bu yüzden onu geri itip banyodan çıkıyorum. "Bir daha asla canlı yeşil bir şey satın almayacaksın."

"Çok kaba davranıyorsun!" Ben koridorda ilerlerken, o ağır adımlarla ve öfkeyle peşimden geliyor. "Evimde gizlice dolaşıp eşyalarımı karıştırıyorsun, şimdi de benden çalıyorsun!"

"Seni kötü karmadan ve suçluluk duygusundan kurtarıyorum."

Mutfağa daldım ve akşam yemeğimizin hala tezgahın bir ucunda dağınık olduğunu ve Tiia'nın bıçağının hala yerde durduğunu gördüm. Geçmişimiz, birkaç saat önce kim olduğumuzu acı bir şekilde hatırlatan bir şekilde ortada duruyordu.

Elbette, son zamanlardaki durumumuzun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Tartışıyoruz; bu bizim yapışımız. Seks, parıltı ve coşkun hormonların altında, aslında birbirimizi o kadar da sevmiyoruz.

Fırının önünden geçerken, tutamağın üzerine asılı olan el havlusunu alıp tezgaha atıyorum, sonra monstera'yı tepsiden damlayan fazla suyu boşaltmak için üstüne koyuyorum. "Sen berbat bir bitki sahibisin, Tiia Hale."

"Saçmalık!" Tezgahın diğer tarafına gelir, burnu kırışır ve dudakları sevimli bir bulldog gibi kıvrılır. "O bitkiyi bir yıldır besliyorum. Bir yıl! Eğer kötü bir bitki sahibi olsaydım, çoktan ölmüş olurdu."

"Bir yıl! Ve tek bir santim bile büyümedi, değil mi?"

Kağıt havlu aramak için çekmeceleri birbiri ardına açtım. Bıçaklar ve çatallar buldum. Makas. Şişe tıparları. Fırın eldivenleri. Bir spatula ve ölçü kapları. Aşağıda uyuyan komşuları umursamadan, açtığım çekmeceyi kapattım ve bir sonrakini açtım.

"Saksın bu büyüklükteki bir bitki için çok büyük ama," lavabonun yanındaki dolapta dolu bir rulo kağıt havlu bulduğumda altın madeni bulmuş gibi hissediyorum. Yarım düzine kare koparıp toprağın üstünü silerek suyu emdiriyorum. "Bu bitki saksıyı dolduracak kadar büyük olmalıydı. Zavallı şeyi besinlerden tamamen mahrum bırakmışsın ve muhtemelen köklerini çürüttün."

Kağıt parçası anında yeterince nemi emip damlamaya başlayınca başımı salladım ve hepsini çöpe atıp rulodan biraz daha koparmak zorunda kaldım. "Sen güzelsin Tiia. Ve antikalardan anlıyorsun." Dudaklarımı büzdüm ve onun bakışlarına karşılık verdim. "Kendi işine bak ve bilmediğin şeyleri bilenlere bırak."

Bakışları bir anda ateşli hale geldi. "Dinle beni, elitist ahmak. Bu bir bitki! Onu sularsan, büyür ve sana güzel görünür. Onu nem oranı yüksek bir odaya koydum, günde bir kez suluyorum ve yaşıyor — şimdiye kadar bir yıl boyunca, bu yüzden bana bu konuda iyi olmadığımı söyleme."

"*Günde bir kez mi* suluyorsun?" Toprağın üstüne kalın bir havlu parçası daha bastırıp fazla suyu emdim. "*Günde bir kez!* Tiia, *en fazla* haftada bir kez sulamalısın. İki haftada bir de yeter. Peki ya güneş ışığı?"

Gözleri kısıılır.

"Güneş ışığına ihtiyacı var!"

"Işığı..." Arka ayağına geçer ve kollarını kavuşturur. "Işıklardan alıyor. Banyoda ısıtıcı bile var. Bu yeter."

"Seni kırbaçlamalıyım." Homurdanarak, daha fazla kurban bulmak için daireye göz gezdirdim.

Daha önce fark etmemiştim, ama savunmam gerekirse, tek düşüncem hayatta kalmak ve borçlu olduğum kişiden özür dilemektir. Ama o dündü. O, benimle onun farklı insanlar olduğumuz ve onun affını kazanmanın tek amacım olduğu, bir ömür önceydi.

Bugün, onu tekrar kızdırmaya hazırım. Çünkü gözlerim televizyonun yanındaki ölü palmyeye takıldığında, öfke kanımı kaynatıyor. "Onu da mahvettin!"

"Ne?" Bakışımı takip etti ve anladığında kaşlarını çatı. "O benim kordilinim. Öyle görünmesi gerekiyor. Google'da çıkan ilk resimde bile parlak kırmızı yaprakları var."

"O bir bayan palmyesi. Yeşil olması gerekir. Ve o 'kırmızı' değil," yüzünün yan tarafına sert bir bakış attım. "Ölmüş."

"Sen bir pisliksin."

"Sen de ihmalkar ve kötü bir bitki sahibisin." Kağıt havlularımı bir kenara atıp ellerimi tezgahın üzerine koydum. "Monstera'yı eve götürüyorum. Velayetini kaybettin."

"Senin çalma eğilimin var ve bunu gizli tutacak kadar erkek bile değilsin."

"Bu hırsızlık değil. İnsancıl olmak. Bitki bu muameleyi hak edecek hiçbir şey yapmadı." Monstera'yı geride bırakıyorum, eve götürüp sarmaşık arkadaşının yanına koyana kadar elimden geleni yaptım, sonra tezgahın etrafında dolaşıyorum ve göğsüm Tiia'nın göğsüne değene kadar durmuyorum.

Korkarak boynunu geriye doğru eğiyor, ama yine de tamamen ve korkusuzca meydan okuyor.

"Lütfen bitki almayı bırak," diyorum sert bir sesle. "Onlara hak ettikleri şekilde bakamazsın."

"Lütfen küçümseyici davranmayı bırak." Alnındaki kaşını kaldırır. "Bu hiç seksi değil. Ve saat sabahın üçü! Böyle berbat bir saatte uyanıp, bir adamın banyomu talan ettiğini görmek hiç hoşuma gitmiyor."

"Tuvalete gitmem gerekiyordu ve sessizce yapıyordum." Elimi kaldırıp boynunu okşuyorum, parmaklarımı omurgasındaki çıkıntılara dokunacak şekilde yerleştiriyorum ve başparmağımın ucunu boğazının önüne koyuyorum, böylece gergin bir şekilde yutkunduğunda, tek hissettiğim bu oluyor. Tek gördüğüm bu. "Kalkmana gerek yoktu. Seni rahatsız etmedim."

"Senin yanında uyuyakalmışım." Parmak uçlarında yükselip dudaklarımı inceliyor. Vücudunun sıcaklığı cildime sızıyor. "Yalnız uyandım."

"Sen benim içimdeyken uykuya daldın." Onu daha da yukarı çekiyorum, dudaklarımız arasında sadece bir saç teli kalana kadar. "Beni özledin."

Soluna bakar, gözleri tek hareket eden yeridir, çünkü yüzünü sabit tutuyorum. "Özlemedim. Yatağımdaki erkekleri özlemem. Bu aptalca."

"Uh huh." Dilimi dudaklarında gezdiriyorum ve o açıldığında gülümsüyorum. "Beni özledin. Beni gerçekten seviyorsun, ha?"

"Hayır."

"Evet, seviyorsun." Serbest elimi kalçasına götürüyorum, avucumda yoğuruyorum, o inleyene kadar. "Nefret ediyorsun. Beni sevme fikrinden kesinlikle tiksiniyorsun. Ama işte buradasın, sabahın üçünde mutfağında neredeyse çıplak, yatağa dönmemi istiyorsun."

"Hayır." Yüzünü çevirip gözlerini kapattı, ama dudakları bileğimdeki damarları okşadı. İstemese de beni öptü. "Şimdi gidebilirsin, sorun olmaz. Daha sonra çalışmam gerekiyor, yani şimdi uyumam lazım. Bunun için burada olmana gerek yok."

"Tamam." Eğilip dudaklarının köşesine bir öpücük konduruyorum. "Madem tavrını bu kadar netleştirdin." Bir öpücük daha. "Monsteramı alıp gideceğim." Onu bırakınca geriye doğru sendeliyor ve gözleri açılıyor, yeni bitkimi alıp kapıya doğru dönüyorum. "Seninle sevişmek güzeldi Bayan Hale. Akşam yemeği için teşekkürler. Mükemmel bir tatlı oldun."

"Hayır, dur!" O, odanın diğer ucuna koşar ve sırtını kapıya dayar, göğsü inip kalkar ve her nefes alışında küçük geceliği yukarı aşağı sallanır. Uzun bacakları çıplaktır ve eminim ki, benim spermim onun uyluklarında iz bırakmıştır. "Yani..." Yutkunur. "Dışarısı karanlık, değil mi? Çok geç oldu."

"Karanlıktan korkmuyorum."

"Ama ben korkuyorum..." Sola baktı. Sonra sağa. Bana bakmak dışında her yere. "Sabaha kadar kalmak istersen, sanırım sorun olmaz."

Gülmemi bastırmak zorundayım. Gülmemi bastırıp ciğerlerimin derinliklerinde saklamalıyım, yoksa mutfağın diğer ucunda parıldayan keskin bıçakla bir ziyaret daha riskine girmem gerekir.

Eğer benim boxer şortumla çıkacağımı düşünüyorsa deli olmalı; ayakkabısız, cüzdansız, silahsız ve ölmek üzere olan bir monstera ile koridorlarda dolaşmak benim tarzım değil. Ama onun egosunu bir kenara bırakıp kalmamı istemesini istiyorum. Bu kadar gururlu olmayı bırak ve bana biraz sevgi göster ki, tüm bunların benim yüzümden olduğunu düşünmeyi bırakayım.

Ben duygusal bir adam değilim. Sevişip işimiz bittiğinde kalmam.

Ama onu önemsiyorum.

Ve bu gerçeklik, bu lanet olası zayıflık, midemi biraz bulandırıyor.

Bir Malone için bu özel zayıflık, esasen ipek giydirilmiş bir ölüm arzusu.

"Kal," diye yalvarır. "Yatağa geri dön. Gece olduğu sürece, bunun önemli bir şey olmadığını varsayabiliriz."

"Peki ya yarın?" Dönüp bitkiyi tezgahın üzerine geri koyuyorum. Yanağımın içini ısırarak yüksek sesle merak ediyorum, "Güneş doğduğunda ne olacak?"

Derin bir nefes alır, ciğerlerini doldurur, böylece vücudu kapıdan kalkar, sonra ben omzumun üzerinden bakarken tekrar nefes verir.

"Micah Malone olmaya geri döneriz. Sen, ailesi tam olarak... bilirsin... *yasal olmayan* bir adamsın.

ben antika dükkanında çalışan ve bitkileri öldüren bir kadını. Birbirimize uygun değiliz. Seni istememe *izin* yok. Ama burada, benim dairemde..."

"Uyumlu muyuz?" Onun baştan çıkarıcı vücudunu baştan aşağı süzdüm ve ona doğru ilerledim, tüm vücudu bir cehenneme dönüşüp bedenimi yakana kadar durmadım. "Karanlık olduğu sürece, dünyanın geri kalanının var olmadığını varsayabilir miyiz?"

Kısa, keskin ve ne kadar gergin olduğunu anlamamı sağlayacak kadar sarsıntılı bir şekilde başını salladı.

Ellerimi kalçalarına koyuyorum. "Ne kadar yorgunsun?"

"Hiç." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ya sen?" "Hiç."

Onu kaldırdım ve bacakları otomatik olarak kalçalarımı sardığında inledim. O, bana sarılmak için yaratılmıştı. Yapboz parçaları birbirine geçecek şekilde vücuduma uyacak şekilde yaratılmıştı.

Kapıdan uzaklaşıp koridora geri dönüyorum. Ama yatağına doğru sendeleyip bizi yere atmak yerine, küçük banyoya sapıyorum ve onu lavabonun üzerine oturtup duşa uzanıp musluğu açarken ikimizin de hayatını tehlikeye atıyorum.

Su tenime değdiği anda soğuk plastik perde bileğime yapışıyor, ama dikkatimi tekrar Tiia'ya veriyorum. Beni bekleyen esnek vücuduna. Hâlâ kalçalarımı saran bacaklarına.

Su ısınırken, kremli uyluklarına bakıyorum. İpek geceliğini yukarı çekip, zaten ıslak olan ve beni bekleyen çekirdeğini ortaya çıkarıyorum.

En güzeli de, zaten benim tarafından ele geçirilmiş olması.

"Siktir." Odayı buharla doldururken, dizlerimin üzerine çöküp onu yalıyorum.

"Micah!" Başını geriye atıyor ve saçlarımı yumrukluyor. "Oh, lanet olsun." "Benim."

MICAH

BAZI GÜNLER, KARDEŞİMİN KORUYUCUSUYUM. DİĞER GÜNLER, ONUN HAYATINA TEHDİT OLUYORUM.

Ertesi sabah, yeni, zar zor hayatta kalan monstera bitkisini yanıma sıkıca tutarak evin içinde dolaştım ve Tiia Hale'in tatlı parfümü, bana gönderdiği bir hediye gibi ciğerlerimde kalmıştı.

Bu düşünce onu rahatsız ederdi, sanırım. Onu evime götürebileceğim, birlikte geçirdiğimiz gecenin uzun süre sonra bile gülümsememe neden olacağı ve onun şehirde işe gitmek için ayrılacağı fikri.

Garip bir şekilde, onu kızdırmak beni mutlu ediyor.

Bu, iki insanın birlikte çalışması için sağlıklı bir temel değil. Zehirli ve acımasız bir şey ve iki yetişkin insanın çabalaması gereken bir şey değil. Ama sorun değil, çünkü ben zaten sağlıklı, saygılı bir ilişki içinde doğmadım.

Kaderimde olan şey bundan çok daha çirkindi. Bu yüzden bunu bir zafer olarak görüyorum.

Babam gibi olsaydım, onu çoktan öldürmüş olurdum.

"O geri döndü." Mutfığa girdiğimde Felix tezgahın önünde kambur duruyor, sırtı eğik ve eli bir fincan kahveyi kavırıyor. Gözlerini uzun uzun gezdirerek beni inceliyor, güvende olduğumu kontrol ediyor. Yaralanmamış. Kanamıyor. "Bütün gece ve sabahın yarısı yoktun." Kahvesini bırakıp doğruluyor ve dudaklarını büzüyor. "Nerede olduğunu söylemek ister misin?"

Tezgahın etrafında dolaşıp monstera bitkisini derin çelik lavaboya koydum. "Hayır, teşekkürler."

"Demek Tiia Hale'le birlikteydin." Onun adını tembelce söylüyor: *Tiiiiiia Haaaaaaale*. "Bütün gece ve bugün. Ciddi bir şey gibi görünüyor."

"Bunu konuşmayı reddettiğim kısmı kaçırmışsın galiba." Mary bana dayak atacak ama ben lavaboya toprak parçalarını döküp, yetersiz beslenen bitki için çok büyük olan saksıyı boşaltmaya başlıyorum. "Herkes nerede?"

"Christabelle birazdan aşağı iner, ama bu sabah Manhattan'a gidiyor. Stovic huysuz olduğu için çocuklar malikaneyi güvenlik altına alıyorlar. Ve köpek..." Aşağıya bakıyor.

Şu anda tezgahın karşı tarafındayım, bu yüzden göremiyorum, ama Bastard'ın sahibinin taburesinin altındaki soğuk karo zeminde uyukladığını biliyorum.

Felix tezgahın üzerine serilmiş kağıda doğru başını salladı. "Görünüşe göre gece Brooklyn'de bir şeyler olmuş."

"Öyle mi?" Musluğu açıp monstera'nın köklerindeki besin içermeyen pisliği yıkıyorum. "Dün gece oraya gitmemiz gerekiyordu. Meşgul olduğum için üzgünüm."

"Meşgul," diye sırtıyor, kurnaz ve şakacı bir şekilde. "Eminim öyledir. Bu hatunla ne zaman tanışacağım?"

"Cehennem donup benim sikim koparsa." Topaklanmış toprağı ovuşturup köklerden yavaşça parçaları ayırıyorum. "Ne tür bir olay olmuş?"

"Şu adam, Carter..."

"Senin sikini emmeyi hayal eden torbacı mı?" diye burun kıvırıyorum. "Bir sonraki patronların patronu olmak için büyük planları olan küçük ergen mi?"

"Hayal ediyordu." Gazeteyi işaret ediyor. "Bu sabah dört civarında vurulmuş. Sokakta olmuş, bu yüzden basın çoktan her yere yaymış."

"Siktir." Monstera'mı yere koyup gazeteyi ters çeviriyorum. Manşetlere göz gezdirirken, karnımın derinliklerinde bir korku yerleşiyor. "Wilkes'in yaptığını mı düşünüyorsun? Neden onunla hiçbir ilgisi olmayan torbacılarla uğraşıyor ki? Carter önemsiz biriydi."

"Gürültücü bir hiçkimseydi." Felix kahvesini aldı ve daha yükseğe kaldırdı. "Ve büyük hayalleri vardı. Dün gece onunla buluşacaktık Micah. Şimdi öldü. Buluşacağımız yerde, buluşmamızdan sadece birkaç saat sonra."

"Meşguldüm." Başımı geriye yaslayıp iç çektim. "Siktir, Lix. Üzgünüm."

"Sen olmadan toplantıya katılmak doğru gelmedi, o yüzden..." Kafamı tekrar eğdiğimde omuzlarını silkiyor. "Arabaya binip kapıya kadar gittim. Ama sen bizimle olmadığın için kendimi rahatsız hissettim, bu yüzden geri döndük ve eve geldik. Dürüst olmak gerekirse, *meşgul* olman muhtemelen ikimizin de hayatını kurtardı." Dudakları şeytani bir gülümsemeye bükülür. "Sanırım işlerini unutturacak güce sahip olan kadınla tanışmalıyım. Bu gerçekten sihirli bir şey olmalı..."

"Söyleme."

"Ne!" diye gülüyor. "Pulchritudinous diyecektim." Kıkırdıyor. "Güzel anlamına geliyor."

"Bugünün kelimesi e-postasını almış olmalısın," diye alaycı bir şekilde söylüyorum.

Monstera'ya geri dönerek, damarlarımda kaynayan öfkeyi nefesimle bastırıyorum. Malone soyadını taşıyan *herkesin*, hayatta kalmasını istediğim kadınların yanına yaklaşmasına karşı her zaman sahip olduğum koruyucu içgüdü.

Dünyamızın kuralı budur: Bir kadını seviyorsak, büyük olasılıkla ailemizden biri, genellikle babamız, onu tecavüz edip öldürecektir. Bu, Archer'ın bir kız arkadaşının başına geldi. Felix'in bir kız arkadaşının da. Bu o kadar sık oluyordu ki, bir kadını bu eve getirip onun iyi olmasını beklememeyi öğrendim.

Ama çenemi gevşetmeye zorluyorum. Kanımda dolaşan zehirli öfkeyi dışarı veriyorum. Çünkü babamız artık öldü, Felix mutlu ve neredeyse evlendi, ve hiçbirimiz sperm bağışçımızın kendi ailesini yok ederek biraz güç elde etme alışkanlığını benimsemedik.

"Onu buraya getirmelisin," diyor Lix. "Onu yemeğe davet et. Seni benden unutturabilecek kadını tanımamın önemli olduğunu düşünüyorum."

"Seni unutmadım." Monstera bitkisini ve köklerini nazikçe sallıyorum. "Meşgul oldum. Burada olmaktansa yapmayı tercih ettiğim başka şeyler buldum. Ama seni unutmadım."

"O toplantıya tek başıma gitmiş olabilirdim." Elini göğsüne bastırır. "Sokakta vurulmuş olabilirdim. Trajedi..."

"Ama yalnız gitmedin." Christabelle, onu milyon dolarlık bir kadın gibi gösteren 10 cm topuklu ayakkabılar ve ütülü etek takımıyla mutfığa girdi.

O klas bir kadın. O zengin. Ama yaklaşırken parmaklarını uzatır ve köpeğin ayağa kalkıp ona doğru koşmasını bekler.

"Ve gitmemiş olman, sezgilerinin doğru olduğunu gösteriyor." Bastard'ın başını okşadı ve bizim yönümüze doğru ilerlemeye devam etti. "Siz kardeşsiniz ve birbirinizi korursunuz. Micah olmadan o toplantıya gitmek, takım elbisen olmadan gitmekten farksızdı." Lix'in arkasına geldi ve başının arkasına nazikçe bir öpücük kondurdu.

Hızlı ve
sessizce.

Bu jesti aptalca bir şeye dönüştürecek hiçbir fanfare, hiçbir yüksek sesli *öpücük yok*. Sadece Christabelle Cannon, kardeşimizi hak ettiği şekilde seviyor.

hak ettiği şekilde seviyor.

Ve kardeşim, bir anlığına gözlerini kapatıp, çocukken asla sahip olamayacağımıza inandığımız bir şeyi bulduğunu sindiriyor.

Para, statü, nüfuz ve gücün bir erkeği mutlu etmek için nihai hedefler olduğunu düşünmek üzere yetiştirildik. Hayatımız boyunca bu şeylere sahiptik. Ama Archer Minka'yı, Felix de Christabelle'i bulana kadar, bir erkeğin gerçekten neyi umması gerektiğini anlamamız zaman aldı.

Aşk.

Aşk bir erkeği güçlü kılar ve uğruna savaşacak bir şeyinin olması onu ölümsüz yapar.

"O içgüdünü dinlemeye devam et," diye fısıldıyor, erkeğini arkadan kucaklayarak ve sadece üçümüzün duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyor.

Onun onu bu şekilde kucaklayıp arkadan konuşmasını görmek, Tiia'yı hatırlatması komik. Onun beni böyle kucaklamasını istediğimden ya da başka hayali, romantik nedenlerden dolayı değil. Ama arkadan ona fısıldayan ben olsaydım, dudaklarım onun görüşünden gizli olsaydı, beni duyabileceğinden tam olarak emin olamazdım.

Monstera'yı dikkatlice tezgahın üzerine koyup cebimden telefonumu çıkardım. Felix ve Christabelle işlerini yaparken, ekranımı kaydırarak kilidi açtım ve mesajlarıma gittim. Yeni bir sohbet açarken, dudaklarımın aptalca, sersem bir gülümsemeye kıvrılması zihnimin derinliklerinde beni rahatsız etti. Ama yine de yazdım.

Kulakların nasıl Hale? Bir uzmana gittin mi? Geçen ay bana soğuk algınlığı yüzünden kulaklarının tıkanığını söylemiştin, ama ben konuşurken hala dudaklarıma bakıyorsun. Neden böyle?

Gönder tuşuna basıp, telefonumu indiriyorum ve mutfak çok sessizleşince etrafa bakınıyorum. Her şey durduğunda, birinin sıcak bakışları cildimi yakıyor.

Sadece Felix'in bakışlarına değil, Christabelle'in bakışlarına da takılıyorum. "Ne?"

"Bu çok sevimli." Christabelle yanıma gelir ve Felix'in kucağına oturur. Bacak bacak üstüne atar ve dengede kalmak için kolunu Felix'in boynuna dolandır. Serbest eliyle ise, kayıtsız bir şekilde bileğini bana doğru sallayarak, "Bu gülümseme, *şehvet dolu* bakış. Çok sevimli." der.

"Ben ne sevimliyim, Bayan Cannon, ne de şehvetli."

"*Bayan Cannon*," Felix kıkırdar. "Sana resmi davranmaya başladı, sevgilim. Onu en hassas yerinden vurdun."

"Acımıyor!" Yine de, telefonum bip sesi çıkardığı anda, gözlerim elimdeki cihaza kayıyor.

Soğuk algınlığı kulak enfeksiyonuna yol açtı. Doktor, durumun düzelmesini beklemem gerektiğini söylüyor. Şimdi işine bak ve beni rahat bırak. Hayatın güzel olsun, Micah Malone. Muhtemelen seninle iletişim kurarak suç işliyorum.

Gülüyorum, ama o iki bakış yüzümün yanını ısıtmaya devam edince, sesi örtbas etmek için öksürüyorum.

Cevap vermeden ekranımı kilitlerim ve telefonumu cebime atarım. Sonra monstera'yı alıp köklerinden suyu çıkarmak için son bir kez nazıkçe sallarım.

"Kendi işinize bakın," diyorum ikiliye. "Beni rahat bırakın."

"Bu aşk," diye iç geçirir Christabelle. "Yani onu gerçekten tanımalıyız. Eğer sonunda buraya taşınacaksa..."

"Taşınacak mı?" Ona sert bir bakış attım. "Senin neyin var?" "Eğer taşınacaksa, hormonlarımız sonunda senkronize olacak! her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bir an önce tanışmamız önemli..." Yine bileğini sallıyor. "Aynı anda adet dönemi yaşamak istemezsin, eğer anlaşıyorsak."

"Senin ve Lix'in hormonları dışında kimsenin hormonları senkronize olmuyor. Çünkü o bir kaltak ve sen asla gitmeyeceksin." Uzanıp üçte ikisi dolu kahvesini çaldım, sonra çok büyük saksıyı ve değersiz toprağı bırakıp bitkiyi kaptım ve arka kapıya doğru yöneldim. "Kimse taşınmıyor, Cannon. Ve kimse kimseyle buluşmuyor. Bir kadınla vakit geçirmeme izin var ve bunu Lix ve Archer'ın yaşadığı *Malone-kırbaçlanıyor* saçmalığına dönüştürmem gerekmiyor."

"Onu yemeğe getir," diye Felix arkamdan seslenir. "Şu anda kimi koruduğumu bilmek istiyorum."

"Kendi işine bak." Arka kapıdan çıkıp üstü kapalı verandaya adımımı atıyorum.

Solumda, havuz parıldıyor, mavi su, hızla kavurucu bir sıcaklığa doğru giden güneşin altında ışıldıyor. Ama sağa kesip çimlere doğru ilerliyorum.

Muhafızlar görev yerlerinde duruyorlar, tek görevleri Lix'i korumak ve arazimizi güvence altına almak, böylece kimse iznimiz olmadan mülkümüze adım atmasın. Onları görmezden gelip serama doğru ilerliyorum, çünkü monstera

yeni bir saksıya ihtiyacı var. Yeni toprağa. Besin maddelerine ve Tiia ile yaşarken aldığı günlük su miktarından *çok* daha az suya.

Bunun nasıl bir şey olduğunu tattım.

Onun dairesinde duş aldım. Kahvaltısını izledim. Giyinmesini, kahvesini yudumlamasını ve uzun, koyu renkli saçlarını taramasını bekledim.

Sadece onun sabah rutinini gözlemledim. Ve şimdiden daha fazlasını istiyorum.

Sera kapısından içeri girip eşyalarımı nemli sıcak kutunun ortasındaki çelik tezgahın üzerine koyarken, telefonumu çıkarıp son mesajını tekrar okudum:

Soğuk algınlığı kulak enfeksiyonuna yol açtı. Doktor, durumun düzelmesini beklemem gerektiğini söylüyor. Şimdi kendi işine bak ve beni rahat bırak. Hayatın güzel olsun, Micah Malone. Muhtemelen seninle iletişim kurarak suç işliyorum.

Bir dakika boyunca mesajı okudum. Sözlerini inceledim ve beni rahat bırakmamı istediği kısmı atladım. Onun isteğini ciddiye almadım. Ya da makul bulmadım.

Benimle konuşmanın suç olduğunu düşünmesine gülümsüyorum. Ve cevap olarak yazacak esprili bir şey bulamadığımda, yerine numarayı tuşluyorum, hoparlörü açıyorum ve telefonu tezgahın üzerine koyuyorum.

"Git buradan Micah," diye sinirli bir şekilde cevap veriyor. Ama lanet olsun, sesi zihnime ulaştığında nefesim biraz rahatlıyor. "Dün gece bir anlık hataydı. Artık bitti."

"Monstera adansonii'nin ortak velayetine sahibiz Bayan Hale. Benimle konuşmak zorundasınız."

"Bitkimi çaldın. Bu, zaten uzun olan sabıka kaydına eklenen bir başka suç. Gecenin bir yarısı ağaç çalan bir adam yüzünden kariyerimi veya özgürlüğümü kaybetmek istemem."

"Aynı odada olmadığımız için, o 'suç' zırvası hakkında oldukça geveze olmaya başladın, *Grá*. Kendine güvenin mi arttı?"

"Yorgun ve huysuz hissediyorum. Dün gece pek uyuyamadım."

Boş bir tencereyi tezgahın üzerine koydum ve durdum. Gülümsedim. Kahretsin, midem mutlu heyecandan kıpır kıpır. "Buna değdi. Ben de senin kadar uyudum, ama şikayet etmiyorum."

"Dairem seks kokuyor."

"Ben ayrıldığımda dairen kızarmış yumurta ve kahve kokuyordu. Şimdi seks kokuyorsa, seninle konuşmamız gerekecek."

"Öyle mi?" Arka planda, dükkânın kapısının üzerindeki zil çalıyor ve ben bu sahneyi zihnimde net bir şekilde canlandırıyorum. Bir zamanlar bitki sehpa olarak kullanılan kapının yanındaki sandalyeyi de dahil olmak üzere, her şeyi tam olarak hayal ediyorum. "Ne yapacaksın?" diye meydan okuyor. "Bana kızacak mısın? Bana bağırarak mısın?"

Hayır, ama kışını damgalayıp paylaşmadığımı anlamamı sağlayacağım.

"Kardeşim seni akşam yemeğine eve davet etmek istiyor."

"Kardeşin..." Sanki boğazına kızgın demir çubuk sokmuşum gibi boğulur. "Ne?"

Evet, Micah. Ne?

"Şey..." Ne kadar aptalca. *Geri al. Geri al!* "Felix. Seni eve getirmemi istiyor. Akşam yemeği için."

"Felix Malone..." Sesli bir şekilde rahatsız olduğunu belli ederek yutkundu. "O Felix Malone mı?"

"Evet." *Lanet olsun, kes sesini!* "Ama biz ona Felix Malone demiyoruz, yoksa şişirip heyecanlanır. O sadece Lix ve bütün gece seninle olduğumu anladı. Ve kız arkadaşı kadınların yaptığı şeyi yapıyor, seni yemeğe davet ediyor. Şimdi de ben bu teklifi sana iletiyorum."

"K-kız arkadaşı. Yani Christabelle Cannon *mu? Cannon Daily* mirasçısı ve süper zengin kraliçe arı. O kız arkadaş mı?"

"Evet... ama biz ona Christabelle Cannon da demiyoruz. O sadece Christabelle. Ya da Cannon. Ya da Debbie."

"Debbie mi?"

"Öyle bir şey."

Saksımı alıp, besinlerle dolu ve mağazadan satın alınan saksı toprağından çok daha üstün olan, kendi hazırladığım toprağı doldurduğum çöp kutusuna götürüyorum. Saksıyı toprağı gömüp neredeyse tamamen doldurduktan sonra, tekrar kaldırıp, gece boyunca göğsümde uyuyan Tiia'yı düşünüyorum. Esnek göğüslerinin tenime değdiğini düşünüyorum. Yumuşak nefesinin tenimi gıdıklamasını. Saçlarının burnuma değdiğini...

Ve lanet olsun, bu gece yine yapmayı düşünüyorum.

"Seni saat altı civarında alabilirim," diyorum. "Seni eve geri getirebilirim." Bir süre durakladıktan sonra ekliyorum, "Güvende olursun. Ve saçma sapan alaylarına rağmen, hiçbir yasayı çiğnememiş olursun."

"Yani..." Aklının kontrolden çıktığını biliyorum. Avuç içlerinin terlediğini ve kalbinin hızla attığını biliyorum.

Beni zar zor tolere ediyor. Odada sadece ikimiz varken bile rahat hissetmiyor. Felix ve Christabelle de eklenince, çıldırmak üzere.

"Tiia?"

"Yemeğe gelmemi ister *misin*?" "Ne?"

"Felix'in gelmemi istediğini söyledin. Christabelle de gelmemi istiyor. Ama sen *kendi* isteğini hiç belirtmedin. Ben..." Derin bir nefes aldı, sonra tekrar nefes vererek ses hattı boyunca yankılandı. "Bu ne, Micah? Burada ne yapıyoruz?"

"Biz..." *Kahretsin*. Burada ne yapıyoruz? "Ben sadece... Senin yanında olmayı seviyorum, *Grá*. Seninle aynı yerde olmak fiziksel olarak iyi hissettiriyor. Tek bildiğim bu."

"Yani sen benim... senin evine gelmemi mi istiyorsun? Kadınların ölmeye gittiği yer olarak bilinen evine."

Bu, tam da mideme indirilen bir yumruk gibi. Sözleri çok soğuk, ama aynı zamanda o kadar gerçekçi ki, midemi bulandırıyor.

"Hayatım boyunca New York'ta yaşadım," diye fısıldadı. "Ailenin kim olduğunu biliyorum. Bu da, babasının tuzağa düşürdüğü kadar çok kadınla çocuk yapma konusundaki şöhretini bildiğim anlamına geliyor. Gazeteler, bu kadınların onunla geçirdikleri zamandan sonra bir daha hiç görülmediklerini ayrıntılı olarak yazdılar."

"O öldü." Hazırladığım tencereyi yere bırakıp ellerimi çelik tezgaha dayadım.

Bu ev hakkında zaten bildiğim her şeyi bana hatırlatıyor.
Bu aile hakkında. Bu hayat hakkında.

Yirmi dakika önce ben de onun burada olmasını istemiyordum. Ama şimdi istiyorum. Evimi görmesini o kadar çok istiyorum ki, midem gerginlikten kıvrılıyor. İhtiyaçtan.

"O öldü, Tiia, ve oğulları da eskisi gibi değil. Buraya gelersen, seni koruyacağıma söz veriyorum."

"Micah..."

"Sadece bir düşün. Saat altıda apartmanının önünde olacağım; arabama binersen, davetimi kabul etmiş olursun. Binmezsen..." Durup yutkunuyorum. "O zaman kabul etmemiş olursun. Bu senin seçimin."

"Ya kabul etmezsem?" diye sordu. "Eğer sana, aileni tanımak ya da Timothy Malone İkinci'nin evini görmek istemediğimi söylersem

"Peki..."

"Bu bizim sonumuz olur mu?" Sesi duygu dolu bir şekilde çatlar ve beni şaşırtır, çünkü genellikle soğukluğunu çok iyi gösterir. "Çünkü hala seninle vakit geçirmek istiyorum. Özel olarak. *Benim* dairemde."

"Bu sonumuz olmaz." Dirseklerimin üzerine çöküp, tezgâhın üzerindeki telefonuma eğildim ve parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim. "Ben de seninle işim bitmedi. Ama Tim'in mirası konusunda endişeleniyorsan... güvendesin, tamam mı?"

"Hey, Micah!"

Felix'in bağırmasıyla ayağa kalkıp sera kapısına doğru döndüm. Tiia da onu duymuş olmalıydı, çünkü nefesi kesildi ve aramızdaki konuşma tamamen, ölümcül bir sessizliğe büründü.

"Neredesin?"

"Buradayım!" Telefonumu alıp hoparlörden çıkarırım, sonra kulağıma götürürüm ve kapıya doğru dönerim. "Saat altıda apartmanın önünde olacağım. Cesursan dışarı çık, sana benim dünyamı göstereyim. Ama çıkmazsan..." Sera kapısını açarım ve yirmi metre ötede duran kardeşimi görürüm.

Gözlerimiz buluştu, ama sonra telefonu kulağıma götürdü, dudaklarını kapattı ve sessizleşti.

"Gelmezsen," diye devam ettim, "kızmayacağım. Seninle vakit geçirmeyi bitirmedim, Tiia. Nerede yapacağımız tamamen sana kalmış."

"Şimdi kapatmalısın, değil mi?"

"Evet." Felix'i içeri davet edip çelik tezgahın yanına geri dönüyorum, böylece monstera bitkisini gerçekten ölmeden önce başka bir yere dikmeyi bitirebilirim. "Yapacak işlerim var."

"Yasadışı şeyler mi?"

Kıkırdayarak başımı eğdim ve çalışabilmek için telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırdım. "Asla yasadışı şeyler yapmam. Ve özellikle de telefonda yasadışı şeyler hakkında konuşmam."

Lix yanımda durup tezgaha yaslanarak kollarını kavuşturduğunda ona bakarım.

"Gitmem gerek. Ama saat altıda görüşürüz."

Yumuşak bir nefes verir ve başını sallar, ama ben orada değilim, başının hareketini göremiyorum. "Tamam. Görüşürüz. Oh, Micah?"

"Evet?" I meet Felix'in eyes and know he'll wait. Sabırla. Saygıyla. "Ne var?"

"Bunu hiç istemediğimi kayıtlara geçirmek istiyorum. Sana git ve beni rahat bırak demiştim."

"Neyse ki seni nadiren dinlerim. Bunu kaçırmak istemezdim."

Telefonu kulağımdan çekip, beni tüm hayatımı ve ailemi bir kenara bırakıp sadece onun dairesinin duvarları içinde yaşamaya ikna etmeden önce aramayı sonlandırıyorum, cihazı cebime koyup tüm dikkatimi kardeşime veriyorum. "Ne?"

"Ondan hoşlanıyorsun." Gülümsemesi tatlılaşır. Şeytan böyle bir şey yapabilseydi, neredeyse melek gibi olurdu. "Kahretsin, Micah. Birine gerçekten aşık oldun, ha?"

"Seninle bunu tartışmayacağım." Babam ölmüş olsa bile, zor dersleri bir kenara atmak neredeyse imkansız. Ve Malone laneti, görünüşe göre, başına gelen tüm iyi şeyleri kaybetmektir. *Tiia Hale'in henüz yok olmasını istemiyorum.* "Ne istiyordun?"

"Duygusuz bir makine gibi davranmayı bırakmanı istiyorum, Stovic ve Michaels gibi başka bir askermişsin gibi davranmayı bırak ve bunun yerine benim kardeşim olduğunu hatırla." Kahvesini geri alır ve yudumlar. "Kardeşin olarak, o kız hakkında benimle konuşmanı istiyorum. Çünkü otuz dört yıllık hayatımda, seni hiç kimseyi eve getirdiğini görmedim."

"Onu eve getirmedi." *Ama getirebilirim. Bu gece. Belki.* "O hiç buraya gelmedi."

"O zaten burada!" Serbest elini havaya kaldırır. "Senin her düşüncende o var. Yaptığın telefon görüşmelerinde. Gönderdiğin mesajlarda. Seranın yarısını onun ölmekte olan sarmaşığına ayırdın ve bu sabah etrafa saçtığın bir sürü kötü tavır var, ama gecenin harika geçtiğini biliyorum. Gözlerindeki bakış, onun önemli olduğunu söylüyor ve kalbimdeki sevgi, bunu bilmek istediğimi söylüyor."

Elini omzuma koyar, ben ona bakarken sıkır. "Senin için önemliyse, benim için de önemlidir. Ve eğer ona karşı hisler besliyorsan, o zaman lanet olsun Micah, *ben de* ona karşı hisler besliyorum. Hayatımızın tamamını kendi evimizde bir savaşıarak geçirdik. Ama Stalin artık öldü, bu yüzden Tiia Hale bu ailenin bir parçası olacaksa, ben de onu tanımak istiyorum. *Şimdi.* Bir yıl sonra ya da on yıl sonra değil."

"Çok ileri gidiyorsun." Elini itip işime geri döndüm. "O benim takıldığım bir kadın, ama sen hemen aile, sonsuza kadar ve her türlü ciddi konuya atlıyorsun."

"Hayatımızın yarısında Arch ve Tim'i kaybettik. Onlar bizim ailemiz, ama onların iyiliği için olduğunu bilerek onları bıraktık. Ama bu, asla geri alamayacağımız on altı yıldır. Onların nasıl adamlar olduklarını bilmediğimiz on altı yıl. Onları destekleyemediğimiz on altı yıl. Onları sonsuza kadar kaybetme riskini göze aldık, çünkü işler kötüye giderse hiçbir şey yapamayacak kadar uzaktaydık. Ve iyi şeyleri de kaçırdık, mesela onların aşık oldukları kadınlarla vakit geçirmeyi."

Monstera'yı kaldırıp içine koymak üzereyken hazırladığım tencereyi elinden aldı ve onu benim ulaşamayacağım bir yere çekerek dikkatimi ve öfkemi üzerine çekti. "Tiia önemliyse, on altı yıldır onunla geçirdiğim zamanları kaybetmeyeceğim. Önemli değilse," saksıyı sırtının arkasına koyar, çocukça ve sinir bozucu bir şekilde, "o zaman *'Tiia Hale sadece lezzetli bir amcık, ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum'* de."

Dişlerimi sıkıp ellerimi tehlikeli bir şekilde yumruk yapıyorum.

"Söyle," diye alay ediyor. "Bana onun sadece seks olduğunu söyle. Eğer önemli değilse, bırakırım. Ama *bir gün* aile olacaksa, o zaman bugün de ailedir. Daha fazla zaman kaybetmek niyetinde değilim."

"Lix..."

"Yani o sadece bir kadın mı?" Kahvesini masaya koyar ve demliği geri getirir, bir koluyla göğsüne sıkıca sarılırken, diğer koluyla elimden bitkiyi alır ve toprağa diker. "Güzel bir kadın, bunu kabul ediyorum. Ama ciddi bir şey olmadığına göre, Stovic'e haber vereceğim. Haftaya onu bir deneme sürüşüne çıkarabilir. Onu paylaşmamak için bir neden yok, değil mi? Michaels da sonra gidebilir. Christabelle'de ailemi bulduğumdan beri artık kadınları seninle paylaşmak istemiyorum. Ama o hiç var olmasaydı, bu kesinlikle mümkün olurdu. Sen ve ben... güzel zamanlar geçirdik, değil mi? Onları nasıl seçeceğimizi biliyorduk. Christabelle kalbimi çalmamış olsaydı, eminim programımda Bayan Ha için zaman bulabilirdim..."

Cebimden bıçağı çıkarıyorum, elim bilinçli düşüncelerim izin vermeden hareket ediyor. Bıçağı açıp, ucunu kardeşimin şah damarına dayıyorum ve o sadece sırtınca alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Bitkiyi bırak, Lix. Ve benim alanımdan çekil." Ölümün eşiğinde olmasına rağmen hiç etkilenmemiş gibi kıkırdıyor.

"Onunla yakında tanışmayı umuyorum." Dolu saksıyı çelik masamın üzerine koyar ve hafifçe okşar. "Onu tanımak istiyorum, o yüzden onu evime getir, yoksa onun dairesine girip zavallı kadını korkudan öldüreceğim."

Kapıya doğru yürür, ama açmadan önce durur. "Ah, bir saat sonra toplantımız var. Gidip gece boyunca seviştiğin izlerini duşta yıka ve düzgün giyin. Temizlememiz gereken bir pislik var."

"Bay Cordoza." Felix, Estefan Cordoza'nın ofisine benden sadece iki adım önde girer, dostça ve gülümseyerek ve benim hiç tercih etmeyeceğim kadar yüksek sesle

—özellikle de bir düzine ağır silahlı adam bizim gelişimizi izlerken. "Her zamanki gibi," diye gürlür Lix, "sizi görmek bir zevk."

"Sizi tanımak da benim için bir zevk."

Estefan Cordoza, sadece New York'ta değil, tüm patronların patronudur. Esasen, tüm ülkenin suç dünyasını yönetmektedir. Cordoza'nın haberi olmadan ABD kıtasındaki hiçbir limana giriş yapılamaz. Onun onayı olmadan hiçbir şey içeri giremez ve onun emri olmadan hiçbir şey dışarı çıkamaz.

Archer hem polis hem de Malone olsa da, kendi rozet filosunu yöneten Cordoza'dır.

Archer, kendisine uygun olmadığı sürece kimse için hiçbir şey yapmaz.

Cordoza, bu ülkenin en güçlü insanlarıyla arkadaşır ve unvanı şiddeti çağrışırsa da, saygıyla yönetir. Adalet. Naziklik. Uzun zaman önce, bir adama baltayla saldırıp işi hızlı ve acımasızca halledebileceğini kanıtlamıştır. Ancak, güç gerekli olmadığında güç kullanmamasıyla tanınır.

Takım elbise giyip el sıkışmayı tercih eder.

Mücevherlerle süslü kalın parmakları olan şişman elini ziyaretçinin koltuğuna doğru salladığında, Lix oturur ve dudaklarında geniş bir gülümseme belirir. "Teşekkürler, Bay Cordoza. Fazla zamanınızı almayacağız."

"Micah..." Cordoza bana da oturmam için işaret eder. "Lütfen." Sonra koltuğuna yaslanır ve parmaklarını birleştirir. "Joseph Wilkes'e ne haltlar döndüğünü anlat bana."

"Hemen işimize bakalım," diye nefes verir Lix. "Tamam." Sağ ayak bileğini kaldırıp sol dizine koyar ve başını sallar. "Şu ana kadar yaptığımız araştırmalara göre Wilkes İngiltere'den gelip New York'ta güç oyunları oynamayı umuyor.

Geçtiğimiz yıl, masaların başındaki isimlerin değiştiği bir dönemde, dolar işaretleri ve istikrarsızlık görüyor. O, kendi gözünde istikrarsızlık olarak gördüğü durumdan yararlanarak kontrolü ele geçirmeyi umuyor."

"O, sadece..." Cordoza parmaklarını şıklatır. "Gelip şehri ele geçirebileceğini mi düşünüyor?"

"Bence bunu deneyecek kadar aptal. Şimdiye kadar yaptığı hamlelerle zeka eksikliğini kanıtladı. Gelir gelmez ilk yaptığı şey sokakta insanları vurmaktır oldu. Bence bu, bundan sonra neler bekleyebileceğimizin bir öncüsü."

"Onun yöntemleri silahlarla ilgili gibi görünüyor," diyorum, Lix kadar yüksek sesle değil. Ses tonum da onunki kadar emredici değil. "Silah ticareti yapıyor gibi görünüyor. Ve şimdiye kadar bildirilen her olayda silahlar var. Onunla bağlantılı adamlar bu sabah erken saatlerde bir kulübe saldırdı: arabadan ateş açtılar."

"Benim bilgime göre sen o kulübün içindeydin." Cordoza'nın gözleri benimkilere kaydı. Yüzü ve vücudu yaşlanmıştı. Cildinde çizgiler belirginleşmişti ve bir adam yeterince uzun süre yakından bakarsa, Cordoza'nın ellerindeki hafif titremeyi fark edebilirdi. Ama gözleri... bugün de her zamanki gibi gençti. Zihni de her zamanki gibi keskin. "Her zaman kulaklarım açık, Micah. Wilkes kulübü taradığında senin," sonra Felix'e bakar, "ve senin o kulüpte olduğunuzu bildiren raporlar bana ulaştı. Yine de," ellerini bize doğru uzatır, "burada, ofisimde, sağ salimsin."

"Bir toplantımız vardı," diyorum, adamın keskin gözlerini tekrar bana çevirerek. "Ama bizi alıkoyan bir şey çıktı."

Felix'in dudakları solumda kıvrılır, kendini beğenmişliği o kadar güçlüdür ki, yüzünü Cordoza'nın masasına çarpma isteği duyarım.

"Belli ki toplantıya gidemedik," diyorum dişimi sıkarak. "Ama önceden arayıp iptal etmedik. Yani bir adam bize saldırmak istemişse ve en güncel bilgileri takip ediyorsa, bizim orada olduğumuzu düşünmesi mantıklı."

"Hayatınıza kast edildi." Cordoza'nın çenesi sıkılır. Bu, öfkesini gösteren tek işarettir. Deli olduğumu söyleyebilirsiniz, ama yaşlı adamın Lix'in hayatta kalmasını gerçekten umursadığını hissediyorum. "Üç kişi daha kurban gitti. Ve Wilkes'in parmağı tetikteydi."

"Öyle görünüyor." Lix, kanında dolaşan huzursuz enerjiyle ayağını sallıyor. "Wilkes, kurnazlık yerine kaba kuvvetle şehri ele geçireceğine karar verdi."

"Biz New York'u böyle yönetmiyoruz." Cordoza bana bakar. "Neden kulüpte değildin?"

Tiia'nın yüzü aniden zihnimin ön plana çıkınca midem bir anda düğümlendi.

Bu odada onun adını anarsan, o da istemediği bir dünyanın parçası olur. Ama Cordoza'nın kendi ofisinde sorusuna cevap vermeyi reddedersen, Wilkes en küçük sorunumuz olur.

"Uh..."

"Randevusu vardı," Lix sırtıarak dedi. "Akşam yemeği ve Netflix. Sanırım toplantımızı unuttu."

Yavaşça başımı çevirip kardeşimin gülümseyen bakışlarıyla

karşılıklı baktık.

Gülümseme hariç.

"Sanırım bu onu senin koruyucu meleğin yapar," diye araya girer Cordoza, masasında masasına doğru eğilir ve dirseklerini zengin maun ağacına dayar.

Bu hareket, masanın geçmişini merak etmeme neden oluyor. Nereden geldi? Ondan önce kimin malıydı? O da okyanusu aşır bir korsanın hazinesi mi oldu?

"İçimdeki romantik yan, tüm bunları çok... tesadüfi buluyor." Gülümser. "Belki de sıra sende, Micah."

"Benim sıram mı?" Gözlerimi, saniyeler içinde hepimizi yok edebilecek adama çeviriyorum. "Ne için benim sıram?"

"Aşk. Archer, Doktor Mayet'te aşkını buldu ve Felix..." Kardeşime hızlıca bir bakış atıp kıkırdar. "İkimizi de şaşırttı. Ama Bayan Cannon, çok zeki, son derece başarılı ve akli başında bir gazeteci. O aşk olduğunu söylüyorsa, ben de ona inanmaya meyilliyim." Dikkatini tekrar bana verir. "Artık baban öldüğüne göre, oğullarının düşüşünü izlemek benim için bir zevk."

"Bu, bir tehdit olarak yorumlanabilecek bir ifade. Ve özellikle iş konuşurken değinmek istediğim bir konu değil." Çenemi eğiyorum. "Saygıyla, efendim."

"Elma ve portakal." Parmaklarını bana ve Lix'e doğru salladı. "Elma ve portakal. Ama makul. Bir daha bu konuyu açmayacağım. Sonuçta, koruyucu meleklerin kamuoyunda övülmeye ihtiyacı yoktur." Arkalarına yaslanarak, bir anda neşeli tavrından iş tavrına geçti. "Tehdit konusunda ne yapmayı öneriyorsun?"

Felix ölümcül bir ciddiyete büründü. "Onu rahat bırakabiliriz. Sonuçta sivrisinek sivrisinek, kaynaklarımı ona harcamaya değmez."

"Bu sivrisinek sayısız otomatik silahı kontrol ediyor," diye tartıştım. "Bizim de orada olacağımızı düşündükleri bir kulübü taradılar. Hemen halledilmesi gereken bir sorun gibi görünüyor."

"Ama dikkatli ol," diye araya girer Cordoza. "Sessizce. Kaynaklarım, federallerin de izlediğini söylüyor. Geçen yıl New York'ta yaşanan hareketlilik, birçok kişinin gözünü üzerimize çevirdi. Her şey, FBI gözetimindeyken Mancino'nun suikastıyla başladı. Pastore öldü. Baban öldü. Zaman değişiyor ve bir zamanlar bildiğimiz her şey değişiyor. Wilkes pusuda değilse, federaller pusuda."

"O halde her iki tarafı da gözetlemeliyiz." Burnumun köprüsünü sıkıştırırım. "Yakında bir şey patlayacak. Kapaklar çok uzun süredir çok sıkı kapalı."

"Ben korunuyorum." Cordoza sakın bir şekilde konuşuyor. Kendinden emin bir şekilde. "Kimse bana dokunamaz. Ve benim içinde olduğum bir binayı kesinlikle vurmazlar. Bu sizinle ilgili." Elimi indirdiğimde gözleri parlıyor. "Bu adam, benim ailem dışında hayatta kalan son aileyi de bu şehirden yok etmek istiyor."

"Eğer biz düşersek," Felix dişlerini sıkarak, "sıra sana gelir, Patron. Ve o noktada, ülke savaş halinde olacaktır."

"O halde hayatta kalman en iyisi olur." Omuzlarımızın üzerinden adamlarından birine bakar. "On adamımızı Malone malikanesini korumakla görevlendirmeni istiyorum..."

"Bekle," diye sandalyemden öne doğru eğilip, Cordoza'nın konuştuğu askere omzumun üzerinden bakarım. "Ne?"

"Destek," diye tekrarlar. "İşgal değil. Eviniz güvende olmalı ve işiniz korunmalı. Şehrimiz lanet İngilizlerin eline geçerse kahrolurum."

Adamına, evimizi kuşatmak için bir asker ekibi toplamasını işaret eder. "Bu işin sessizce halledilmesini istiyorum beyler. Çabuk."

Sonra bana kurnazca bir bakış attı. "Umarım bayan arkadaşın senin koruyucu meleğin olmaya devam eder. Kargaşayla dolu bir şehirde iyi tılsımlar bulmak zordur. Gidin." Wilkes ve saçmalıklarından bıkmış bir şekilde bize eliyle veda etti. "Her açıdan dikkatli ol, Malone. Wilkes seni yakalayamazsa, federaller kesinlikle deneyeceklerdir."

"Siktir." Felix arabamıza atlar ve bacaklarını genişçe açar, başının arkası koltuk başlığına hafif bir sesle çarpar.

Ben de arabaya bindiğimde, bana bakar ve inler. "Bu tam bir felaketti."

"O kadar da kötü olduğunu düşünmedim." Kapıyı kapatıp şoförümüz arabayı çalıştırınca arkama yaslandım. "Cordoza da benim kadar senin hayatta kalmanı istiyor."

"O kadar da kötü değildi diyorsun çünkü biz sadece babamızın işleri halletme tarzını biliyoruz. Sinirlendi, bu yüzden sesini yükseltti. Cordoza öyle değil. Duygularıyla bağırmasın ya da ateş etmez. Ama yine de kızgındı. Wilkes gerçekten sinir bozucu bir sorun haline geliyor."

"O zaman belki de ona gidelim."

Telefonum titrediğinde bacağıma uzatıyorum. Cihazı çıkarmak için elimi cebime sokup tekrar çıkarıyorum, ama ekrana bakmıyorum. Şu anki konuşmam, orada beni bekleyen her şeyden daha acil. "O sadece bir adam, Lix, ve biz ondan daha büyük ve daha kötü adamlarla uğraştık. Federaller, Wilkes kadar bizim işimize karışmaya çalışıyor. İlki ortadan kaldıramayız, ama ikincisiyle kesinlikle başa çıkabiliriz."

Ateşe ateşle karşılık ver."

"Yani, arabadan ateş açmaya karşılık..." Bir kez gözlerini kırptırıyor. İki kez. "Arabadan ateş açmaya mı?"

"Şaşırmış gibisin. Oysa, sırf gökyüzünden kristal yağmuru görmek için avizeye ateş eden adam sendin. Wilkes New York'a yeni geldi. Öyle olmak istediği için gürültücü, ama hiçbir şeyi kontrol edemiyor. Güçlenmeden onu susturmamız en iyisi olur."

"Hayır, en iyisi kaynağını bulmak olur. Dün gece o kulüpte olmamız gerektiğini nasıl bildi?"

Telefonu çalmaya başlar, cebinden dikkatini çeker ve ben de arkanıza yaslanıp gözlerimi kapatırım. Düşün.

Kardeşimi korumak benim lanet olası işim. Tüm varlığım onunla iç içe. Lix düşerse, ben başarısız olmuşum demektir. Ve güzel bir kadınla geçirdiğim şans eseri

güzel bir kadınla geçirdiğim şans eseri bir gece olmasaydı, katılmamız gereken toplantıyı unutmazdım.

Ve eğer katılmış olsaydık, şimdiye kadar ölmüş olabilirdik.

"Hayatım." Felix'in sesi erimiş tereyağı gibi yumuşar. Ekranına bakmasam da Christabelle ile konuştuğunu anlarım. "Cordoza'dan yeni çıktık."

"Oh, iyi." Felix hoparlörü açtığında sesi arabada yankılanıyor, bu yüzden iznim olmadan onların konuşmasına dahil oluyorum. "Konuşacak vaktin var mı?"

"Seninle mi? Sevgilim, her zaman."

İğrenç.

"Dana ve ben Malone annelerinin kimlikleri üzerine araştırmamıza devam ettik." *Cannon Daily'nin* kraliyet ailesinden olmasaydı, doğrudan konuya girecek türden biri olmazdı. "Bir tane daha bulduk galiba."

Kahretsin, gözlerim açıldı.

"Renee Amalia Rossi on yedi yaşındaydı. Mezuniyet töreni konuşmacısıydı, sınıfının birincisi olarak mezun oldu. Biyomedikal bilimler alanında tam burslu olarak Yale'e gitmeye hazırlanıyordu."

Felix içinden ısıklık çaldı. "Zeki kızlardan biriydi. Tanrım." Bana baktı. "Ve tıp mı? Sevgili babamız Arch ve Tim gibi doktorlara ilgi duyuyormuş gibi görünüyor."

"Evet, şey..." Christabelle duyulur bir şekilde omuz silkiyor. "Sadece en iyileri, sanırım. Renee'nin ailesi eksiksizdi: iki ebeveyn, ikisi de başarılı birer iş hayatına sahipti. İki kardeşi vardı: bir erkek ve bir kız kardeş, Caleb ve Tennille."

"İtalyan," diye mırıldanır. "Rossi İtalyan."

"New York İtalyanı," diye onaylar. "Ailesi senin ailenle iş ilişkisi bile olabilir. Çalışkan bir arı," diye düzeltir. "Yetkili bir adam değil. Görünüşte, Renee otuz üç yıl önce ailesiyle bir hayır etkinliğine katıldıktan sonra kaybolması dışında tamamen normal görünüyorlar."

"Dur tahmin edeyim," diye mırıldandım. "Babamız da aynı etkinlikte miydi?"

"Elbette oradaydı." Christabelle, telefonun diğer ucunda, kağıtları düzeltir gibi karıştırıyor, sanki düşüncelerini de düzeltmek istercesine. "Timothy, çok özel bir parça için müzayedeye katılmış."

"Kız mı?" diye sordu Lix.

"Muhtemelen. Görünüşte, oraya bir tablo için gitmişti. Renee sadece işin cilvesiydi. Yaklaşık elli bin dolar değerinde bir Lamoze orijinali satın aldı. O gün başka eşyalara da teklif verdi, ama orada bulunanlar

ve sonrasında açıklamalarda bulunanlar, 'O, *sırf zevkine herkesin fiyatlarını yükseltiyordu*' diyorlar. Birçok teklifçiye kızdırdı çünkü onun müdahalesi olmasaydı yirmi bin dolara alabilecekleri bir şey, sonunda onlara yüz bin dolara mal oldu. Lamoze ilk satılan parçalardan biriydi, bu yüzden Tim onu makul bir fiyata satın alabildi. Günün geri kalanı ise cehenneme döndü."

"O müzayededen para ya da sanat eserleri aktarıyor gibi görünüyor," diye ekliyorum. "Sırf eğlence olsun diye katılıp fiyatları yükseltmezdi. Bir amacı vardı."

"Muhtemelen. Ama sonunda, tablosuyla birlikte oradan ayrıldı, diğer her şey çok yüksek fiyatlara satıldı ve ortalık sakinleşince Renee kaybolmuştu. Onun yaşı on dokuz civarındaydı ve gözetim konusunda hoşgörü gösteriliyordu, ama o gece eve gelmeyince ailesi yetkililere haber verdi. Bir hafta geçip de haber alınamayınca arama genişledi ve New York'ta gerginlik arttı. Ancak sorun, Rossi ailesi zengin veya nüfuzlu bir aile olmamasıydı. Bu yüzden polisler yardım etmek isteseler bile, davaya ayırabilecekleri kaynaklar sınırlıydı."

"Paraları yoksa neden müzayedeye katıldılar?" diye soruyorum. "Sadece zengin ve nüfuzlu insanlar o tür etkinliklere katılır."

"Çünkü Renee'nin annesi Bayan Rossi müzayedeciye."

Başımı geriye yaslayıp arabanın tavanını inceliyorum. "Yani belki de o evden hiç para aktarmıyordu. Sadece zavallı kadının kurtarmak için çabaladığı bir karmaşa yaratıyordu. Bu bir soygundu, Lix." Başımı ona doğru çeviriyorum. "O kızı istiyordu, onu o gün ya da başka bir gün gördü ve onun bir sonraki ganimeti olacağına karar verdi. Herkesi temizlikle meşgul etti ve bu karmaşada onu kaçırdı."

"Öyle görünüyor," diye bitirir Christabelle. "Ve çok ileri gitmeden önce, tabii ki o yıl New York'ta kaybolan *tek* akıllı, güzel kız Renee değildi, geri dönüp kalan aileyi kontrol etmeyi düşündüm. Kardeşleri artık büyümüş, tabii ki. Kız kardeşi çocukları var. Erkek kardeşi birkaç yıl önce bir trafik kazasında öldü. Kötü niyetli bir şey değildi," diye ekliyor, sanki kaşlarımı kaldırdığımı hissetmiş gibi. "Sadece trajik bir kaza. Evlenmeden ve çocuksuz öldü."

"Peki Renee'yi arama çalışmaları?" diye sorar Lix. "Onu unuttular mı?"

"Hayır. Onlar her yıl yıldönümünde onun kayboluşu. Bunca yıl sonra muhtemelen öldüğü aşık. En

en sadık, inatçı ebeveynler bile sonunda bunu kabul edeceklerdir. Ama şimdi, kız için olmasa bile, en azından cevaplar için umut ediyorlar."

"Malone'dan şüphelendiler mi?"

Düşünceli bir sessizlikten sonra cevaplar: "Eğer şüphelendilerse, bunu hiçbir yerde belirtmemişler. Görünüşe göre yetkililer, Renee'nin dosyasında bir Post-it notuyla da olsa bağlantıyı kurmuşlar. Polisler, kanıt olmadan babanın peşine düşmezlerdi; şüpheleri vardı, ama bunu doğrulamanın bir yolu yoktu. Bu şüpheyi Renee'nin ebeveynlerine aktarmış gibi görünmüyorlar. Ya da aktarmışlarsa bile, ebeveynler bu konuda takıntılı değiller."

"Senin aksine," diye araya girer Felix. "Senin şüphelerin vardı ve takıntılıydın, sevgilim."

"Hangisi daha kötü bilmiyorum: gerçeği bilmek ve onu değiştirememek mi, yoksa bilmemek ve hiçbir cevap alamadan yaşamak mı? Her neyse," diye sesli bir nefes verir, sesi arabayı doldurur, "Rossiler kendilerine saklıyorlar. Onu yas tutuyorlar, ama bu yöne giden bir insan avına yön vermiyorlar. Kaybettikleri kızları için nöbet tutuyorlar, ama intikam almaya hevesli görünmüyorlar."

"Kimin kızı?" Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve Felix bana baktığında onu inceliyorum.

"Kimin annesi," diye açıklığa kavuşturuyorum. "Cato'nun annesini buldun ve Lix'in annesini de bulmaya çok yaklaştın. Geriye üç kişi kaldı."

"Şey... bunun zamanlaması biraz yanlış. Renee'nin kaybolduğu tarihe dokuz ay eklersek, kimsenin doğum gününe denk gelmiyor."

Bunu düşünürüm. "O zaman belki de kimse değildir? Belki de annelerden biri değildir."

"Ya da belki düşük yaptı," diye karşı çıkıyor Lix. "Ya da kız çocuğu doğuran şanssız ruhlardan biri olabilir."

"Mantıklı tahminler. Ve elbette, bu kararı vermeden önce düşündüğüm olasılıklar. Ama sonra Renee'nin kardeşinin ölüm ilanına rastladım..."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp kaşlarımı çattım. "Renee'nin kardeşi mi?" "Evet." İkimizin telefonu da tekrar çaldı, ikiz mesajlar bana "İkinize de bir resim gönderdim. Gördüğünüzde neden kafamın karıştığını anlayacaksınız."

Felix'in telefonu bu arama için kullanıldığı için ekranımın kilidini açtım ve bir saniye için Tiia'nın adını gördüm, sonra ekran kapandı ve yerine Christabelle'in adını gördüm.

Tiia bana mesaj attı. Konuşmak istiyor. Belki de akşam yemeği davetimi reddetmek istiyordur. Nazikçe hayatından defolup bir daha geri dönmememi önermek için.

Ya da belki de gereksiz yere felaket senaryoları yazıyorum.

Her neyse, onu bir dakika daha kenara bırakıp Christabelle'in mesajını açıyorum.

Gönderdiği küçük resme dokunuyorum ve Caleb Rossi Junior bana bakarken dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Gözleri, iri yapısına göre biraz küçük. Burnu, cetvel gibi düz. Çenesi kare şeklinde ve omuzları, kafasını küçük gösterecek kadar geniş.

"Renee on yedinci yaşının Haziran ayında kaçırıldı," diye devam ediyor Christabelle. "Bu da yaklaşık dokuz veya on ay sonra bir çocuk doğduğunu ima ediyor."

"Ben Ocak ayında doğdum," diye mırıldandım. "Sadece yedi ay sonra. Kimse bana prematüre ya da hastalıklı olduğumu söylemediğine göre bu imkansız görünüyor."

"Ama, tanrım," diye homurdanır Lix, "genetik yalan söylemez." Elini uzatıp telefonuma dokunur. "Eğer mezarda olmasaydı, onun sen olduğunu neredeyse inandırabilirdim."

"Genetik yalan söylemez," diye katılıyorum. "Kahretsın."

"Bu gece Mary'ye soracağım," diye karar verir Christabelle. "Babanın hizmetçisi ve bazen de sevgilisi olarak, senin doğumunda orada olan tek kişi o. O evde yapılan her doğuma katıldığını bana garanti etti."

"Yedi aylık hamilelik çok kısa," diyorum. "Hasta ve zayıf olurum. *Hala* zayıf olurum, değil mi? Büyüme geriliği falan olurdu."

Lix gülümser. "Belki de olması gerekenden daha küçüksün. Beşimiz arasında en geniş omuzlara sahipsin. Boyun 1,93 metre. Küçük değilsin. Ama kardeşin küçüktü," telefonuma bakar, "1,95 metre boyunda ve bir futbol oyuncusuydu."

"*Onun* kardeşi. Benim değil."

"O bir canavardı. Ve senin omuzların daha fazlasını taşıyabilir."

"Diğerlerini kabul etmiyorum." Lix'in telefonuna bakıyorum, sanki Christabelle'in gözlerine bakıyormuşum gibi. "Ailesini değil. Kardeşlerini değil. Zaten bir ailem var; onları istemiyorum."

"Onları almak zorunda değilsin. Senin varlığından haberdar değiller ve bunca zamandır seni aramaya gelmediler. Renee Rossi'nin senin annen olduğunu söylemek yanlış olmaz, Micah. Ve senin

Ama kimse sana bu bilgiyle ne yapman gerektiğini söylemeyecek."

"Bir işaret koyalım." Telefonumu yumruklayıp pencereden dışarı bakıyorum. "Üzerine onun adını yazıp, gömüldüğü bahçeye koyalım. Dinlenme yerinin işaretlenmesini ve kim olduğu ve başına ne geldiğinin bilinmesini hak ediyor. Ama hepsi bu kadar." Yoğun trafikte ilerlerken New York sokaklarını inceliyorum. "Bunun büyük bir olay haline gelmesini istemiyorum. Onun hikayesini bilmek istemiyorum."

"Doktor olacağını bilmek istemiyor musun?" diye ısrar ediyor Lix. "Ya da boş zamanlarını zenginlerin sanat müzayedelerinde geçirdiğini?"

"Dediğim gibi." Telefonumun ekran kilidini açıp Tiia'nın adını buluyorum. Zamanımı ona odaklanarak geçirmeyi tercih ederim. Geçmişte olanlardan ziyade, gelecekte neler olabileceğine odaklanarak. "Soğuk geliyor," diye itiraf ediyorum. "Ve nankörlük gibi. Ama onu tanımak istemiyorum."

Tiia: *Düşündüm de...*

Tiia: *Akşam yemeği davetini kabul ediyorum. Ama tüm zaman boyunca benimle kalmalısın. Sen yanımda olmadıkça Felix'le vakit geçirmek istemiyorum. Ve eğer yasadışı bir şey görürsem: hayır, görmedim. Polislere söylemeyeceğime yemin ederim, sen de bana çimento ayakkabı giydirmeyeceğine yemin et.*

Kafamın içindeki düşüncelerle boğuşurken, gülerek telefonumu çevirdim, ama şoförümüze baktım. "East Village'a git. Beni orada indir." Sonra Lix'e döndüm. "Sen eve git ve Garth'ı beni almaya gönder. Tiia akşam yemeğine geliyor."

Gözleri parladı. Yüzünde o kadar belirgin bir mutluluk ifadesi vardı ki, onu ortadan kaldırmak için ona vurmak istedim. "Akşam yemeği mi?"

"Uslu dur. Christabelle?" Hala elinde tuttuğu telefona konuşuyorum. "Onu uslu durmasını sağla."

"Alo?" Tiia cevap verdi, sesi aynı anda hem tiz hem de yatıştırıcıydı. "Micah?"

Telefonu kulağıma götürdüm ve nihayet, saatler sonra ilk kez, biraz daha rahat nefes alabildim. "Merhaba. Senin evine geliyorum. Saat altıda orada olacağımı söylemiştim, ama seni daha erken görmek istiyorum."

Adrenalin damarlarımdan akarken, dairemde koşarak ilerliyorum ve aceleyle, tehlikeli bir şekilde, bir ayakkabıyı ayağıma geçirip yüzüstü yere düşmemeye çalışıyorum. Elbise giyiyorum; nedenini bilmiyorum, çünkü kot pantolonları tercih ederim. Ya da şortları. Ya da, dairemde uzanıp sıcaktan kaçarken iç çamaşırı ve bol bir gömlek giymeyi tercih ederim.

Ama bu iş görüşmesi benzeri bir akşam yemeği olduğu için, dizlerimin yaklaşık 5 cm yukarısına kadar uzanan ve belimi saran sevimli bir elbise seçtim. Dekolteyi minimumda tuttum, çünkü Tanrı korusun, Felix Malone'un karşısına oturduğumda, kasıtlı olsun olmasın, göğüslerimi görmesin.

Daha da kötüsü, Christabelle Cannon'un karşısında oturup, onun erkeğine göğüslerimi göstermek.

Felix'i her zaman bu şehirdeki en tehlikeli varlıklardan biri olarak görmüşümdür. Yani, ünü önünden gider ve biftek ve şarap eşliğinde böyle konuları açacak değilim ama eminim ki onun adının geçtiği sayısız çözülmemiş suç vardır.

Ama şimdi o neredeyse evlendi. Bu da kesinlikle *onun* en tehlikeli kişi olduğu anlamına gelir, değil mi?

Yine de, bu benim isteyerek kabul edeceğim bir risk değil.

Yani bu gece o eve gitmek zorunda kalırsam, Micah'ın eline tutunarak, dükkanda giyeceğim kıyafeti giyerek ve mafya babasına suç faaliyetlerini sormaktan korktuğum için dudaklarımı dikerek, o zaman sanırım yapacağım şey bu.

Ah, bu yıl hayatım ne kadar da değişti.

Yatak odamın dışındaki koridorda durup sandalimin kayışlarını düzeltmek için eğildim, deriyi çelik tokadan geçirdim ve tokayı boşluğa soktum.

Ellerim titriyor.

Titriyorlar mı?

Titriyorlar!

Ve eğildiğim için kan başıma hücum ediyor ve yüzüm kızarıyor.

Muhtemelen tembellik ve kötü kararlar verdikten sonra spor salonuna geri dönmem gerektiği anlamına geliyor.

Tek ayakkabıyı giydikten sonra, tekrar koşup ölüm riski almak yerine, ikinci ayakkabıyı da giyip, rahat olana kadar ayak parmaklarımı kıpırdatıyorum ve istediğim yere oturana kadar kayışı ayarlıyorum.

"Saat altıya kadar vaktim vardı," diye mırıldanıyorum, metal pimi deliğe geçirirken. "Saat daha beş."

"Ama seni özledim."

Eller kalçalarım dokunuyor ve sırtım dikleşirken göğsümden boğuk, acı dolu bir çığlık çıkıyor. Ama dönemiyorum. Ya da boğazımın derinliklerindeki çığlığı dışarı çıkaramıyorum. Çünkü ağır bir el ağzıma geliyor, diğeri ise gövdem üzerine bir emniyet kemeri gibi geçiyor.

"Bağırma, *Grá*. Benim." Vücudunu benimkine bastırıyor. Geniş göğsünü sırtıma, sertleşmiş penisini arkama. Kendini bana sıkıca sarıyor ve çenesini omzuma koyuyor. "Rahatla."

"Ne halt ediyorsun sen?" Kollarında kıvrılıyorum, ama o beni duvara sertçe bastırıldığında nefesim kesiliyor. "Daireme zorla girdin!"

"Kapından içeri girdim." Eğilip omzuma küçük, ölçülü öpücükler kondurur. "Kilitlerin bir şaka gibi."

"Daireme zorla girdin!" Dizimi kaldırıp hayalarını ezebilirdim. Ya da onu ısırırdım. Yumruğumu karnına vurup nefes nefese kalmasını izleyebilirdim.

Eskiden spor salonunda Rumble dersleri almıştım. Ve büyük büyük dedesi temas sporunu icat eden Brezilyalı bir adamdan kadınlar için kendini savunma dersleri almıştım... ya da öyle bir şey. *Bilmiyorum!*

"Micah, ön kapım kilitliydi. Ama şimdi buradasın, bu da benim algıladığım güvenliğini ihlal ettiğin anlamına geliyor."

"Şimdi yine kilitli." Köprücük kemiğimin üzerindeki sıcak deriyi ısıırıyor, ardından dilini nazikçe gezdiriyor. "Yarın birkaç adam gönderip sana daha iyi bir şey alacağım, çünkü güvenliğin açıkça yetersiz. Ve lanet olsun," bir ısırık daha, "çok güzel kokuyorsun."

"Neyin var senin?" Onun beni mahvetmesine izin verebilirdim; Tanrı biliyor ki bunu çok iyi yapıyor. Gözlerimi kapatıp ona kendimi verebilirdim; zaten sınırı çoktan aştık. Bir kez daha ne fark eder ki? Kendimi gerçeklikten, sağduyudan uzaklaştırabilirdim. Zihnimin derinliklerinde, *"Kötü adama aşık oluyorsun!"* diye bağırın o kemiren, rahatsız edici sesi bir kenara bırakabilirdim. Ama ben her zaman kendi iyiliğim için biraz fazla pervasızdım.

Micah cildimi ısırmaya niyetli görünüyor, ama ben elimi yukarı kaydırıp saçlarına sokuyorum, dağınık ama düzgün taranmış buklelerini tutuyorum, sonra geri çekip dudaklarını tenimden ayırıyorum.

Gözleri çılgınca parlıyor, öfkesi yüzeyin hemen altında kaynıyor. Ama orada bir şey var. Tam olarak belirleyemediğim, kilit altında tuttuğu bir duygu - *belli ki benim ön kapımdakinden çok daha güvenli.*

"Kötü bir şey mi oldu?" Onun güzel yeşil gözlerini inceliyorum. Sert hatlı çenesini. Sonra yutkunuyorum, çünkü yanakları biraz fazla solgun. Biraz fazla tedirgin. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Tekrar yaklaşır, boynumu koklar ve hala saçını çektiğim gerçeğini umursamaz. "Yanında olmak istedim."

"Ne oluyor?" diye nefes nefese soruyorum, o eğilip uyluğumu avuçladığında. Beni kaldırıp tek ayak üzerinde dengede durmamı sağlıyor. Çünkü diğer bacağımı kalçasına dolayarak öne doğru eğiliyor ve penisini benim içime bastırıyor. "Micah..." "Şu anda dış dünyayı görmezden gelip buna odaklanmayı tercih ederim."

Boynumdan çekildi, ama sadece dilini dudaklarımın üzerinde gezdirmek için. "Bölümleme sağlıklıdır. Sadece sana dikkat etmek bir kadının istediği şeydir, değil mi?"

"Kaçındığın konu işlenmesi gerekiyorsa, ayrışma sağlıklı değildir." Ama tanrım, elini kaydırıp kırımını okşarken, beni aksine ikna edebileceğini biliyorum. "Bugün o kadar korkunç bir şey oldu ki, onu görmezden gelip bunun yerine sevişmeyi tercih ediyorsan, muhtemelen bunun hakkında konuşman gerektiği anlamına gelir."

"Seninle mi?" Dudaklarımı öper ve dillerimiz birbirine dolandığında inler. "En derin, en karanlık sırlarımı, sikimi sokmayı tercih ettiğim bir kadınla konuşmamı mı istiyorsun?"

"Şey..." Kırılmam gerekirdi. Sanırım kırıldım. *Ben senin sikişinin kılıfı değilim!* "Daha çok bir terapisti kastettim. Ya da ne olduğuna bağlı olarak polisi."

Yumuşak bir kahkaha atar ve kalçalarını benimkilere bastırır. Yarın bir çürük bulacağımı biliyorum. Ya da en azından hassasiyet. "Polisle konuşmam gerekmiyor. Ya da..." Durur ve geri çekilir, gözleri benimkiler arasında gidip gelir. "Belki bir zamanlar polisler benim bildiklerimi bilmek isterdi. Ama şimdi... Bilmiyorum. Muhtemelen geçmişi gömülü bırakmak en iyisi."

"Bu bir metafor mu?" Gözlerine bakıyorum. "Yoksa gerçekten biri öldü ve gömüldü mü?"

Gülümseyerek öne eğilir ve nabzımın attığı yumuşak, sıcak cildi ısıtır. "Biraz ilki. Çok fazla ikincisi."

Kalbim yanıt olarak hızla atıyor, beni öpen adamdan saklamak imkansız. "Micah?"

"Kimseyi öldürmedim, söz veriyorum. Tadı çok güzel."

"Şey... teşekkürler. Kimseyi öldürmediğini söylediğinde... Yani, hiç kimseyi, değil mi?"

Cildime karşı sırtarak, alaycı ve şakacı bir şekilde. "Doktorun işitme yeteneğin hakkında en son ne dedi?" Boynumu ısıırıyor. "Prognoz hakkında ne dedi?"

"Şey... Ben..."

"Çünkü senin dairenize izinsiz girdim, *Grá*, ve bunu gizlice yapmadım." Elini kaldırıp hassaslaşmış boğazımı avuçladı. Avucunun içi, ateşli cildime karşı yakıcıydı. "Bu tehlikeli."

"İşitme yeteneğimin sonunda normale döneceğini söyledi. Muhtemelen." Başımı geriye yaslayıp, eli uyluğumu okşamaya başladığında iç çekiyorum. "Kulak enfeksiyonu. Patlamış kulak zarı. İyileşecek."

"Yemeğe gelmeye hazır mısınız?" Parmaklarını göğüs dekolteme daldırıyor ve beni gitar gibi çalarak karnımda elektrik akımları dolaştırıyor. Bir eli uyluklarımda, okşayıcı ve baştan çıkarıcı, diğeri ise kalbimin yanında. İstilacı, ama yine de sarhoş edici. "Acıktın mı?"

"Bugün ne olduğunu bana gerçekten söylemeyecek misin?" Zümrüt rengi gözlerine bakıyorum. "Bu konuda sessiz kalacak mıyız?"

"Beşinci maddeyi kullanıyorum." Eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Şimdilik mahremiyeti tercih ediyorum."

"Tiia Hale." Micah beni ön kapıdan geçirirken, mafya babası Felix Malone uzun koridorun sonundaki kapıdan içeri girer.

Dışarıdan bakanlara, yürüyüşe çıkmış sevimli bir çift gibi görüldüğümüzü varsayıyorum. Estetik açıdan, elbette, tamamen kabul edilebilir görünüyoruz. Ama içimizde, benim sürüncemede kaldığımı kabul etmeliyiz. Gümür gümür atan kalbimi. Kalçalarımı tutan ellerimi, beni ileriye doğru iten ellerimi.

Çünkü eğer bırakırsa, topuklarımı dönüp, kığım yanıyormuş gibi bu çok katlı mafya konağından kaçabilirim.

Ben o kadar cesur
değilim. O kadar
özverili değilim!

"Tanıştığımıza memnun oldum." Felix ellerini havluyla siler ve kumaşı omzunun üzerinden atar. Mutfakta bekleyen, Christabelle Cannon olduğunu bildiğim kadını, yüzümü ısıtan ateşli bakışlarını geride bırakır ve yeterince yaklaştığımız anda beni Micah'ın kollarından çeker. Anında dudakları yanağıma dokunur. *Çok samimi. Çok rahat.* "Tanıtılmamıza gerek olduğunu sanmıyorum." Nazıkçe geri çekilir ve elimi tutmaya devam eder. "Ben Felix. Sen Tiia. Bu odadaki hiç kimse, birbirimizin işlerine karışmadığımızı düşünecek kadar naif değil." Ellerimden sadece birini bırakarak, milyonlar değerindeki kadına bakar.

Belki de milyarlarca dolarlık.

Ve yakından bakınca öyle görünüyor.

"Christabelle, hayatım." Sevddiği kadına gülümser ve kadın bir şişe suyu bırakıp ona yaklaşırken kendini beğenir. Neredeyse tam bir takım elbise giymektedir: siyah pantolon, siyah ayakkabılar ve beyaz düğmeli gömlek. Ama düğmeleri yarısı açıktır ve kravatu omuzlarından sarkmıştır.

O yarı çıplak ve bununla hiç sorun yaşamıyor.

Christabelle ise büyük beden bir gömlek giyiyor. Gömlek ona bol geliyor ama yine de bir şekilde zarif ve pahalı görünmesini sağlıyor.

Saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamış, kusursuz cildinde makyajının kalıntıları var.

Eve geldi — *çünkü burası artık onun evi, değil mi?* — ve pahalı kıyafetini çıkardı. Yüksek topuklu ayakkabılarını bir kenara attı ve saçlarını yukarıya topladı. Sonra sevgilisinin gömleğini giydi, tonlu bacaklarının uzunluğunu gösteren bir şort giydi ve makyajını olduğu gibi bıraktı: zarif ve iyi yapılmış, ama yeniden uygulamadı veya tazelemedi.

Christabelle Cannon iseniz, insanları etkilemeye çalışmanıza gerek yoktur.

Ve Felix Malone sana ona baktığı gibi baktığında, uzun bir günün ardından ne olursa olsun güzel olduğunu bilirsin.

Boş eliyle onun elini tutar, böylece bir tarafında ben, diğer tarafında Cannon vardır. "Kardeşimin bu eve getirdiği ilk kadın olduğunuzu bilmelisiniz."

"Lix! Dostum." Micah elimi tutmaya çalışır, beni kardeşinden çekip almaya çalışır. Ama Felix hızlıdır ve gülümsemesi yüzünde kalır.

"İlk. Hiç." Israr eder. "O yüzden, onun kalbine iyi bakıp tek parça kalmasını sağlarsan, bu çok harika olur."

Sinirlenen Micah sonunda beni geri çeker ve kolunun altına sokar. Kısmen sarılma, kısmen sahiplenme. "Hayatında bir kez olsun işleri garip hale getirmese olmaz mı?"

Felix sadece gülümser, tamamen ve gülünç bir şekilde rahat—medyada gördüğümüz adamla hiç alakası yok. Suç imparatorluğunu yöneten ve sayısız adamı kontrol eden katil. "İşleri garip hale getirmeyi seviyorum." Göz kırpar. "Beni tahrik ediyor."

Christabelle gözlerini devirir, Felix kardeşinin duruşunu taklit edip kadını kolunun altına aldığı anda homurdanır. Ama o bu konuda benden daha tecrübelidir. Onların saçmalıklarına daha az toleranslıdır. Bu yüzden dirseğini donun kaburgalarına geçirir ve onun tutuşundan nazikçe kurtulur.

Daha da iyisi, beni Micah'dan uzaklaştırıp mutfakta yürüyüşe çıkmaya başlıyor. "Onları günde en az bir kez öldürmek isteyeceksin. Sorun değil," gözlerine bakarak, "eğer sen ve Micah birbiriniz için yaratılmışsanız, aşk onu hayatta tutacaktır. Ve eğer değilseniz, o zaman tek parça halinde ayrılabileceksin. Onlar, sana inandırmaya çalıştıkları kadar korkutucu değiller."

"Evet, öyleyiz," diye homurdanır Micah. "Biz gangsteriz."

"Herhangi bir anda, yüzüne yastık bastırma dürtüsü hissedersen," tezgahın yanında durduğumuzda beni bırakır, sonra etrafından dolaşıp suyunun yanındaki yerine geçer, "tekrar söylüyorum, bu normal. Tamamen doğal."

Malone genleri güçlüdür ve en yaygın kişilik özelliği, odadaki en sinir bozucu kişi olmaktır. Şansına, Felix her zaman bu unvanı alır. Yani, benim aksime, günün sonunda yatmaya gittiğinde, onu sekiz saat kadar geride bırakabilirsin. Bu çok ferahlatıcı olmalı," diye iç geçirir, kaprisli ve tatlı bir şekilde. "Onunla tanıştığımdan beri tek başıma bir gece bile geçirmediim."

"Ve bir daha asla yapmayacaksın." Felix, Micah'ı kapının yanında bırakıp bize doğru geri döner. Christabelle'i kollarına alır ve çenesini onun başının üstüne dayar. Tabii ki, bu aptalca davranışı sadece bir numara. Çünkü gözleri benimkilere kilitlendiğinde, içindeki ateşi görüyorum.

Vahşiliği.

"Bize, geçmiş kontrolünde ortaya çıkmayan bir şey söyle." "Geçmiş kontrolü mü?" Şaşkınlıkla Micah'a bakarım. "Sen benim hakkımda arka plan araştırması mı yaptınız?"

"Wilkes konusunda düşüncelerimi açıkça belirttiğıme eminim." Kapıdan uzaklaşır ve mutfağın içinden yavaşça geçer. "Senin düşman için çalıştığını sanıyordum. Bu yüzden sana güvenmeye karar vermeden önce seninle ilgili sorular sordum."

"Peki güvendin mi?" Yanımda durup elimi eline aldığımda gerginliğimi yutuyorum. "Güvendin mi?"

"Güveniyorum." Bir tabure çekip kenarına oturdu.

Felix kadar gösterişli değil. Eylemlerinde o kadar gürültücü değil. Biri ailenin sözcüsü ise, diğeri gözetmen. Felix konuşur. Micah gözlemler.

Bence bu sistem, iş ve genetik bağlarının ötesinde, her şeyden önce en iyi arkadaş olan bu ikili için çok iyi işliyor.

"Üniversitede ne okuduğunu biliyoruz," diye araya girer Felix, gözlerimi ona çevirir. Ama dikkatim, Micah'ın parmağının bileğimi okşadığı yerde kalır. "Bir erkek ve bir kız kardeşin olduğunu biliyoruz. Yıllık gelirini biliyoruz."

İnanamayıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu çok kaba, sence de öyle değil mi?"

"Bence de öyle," diye Christabelle de aynı fikirde. "Wilkes ile bağlantın olup olmadığını belirlemek için net servetini bilmelerine gerek yok."

"Doğru değil," diye karşı çıkar Felix. "Banka hesabına düzenli olarak büyük miktarda para yatırılıp yatırılmadığını bilmemiz gerekiyor. Böyle bir durum soru işaretleri yaratır."

"Ve sen buna izin mi verdin?" Micah'ın gözlerine bakıyorum, öfkem biraz daha yüzeye çıkıyor. "İnsanların mahremiyetimi bu şekilde ihlal etmesine izin mi verdin?"

"İzin mi verdim?" Beni nazıkçe kendine doğru çekip kucağına oturtuyor. Tamamen üzerine oturmuş değilim... ama oturmamış da değilim. "Aramaları ben başlattım, *Grá*."

"Sen bir pisliksin." Karşıımızdaki çifti bulup kaşlarımı çattım. "İkiniz de pisliksiniz. Bu gece burada olmanın risklerinin farkındayım. Ve medyaya inanacak olursam, sana," Felix'e başımı salladım, "pislik demek, yarın bulunamamamın nedeni olabilir. Ama bunu söylemek zorundayım. İkiniz de. Pisliksiniz. Kibirli ve kaba insanlarsınız." Sonra Micah'a dönerek, "Ve sen sandığın kadar çekici değilsin."

"Ama öyleyiz," Felix kıkırdar. "Seçtiğimiz kadınlar bizi zar zor tolere ediyor. Bu noktada Malone'larla ilişki kurmak için neredeyse bir ön koşul. Bizi sevmediklerini anlıyoruz. Ama seni temin ederim," Christabelle'in şakağına gürültülü, nefesli ve iğrenç bir öpücük kondurur, "bizi seviyorlar. Ve aşk, bir insanın keyfine göre açıp kapatabileceği bir şey değildir."

Gözleri parıldıyor, sanki benim henüz söylemeye hazır olmadığım bir sırrı biliyormuş gibi. "Aşk her zaman eylemlerimizi yönlendirir. İşler ters gittiğinde ve bir seçim yapmak zorunda kaldığımızda, aşk doğru seçimi yapmamızı sağlar. Öyleyse..." Dudaklarını şakacı bir şekilde büzüyor, "bize geçmiş araştırmamızda bulamadığımız bir şey söyle. Kağıtlarda yazanları zaten biliyorum. Yazmayan bir şeyle beni aydınlat."

"Söyleyecek bir şey yok." *Aferin aptal. Kendi mutfağında patrona karşı gel.* "DMV'deki sicilim kadar sıkıcı biriyim."

"Dükkanında sattığı parçaları romantikleştiriyor." Micah, beni yakınında tutmak için kolunu bacaklarımın üzerine koyar. "Bir savaşçıya ait sandık, bir kraliçeye ait masa."

Merakla arkama bakıp gözlerine bakıyorum. "Ne?"

"Her parçayı sadece layık olanlara satmak istiyorsun, mutlaka parası olan müşteriye değil."

"Çünkü para hazineyi satın alabilir, ama zarafeti satın alamaz. Romantik bir tarihin parçasına sahip olmak, başka biri, muhtemelen daha fakir biri, bunu daha çok hak ederken, bir alçağın elinde olması trajik olur."

"Sosyalist mi?" Felix alt dudağını başparmağıyla ısıtır. "Politik olarak mı, idealist olarak mı?"

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Bazı insanların daha fazlasını, bazılarının ise daha azını hak ettiğini düşünemez miyim? Her başarılı insan iyi şeyleri hak etmez ve her parasız insan hiçbir şeye sahip olmamalıdır."

"O zaman sosyal bir intikamcı." Beni etiketlemede ısrar ediyor. Benim onu aşağıladığımı bildiği halde sırtıyor. Gizli ve belirsiz, ama bu odadaki kimsenin benim imalarımı kaçırarak kadar zeki olmadığını sanmıyorum. "Kardeşime Moğol sandığını sattın."

"Zorla." Bir başka Malone ile birkaç dakika geçirdikten sonra, hepsinin zorlu ve sinir bozucu olduğunu anlıyorum. Çatışmayı seviyorlar ve kendilerine kibirli, sınıfsız pislikler denilmesine aldırmıyorlar.

"Tartışmayı sever," diye karşılık veriyor Micah, omzumun üstüne nazik, ince bir öpücük kondurarak. "Senin yaptığın şeyi bile yapabilir, Lix, tartışmak için tartışmaya devam eder. Yüzü morarana ve rakibi yorgunluktan pes edene kadar devam eder."

"Değerli bir rakip," diye kıkırdar Felix. "Hoşuma gitti. Kardeşlerin nerede?"

Kalbim gümbür gümbür atıyor, göğsümün içini morartan tek bir sert vuruş. "Ne?"

"Hızlı sorular," diye sırttı. "Diğer adıyla sorgulama. Kardeşlerin?"

"Var."

O burun kıvrır. "*Nerede varlar?*" "Dünya gezegeninde."

Bir anda gülümsemesi kaybolur ve yerine tek bir kaşını kaldırarak meydan okur. "*Bana sataşmayı kes, Hale*" diyen bir uyarı.

"Kardeşim New York'ta yaşıyor," diye iç çekiyorum. "Kız kardeşim Rhode Island'da yaşıyor. Hala üniversitede okuyor."

Beni uzun bir süre düşünürken, arkamda Micah'ın kalbi düzenli bir ritimle atıyor. Onun da her sözümü özümsemediğini ve daha sonra kullanmak üzere yuttuğunu biliyorum.

"Kız kardeşin ne okuyor?"

"Siyaset bilimi. Son sınıfta okuyor."

Felix gülümser. "Anlaşıldı. Görünüşe göre senin çocukluğunda da bizimkiler gibi yemek masasında siyaset konuşuluyormuş. Kardeşin?"

"Lower East Side'da yaşıyor ve henüz evli değil, ciddi bir ilişkisi de yok." Ellerimi Micah'ın ellerine doluyorum ve onu bir dayanak olarak kullanıyorum. Hâlâ hassas olan uzvuna dokunuyorum. Pürüzlü dikişleri hissediyorum ve onu tanıdığımdan beri bunun ikimiz için de bir ilk olduğunu fark ediyorum.

Dokunmama izin veriyor. Ve ben de bunu yapmak için yeterince cesurum.

Ama mafya üyesi kardeşi beni sıkıştırıyor ve tutunacak kimse olmadan bunu kabul edersem yazıklar olsun bana. "Kardeşimle oldukça yakınız," diye itiraf ediyorum. "Aslında ikizim."

"İkizin mi?" Micah altımda ırkilir. "İkiz misin?" "Tabii ki kardeş ikiz."

Felix'e odaklanırım. "Seninkiler nerede?" Gözleri hemen omzumun üzerinden Micah'a kayar.

Ama ben meydan okurcasına başımı sallıyorum. "Beşiniz varsınız. Diğer üçü nerede?"

"Halka açık bilgi." Christabelle'den uzaklaşır, ailesini kurcaladığımda rahat tavrını korumak onun için gözle görülür şekilde zorlaşır. Buzdolabına doğru yürür ve büyük çelik kapıyı açar. İçini arar, aradığını bulur ve geri çekilerek üstü kapalı bir tepsiyi ortaya çıkarır. "Archer ve Tim yıllardır Copeland'da yaşıyor. Biri polis, diğeri bir bar işletiyor."

Bir sonraki sorumla kendimi tehlikeye attığımı biliyorum. Ama yine de soruyorum.

Merak falan.

"Peki ya üçüncüsü?"

"Copeland City'de üniversiteye gidiyor," diye mırıldanır Christabelle. "Mutlu ve güvende. Cato sonunda hayatı için doğru seçimler yapıyor."

"Kız kardeşin bekar mı?" diye sorar Felix, sadece benden değil, Christabelle'den de kaşlarını çatmasına neden olur.

"Kendim için sormuyorum," diye gülerek tepsiyi tezgahın üzerine koyar. "Kardeşim üniversitede, kız kardeşin de üniversitede." Yemeği ambalajından çıkarır ve peynir, kraker ve rulo şeklinde dilimlenmiş etleri ortaya çıkarır. "Belki de ikimiz de kardeşlerimizin eğitilmiş, düzgün insanlarla tanışmasını istiyoruz."

Öyle olsaydı, benimkini Cato Malone'a tanıştırmıy mıydım, emin değilim.

"Kız kardeşim bir ilişkisi var." İnce örtülü iğnelemelerden zevk alan mafya üyesine gülümsüyorum. "Neden bana kendinle ilgili bir şey anlatmıyorsun? Kamuya açık olmayan bir şey."

Omuzları hareketle sallanarak kahkahayı patlatır. "Köpek gibisiniz Bayan Hale. Meydan okuyan, inatçı ve alternatif ne kadar tehditkar olursa olsun kemikten vazgeçmeye hiç niyetli olmayan." Omzumun üzerinden Micah'a bakar. "Akıllıca bir seçim. Eve sıkıcı birini getirsen hayat çok sıkıcı olurdu."

"Çok hoş." Aperatif tepsisini inceledim ve uzanıp bir zeytin aldım. İzin istemedim, kimse de izin vermedi. Sadece kendime bir tane aldım ve

Parçayı dudaklarımın arasına atıyorum. "Akşam yemeğinde ne var?"

"Verandada ızgara yapabiliriz diye düşündüm." Felix küçük bir bıçak alır ve gözlerimin içine bakar. Alaycı. Kötü niyetli. Ama yine de *Malone'dan* çok farklı olduğu için korkmam. Sonra peynirden bir parça keser, krakerin üzerine koyar ve Christabelle'e uzatır. "Bayan Cannon ve ben iyi bir biftekten hoşlanırsınız. Umarım et yemeye karşı değilsinizdir."

"Hayır." İnce bir dilim prosciutto seçip dilimin üzerine koyarım. "Biftek kulağa lezzetli geliyor."

MICAH

BİR ADET PİSLİK. İKİ ADET PİSLİK. ÜÇ ADET PİSLİK. DÖRT...

Tiia Hale cesur bir kadın. Zorlu ve talepkar, bu özelliklerin güvenli olmadığı durumlarda bile. Tanıştığımız andan itibaren gözlerimin içine baktı ve tehdit altında dik durdu. Ona fiziksel olarak sert davrandım. Sevdiğim birine asla kullanmayacağım sözlerle konuştum. Onun hayatını tehdit ettim. Dairesine zorla girdim. İşyerine izinsiz girdim.

Yollarımız kesiştiği ve onun varlığı ile benim varlığım çarpıştığı andan itibaren ona kötü davrandım.

Yine de, elime tutunuyor, parmaklarını benimkilerle iç içe geçiriyor ve evimde dolaşıp yemek odasına doğru yürürken yanımda yürüyor. "İkiz olduğunu bilmiyordum." Onu yakınımda tutuyorum, gözlerine bakıyorum. "Tam bir ikiz mi? Bu küçük bir mesele değil." "O benim kardeşim," omuz silkiyor. "İkiz değiliz. Biz de diğer kardeşler kadar normaliz."

diğer kardeşler kadar normaldir."

"Ama siz ikizsiniz! Aynı anda. Aynı rahimde."

"Farklı yumurtalar. Farklı plasentalar. Sadece aynı anda büyüdük. Biyolojik olarak, ilişkimiz sen ve Felix'inkinden farklı değil."

"Aslında bu doğru değil." Felix, elbette, yemek odasının kapısından içeri girip, davet edilmediği bir tartışmaya dahil olur. "Micah ile benim tek ortak noktamız, babamızın bağışladığı spermdi. Bunun dışında, annelerimiz farklı. Farklı rahimlerde büyüdük. Farklı zamanlarda. Farklı yıllarda doğduk ve her açıdan, ikimiz de annelerimizin tek çocuklarıydık. Sen, annenin vajina yolunda seyahat eden üç kişiden biriydin."

Vajina yolu mu?

Tiia'nın gözleri benimkilere kayar, burnu tiksinti ile kırışır. Bir çıkış yolu bulup bu boktan durumu - beni - geçmişinde bırakmak üzeredir. Ben de

elini sıkıca tutuyorum ve gülümsüyorum. "Senden bir tepki alana kadar giderek daha sinir bozucu ve aptalca şeyler söyleyecek. Yıllar boyunca ayrışma sanatını geliştirdim."

Felix gözlerini devirir, sonra Bastard kapıdan içeri girip Christabelle'e doğru koşarken kapıdan uzaklaşır.

"Peki... hepimiz aynı fikirdeyiz diye," Tiia, kardeşim kız arkadaşını koklarken dikkatle onu izleyerek mırıldanır. "Biliyorsun, annemin vajinal yolu hakkında..."

Felix'in vahşi bakışları bize doğru çevrildiğinde, boğazımdan bir hırıltı çıkar, sonra öksürüğe dönüşür.

"Kardeşim ve ben sezaryenle doğduk. Hayata zorluklarla başladık. Bu bizim özelliğimiz."

"O da öne çıkıyor." Felix, Christabelle'in yanındaki sandalyeyi çekip oturur. Terbiye yok. Tiia'yı beklemiyor. Bu evde sadece aile yemeği olduğunda formaliteler yoktur. "Doğumdan beri zor bir kadın. Neden şaşırmadım acaba?"

Tiia, onu oraya götürdüğümde bir sandalyenin önünde durur, arkasına geldiğimde omzunun üzerinden bakıp çıplak omzuna bir öpücük kondururum. Sonra eğilir.

Aramızdaki iletişim zarif. Neredeyse prova edilmiş gibi, ama ikimizin de tam olarak bu anı, bu koşullarda yaşamadığımızı biliyorum.

Sonunda, onu parlak bir tabak ve ışıltılı çatal bıçakların önüne oturtana kadar itmeye yardım ettim.

Mary bizim için masayı hazırladı. Felix bifteği ızgara yaptı. Biri salata yaptı, Christabelle olabilir, ve şimdi buradayız... daha önce katıldığım hiçbir şeye benzemeyen bir aile yemeği paylaşmak üzereyiz.

"Peki, diğer kardeşlerin sık sık ziyaret ediyor mu?" Tiia bana bakıp küçük ve yumuşak bir gülümsemeyle, onun yanındaki sandalyeyi çekip oturduğumda. "Beşiniz varsınız. Üçünüz ülkeyi geçtiniz. Eminim onları özölüyorsunuzdur."

"Hayır, biz..."

"Onları, kalbim bedenimden sökülüp alınmış gibi özölüyorum," diye cevaplar Felix. "Micah size bu konuyla ilgili gerçekleri anlatmayacaktır, Bayan Hale. O duygularını konuşmaz ve Arch ve Tim'den ayrı geçirdiği on altı yıl onu onlardan kronik ve sağlıksız bir şekilde bağımsız hale getirmiştir. Bu, onları sevmediğini göstermez. Sanırım bu bir savunma mekanizmasıdır. Onlar için canını bile verir. Ama onları özlediğini itiraf etmez."

"Akşam yemeğinde benim özel işlerimi tartışmanız harika." Masadan uzanıp Tiia için bir biftek seçerken boğazından bir homurtu çıkar. "Yine de, kendim konuşmayı tercih ederim."

"Ama konuşmayacaksın," diye alay ediyor. "Sadece homurdanıp konuyu değiştireceksin." Tiia'ya bakıyor. "Onları özlüyoruz. Ama soyadın Malone olduğunda New York güvenli bir şehir değil. Sorun değil." Sandalyesine yaslanıp kolunu Christabelle'in omzuna atıyor. "Odadaki fili konuşabiliriz."

"O... fil," Tiia'nın sesi titriyor, "senin, şey... mafya olman mı?"

Felix, onu irkiltacak kadar yüksek ve şaşırtıcı bir şekilde güler. "Genelde iş adamı olduğumu söylerim. Bu iş bazen insanları kızdırıyor. Tim ve Archer'ın ayrılması, kendileri için yapabilecekleri en iyi şeydi. Cato'nun da onları takip etmesi, onun için yapabileceğimiz en iyi şeydi. Micah'ı ayrılmaya ikna edebilirsem, onu da yaparım."

Merakla etrafına bakınıyor ve yüzünün yan tarafına bakıyor. Ama duygularını tartışmaya hazır olmadığı gibi, kardeşimi terk etme fikri hakkında da düşüncelerimi paylaşmaya hazır değilim. Bu yüzden tabağına bir biftek koyup salata kasesini alıyorum.

"New York'ta tek başına mı yaşıydın?" Benden vazgeçip Felix'e bakar. "Hepsini gönderip onlarsız burada mı kalırdın?"

"Bir saniye bile düşünmeden." Masadan bir şişe şarap alır ve alışılmadık bir şekilde sessiz kalan Christabelle'in önündeki kristal kadehi yavaşça doldurur. "Babamız zamanında birçok düşman edindi. Bir zamanlar gurur duyulacak bir ismi lekeledi ve beş oğul yaptı, hepsinin de onun izinden gitmesini bekledi. Şimdi Joseph Wilkes gibi adamlar şehri kasıp kavuruyor ve benim değer verdiğim herkese zarar vermek istiyorlar. Ve biz bu adamla daha tanışmadık bile." Şarabı doldurmayı bitirir ve kendi kadehine geçer. "Kelimenin tam anlamıyla, bu adamla hiç oturup konuşmadık. Ama o para ve güç istediğine karar verdi ve bunu elde etmek için sevdiklerimi öldürmeye hazır." Durur ve sırtarak gülümser. "Öyleyse kardeşlerimi bir kutuya koyup, o kutuyu tamamen ve kesinlikle güvenli bir yere koyabilirsem?" O başını sallar. "Bunu yapardım."

"Kendini de aynı kutuya koyar mıydın?" Tiia utangaç bir şekilde, onun için doldurduğum tabağı bakar.

Christabelle gibi ben de sessiz kalıyorum. Grubumuzun daha gürültücü iki üyesinin kavga etmesine ve bizim dışımızdaki kimseyle gerçekten tartışılmaması gereken konuları tartışmasına izin veriyorum.

konusulmaması gereken konuları tartışmalarına izin veriyorum.

"New York'tan vazgeçebilirsen," diye açıklıyor, "kardeşlerinle başka bir yerde yaşayabilirsen ve sadece... normal bir aile olabilirsin. Yapabilir misin?"

"Hayır." Şişeyi masaya koyar ve sözünün kesinliği ile onu şaşırtır. Sonra başını kaldırıp gözlerine bakar. "Ben her zaman ailenin yüzü ve kapının bekçisi olarak burada kalacağım. O kutuyu hayatım pahasına koruyacağım. Ve sen benim masamda oturup kardeşimin elini tuttuğuna göre - bu masada ya da *başka* bir masada onun elini tutan ilk kadın olduğuna göre - senin de aynısını yapmanı beklerim."

Salata kasesini sertçe masaya bıraktım. "Lix!"

"Umarım onu, onun sizi koruduğu kadar tutkuyla korursunuz, Bayan Hale. Hayatımızda zayıf kadınlara yer yok."

"Hey!" Masaya vuruyorum ve kardeşimin gülümseyen bakışlarını üzerime çekiyorum. Çünkü siktir et onu. Kalbim gerginlikten, endişeden, Tiia'nın benimle düşmanlarım arasında durduğu düşüncesinden çarpıyor. "Bu konuşma bitti."

"Bana uyar." Hiç rahatsız olmamış gibi, arkalarına yaslanıp Christabelle'in şakağına bir öpücük kondurur. "Bugün Renee hakkında başka ne öğrendin, sevgilim?"

"Renee mi?" Tiia kardeşimden bana bakar. Meraklıdır. Ama sorgulayıcı değildir. Yanakları bir önceki konudan dolayı hâlâ kızarmıştır. "Renee kim?"

"Nobo..."

"Annesi," diye araya girer Felix, çok yardımcı bir şekilde. Ama sonra ekler, "Muhtemelen. Bizi kimin doğurduğunu hala araştırıyoruz."

Tabii ki Tiia'nın yanakları soluyor ve gözleri bana dönüyor. "Annenin kim olduğunu bilmiyor musun?" Sonra Felix'e dönüyor. "Hiçbiriniz bilmiyor musunuz?"

"Lanet olsun." Geriye yaslanıp nefes veriyorum. Çünkü Felix Malone'un yanına bir kadın, herhangi bir kadın getirmek her zaman bir hatadır ve sonsuza kadar da öyle kalacaktır. "Ne zaman bitecek?"

"Bu yüzden bana erken geldin."

Akşam yemeğinden sonra. Tatlıdan sonra. Felix özel meseleleri tartışmayı ve sorgulamaya hakkı olmayan kadını sorgulamayı bitirdikten sonra, Tiia'yı yemek odasından uzaklaştırıp, bildiğim tek evden geçirdim.

Bu günlerde burası daha huzurlu. Daha rahat. Babamız öldüğüne göre - ve onunla birlikte zehirli tavırları da - burası bana huzur veriyor.

Eskiden hapishane olarak gördüğüm yerden çok uzak.

Askerler evin her yerine dağılmış, sessizce kapıları koruyor ve görev değişimi zamanı geldiğinde yerlerini diğer askerlerle değiştiriyorlar. Daha fazlası bahçede, girişleri izliyor ve güvenliğimizi sağlıyor.

Sadakatleri satın alınmış. Ama bedeli, onların

Kalın.

"Micah?" Tiia, ön kapı yerine merdivenlere doğru döndüğümde kolumu kavradı. ön kapı yerine merdivenlere doğru döndüğümde.

Bizi dışarıya çıkarabilir, onu arabaya bindirip evine gönderebilirim. Bu, gecemizin sonu ve aramıza mesafe koymamın başlangıcı olabilir.

Uyuşmadığımız gerçeğini görmezden gelmiyorum. O, sonsuza kadar birlikte olacağım kişi değil. Benim dünyamda boğulmayı hak etmiyor ve ben de onunla birlikte olmak için bu dünyadan kaçamam. Burada bizim için bir uzlaşma yok. Bu da demek oluyor ki, onun güvenliği ve benim akıl sağlığım için akıllıca olan şey, onu bir arabaya bindirip gitmeye zorlamak. Onu *kendi isteğimle* hayatımdan çıkarmak, düşman güçleri tarafından çıkarılmasından çok daha iyi bir seçenek.

Ama henüz hazır

değilim. Bugün değil.

Bu gece değil.

Bunun yerine, kolumu omuzlarına atıp, yanıma yaklaşana kadar onu kendime çekiyorum. Her adımda ayaklarımız birbirine dolanana ve nefesi cildimi okşayana kadar.

Bu gece onu yanımda tutacağım.

Yarın ise onu gerçek dünyaya geri göndereceğim.

Böyle olması gerekiyor.

"Benden uzaklaşıyorsun." Gözlemci. Sezgisel. Serbest elini kaburgalarımın üzerine koyuyor ve çok uzun zaman önce orada dikiş atıldığını hatırlatacak kadar sıkı sıkıyor. "Beni yemeğe davet ettin."

Beni hayatına sokmak istedin. Şimdi ise benimle konuşmuyorsun bile. Bu da ne demek oluyor?"

"Mahremiyet." Kalbim göğsümün derinliklerinde çarpıyor. Kanımda sinirlerim dolanıyor. Onu şimdiden özledim, ki bu tamamen saçma sapan bir şey. "Benim odama girene kadar," diye açıklıyorum, "mahremiyetimiz yok."

"O zaman benimle konuşacak mısın?" Adımlarını hızlandırıyor. "Tamam mı?"

Artık soğukluk göstermiyor. Ve utangaç bir tip de değil. İsteddiği şeylere sahip olabilmek için gideceğimiz yere varmak istiyor.

Ve şu anda beni istiyor.

Tanrım. Hayatında ne oldu da bu kadar küstah oldu?

Yemek odasından odama gitmek için dört kat merdiven çıkmamız gerekiyor. Tiia Hale, sabrı hiç olmadığı için beni on iki gardiyan ve sayısız silahın önünden geçerek tüm merdivenleri tırmanmaya zorluyor.

"Bu." Kapımın önünde adımlarımızı yavaşlatıyorum, çünkü izin versem hemen geçip gideceğini biliyorum. Sonra elimi kapı koluna koyuyorum, onu içeri aldığımda bazı gerçeklerimin açığa çıkacağını acımasızca farkındayım. Henüz onunla paylaşmadığım sırlar. Bu kadını hayatıma aldığımda, umutsuzca sarıldığım yalnızlığım ortadan kalkacak.

Nefes alıp göğsümü patlayacak kadar dolduruyorum, tekrar nefes verip kolu çeviriyorum.

Havadaki değişimi şimdiden hissediyorum. Odamın, sadece dekorasyonundan dolayı diğer yerlere göre daha serin olduğunu hissediyorum.

Kapıyı iterek açtım, bıraktım ve sadece... bekledim. Boğazımdaki gerginliği yuttum ve Tiia'nın önündeki manzarayı izlemesini seyrettim.

"Burası bir orman gibi." Hayranlıkla elimi bırakıp önüme geçiyor ve duvarlarımı saran sarmaşıkları incelemek için bir daire çizerek dönüyor.

Palmiye ağaçlarıyla dolu büyük bir saksıdan yapraklar fışkırıyor. Tavandan sarkan örümcek bitkileri, yeşil ve beyaz bir perde etkisi yaratıyor.

"Vay canına, Micah." Dokunabildiği her şeye parmak uçlarıyla dokunuyor. Filodendronlar. İncir yaprakları. Bir kauçuk bitkisi ve renkli sukulentler. Düşen kalp dizisinin altına eğiliyor ve ben kapıyı kapatamadan Bastard odaya daldığında gülümsüyor.

Yirmi saniye boyunca etrafı keşfediyor. Sonra gidiyor ve ben kapıyı kapatıyorum.

Şu andan sonsuza kadar. Şu
andan ayrılana kadar.

"Bu benim pothosum mu?" O, odamda, kısa bir süre önce dükkanından çaldığım saksıya doğru bir çizgi çizer. Bu odada aynı görünen sayısız başka bitki varken, hepsi duvarlara tırmanıp tavandaki ışıklarla flört ederken, onun detaylara olan dikkati keskin. "Görünüşü..." Bitkinin önünde durur ve gülümser. "Canlı."

"Bugün erken saatlerde seradan buraya getirdim. Pothos'u öldürmek neredeyse imkansızdır." Onu takip ediyorum ve göğsüm sırtına değdiğinde duruyorum. Ellerim kalçalarına, dudaklarım ise boynunun yanına gidiyor. "Bunu yapmış olman, senin özel biri olduğunu gösteriyor."

"Ve sen de biraz pisliksin." O gülüyor, ama dokunuşumdan çekilmiyor. Penisim belinin alt kısmına değiyor olması onu rahatsız etmiyor. Ya da nefesimin tenini okşaması. "Pothos'un ölmesi benim suçum değildi. O Jakeline'e aitti. Ben sadece hatırladığımda suluyordum."

"Çok sık hatırladın." Elimi karnına kaydırıp parmaklarımı genişçe açıyorum. "Zavallı şeyi sevginle boğuyordun."

"Ne trajedi." Yüzünü göremiyorum, bu yüzden emin olamıyorum, ama tüm ailemi ve servetimizi ortaya koyarak, gözlerini devirdiğine bahse girerim. "Monstera'm nerede?"

"Hala serada."

"Artık onu sevmiyor musun? Dışarıya mı gönderildi?"

"Odamı hastaların iyileşmek için gittiği yer olarak düşün." Boynunun arkasını ısıriyorum, sıçrayınca memnun oluyorum. "Sera, yoğun bakıma ihtiyacı olanları gönderdiğim yer."

Kıkırdar. "Aptal."

"Dürüst."

"Öyle mi?" Pothos'u terk eder, henüz birkaç metre ötedeki iki yüz bin dolarlık korsan masasını fark etmez ve yüz yüze gelene kadar kollarımda döner. Göğüs göğüse. Kollarını omuzlarıma dolayarak başımın arkasındaki saçları parmaklarıyla okşar. Gözlerime bakarak, dolgun alt dudağını ısıtır. "Dürüst müsün? O zaman şimdi bana neden bu kadar üzgün olduğunu söyle."

"Üzgün değilim." Ona yaklaşır, sıcak boynuna dudaklarımı değdirdim. "Azgınım."

"Tehdit altında hissettiğinde kaba ve acımasız oluyorsun." Saçımı yumruklar ve beni tekrar geri çeker. "Annen mi? Joseph Wilkes mi?"

"İki ayrı konu. Hiçbir zaman bağlantılı olmadılar ve olmayacaklar da. Biri öldü, diğeri ise muhtemelen yıl sonuna kadar ölecek." "Onu öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Kafamı kısa, ilgisiz hareketlerle sallıyorum. "Buna gerek kalacağını sanmıyorum. O, güçlü adamları kızdırmaktan zevk alan dağınık bir adam. Ne pahasına olursa olsun, şöhrete aç. Noel'i görecektir kadar yaşayacağını sanmıyorum."

"Ailenizi tehdit etti."

"Birçok insan ailemi tehdit ediyor." Başparmağımla ve işaret parmağımla çenesini sıkıştırıp onu ayak parmaklarının ucuna çektim. "Malone olarak yaşamak böyle bir şey."

"Ailene tehlike oluşturduğumu düşündün."

Dudaklarım kıvrıldı, sonunda gülümseyecek bir şey buldum. "Benim hatam. Eve gitmek ister misin?" Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "İstedğin zaman seni şehre götürebilirim. Sen söyle yeter."

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Artık ilgilenmiyor musun?"

Çok ilgileniyorum. Sorun da bu.

Ama Bastard, büyümüş saksıdaki aglaonema bitkisini koklayarak, kazmaya hazırlanmak için ön patisini kaldırır ve ben de Tiia'nın esnek vücudunu bırakıp onun yanına giderim.

"Çıkma zamanı, köpek." Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı sonuna kadar açtım. Sonra keskin bir ısıklık çaldım ve köpek başını kaldırıp dikkatini bana verdi. "Git." Koridoru işaret ettim ve köpek dediğimi yaptığında başımı salladım. "Çık dışarı."

"Hayvanlara da kötü müsün?" Tiia, kapıyı çarparak kapatıp istenmeyen ziyaretçileri dışarıda tutmak için kilitleri çekerken *tıslar*. "Burada kırmızı bayrak var, Micah Malone."

"Eğer *bunun* benim kırmızı bayrağım *olduğunu* düşünüyorsan," diye gülerek ellerimi birleştirip, eksik parmağımdan gelen kaşıntıyı gidermek için avucumu diğer başparmağımla ovuşturuyorum, "korkarım ki kısmen sağır olmanın yanı sıra biraz da kör olabilirsin. İkimiz de biliyoruz ki bayraklar hayatımın diğer yönlerinde daha büyük, daha kırmızı ve daha tehlikeli."

Ben kapının yanında, belki de onun gitmesini engellemek için bir gardiyan gibi dururken, o odamı keşfetmek için dönüyor.

Nadiren kullandığım kanepenin arkasını parmak uçlarıyla okşarken, önündeki sehpayı fark eder. Ve yakınında,

onun olmasını dilediği Moğol sandığı. "Yani beni uyarıyorsun? Eğer çok uzun süre kalırsam bana zarar verebileceğini mi ima ediyorsun?"

"Muhtemelen zarar göreceğini ima ediyorum." Avucumda yanan ateşi bırakıp ellerimi ceplerime sokuyorum ve onu izliyorum. Onu küçük elbisesiyle, odamı keşfederken ve benim yetiştirdiğim bitkilerin taze havasında gülümseyerek görmek, kendime yapabileceğim herhangi bir masajdan daha iyi geliyor. "Seni koruyacağım," diye söz verdim. "Ama bu, sırf insanlar bana zarar vermek istediği için tehlike gelmeyeceği anlamına gelmez."

"Wilkes?"

Dişlerimi sıkıp çenemi kenetledim. Sonra başımı salladım. "Evet. Onun gibi adamlar. Ama tek o değil. Bu aileden bir parça koparmak isteyecek sayısız başka adam var."

"Bu yüzden diğer kardeşlerinin Copeland'da yaşamasına seviniyorsun."

"Onları ateş hattından uzak tutuyor."

Karnımın hem korku hem de açlıktan kıvrılmasından nefret ediyorum. Onu istiyorum, ama onu güvende tutmak istiyorum. Bu imkansız bir durum.

Felix ve Archer'ın cesaretle göğüs germeye karar verdikleri bir durum.

Kadınlarını korumak için ölmeyi, onlarsız yaşamaya tercih ederler. "Babam hayatında çok fazla düşman edindi." Kuruyan dudaklarımı yalarım ve o dönüp donduğunda nefesimi tutarım.

Gözleri büyür ve ceviz ağacından ve deriden yapılmış masayı inceler. Yılan gibi kıvrımlı çekmeceler.

"Bu..." Ailemin suçları ve düşmanları hakkındaki tüm düşüncelerini bir kenara bırakan Tiia, masaya doğru yürür ve çekmecelerin demir kulplarını incelemek için çömelir. Uylukları gerilir, baldırları ağırlığını taşımak ve kama topuklu ayakkabılarla dengede durmak için kasılır. Sonra parmak uçlarını çekmece kulpuna bastırır ve onu açarak içindeki yapımcının mührünü ortaya çıkarır. "Nasıl..." Kaşlarını çatarak omzunun üzerinden bakıp gözlerime bakar. "Bu masayı Bay Harrison satın aldı."

"Benim için." Cebimde tuttuğum bıçağı oynatırım. Tehdit etmek için değil. Sadece dokunmak için. Yavaşça yaklaşırken gerginliğimi atmak için. "Benim adıma satın aldı."

"Bir casus mu? O adamı beni gözetlemesi için mi gönderdin?"

"Evet." Onun çömeldiği yerden sadece iki adım ötede durdum. "İçgüdülerimi harekete geçirdin, Tiia. Sende her zaman biraz tuhaf bir şeyler vardı."

"Tuhaf mı?"

"Niyetlerin konusunda yanılmışım. Ama bu, benim gözümde seni daha az tehlikeli yapmaz." *Belki de ailemi yok etmek için burada değilsin*, diye bağırarak istiyorum. *Ama bu, beni yok etme gücüne sahip olmadığın anlamına gelmez.* "Ben odada yokken kim olduğunu görmek istedim."

"Yani bir casus gönderdin." Çekmeceyi geri itip bacaklarını düzeltti. Sonra dönüp masaya hafifçe yaslandı, yarı oturur, yarı ayakta duruyordu. Ama gözlerime meydan okurcasına, cesurca baktı. "Tam olarak ne keşfettin? Ben, senin emin olduğun gibi bir canavar mıydım?"

"Tabii ki değildin." Yaklaşıyorum, bacaklarımız birbirine değdiğinde duruyorum. O bacaklarını yerinde tutuyor, aramıza bir sınır koyuyor. Ama yine de dizlerini tutup ayırıyorum, kendime yer açmak için.

Onun şaşkınlık dolu nefesine karşılık olarak penisim sertleşir. Gözleri büyüdüğünde ve göz bebekleri karardığında midem altüst olur. Göğsüm onun göğsüne değdiğinde dururum ve ellerimi kaldırıp yüzünü avuçlarım. Sonra sırtıtırım. "Harrison bana okyanusu geçen masanın hikâyesini anlattı. Korsan hırsızları ve kraliçenin niyetini." Yaklaşarak, çenesini daha fazla uzayamayacağı kadar yukarı kaldırdım. Sonra alt dudağını dudaklarımın arasına alıp ısırdım. "Bana Moğol sandığı hakkında da anlattı."

Yanakları kızardı, yakalanmış ve suçlu hissediyordu.

"Sen bana başka saçmalıklar anlatmaya çalışmadan önce savaşçının hikayesini biliyordum."

"Beni kızdırdın."

Yumuşak, tekil bir kahkaha boğazımdan çıkıp saçlarını dalgalandırdı. "Sanırım seni çok kızdırıyorum. Bu komik, çünkü bu his genellikle karşılıklı."

"İyi bir temel değil." Sözleri boğuk çıkarken, gözleri benimkilerle oynuyor. "Belki de gitmem en iyisi. Açıkça anlaşılamadığımız ortada."

"Gitmeni istemiyorum." Çömeli, elbisesinin narin kumaşını dikkatlice uyluklarına doğru itiyorum. Derisi, vücudunun her yerine yayılan tüyler ürpertici bir hisle kaplanıyor. "Ama istiyorsan seni eve götürürüm."

"Ben de gitmek istemiyorum." Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirip, gözlerimi çekecek kadar beni kendine doğru çeker. Dudakları titriyor. Hareket ince ve küçük, ama gerginliği belli. Kör bir adam bile bunu fark edebilir. "Bu gece kalabilir miyim, Micah?"

Sert bacağına bir öpücük kondurup başımı salladım. "İstersen bin gece kalabilirsin."

"Sadece bir gece." Parmak uçlarımla bacağını okşadığımda inler. "Beni koruyacak mısın?"

"Son nefesimi verene kadar." Parmağımı külotuna takıp nazikçe çekiyorum. Zaten ıslanmış. Ateşli. İhtiyacı var. "Seni sonsuza kadar koruyacağım, Tiia Hale. Söz veriyorum." Dilimi ıslak amına daldırıyorum ve eli saçlarımı sıkıca kavradığında inliyorum.

"Micah..." Nefesi titreyerek çıkıyor. Uylukları omuzlarımı sıkıyor. "Siktir."

"Seni bu çok pahalı, çok eski, tarihi eser üzerinde sikeceğim." İki parmağımı içeri sokuyorum ve o çığlık attığında kendi ihtiyacımı bastırıyorum. "Senin olmasını istediğini bildiğim masa."

"Senin bir sorunun var." Yine de geriye yaslanıp nefes nefese kalıyor, bacaklarını kaldırarak bana hareket alanı yaratıyor. Mükemmel bir manzara sunmak için. "Bu masa daha fazla saygıyı hak ediyor. Müzeye layık, senin sperm tepsine dönüşmeye değil."

Parmaklarımı pompalıyorum ve burnumdan soluyorum. "Sikişmeyi bitirdikten sonra, seni yatağıma götürüp baştan çıkaracağım." Serbest elimle pantolonumun fermuarını açıyorum ve ustaca hareketlerle kemerimi çözüyorum. Bu hareket avucumdan bileğime kadar şiddetli bir acı veriyor, ama olacakların vaadi bu acıyı başladığı kadar çabuk yok ediyor. "O zaman belki seninle sevişmeyi denerim."

Çırpınan gözleri birden açılır ve yüzünde panik belirir. Bir dakika önce gevşek ve rahat olan tüm vücudu, imkansız bir şekilde gerilir. "Micah..."

"Fazla düşünme." Pantolonumu aşağı indirip, morarmış, şişmiş ve çaresizce bekleyen penisimi serbest bırakıyorum. Kalın damarlar yayılıp ne kadar hazır olduğumu ilan ederken, uçtan ön sıvı damlıyor. "Sadece benimle birlikte tadını çıkar, Tiia. Sen fazla düşünürsen, ben de fazla düşünürüm. Ve şu anda," parmaklarımı sıkı amından çıkarıp yerine penisimi yerleştiriyorum.

Prezervatif

yok. Soru

yok.

Tartışma yok.

Sadece benim dokunuşumu çalarken ve daha fazlasıyla değiştirirken onun zevk ve acı çığlıkları. İkimizin de istediği şeyle.

"Şu anda," tekrar ediyorum, "senin yanında olmanın verdiği hissi seviyorum. Bunu daha önce hiç yaşamadım." Vücuduna uzanıyorum ve avucumu boğazına koyuyorum. Tehditkar, ama değil. Parmaklarımı bir tarafa, başparmağımı diğer tarafa doluyorum. Sonra, donduğunda - gözleri arayış içinde, tüm vücudu hareketsiz - amının içine giriyorum ve başını geriye atıp çığlık atışının tadını çıkarıyorum.

"Yut beni, Tiia." Uca kadar geri çekildim, sonra tekrar ileri doğru iterek bir ritim oluşturdum. "Aferin kızım."

Buraya geleceğimizi bilmiyordum.

Bir gece sokakta tehlikeli bir mafya infazcısıyla karşılaşmaktan. Onun şüphelerinin kurbanı olmaya. Arkadaşlara. Şey... kalbim göğsümde atarken ve duygularım... şey, beni mahvettiler.

Neredeyse hiç tanımadığın bir adamı sevmek mümkün mü? Bu doğru mu?

Peki ya o adam muhtemelen sonunda hapse girecekse? Yapmaman gerektiğini biliyorsun... yapamayacağını biliyorsun. Ama yine de, kalbin en güzel, en derin ve en kesin şekilde acıyor.

Hayatının geri kalanını parmaklıklar arkasında geçirme ihtimali olan bir adama aşık olduğunda ne yaparsın? Ama işler bu şekilde giderse, çevresindeki insanları düşünürsek, onu parmaklıklardan kurtarabilecek tek şey erken bir ölüm olacaktır.

Geleceği karanlık bir adama kalbiniz ağrıyorsa ne yaparsınız?

Parmaklıklar ya da tabut. Bu onun iki seçeneği. Ve seçebileceği tek seçenek bu olduğu için, tüm vücudum hazırlık için ağrıyor. Çok daha iyisini hak eden bir adamı kaybetme düşüncesi ruhumu titretir.

O eğitilmiş. Yetenekli. Akıllı. Rakamlarla arası iyi. Elleri de öyle. Borsada ticaret yaparak geçimini sağlayabilir ya da vahşi, orman gibi bir fidanlıkta günlerini geçirebilir.

Micah Malone, şu an olduğundan çok daha fazlası olabilirdi. Ancak, babası, o beceriksiz, katil piç, kendi pisliği içinde ölmeden önce oğullarını elinden geldiğince mahvetmeyi başardı.

Sanırım bu onun mirası.

Adi herif.

"Ne düşünüyorsan düşün," Micah uyukluyor, sesi uyuşuk ve elleri sırtımda sıcak. Penisini hala içimdeyken uyuyor. Benimle birlikteyken hiç tereddüt etmeden edindiği bir alışkanlık. "Ne sinirini bozduysa, onu unutmalısın *Grá*. Ben burada dinlenmeye çalışıyorum."

Karanlıkta ona sarılıyorum, sinirlerim geriliyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Ama gölgeler şimdi işime yarıyor, bir kadının ifadesini okumakta usta olan adamdan saklanabiliyorum, o bunu istemese de. Dudaklarımı dövme göğsünün ortasına bastırıyorum ve penisini içimde titrediğinde gülümsüyorum. "Kötü bir rüya görmüş olmalıyım."

"İmkansız." Başımın üstüne öpücük konduruyor, tekrar düz bir şekilde uzanırken nefesini verip çıplak omzuma üflüyor. "Bana sarılısın. Kötü rüyalar sana giremez."

Yanağımı göğsüne dayadım ve sadece... var oldum. Sabah ayrılacağım. İşe geri döneceğim. Hayatıma geri döneceğim. Bu eve geri döneceğimi sanmıyorum, çünkü burada olmak benim için *çok* zararlı. Ama bu, *bizi* bırakmam gerektiği anlamına gelmez.

En azından henüz değil.

Körü körüne uzanıp komodinin üzerindeki lambayı buldum ve canavarları uzaklaştırmak için onu yaktım. Çünkü Micah Malone beni her şekilde kucaklasa da, gölgeler hala üzerime çöküyor. Ve burada, Manhattan'dan uzakta, karanlık daha da... karanlık.

Daha korkutucu.

"Başka bir ailede doğmuş olsaydın hayatın nasıl olurdu diye hiç merak ettin mi?"

Kalbi kulağımın altında atıyor. Öyle olacağını biliyordum.

"Sıradan bir adam olabilseydin," diye ısrar ediyorum. "Sıradan bir işin olsaydı. New York sokaklarında yürürken arkana bakıp Wilkes gibi birinin sana silah doğrulttuğundan endişelenmene gerek olmasaydı." Yukarı doğru itiyorum, ama sadece ellerimi kalbine koymak ve çenemi ellerimin üzerine dayamak için. "Elbette, FBI'ın her gittiğin yere seni takip etmesinden endişelenmek istemezsin. Bir kadınla tanıştığında, ilk içgüdün onun seni yakalamaya çalıştığını düşünmek olmasa."

"Bunu çok düşündün, değil mi?" Sırtım ve kalçam boyunca uzun bir çizgi çiziyor. Tekrar tekrar tekrarladığı bu hareket, tüylerimi diken diken ediyor. "Beni değiştirmek mi istiyorsun?"

"Özgür olmanı istiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Öyle olmamak nasıl bir şey olduğunu bilmeni istiyorum..."

"Malone olmamak." Elinin yönünü değiştirip vücuduma yeni bir desen çiziyor. "Ben kendimi seviyorum."

Dirseklerimin üzerine doğrulup gözlerine bakıyorum, kaşlarımın arasında kalın bir çizgi oluşuyor. Durumum kesinlikle onun kalbini delip geçiyor, ama şikayet etmiyor. Kıpırdamıyor. Bizi ters çevirip aynı şeyi yapmıyor.

"Timothy Malone'un oğlu olmaktan *hoşlanıyor* musun? Öldürdüğü insan sayısı..." Yutkunup başımı sallıyorum. "Tamamlanmamış. Saymak için çok fazla."

"Timothy, hayatımda olmasını isteyeceğim biri değildi. Ve şimdi öldü, bu yüzden her şey sonunda yolunda."

"Felix başa geçtiği ve sen de onun yardımcısı olduğun için mi? Bu güç değişimi hoşuna mı gidiyor?"

"Çünkü Tim öldü," diye dişlerini sıkarak söylüyor, "bu da anlamsız cinayetlerin artık olmayacağı anlamına geliyor. Çünkü Felix başa geçti ve o iyi bir adam, bazen biraz aptal olsa da. Benden, muhtemelen işletme diploması alıp bütün gün ofiste çalışabileceğim, normal bir aileyle normal bir hayat sürmeyi düşünmemi istiyorsun."

"Kötü bir hayat sayılmaz."

"Şu anda olduğum gibi olmayı tercih ederim." Elini kaldırıp boynumun arkasını nazikçe ovuşturdu. "Çünkü o sıradan hayat, kardeşlerimin artık benim kardeşlerim olmayacağı anlamına gelir. Felix için çalıştığım ve günün her boş anında ellerimi toprağa gömdüğüm bu yaşam tarzının ortadan kalkacağı anlamına gelir."

"Yani, dünyadaki her şeyi seçme özgürlüğün olsaydı... Bu mu olurdu? Yine de bu hayatı mı yaşardın?"

"Evet." Boynumun arkasını çimdikleyip yukarı doğru iter, ağzı ağzımın yanında durur. Nefesi dudaklarımı okşar. "Çünkü bu halim *seninle birlikte* burada. Ve bu gezegende bununla takas edeceğim hiçbir şey yok."

Bugün de diğer günler gibi bir iş günü, bu yüzden sonsuza kadar yatakta kalıp dünyanın geri kalanını unutmak istesem bile yapamam.

Bu imkansız.

Sonunda Micah'ın arabasına geri dönüyorum, ön koltukta siyah şapka ve takım elbise giymiş şoförü otururken, yanımda Micah kendisi toplantı odasına hazır gibi görünüyor.

Saçları yıkanmış ve taranmış. Çenesi yeni tıraşlanmış, böylece saat beşteki sakalları tam olarak doğru. Takımı ütülü ve pahalı, ve telefonu dikkatini isteyen insanlarla çınlasa da, onlara hiç aldırış etmiyor.

Onun için, hazır olana kadar bekleyebilirler.

"Bu gece seni tekrar görmek istiyorum." Elini uzattı ve elimi tuttu. Büyük avucuyla benimkini gölgede bıraktı. Kalın parmaklarıyla beni kendine bağladı, ben de onun tuzağına düştüm.

Ama bunu umursayamıyorum.

"Senin evine gelebilirim," diye devam ediyor. "Ya da sen benim evime gelebilirsin. Bana kalırsa parkın ortasında uyuyabiliriz bile." Başını koltuğa yaslıyor, ama bana doğru çevirip beni inceliyor. "Seninle vakit geçirmeyi bitirmedim."

"Akşam yemeği yiyebiliriz." Yanaklarımın kızarmasından nefret ediyorum. Midemde kelekler uçuyor. "Sanırım seni yastık ve yatak olarak kullanmaya çoktan alıştım."

Dudakları kıvrılıyor, çok yakışıklı. "Bu olur, çünkü ben de seni battaniye olarak kullanmaya alıştım. Bugün çoğunlukla Manhattan'da olacağım galiba. İşim bittiğinde bu akşam uğrayabilirim. Kimin evinde uyuyacağımızı sen seçebilirsin."

"Tamam." Kuruyan dudaklarımı yalarken merak ediyorum, "Bugün ne yapacaksın? Toplantılar mı?"

O lanet olası bir mafya üyesi! Onun için *toplantılar*, kesinlikle "*Muhtemelen uyuşturucu ticareti yapıp birini öldüreceğim*" anlamına geliyor.

"Felix ve ben bu sabah CeCe'nin kulübüne uğramalıyız, çünkü birkaç gün oldu. Durumu kontrol etmek için. Sonra şehirdeki tüm kulüplerimizi dolaşacağız." Elimi tutup parmak eklemlerime bir öpücük kondurur. "Hepsi yasal, *Grá*. Yasal para. Yasal ticaret." Gözlerimiz buluştuğunda sırtarak gülümser. "Şu anda benim hapishanedeki geleceğimi düşündüğünü biliyorum. İster inan ister inanma, bu yıl gelirimizin çoğunu yasal hale getirdik. Christabelle ve Minka, yasayı çiğnediğimiz için ailemizi hor görüyorlar. Bu yüzden çocuklar bazı düzenlemeler yapmak zorunda kaldılar. Ve Tim öldüğü için..."

"Bunu yapmak için özgürlükleri vardı," diyorum, Malone'ların kanunları çiğnememesi düşüncesi kalbimde bir kadının içinden geçen şehvet gibi dönüp dururken başımı sallıyorum. "Bu iyi bir şey, değil mi? Sen ve kardeşlerin hapishaneden uzak kalabilmeniz için yeniden yapılanma."

Yumuşak, alaycı ve sinirimi bozacak kadar sinir bozucu bir şekilde kıkırdadı. "Bu iyi bir şey. Ama bu, Wilkes gibi sineklerin pazara girip ortalığı karıştırmasına fırsat veriyor. Biz ne kadar çekilirsek, o kadar gürültücü oluyor. Şanssızsak, pazar payını ele geçirecek. Ve bu olursa, bizi rahatsız etmekten zevk alan sinir bozucu bir böcek olmaktan çıkıp, gerçek bir sorun haline gelecek."

"Wilkes'in zaten geçerli bir tehdit olduğunu düşünmüyor musun? Son üç ayda sadece New York eyaletinde en az bir düzine cinayetten sorumlu." Micah'ın gözleri benimkileri aradığında gözlerimi kırkıyorum. Onun incelemesi biraz fazla ısınca yutkunuyorum. Çok baskı altında hissediyorum. "Bu yıl yüzlerce kez haberlerde çıktı."

"O bir hiç. Ve sen..." Başparmağımın yanına bir öpücük kondurdu, ardından beni inlememe neden olacak kadar acı veren bir ısırık attı. "Endişelenmene gerek olmayan şeyler için endişeleniyorsun."

"Beş dakika," diye duyurur şoför ön koltuktan. Anında gözlerim her yöne uzanan trafik sıkışıklığını görmek için ona döner. Sonra yan camdan dışarı bakıp apartmanımın hemen köşesindeki şarküteri fark ederim. Market. Buradan yürüyerek gitmek daha hızlı olur. Arabada oturmaktansa inip yaya trafiğine katılmak. Ama henüz gitmek istemiyorum. Ve tüm hayatım ve akıl sağlığım üzerine bahse girerim ki, istesem bile Micah beni bırakmaz.

"Tiia? Bana bak."

"Sence ne olacak..." Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum, ama birden duruyorum. Bakışlarım Micah'ın serbest eline, yaralı eline, avucunda sallanan kolyeye ve parmakları arasında döndürdüğü mücevhere düşüyor. "Bu ne..." Kaşlarımı çatıp yaklaşıyorum. "Bunlar zümrüt mü?" Davet edilmediğim halde elimi uzatıp taşların gümüş çerçevesini okşadım. "Çok eski. On yedinci yüzyıldan mı?"

"On sekizinci... İspanyol İberyaya vermeili." Alt dudağını ısıırıyor, sinirleri gözeneklerinden dışarı çıkıyor, yemin ederim benimkilerde de hissediyorum. "O zamanlar kadınlar bunu elbiselerine takarlardı." Avucunu göğsüme, göğüslerimin arasına bastırıyor. "Tam buraya."

"Bir servet değerinde olmalı." Elimini açıp gözlerine bakıyorum, kalbim çarpıyor ve antik ruhum İspanyol mücevherlerinin arasında dans ediyor. "Bakabilir miyim? Çok görmek isterim."

"Tabii." Onu avucumun ortasına koyar ve kolunu omzuma atar. Beni kendine yakın tutmak için. Hazinesini daha yakın tutmak için.

Kolyeyi ters çeviriyorum, arkasındaki küçük damganın on yıllarca kullanımdan sonra neredeyse tamamen silindiğini görüyorum.

"Zümrütler Kolombiya malıymış, öyle söyleniyor."

"Kaynağına inanmaya meyilliyim." İnce bir altın tabakasıyla kaplanmış olmasına rağmen gümüşü okşuyorum. "Bunu nereden buldun? Çok güzel."

"Buldum." Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, dudaklarını küçük, sade bir gülümsemeye büküyor. Yüzümdeki şoku kolayca okuyor, çünkü dudaklarıma hafifçe bir öpücük konduruyor. "Kelimenin tam anlamıyla. Muhtemelen on yaşındaydım, ailemin arazisinin hemen dışındaki arazide yürüyordum. Arazinin etrafı ağaçlarla çevriliydi ve yıllar boyunca, kaçmak istediğimde giderek daha uzağa keşfe çıkıyordum."

Muhtemelen sık sık kaçmak istemişti. Büyüdüğü cehennemden kaçmak için.

"Saatlerce kayaları tekmeliyor ve serin havada dolaşıyordum. Ve o sadece..." Omuzlarını silkiyor. "Oradaydı."

"Ne harika bir keşif." Arabamız apartmanımın önünde durduğunda mücevherlere bakıyorum. Ama henüz inmek için harekete geçmiyorum. Kapı koluna dokunmuyorum, pencereden dışarı bakmıyorum bile. "Zincir orijinal değil mi?"

Cevabı zaten bildiğim halde neden soru gibi sorduğumu bilmiyorum. Ama Micah parmağını saçımın bir tutamına dolayarak başını sallıyor. "Hayır, zinciri bir süre önce ekledim. Böylece kaybolma ihtimali daha az olur."

"Değerini tespit ettirdin mi?" Gözlerimi kolyeden ayırıp onun bakışlarıyla buluşturuyorum. "Onun 18. yüzyıl İspanyol yapımı olduğunu bilmen, değerini tespit ettirdiğini gösteriyor."

"Birine baktırdım. Ne olduğunu ve ne zaman yapıldığını söylemesi için." Ama sonra başını sallar. "Fiyatını sormadım. Bilmek istemedim."

"Neden? Kolayca değeridir..."

Ama o, başparmağı ve işaret parmağıyla dudaklarımı sıkıştırır ve ben yine de konuşmaya çalıştığım da kıkırdar.

"Bilmek istemiyorum. Satılmayacak, bu yüzden fiyatını bilmeme gerek yok."

Kolayca on bin dolar eder! Muhtemelen on beş bin. Alıcı, Malone mafyasına mensup bir çocuğun onu yirmi yıl boyunca sakladığını bilseydi, elli bin dolar ederdi.

Sözlerimi haykırmak, içimden atmak ve dünyaya duyurmak istiyorum. Bulduğu şeyin ne kadar değerli bir hazine olduğunu onunla paylaşmak ve sonra da tarihine derinlemesine dalmak istiyorum. Üç yüz yıl önce kime aitti? Kaç partide giyildi? Gelinin düğün gününde giydiği, ama damat sadece bedenini istediği için gelinliğiyle birlikte bir kenara atılan bir şey miydi?

Bir erkeğin bir kadına hediyesi miydi? *Muhtemelen.*

Zengin bir adam, iyi yetiştirilmiş bir kadını etkilemek için mi? *Hiç şüphesiz.*

Peki bu eşya nasıl New York'a geldi? Micah'tan önce o ağaçların altında kimler yürüdü ve mücevherlerini düşürdüklerini öğrenince yıkıldılar mı?

"Bu seni öldürüyor," diye alaycı bir şekilde gülüyor ve damarlarımın şiştiği ve zonkladığı kesin olan şakağıma öpücük konduruyor. "Bunu araştırmak istiyorsun."

"Çok istiyorum!" diye patladım. "Elbiseleri şimdiden görebiliyorum, Micah. Ve baloları. Aptal bir dükün diz çöküp sevgilisine bunu sunduğunu görebiliyorum. Belki de bir oğul doğurdu, o da bunu bir kadına verdi, o kadın da bir oğul doğurdu ve gelenek birkaç yüz yıl boyunca devam etti."

"Değerini öğrenmene izin yok."

Çok geç! Zaten zihnimde değerini belirledim.

"Ama istersen tarihini araştırabilirsin." *Enayi! Ben zaten hikayesini yazdım.*

"Hey." Çenemi tutup yüzümü yukarı doğru çekerek, gözlerimi Kolombiya zümrütlerinden uzaklaştırıp başka bir çifte yönlendirdi. Aynı yeşil renk.

Neredeyse aynı şekil. "Kafanda düşünmeyi bırak ve söylediklerime dikkat et."

"Çok muhtaçsın." Avuçlarım terliyor. Cildimin doğal yağlarının gümüşe sızması, beni *daha fazla* terletmeye yetecek kadar stres yaratıyor. "Bu gerçekten çok özel, Micah. Sadece..." Geri vermem gerektiğini bilerek, ona son bir kez özlemle bakıyorum. Bana verdiği hediyeyi, sadece göstererek takdir ediyorum. "Sık sık cebinde taşıyor musun? Bütün bu tarihi kaybetmekten korkmuyor musun?"

"Ben geleceği düşünmeyi tercih ederim." Eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Nadiren geçmiş. Sen 1700'lü yılların kadınlarını, güzel elbiseler giyip zümrüt takılarla partilere giden kadınları düşünürken, ben bunun yerine nereye gideceğini düşünüyorum."

"Ugh." Hanımefendiye yakışmayacak şekilde, boğazımın derinliklerinden bir ses çıkarırım ve bu ses onun kaşlarını çatmasına neden olur. "Bugünün kadınları aynı şekilde yaratılmamış. Biz o kadar klas değiliz. Neredeyse hiç zarif değiliz. Günümüz toplumunda moda tek kullanımlık. Bu yıl bir saat al, gelecek yıl başka bir tane al. Ve ondan sonraki yıl bir tane daha. Mobilya alıyoruz ve on iki ay sonra yeni modaya uygun olanla değiştiriyoruz. Bugün üretilen masalar için antika dükkanlarında alışveriş yapan *kimseyi* görmezsiniz. Her şey o kadar..." Bir ses daha çıkarıyorum, kısmen homurtu, kısmen öğürme. "Aynı değil. Bu kolyeyi sipariş eden kişi ne istediğini biliyordu. Güzel mücevherleri takdir ediyordu ve haklı olarak onun modası geçmeyeceğini ve çok, çok uzun süre kalacağını umuyordu."

"Yani beğendin mi?" Ben dünya tarihi hakkında kafayı yiyip dururken o gülümsüyor. "Sence de gösterişli ve eski değil mi?"

"Hala bakire olsaydım, bu kolye için ilk seferimi sefil bir krala verirdim." Burun kıvırıyorum, sonra kıkırdamaya başlıyorum, bu da bu şeyi yaparken son tüketicinin ben olmadığımı *kanıtlıyor*. "Çok güzel, Micah." Ama sessizce veda ediyorum, günümün başlaması gerektiğini ve bu yüzden mücevherlerle geçirdiğim zamanın sona ermesi gerektiğini biliyorum, yoksa büyük bir hırsızlık suçlamasıyla karşı karşıya kalırım.

Elini açıp avucuna koyuyorum. "Bunu bulduğun için çok şanslı bir adamsın. Ve yirmi yıl önce çok şanslı bir çocuktun. Bunu, gelecekte harika şeyler olacağını iyi bir işareti olarak görebilirdim."

"Ve bunun için bir kuruş bile ödemedim." Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Bu suçtur."

"Al." Elimi tekrar açar ve hareketlerimizi tersine çevirir, mücevheri avucuma koyar ve parmaklarımı gümüş çerçevenin etrafında kapatır. "Sana hediye."

"Hayır!" Koltuğumdan zıplarım, bu kadar değerli bir şeyin sorumluluğunu üstlenmekten tamamen ve korkunç bir şekilde dehşete kapılırım. "Micah! Olmaz. Bu çok değerli."

"Değerini belirleyen biz, sahibi olanız. Ben onu sadece bir keresinde yerde bulduğum bir taş olarak görüyorum." Yumruğumu sıkar ve parmak eklemlerimi öper. "İstediğin kadar sızlanıp mızızlanabilirsin, ama bir şeyin değeri, bir kişinin onun için ödemeye razı olduğu kadar değerlidir."

"Aynen öyle! Ve bu dünyada onu satın almaya istekli sayısız insan var..."

"Ama satılık değil. Bu yüzden," başparmağı ve parmağıyla çenemi tuttu, "dolar değeri yok."

"Ama var!"

"Eğer sadece bir taş olsaydı bu kadar panik yapar mıydın? Yerden alınmış gerçek bir taş olsaydı?"

"On yaşındayken, ailenin istismarından kaçmak için ormanda dolaşırken mi? Evet! Yine de değerli olurdu. Çünkü onu değerli kılan, onunla ilgili hikaye. Senin masan da öyle. Sandık da öyle. Sadece tahtadan yapılmış, Micah. Vidalar. Somunlar ve cıvatalar. Bir parça deri. Tek tek ele alındığında, hepsi kolayca değiştirilebilir ve tek başına bir tahta parçası değersizdir. Tek başına bir taş, değersizdir. Ama yolculuk onu özel kılar. Masanın Atlantik'i aşan yolculuğu. Korsanlarla olan randevusu. Sandığın Moğol savaşıyla olan romantizmi. Ve kolyenin hayatı, önce on sekizinci yüzyılda bir kadınla, sonra barışa susamış bir çocukla. Her yolculuk değerlidir."

"Ve şimdi kolye, antika ticareti yapan bir kadınla vakit geçiriyor. Tarihi anlayan ve takdir eden yirmi birinci yüzyıl güzeli." O eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sormuyorum. Sana söylüyorum."

"Micah..."

"İşe git." Başını hafifçe sallayarak arabanın ön tarafına doğru işaret etti ve şoföre dışarı çıkıp benim kapıma yönelmesini işaret etti. "Saat altı civarında daireye uğrayacağım. Kolyenin tarihini araştırman umurumda değil, *Grá*. Ama onu değer biçip müzayedeye çıkarmışsan çok kızarım."

"Asla..." Yanaklarım kızarır. "Müzayedeye çıkarmam."

Şoför kapıyı açtığında gülerek omzumun üzerinden bana baktı. Arabaya ılık bir esinti girdi ve Micah'ın tıraş losyonunun kokusuyla karışarak burnuma doldu ve burnumu kıpırdatmaya başladı.

"Git." Elimi kontrol eder ve hediyesini parmaklarımın arasında yeniden sıkılaştırır, sonra kaldırıma doğru başını sallar. "Sonra görüşürüz."

"Bugün güvende olacaksın, değil mi?" *Sus, kalp! Otur yerine, seni aptal, dürtüsel, tehlikeli organ, seni bu arabaya hiç davet etmedim ki.* "Göğsünde oturan gerçek fili belirtmek o kadar da uygunsuz değil, değil mi?"

"Ben her zaman güvendedeyim. Her zaman arkamı kollayan erkekler var." Şoför, benim hareket etmemi beklemekten açıkça bıkmış bir şekilde elini uzatınca çenesini eğiyor ve kolumu kavıyor. Beni Micah'tan uzaklaştırıp yaz güneşinin altına götürüyor, ama sonra yine adımı duyuyorum. New York trafiğinin ve sabah işe gidenlerle dolu şehrin gürültüsünün arka planında zayıf bir ses. "Tiia?"

"Evet?" Şoförün tutmasına rağmen eğilip Micah'ın dudaklarını ararım. Dudaklarının hareketini izlemek için. Çünkü o olmadan, kulaklarım onun söylediği her kelimeyi ayırt edemez. "Ne dedin?"

Kafa karışıklığı yerini netliğe bırakır. Akıllı, şüphesiz benim sürekli can sıkıcı, ama henüz engelleyici olmayan işitme sorunumu anlamıştır. Ama sonra gülümser. "Uslu dur. Akşam görüşürüz."

Kalbimin kabardığı gerçeği... midemi bulandırıyor. Gerçekten, *gerçekten* olmaması gereken bir adama bayılmam beni endişelendiriyor. Ama gözlerine bakmak ve gülümsemesinin muhatabı olmak bir şekilde yatıştırıcı bir merhem etkisi yaratıyor.

Bu geçici.

En iyi ihtimalle bir yara bandı.

Ve o artık yanımda olmadığında ve beynim fazla düşünmeye başladığında, bu rahatsızlığın on katına çıkacağını biliyorum.

Travma bağı böyle oluşur. Bir şeyin kötü olduğunu bilmek, ama çok iyi hissettirdiği için yapmaya devam etmek.

Sürücü kolumu hafifçe sarsıyor. Acı verici değil. Hatta şaşırtıcı bile değil. Sadece burada olduğunu hatırlatmak için. Beklediğini.

Bu yüzden, mahvolduğumu doğrulayan bir nefes veriyorum, sonra dikleşip arabadan dönüyorum. "Hoşça kal, Micah Malone." Beni binamın kapısına kadar götüren ve gülümseyen şoföre bakıyorum. "Teşekkür ederim."

"Doğruca içeri girin Bayan Hale. Kaldırımda oyalanmak güvenli değil."

"Elbette." O kapıyı açarken eşiği geçtim ve uzaklaşırken boğazıma yerleşen ağır korku topunu yuttum. Ama sonra, şu anda ve gelecekte sahip olabileceğim her şeyden daha değerli olan kolyeme baktım ve dün geceki kıyafetlerimle merdivenleri çıkarken parlak yeşil taşları inceledim.

Bir. İki. Üç. Onları sayıyorum, ama on beş, on altı, on yedi saydığımda duruyorum. Çok fazla var. Gümüş ve altınla çevrili yeşil kümeler. Haç şeklinde ve o kadar narin ki, hafif bir bükülmeyle çok fazla güç kullanmadan tümü kırılabilir.

Küçük bir servet değerinde ve elden ele geçtikçe değeri artıyor.

Ve o onu buldu... öylece... buldu. Çocukken, ıssız bir yerde, ve o zaman bile, onu babasından ve çalmak isteyebilecek başkalarından saklamakla kalmayıp, yetişkinliğe kadar saklamayı da akıl etti.

Elbette on yaşındaki bir çocuk plastik bir elmas ile gerçek elması ayırt edemez. Ama Micah yine de onu sonsuza kadar saklamayı başardı.

Ve sonra, yirmi yıldan fazla bir süre sonra, onu bana vermeye karar verdi...

"Tiia Hale!"

Merdivenlerde kayarak bir üst kata doğru gözlerimi kaldırdım ve geçen hafta ihmal ettiğim güçlü, geniş yapılı bir adamın üzerinde durdum. Öfkeyle parıldayan kahverengi gözler.

"İpo! Ne yaptın sen?"

"Roscoe..."

MICAH

KRALIN BÜTÜN ATLARI

"Copeland'da biraz gürültü var." Archer, Felix ve benim bulunduğumuz yerden çok uzak, gürültülü trafik ve kalabalık şehir sokaklarında yürüyor, nefesi biraz hızlanıyor ve kirli yaz sıcağında bekleyen işçiler kornalarını çalıyor. "Joseph Wilkes kim ve neden onun adını daha önce duydum?"

"O bir orospu çocuğu," diye cevaplıyor Lix, ben cevap veremeden, bacaklarını genişçe açmış ve elleriyle çakmağı yakmakla meşgul. Sonra kapatıyor. Açıyor. Kapatıyor. Onun arabasındayız, Harlem'den Manhattan'a, bir toplantıdan diğerine gidiyoruz. "O güç ve şöhret peşinde. Ama ben etrafta olduğumda henüz yüzünü göstermedi."

"Yani seninle uğraşmak için askerlerini ön cepheye mi gönderiyor?"

"Esasen öyle." Felix gibi, benim de ellerimin oynayacak bir şeye ihtiyacı var.

Parmaklarımın meşgul olacak bir şeye ihtiyacı var. Bu yüzden sağ elimi cebime sokup bıçağımın yan tarafındaki oyukları parmaklarımla izliyorum. Arabanın dışından, bir blok ötede bir FBI minibüsü görüyorum. "O da Pastore gibi omurgasız. Çok gürültü yapıyor ama hiçbir şey yapmıyor. Bizi rahatsız etmek için adamlarını gönderiyor ama henüz kendisi ortaya çıkmadı."

"Peki bu konuda ne yapacaksın?" Archer bir binaya girer, böylece sesini çevreleyen ses açık havadan başka bir şeye dönüşür. Hala yüksek. Ama... daha az. "Buradan bile duyabiliyorsam, bu bir sorundur. Kaptanım da duyuyor. Karım merak ediyor. Ve Cato savaşmaya hazır."

"Cato oturup ders çalışmalı," diye Felix dişlerini sıkarak söyler. "Onu bağla ve sustur, Arch."

"Elimden geleni yapıyorum," diye homurdanır. "Wilkes?"

"Bir saat kadar sonra biriyle buluşacağız," diye mırıldanıyorum. "Terrance adındaki bu adam, bizim için bilgisi olduğunu söylüyor."

"Ve sen de öylece... Öylece bu tür şeylere mi gidiyorsun? Terrance'ın sana tuzak kurmuş olabileceğini hiç düşünmedin mi?"

"Aww, duyduğum şey endişe mi?" Felix alaycı bir şekilde sorar. "Daha kısa bir süre önce bir telefon görüşmesini bile reddedyordun. Şimdi de bizi kontrol edip tehlikeye karşı uyarıyor musun?"

"Herkesi hayatta tutmak için üzerime düşeni yapıyorum. Bu benim işim."

"Sen bir cinayet masası dedektifsin," Lix gülüyor. "Senin işin ölümlerle vakit geçirmek. Bu arada, iyi doktor nasıl? Hala seksi mi?"

"Christabelle seni tokatlayacak," Archer homurdanır. "Sen her zaman kendi iyiliğin için çok aptaldın. Şimdi de gidip seni düzeltecek kadar güçlü bir kadına aşık oldun."

"Oh, bu arada," Lix gözlerine bakar ve sırtarak, "Micah aşık olmuş."

"Lix!"

"Ne?" Archer sorar. "Kim?" "O..."

"Tiia Hale," Felix şarkı söyler gibi söyler. "Ada sakini görünüşü var, yıl boyunca seksi bir bronzluğu, uzun siyah saçları var, ki hepimizin tipi olduğunu biliyoruz, ve en zorlu adamı bile en iyi davranışını sergilemeye zorlayacak bir ağzı var."

"Micah?" Archer, Felix'ten çok daha az gürültücüdür. Daha sessizdir. Daha duyarlıdır. "Felix'e tanıtacak kadar hoşlandığın bir kadınla mı tanıştın?"

"Dün akşam yemeği yedik," diye övünür Felix. "Ve bu gece tekrar gelecek. Sen de gelmelisin!" Felix, şeker dükkanındaki bir çocuk gibi, Joseph Wilkes ve onun saçmalıklarıyla ilgili tüm düşünceleri kafasından silip, ailesini tekrar bir araya getireceği fikrine odaklanır. Bu, onun için nadir bir zevktir. Ama son zamanlarda daha sık yaşanır hale gelmiştir. "Hemen jete bin Arch, seni bekleyeceğiz. Geç yemek yiyeceğiz."

"Şu anda bir davanın ortasındayım." Telefonlar çalıyor ve etrafında insanlar konuşuyor. Polis karakolunda kimse resmi olarak polis olduğunu açıklamıyor. Ama ben yine de biliyorum. Suçlu ruhumda hissediyorum — kardeşim şu anda Copeland City Polis Departmanı cinayet masasının nezarethanesinde. "Gidemezdin. Ve hayır," diye araya girer, Felix'in dudaklarının bir sonraki itirazını söylemek üzere olduğunu bir şekilde bilerek. "Minka bensiz gelmeyecek."

"Sırf sen yapamıyorsun diye onun seyahat etmesine izin vermeyecek misin?" Felix, sinir bozucu ve rahatsız edici bir şekilde tıslar. "Çok kontrolcüsün. Bu,

sağlıklı bir evliliğin işareti değildir."

"Çok sinir bozucusun, ama senin sağlıklı bir insan örneği olmadığını başından beri biliyorduk. Micah," dikkatimi çekiyor, bu gezegende bunu yapabilen çok az sayıda erkekten biri. "Ondan hoşlanıyor musun? O senden hoşlanıyor mu?"

"Felix yoktan bir şey yaratıyor. Unut gitsin." Arabanın camından dışarı bakıp dünyanın akıp gitmesini izliyorum. "Sana söyleyecek bir şey olursa, kendim söylerim. O zamana kadar..."

"Felix saçmalıyor," diye sonuçlandırır. "Anladım. Peki... İyi şanslar. Eğlenmene bak. Güvenli seks yap."

"Hay siktir."

"Ne?" Archer karakterinden çıkıp, ciddi ve uzak kardeş kişiliğini bir kenara bırakarak Felix ile birlikte gülüyor. "Başka ne diyebilirim ki? Bir kadın var. Lix bunu ciddi bir ilişki olarak görüyor. Mahremiyet istiyorsun, ben de veriyorum. Ama son zamanlarda Malones'lere işleri batırmamalarını söylemeye alıştım. Onu öldürme. Kendini öldürme. Ve Tanrı aşkına, çocuk yapma."

"Sanırım sana seks konuşması yaptı," diye kıkırdar Lix. "Onu penisinde çıkan kızarıklık için doktora götüreceksin, Arch? Son zamanlarda çok kaşınıyor."

"Bu konuşmayı bitiriyorum." Hoparlörü kapatıp telefonu kulağıma dayadım. Fazla bir şey değil, ama en azından Felix'i biraz dışlayıp beni sadece Archer'a getiriyor. "Davan tehlikeli mi?"

"Benim için değil." Kahkahasını bırakıp tekrar ciddileşir. "Ölü adam zaten öldü. Katil şimdilik ortada yok, ama Fletch ve ben olayı çözmeye çalışıyoruz. Felix duyabiliyor mu?"

Soluma bakıp dudaklarımı büzüyorum, çünkü o şakacı ve aptalca sırıtıyor. Tıpkı köpeği gibi. "Evet."

"Tamam, peki... O kızdı hoşlanıyor musun? Tiia'dan?"

Sinirlenerek koltuğuma yaslanıp gözlerimi kapatırım. Bıçağımı bırakıp, boş olan elimi kaldırıp başparmağımla işaret parmağımla burnumun köprüsünü sıkıştırırım. "Evet."

"O sana uygun mu?"

Evet

.

Hay

ır.

Hiçbir fikrim yok.

"Bilmiyorum."

"Seni destekliyor mu?" diye sordu. "İşler ters giderse ve durum tehlikeli hale gelirse, sana doğru koşacak mı yoksa kaçacak mı?"

Yine... "Bilmiyorum."

Adam iç çeker. "Tamam. İşler kötüye giderse ve o tehlikeye girerse... onun yerine kurşunu sen mi yiyeceksin?"

Bu sorunun cevabı kolay. "Evet."

Sessizlik hakim olur, aramızı hayal kırıklığıyla kaplar. Korku ve hayal kırıklığı. Ama aynı zamanda iyimserlik de.

"O zaman Minka ve ben bir ara gelip akşam yemeği yemeliyiz. O şeker hastası mı? Bilmemiz gereken, endişe verici herhangi bir sağlık sorunu var mı?"

Hayatım boyunca Archer ile sadece... telefonda sohbet ettiğimiz bir ilişkimiz hiç olmadı. O on altı yaşındayken bizi terk etti. New York'u bırakıp ülkenin diğer ucunda bir hayat kurdu. Ama şimdi boğazımdan yumuşak bir kahkaha çıkıyor. Dudaklarımdan aptalca, mutlu bir iç çekiş kaçıyor.

"Diyabet yok."

Tabii ki, bu kelime Felix'in ilgisini çekti ve gözlerini bana çevirdi.

"Ama işitme sorunu var." "İşitme sorunu mu?"

Yani, sağır mı?"

"Bir nevi, sanırım. Ama tamamen sağır değil ve kalıcı da değil. Etrafta başka sesler olduğunda işitme zorluğu çektiği geçici bir durum."

"Sokak gürültüsü gibi mi?"

"Evet. Özel ortamlarda gayet iyi duyuyor. Ama sokakta, kulüpte ya da bir kamyon gürültüsüyle geçiyorsa falan..."

"Oh, Fletch de birkaç yıl önce böyle bir şey yaşamıştı. O iyiydi, ama birinin evinde sorgulama yaparken komşusu çim biçme makinesini çalıştırırsa falan, hiçbir şey duyamazdı. Bir süreliğine dudak okumada oldukça iyi oldu."

"Evet, o da öyle yapıyor. Dudakları izliyor. İlk başta biraz garip geldi." Ama şimdi bunu yapmayı bıraksa, sanırım ölürüm. "Kulak enfeksiyonu olduğunu ve doktorun geçeceğini söylediğini söyledi."

"Fletch'in de oldu. Uzun sürdü. Ve biz buna alıştık, o yüzden ne zaman geçtiğini bile bilmiyoruz. Sadece..." Omuz silktiğini biliyorum. Giysilerinin hışırtısını duyuyorum. "Geçti. Ama onunki kulağına çok yakın bir silah atışı yüzündendi. Ondan sonra haftalarca çan sesleri duydu."

"Tiia'nın yanında silah yok." Aklımda dönen görüntüden nefret ediyorum. Göz kapaklarımın arkasında canlanan sahneden nefret ediyorum. Daha da kötüsü, bu düşünceyle midemin düğümlenmesinden nefret ediyorum. Duygularımın, geleceğimin olup olmadığından emin olmadığım bir kadına bağlı olmasından nefret ediyorum.

Yani, *herhangi* bir kadınla bir geleceğim var mı? Hayatım uzun süreli bir romantizme pek elverişli değil ki...

"Bana bir sorunun var gibi geliyor," diye alay ediyor Archer. Belki de aklımı okuyor, ya da sadece şanslı. "Aşık oldun ve şimdi mutlu olma şansını reddediyorsun. Şehitlik devam ediyor."

"Kendi işine bak. Mayet nerede?"

"Morgda. Ve başka bir kadınla olan ilişkini felaketleştirirken karım hakkında soru soramazsın. Git Tiia ile sorunlarını çöz. Belki işaret dilini öğren. Sonra ona öğret ki artık insanların ağızlarına bakmak zorunda kalmasın."

"Kapatıyorum." Telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırıyorum, ama telefonu yere atamadan önce tekrar çalıyor. Yeni bir arama. Yeni bir isim. Kaşlarımı çatıp, boşta kalan elimi mideye koyuyorum, aramayı kabul edip telefonu kulağıma götürüyorum. "Tiia? İyi misin?"

"Selam." Nefesi aceleyle dışarı çıkıyor. "Senin... şey yaparken aradığım için çok üzgünüm." Boğazını temizliyor. "Bilirsin, çalışırken. Neredesin?"

Gülmek istiyorum. Rahat nefes almak istiyorum. Ama panik aramamızın arasına giriyor ve beni gerginleştiriyor.

"Harlem'e gidiyorum. Ne var ne yok?"

"Şey... Küstahlık etmek istemem. Ve sırf sen... sen benim erkek arkadaşım falan değilsin diye sana rastgele arayamam, yani bu...

"Sorun ne?" Dikkatle dinleyen Felix'e bakıyorum. Kendinden emin gülümsemesi kaybolmuş. Şakacı tavırları, bu şehrin çoğunu yöneten iş adamı yerine, sevdikleri için ölecek bir kardeşin tavırlarıyla yer değiştirmiş.

O, benim hayatımı kendi hayatıyla anında takas ederdi. Bu gerçek, korkutucu bir gerçeklikti.

Ve ben de benimkini Tiia için feda ederdim. Bu da demek oluyor ki, hepimiz boku yedik. "Güvende misin?" diye soruyorum ona. "Yaralandın mı?"

"Şey... yaralanmadım..." Sesi titriyor. Sözlerindeki korku, midemi bulandırıp kalbimi çarptırmaya yetiyor. "Dükkânımın yanındaki yerde bir olay oldu."

"Olay mı?" Sorum havlayan bir emir gibi çıkıyor. "Ne tür bir olay, Tiia?"

"Silahlı soygun, hepsi bu. Kimse yaralanmadı. Polis çağırıldı. Görünüşe göre *acil* bir durum değil. Silahlı adam kimseyi vurmadı ve istediği parayı aldı. Ben sadece... Ben sadece..."

"Smith?" Felix koltuğunda öne doğru eğildi. "Arabayı döndür. Şehre geri dönüyoruz."

"Evet, efendim."

"Aman Tanrım," Tiia burnunu çeker. "Hayır. Geri dönmenize gerek yok." Burnunu çeker. *Ağlıyor!* "Sadece biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Aptalca. Aklım sana geldi. Ama gününü mahvetmek istememiştim."

"Rahatsız etmiyorsun." Elimi cebime sokup bıçağımın sapını parmaklarımla okşarım. "İyi misin?" Kardeşimden uzaklaşıp, pek de bulunmayan bir mahremiyet ararım. "Bir şeye mi takıldın?"

"Hayır. Evet," diye düzeltiyor, "iyiyim. Hayır, bir şeye karışmadım. Dükkânımda bir müşteriye yardım ediyordum, yan dükkândan gürültü geldi. Sadece bağırışlar ve gürültüler vardı. Sonra bir av tüfeğinin kilidi sesini duydum ve Jakeline kapımızı kilitledi."

"Silahın sesini mi duydun?" Smith arabayı Manhattan'a doğru çevirirken, ben de şık bir kahve dükkanını inceliyorum. "Peki bağırışları?"

"Evet. Adam para istiyordu. Paul ona verdi." "Paul mu?"

"Yan dükkanın sahibi. Dinle," diye telaşla söze girdi. "Buraya geri gelmene gerek yok. Özellikle Felix'i getirmen gerekmez."

"O uslu durur," diye kıkırdadım. "Ve mesafemizi koruruz. Kapılar hala kilitli mi?"

"Şey... hayır. Bunların hepsi yaklaşık otuz dakika önce oldu. Anlaşılan polisler yakında gelecek. Adam kaçtıktan sonra Jakeline kapıları tekrar açtı."

"Onları tekrar kilitle. Güvenlik 101, *Grá*. Polisler işlerini bitirene kadar seninle kalacağım, sonra Lix ve ben işe geri döneceğiz."

"Bekle..." Nefesi hızlanır. Stres onu gergin ve dengesiz hale getirir. "Buraya gelmene izin var mı?" Sesini alçaltır. "Felix, polisler ve diğerleri ile aynı yerde olmak gibi mi?"

"Sanırım Lix'in aranan bir suçlu olduğunu düşünüyorsun, *Grá*." Arkamda alaycı bir şekilde güldü.

"O her şeyden önce bir iş adamı. O da toplantıdan toplantıya koşturan sıradan bir şirket çalışanı. O ve polisler aynı odada olabilirler. Sorun yok."

"Hapse girmeyecek mi?" diye fısıldadı. "Emin misin?"

"Eğer öyleyse, dün gece onun evinde akşam yemeği yiyerek sen de suç işlemiş olursun. Sabırlı ol, Hale. Yirmi dakika içinde orada olacağız."

Telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırıyorum. Onu kesmek bana acı veriyor. Bana özel olarak ulaştığı halde onu yalnız bırakmak. Ama ona gitmek için başka sorunlarla uğraşmam gerekiyor. "Mümkün olduğunca çabuk, Smith."

Ayağını gaza bastırır ve daha az kalabalık bir sokağa döner. "Evet, patron."

"Dükkanı kim vurdu?" Felix hemen sorar. "Ve bu sana bir mesaj mıydı?"

"Wilkes bizi kızdırmak için onun kapısını çalıyor mu sence?" Başka bir numarayı tuşlayıp telefonu kulağıma götürdüm. "Tiia'nın beni arayıp şehrin öbür ucuna getirmesi için, güpegündüz bir sanat galerisini vurmaya cüret eder mi?" Sonra durakladım, aramam bağlandı ve Stovic'in "Evet, efendim?" sesi kulağımda çınladı. Ama öncelikle Felix'e odaklandım. Benim işim onu korumak. Tüm varlığım, onun güvenliği etrafında şekillenmiş. "Bizi Manhattan'a çekip seni öldürmek için yapmadığını düşünüyorsun, değil mi?"

"Hâlâ onun için çalıştığını mı düşünüyorsun?" Alaycı bir şekilde sordu, ama sigaralarını aramak için göğüs cebini okşadığını görmedim. "Onun Wilkes'in kızı olmadığı kesin mi? Çünkü bu gerçekten çok zekice bir hile olabilir."

"Efendim?" Stovic dişlerini sıkarak sorar. "Ne oldu?"

"Senin ve Michaels'ın bizden önce Manhattan'a varmanızı istiyorum," emrediyorum, midem kıcımin dibinde ve kalbim göğsümde parçalanıyor. "Colby's Antiques. Tüm bloğu gözetlemenizi istiyorum. Jasper'ı Harlem'e Rico ile buluşması için gönderin. Oraya varmadan önce Tiia'nın sokağını arayıp kapatmanızı istiyorum. Yirmi dakikanız var."

"Emredersiniz, efendim."

Sinirlerim diken diken oluyor ve midemin dibinde mide bulandırıcı bir çamur bırakıyor. Dışarıda polis ışıkları dönüyor, ancak gündüz olduğu için mavi ve kırmızı ışıklar karanlıkta olduğu kadar uğursuz bir şekilde içeri girmiyor. Polisler sokakta dolaşırken, diğerleri herkesi telaşa sokan olayı görenlerden ifade alıyor.

Yine de, masamda oturmuş, ayaklarımı tabureye koymuş, cam ön kapıya bakarken tırnaklarımı ısıyorum.

Micah telefonu kapattığından bu yana beş dakika geçti. On dakika.

Avuç içlerim terden kayganlaşıyor.

On beş dakika geçiyor ve kahvaltımı midemde tutabileceğimden emin değilim.

"Bu işimi engelliyor, Bayan Hale." Jakeline ofisinden çıkıp bana sert bir bakış atıyor. Masamın üzerindeki duruşum ve pozisyonum pek de zarif değil. Lüks alışverişin temeli de değil, bir müşterinin beş veya altı haneli rakamlar harcayacağını ummanın temeli de.

Başparmağımı ısırp sol elimdeki yeni kolyeyi parmaklarımla okşuyorum. Başparmağımın ucuyla zümrütleri okşuyorum ve bir dakika daha geçip Malones hala kapıdan içeri girmeyince, titrek adımlarla deliliğin eşiğine yaklaşıyorum.

Ona bu kadar ihtiyaç duymamalıyım.

Onu bu şekilde burada istememeliyim.

Onun varlığı ve yakınlığının benim iyiliğimi bu kadar etkilemesine izin vermemeliyim.

Ama ben artık böyleyim. Ben buyum.

İş yerinde aşık oldum ve neden olduğum zararı telafi edemezsem lanetleneceğim.

"Tiia?" Micah dükkânın kapısından içeri daldı, geniş vücudu kapının tamamını kapladı ve gözleri doğrudan benimkilere dikildi. Anında, ciğerlerimde sıkışan nefesim boşaldı. Korkunç bir şekilde, gözlerim yaşlarla doldu ama onları akıtmaya izin vermedim.

Ama o burada.

Güvende.

Hayatta.

Bana gerçekten, içtenlikle, önemsiyormuş gibi bakıyor. "*Grá.*" Kapı kolunu bırakıp bana doğru geliyor. Burada başka kimlerin olduğu önemli değil. Dışarıda kimlerin olduğu önemli değil. Ya da medya araçlarının haber için sıraya girmesi önemli değil. Onun Micah Malone, mafya babasının kardeşi olması önemli değil. Ve muhtemelen, o ve ben bu akşam altı haberlerinde olacağız.

Hiçbir şeyin önemi yok, çünkü o burada ve bana sarılabilecek kadar yaklaştığında, nefesim çoğu insanın hıçkırık olarak algılayacağı bir şekilde titriyor. "Ağlıyor musun?"

"Hayır." Elimden geldiğince sessizce burnumu çekiyorum, pahalı takım elbisesiyle yanağımı siliyorum ve ellerimi sırtına doluyorum. Sonra yüzümü göğsüne gömüyorum ve sadece... öylece duruyorum. En azından bir dakika, dünyanın geri kalanı bizi rahatsız etmeden önce. "Ben ağlamam. Asla."

"Tamam." Geri çekilerek, yanaklarımı avuçlar ve bana nazik bir gülümseme gösterir. "Seni korkuttum, ha? Adam sana yaklaştı mı?"

Kafamı sallıyorum, sallandıkça küpelerim boynumun yanlarına çarpıyor. "Tamamen uzak durdu. Seni aradığımda aptallık ettim."

"Aradığına sevindim." Alnımın ortasına bir öpücük kondurur ve beni bırakır. Çok tatlı. Çok koruyucu. Dudaklarını cildime değdirerek, saklanmama izin verir. Tek bir hain gözyaşı yanağımdan akıp çeneme kadar iner. "Bağımsız Bayan'ın bana ihtiyacı olması hoşuma gitti," der. "CeCe'nin önünde ve kısa bir süre önce burada benimle karşı karşıya gelen o kız eğlenceli ve her şeyiyle güzel. Ama bu," sırtımı okşayarak parmak uçlarını omurgam boyunca gezdirir, "bu da güzel."

"Felix nerede?" Sormak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Sorum Micah'ın elinin bir an için titremesine neden oluyor. Ama bilmem gerekiyor. "Burada mı?"

"Buralarda." Geri çekilerek çenemi okşadı ve gözlerime baktı. "Güvende. Polisler seninle konuştu mu?"

"Evet. Adamı görmediğim için onlara anlatacak pek bir şeyim yoktu. Bu yüzden sadece ne duyduğumu sordular ve yazdılar."

"Suçlunun kim olduğu hakkında bir fikirleri var mı?"

Omuz silkiyorum, kollarımı onun geniş omuzlarına doluyorum ve yanağımı kalbinin üzerine koyuyorum. Silah taşıdığını biliyorum; ceketinin altında hissedebiliyorum. Cebinde bir bıçak olduğunu biliyorum; kalçamda hissedebiliyorum. Sadece bunlar için bile tutuklanabilir.

Biliyorum.

O da biliyor.

Bu blokta görev yapan polislerden herhangi biri isterse, sadece bugün üzerinde taşıdığı silahlar nedeniyle bu adamı hapse atabilir. Ama o pek endişeli görünmüyor ve beni kucakladığı sürece ben de bu konuda endişelenmekte zorlanıyorum.

"Tiia?"

"Hayır. Bilmiyorum." Derin bir nefes alıp göğsüm ağrıyana kadar nefesimi tutuyorum, sonra tekrar nefes veriyorum. "Ne yaptıklarını bilmiyorum. Ama geldiğine sevindim."

"Öğle yemeğini yedin mi?" Tekrar cildimi okşamaya başlar. Kısa bir süre önce devin yetersiz olduğunu düşündüğümü itiraf ettiğimde beni sakinleştirmek için. "Öğlen çok uzun zaman önceydi, *Grá*."

"Granola bar ve Pepsi içtim." Dudaklarım kıvrılır, çünkü cevabımın onu memnun etmeyeceğini biliyorum. "Çok aç değildim ve bu akşam yemek yiyeceğimizi biliyorum."

"Bugünkü gibi olaylarda daha iyi beslenirsen, daha az dengesiz ve duygusal olursun."

Burun kıvırıyorum. "Öğle yemeğinde bir tavuk kızartma yemenin, silahın doldurulduğunu duyduktan sonra bir faydası olacağını sanmıyorum." Geri çekilip masamın kenarına yaslanarak, burnumun altını gizlice siliyorum ve gözyaşlı gözlerle onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Diyetimi mikro yönetmeyi bırak.

Bu çok tuhaf." "Sen tuhafısın." Şimdi tek başına duruyor, elleri ve takım elbisesinin her santimini saran ellerini cebine soktu. Tamamlanmış bir kıyafetin ağırlığı altında eriyip gitmesi gerekirdi. Yazın ortasında bile bu kadar resmi olmak boğucu olmalı. Ama dağınık ya da rahatsız görünmüyor. Gün ilerledikçe, beni daireme bıraktığı zamanki kadar düzenli görünüyor. "Görünüşe göre kendimizi biraz zor bir durumda bulduk, Tiia Hale." Ayakkabılarına bakıyor, ama ben kaşlarımı çatınca uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Bu benim için bir sorun."

"Ne durumu?" Dükkânın içinde, başka hiç kimse yokmuş gibi etrafa bakınıyorum. Jakeline ofisinde, kaybedilen gelir için ağlıyor ve müşteriler dışarıda, polis soruşturmasının dramını izliyorlar. "Ne sorunu?"

"Sen." Dudaklarını yaladı ve dişlerinin arasına alt dudağını çekti. Şu anda bunu sırf benim için yaptığını hissediyorum. Ya da benim zararına. Gözlerim zaten doğal olarak onun sözlerine odaklanmışken, dikkatimi oraya çekiyor. "Sen benim sorunun, *Grá*. Ve bunu nasıl çözeceğimi hiç bilmiyorum."

"Çözülecek ne var?" Dışarıdaki polisi boş ver; dikkatim ve adrenalinim artık tamamen beni bir sorun olarak gören mafya infazcısına odaklanmış durumda. "Anlamıyorum."

"Şey..." Sol omzunun üzerinden bakarak, dinleyen kulaklar olup olmadığını kontrol ediyor. Sonra sağa bakarak, yalnız olduğumuzdan emin oluyor. Sonunda, bir adım öne çıkıp sırtıyor. "Görünüşe göre, hak ettiğimden emin olmadığım bir kadına aşık olmuşum."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Panik, sahiplenme ve, *kahretsin*, endişe, hakimiyet için birbirleriyle yarışır.

"Seni elde tutabileceğimden emin değilim. Şimdi benim ikilemim, senin benden bir şey aldığın gerçeğinde yatıyor. Ya da ben sana isteyerek verdim. Hangisi olduğunu bilmiyorum. Bir saat önce, böyle aptalca bir şey yapacak türde bir adam olmadığımı düşünerek, her şeyi mahvettiğimden endişeleniyordum. Ama işte buradasın, Tiia, korkmuş ve birine ihtiyaç duyuyorsun..." Gözlerimin içine bakıyor ve kalbimi kırıyor, sahip olduğumuz her şeyi tek bir vuruşta yok ediyor. "Ailen hayatta. İkiz bir erkek kardeşin var. Cato ile çiftleşmeyecek kadar sevdiğin bir kız kardeşin var. Sevdiğin arkadaşların var ve seni seven insanlarla dolu bir hayatın var."

"Micah..."

"Ama yardıma ihtiyacın olduğunda," diye ısrar ediyor, "korkmuşken beni aradın."

Kahretsin. Yüksek sesle iç çekirim.

"Bu da benim için de hislerin olduğu anlamına gelir." Dudakları yukarı doğru kıvrılır, yüzünde kendini beğenmişlik yayılır, ben de masamın içine eriyip kaybolmak isterim. "Bu yüzden buradayım Tiia. Sen istediğin için geldim. Ve birkaç saat sonra," saatine bakar ve sessizce sayar, "Üç saat sonra seni almaya geleceğim. Seni evime götüreceğim ve

akşam yemeği yiyelim. Çünkü henüz sensiz boş zamanlarımı geçirmek için hazır değilim."

Tanrım, içimden inliyorum. Tanrım, tanrım, tanrım.

O benim çenemi çimdikler ve ben ayaklarıma bakıp ölmeyi tercih ederken gözlerimi yukarı doğru çeker.

"Asla, asla bir kadını evime getirmeyeceğime yemin ettim, *Grá*. Onu asla benim dünyama sokmayacağıma ve hayatını tehlikeye atmayacağıma. Ama yine de buradayız. Ve seni henüz bırakamam."

"Patron?"

Dükkânın kapısı açılır ve Micah'ın korumalarından biri olan Stovic eşikte durur. Micah omzunun üzerinden ona baktığında kaşlarını kaldırır. "Böldüğüm için üzgünüm, ama Harlem'de bir sorun var." Adam bir anlığına bana bakar, sanki benim önümde konuşabilir mi emin olamıyormuş gibi meraklı bir bakışla. "Kulüp..." Boğazını temizler. "Bir araba saldırısı oldu."

Gözlerim yine yaşlarla doldu. Boğazımdan çıkmaya çalışan bir hıçkırık.

"Jasper vuruldu, patron."

Micah'ın duruşu taş gibi sertleşir. "Öldü mü?"

"Hayır. Ama ameliyata girecek."

"Tamam." Saatine tekrar bakar. "O kulüpte olacaktık. Hedef Lix'ti." Elini indirir ve adamına, "Arabayı getir ve Felix'e haber ver, eğer henüz bilmiyorsa." der. Sonra bana döner. Duygusal anımız sona ermiştir. Samimiyetimiz. Huzurumuz. Sıkı elleriyle yüzümü kavrar ve beni yukarı çeker, boynumu daha fazla uzatamayacak kadar gerer. Sonra dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Bu kadar endişelenme. Dükkandan ayrılma. Stovic'i bugünlük dışarıda bekletip senin iyi olduğundan emin olacağım. Ama yan dükkandaki silahlı adamın geri geleceğini sanmıyorum."

"Gitmek zorunda mısın?" Midem ağrıyor. Ellerim acıyor. Kalbim ve ruhum burkuluyor. "Burada kalamaz mısın?"

"Jasper benim arkadaşım, *Grá*. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım." Yanağıma bir öpücük kondurur. "Üç saat sonra seni almaya geleceğim."

Sonra topuklarını döndürüp uzaklaşmaya başladı, yokluğu sanki odadan çıkarken oksijeni de beraberinde götürmüş gibi derin bir boşluk bıraktı.

Kapıyı genişçe açarak içeri girer ve Stovic'i de yanında getirir. Ancak kapıyı açık bırakarak diğer tarafta dururlar. Micah, askerinin omzuna elini koyar ve "Tiia'nın yanında kal. İstisna yok

İş i bittiğinde onu eve götür. Saat altıda oraya gelip senin yerini alacağım."

"Peki, patron."

Micah omzunun üzerinden bakıp gözlerimle buluştu ve kapıyı yavaşça kapattı, camın benim tarafımdaki panjurlar görüşümüzü engelleyecek kadar kapalıydı.

Uzun bir süre öylece kalır. Heykel gibi duruşu, nefes almadığımı fark edene kadar devam eder. Dışarıda insanlar ve arabalar hareket eder. Polisler dükkandan dükkana dolaşır. Yayalar bir şeyler görmek umuduyla etrafta dolaşır, New York'un en tehlikeli adamının aralarında durduğundan tamamen habersizdirler.

Sonunda Micah'ın telefonu çalar ve gözleri benimkilerden ayrılır, beni bakışlarımızdan kurtarır ve bir kez daha nefes almamı hatırlatır.

Stovic'e başını sallayarak onu korumam olarak atadı, sonra topuklarını döndürüp kaldırıma yanaşan şık siyah arabaya bindi. "Vay canına." Roscoe,

Jakeline'in dükkanının arka odasından çıktı, gözleri kibirle parıldıyor ve göğsü kahkahalarla titriyor. Sanki benim en kötü günüm kutlanacak bir şeymiş gibi. "O gidip sana aşık oldu, *Ipo!* Ne salak herif."

"Kapa çeneni, Roscoe." Gözlerim yine kaşınmaya başlar, acıtır ve rahatsız eder. Masamdan kalkıp dükkanın kapısına doğru yürürüm ve açık tabelasını *kapalıya* çeviririm. Jakeline kızacaktır. Ama şu anda kimseye verecek hiçbir şeyim yok. Hayatımı sahte göstermeye yetecek zihinsel gücüm kalmadı. "Kendi işine bak."

"*Bu* benim işim. Kelimenin tam anlamıyla!" Az önce oturduğum masama kışını koydu, ayaklarını tabureye, dirseklerini dizlerine ve çenesini ellerine dayadı. "Onun evinin içi nasıl? Koridorlarda boğazları kesiyorlar mı? Mutfak masasında nakit para yığınları mı var?"

"Benimle konuşmayı kes." Mağazayı geçip boş kahve fincanımı alıp arka odaya giriyorum. Boşluğa ihtiyacım var. Yalnızlığa. Kafeine ve belki de Prozac'a ihtiyacım var. "Senin istediğini yaptım. Artık bu konuyu konuşmak istemiyorum."

"Kusacak gibi görünüyorsun, *Grá*." Smith araba sürerken ve Stovic ön yolcu koltuğunda otururken, uzanıp Tiia'nın elini tutuyorum. Titriyor olsalar da, parmaklarımızı birbirine doluyorum ve birleşen ellerimizi kucağıma koyuyorum. "Hâlâ bugünkü soygun yüzünden kafan karışık mı?"

"Arkadaşın nasıl?" Sorumu görmezden gelerek bana döndü ve bacağını koltuğa kaldırdı, dizini neredeyse benim uyluğuma koydu. Gözleri çaresizdi. Yalvarıyordu. Dilini aşağıya doğru uzatıp alt dudağını ıslatmaya çalışsa da, hala kuruydu. Hala titriyordu. "İyi olacak mı?"

"Jasper mı?" Elini kaldırıp parmak eklemlerine nazıkçe bir öpücük konduruyorum. "Evet. İki kurşun yedi. Biri uyluğuna, diğeri karnına isabet etti. Öldürücü vuruşlar olabilirdi, ama şehirdeki en iyi doktorlar onunla ilgileniyor."

"Sadece birkaç saat oldu." Gözlerime bakıyor, endişesi cildinde bir parlaklık yaratıyor. "Onun prognozunu zaten biliyor musun?"

"Ameliyatı bitti ve yoğun bakımda. Doktorları her şeyin yolunda gittiğini, çok kan kaybettiğini ve birkaç hafta daha yatakta kalacağını söylediler. Ama genel olarak," onun ifadesini inceleyip kaşlarımı çattım, "iyileşecek. Tanımadığın bir adam için neden bu kadar telaşlanıyorsun?"

"Paniklemiyorum."

"Kesinlikle panik yapıyorsun. Seni korkutucu durumlarda birkaç kötü durumda gördüm, *Grá*, en azından biri benim hayatına tehdit ettiğim sırada tam önümdeydi. *Hiç* bu kadar korkmuş görünmemiştin."

Kafasını salladı, çenesini kısa, keskin hareketlerle salladı.

"Korkmuyorum." "Tiia!"

"O sen olabilirdin, Micah!" Gözleri kızarır ve şişer. "*Sen* o kulübe gidiyordun. Şu anda hastane yatağında yatan kişi sen olabilirdin."

"Ama yine de," uzanıp çenesini tutuyorum, onu hareketsiz kalmaya ve gözlerime bakmaya zorluyorum. "Ben değilim. Ben buradayım, seninleyim." Onu kendime çekip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Görünüşe göre sen benim uğurlu tılsımımsın."

Gözlerini kapatır, beni dışlar ve hayal kırıklığıyla başını geriye atar. Onun reddini hissediyorum. Umutsuzluğunu. Endişesini hissediyorum, çünkü sevdiğim her insan evden çıkıp onları öldürebilecek bir şehre girdiğinde ben de aynı şeyi yaşıyorum.

Tiia Hale sonunda benim gibi biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu öğreniyor.

Sadece bir gece için değil. Ya da bir hafta için. Eğlence ya da seks dolu bir heyecan için değil. Kalmayı seçerse, bu onun dünyası olacak.

Ve aptal ben, gerçekten, gerçekten onun kalmasını istiyorum.

"O iyi olacak." Onu kendime çekiyorum ve omuzu kolumun altına girene kadar durmuyorum. Saçları taze şampuan kokuyor. Vücudu, sonsuza kadar onunla ilişkilendireceğim mükemmel çiçek kokusu.

Hawaii ile.

"Felix ve ben, halkımızın iyi olduğundan emin oluruz, *Grá*. Her zaman. O yüzden rahatlamaya çalış." Sol elimi kaldırıp saatime bakıyorum. "On dakika daha kalacağız. Sonra biraz eve kaçabiliriz." Şakağına öpücük konduruyorum ve tüm irademle, onun irkilmemesi için çabalıyorum. "Mary akşam yemeği için makarna yapıyor."

"Tamam..." En azından bana yaslanıyor. İnsan olarak mümkün olduğunca yakınımdan sarılmak ve elini ceketimin koluna sokmak. Başparmağıyla ön kolumu okşuyor. Arabada olduğumuz ve seyircilerimiz olduğu gerçeği olmasaydı, beni uykuya daldırmaya yetecek kadar yatıştırıcı ve sürekli bir hareket. "Senin için endişeleniyorum," diye fısıldıyor. "İstediğimden daha fazla."

"Komik. Ben de senin için endişeleniyorum. Belki de bir insanın kalbi aşık olmak gibi aptalca bir şey yaptığında bu kaçınılmazdır."

O iç çekiyor, ama bu mutlu bir ses değil. Memnuniyet yok. Orada aşk yok. Sadece öfke var.

En azından benim beynim öyle yorumluyor.

"Arch ve Doktor Delicious birkaç gün içinde buraya geliyorlar," diyor Felix, mutfaktan geçip ceketini çıkarırken Christabelle tezgâhın önündeki tabureye oturuyor. Ben başka bir tabureye otururum ve Tiia'nın kendi başına oturmasına izin vermek yerine onu kucağıma çekerim. Ama onun yakınlığı, vücudunun benimkine değmesi, onun şaşkın sarsıntısını fark etmemi sağlar. Gözleri, ceketini atan ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvayan Lix'i takip eder.

Çünkü kumaşın altında, dirseğinin iç kısmına bantlanmış küçük bir pamuk topu var.

Sonra, tabii ki, bana doğru dönüp benim kolumu da yukarı sıyrıyor.

"İkiniz de iğne mi oldunuz?" Kehribar rengi gözleri benimkileri arıyor, yüzümü sorgulayan bir bakışla tarıyor. "Neden iğne oldunuz?"

"Jasper çok kan kaybetti." Parmaklarımla çenesini tutup, dudaklarını ısırarak için onu sabit tutuyorum. "Lix ve ben kan bağışladık. Bizim kanımızı alamayacak, çünkü işler öyle yürümüyor..."

"Ama niyet aynı," diye araya girer Christabelle, davetsizce sohbetimize katılır. "Ve denge yeniden sağlandı. Jasper stokların bir kısmını tüketti, bu yüzden çocuklar onları yenilediler." Lix, dirseğinin yanındaki tezgaha bir şişe su koyduğunda gülümser. "Teşekkürler."

Lix göz kırpmıyor.

Sadece hızlıca bir göz kırpma. Mutfaktaki diğerleri için pek de özel olmayan, bir çiftin özel anı.

"Boş zamanımız vardı," diye mırıldanırım. "Cevapları beklemek zorundaydık. O yüzden üretken olmakla meşgul olduk."

Bastard kapıdan içeri atlar, burnunu gürültüyle çekerek, kıcını sallayarak Christabelle'e yaklaşır ve çenesini onun kucağına koyar. "Ah," diye mırıldanır Christabelle, kulak arkasını kaşıyarak gülümser. "Merhaba, bebeğim."

"Arch ve Minka New York'a mı geliyor?" Konuşmamızı tekrar asıl konuya getiriyorum. "Ne zaman? Neden?"

"Haftaya bir ara." Felix lavaboya doğru dönüp avuçlarına sabun sıkıyor. "Nedenini bilmiyorum ama onlara hayır diyemeyiz."

"Neden olmasın?" Tiia'nın sesi yumuşaktır. Tereddütlüdür. Felix merakla ona bakıp onu incelerken, korkmuş ama yine de tatlıdır.

"Ne?"

"Şey..." Yanakları kızarıyor ve yemin ederim, vücudu benimkine karşı daha ağırlaşıyor. Sanki bir şekilde bana daha da yaklaşıp, daha fazla ağırlığını taşımamı zorlayabilirmiş gibi

ama ben zaten tüm ağırlığını taşıyordum. "Sen patronsun, değil mi? Herkes Felix Malone'un şu anki..." Boğazını temizliyor, "ailenin patronu olduğunu bilir."

Musluğu kapatıp tezgahtan bir havlu alır, sonra kendini beğenmiş bir şekilde tezgahın kenarına yaslanıp sırtar. "Evet, tatlı Tiia. Patron benim. Hayatım boyunca öyle oldum."

Gözlerimi devirdim. Ama bunu gören tek kişi Felix'in kendisiydi.

"Doğru..." Tiia isteksizce mırıldanır. "Ama sonra '*onlara* hayır demeyiz' diyorsun, bu da bir tür üstünlük ima ediyor."

Mary odaya girip onu mutfağın kendi tarafından uzaklaştırırken, Felix boğazının derinliklerinden yumuşak ve neredeyse sessiz bir kahkaha atar. Havluyu yere atar ve buzdolabına doğru yürür.

"Onlara hayır demiyoruz, çünkü onları seviyoruz. Hayatımızın yarısını zaten kaybettik, onları buraya geri getirip Arch'ın eski yatak odasına *güvenle* yerleştirebilseydik, bunu yapardık." Üst raftan bir şişe beyaz şarap alır, ardından yanındaki dolaptan bir bardak çıkarır. "Ama New York'a taşınmayacaklarına göre, ziyaretleriyle yetineceğiz sanırım. Gelecek hafta geleceklerini söylüyorlarsa, gelecek hafta geleceklerdir." Soğuk şişenin mührünü kırar. "Ne planımız varsa, değiştiririz." Christabelle'e bakar. "Cato da geliyor, değil mi?"

"Evet. Az önce telefonda konuştum. Geri dönmekten heyecan duyuyor ve üniversiteden bıkmış durumda."

Lix burun kıvrır ve içkiyi doldurmaya başlar. "Liseden de bıkmıştı. İlkokuldan da. Gittiği her sınıfı nefret ediyordu, çünkü basketbol sahasında top oynamayı ya da ponpon kızlarla vakit geçirmeyi tercih ediyordu." Bardağın ağzına gelmeden dökmeyi bırakır, şişeyi kaldırırken dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirir. "Bunu atlatacak ve yine de tüm derslerden A alacak. Sonra onu bu tanrının unuttuğu evden çıkan en zeki herif olarak kutlayacağız."

Cebimdeki telefonum çalar, titreşir ve herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle çalar. Bu yüzden Tiia'nın düşmemesi için bir kolumu onun kucağına koyarım, sonra kalçamı eğip cihazı ararım.

Telefonumu nadiren yüksek sesle açarım. Ve asla *bu kadar* yüksek sesle. Merakım artarken, telefonu cebimden çıkarırım ve ekranda *bilinmeyen numara* yazdığını görünce kaşlarımı çatarım.

"Kim o?" Lix, bir restoranda menüyü okur gibi kolaylıkla kafamdaki karışıklığı okur. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Cevaplamak için kaydırıp telefonu kulağıma götürdüm. Ama Tiia'yı bırakmadım. O daha az dikkat çekmek ve kendi başına oturmak istese bile, onu bırakmayı reddettim. "Evet?"

"Micah Malone." Telefonda bir kadın sesi duyulur, erkek olacağından emin olduğum için bu beni şaşırtır. "Ben Soph."

"Oh, selam. Evet." Felix'e bakıyorum. "Ace."

"Biraz uzaklaş, Malone." Sophia'nın sesi ürpertici bir ciddiyetle sert. "Orada dinleyicilerin olduğunu biliyorum, git kendine başka bir oda bul. Lix'i de götür... ya da götürme." Telefonun diğer ucunda bir şeyleri çıtır çıtır yiyor. Patates cipsi olabilir. "Onun da işi olduğunu düşünüyorum. Ama bu senin kararın."

"Onun işi ne?" Sinirlenerek ayağa kalkarım ve Tiia'nın oturabilmesi için dikkatlice dönerek yerimi ona bırakırım. Gözleri benimkilere döner, temkinli. Şaşkın. Parmakları koluma uzanır, beni yakınında tutmak için sıkıca tutar. "Bu telefonu açmam gerek." Yanağının köşesine bir öpücük kondurup elini tutarım. Ama Lix'in gözlerine de bakıp başımı kapıya doğru eğerek onu çağırırım. "Neden beni arıyorsun? Hiç böyle bir şey yapmazsın."

"Bu, söyleyeceklerimin önemli olduğunu ima ediyor, gerizekalı. Sana o yeri bulman için otuz saniye veriyorum, sonra bilgileri sana aktarıp gideceğim. Bu yarışta hiçbir çıkarım yok, bu yüzden yengenize olan sevgim, onun ailesine göz kulak olmayı umursamamamın tek nedeni."

"Minka mı?"

Sanki kışına elektrik çubuğu sokulmuş gibi, dudaklarımdan çıkan bu isim Lix'i hızla harekete geçirir. "Ona ne oldu?" Christabelle'i geride bırakır. Ve şarabını. Tiia'nın elini tam olarak bırakmadan omuzu omzuma geçir. "Ace? Minka'nın nesi var?"

"Ace kim?" Tiia, Christabelle'e fısıldadı.

"Acele et, Malone." Bir cips daha. Bir çıtırtı daha. "Ve havuz terasından daha uzağa git.

Kayarak durdum ve geçmeyi planladığım kapıya doğru baktım. Yani, hepimiz Soph'un evimizin içinde gözleri ve kulakları olduğunu biliyoruz. Telefonlarımızda. Muhtemelen şu anda derimizde bile. O, her takımın her tarafında oynayan lanet bir casus, ama yine de kimse onu etrafta tutmaktan rahatsız görünmüyor.

"Yukarı çık ya da bir şey yap. Mahremiyet isteyeceksin."

"Lanet olsun." Topuklarımı döndürüp yerine koridora doğru düz bir çizgi çizerek merdivenlere hızlı adımlarla çıkıyorum. Felix yanımda adımlarımı eşleştirip benimle birlikte dört kat merdiven çıkıyor. Madem merdiven çıkıyoruz, hepsini çıkıp onun ofisine gidelim bari diye düşünüyorum.

Sonunda muhafızlarını geçip odasının eşiğinden içeri girdiğimizde, telefonu kulağımdan alıp hoparlöre geçirdim. "Tamam. Hazırız."

"Kalabalık mı var?"

Odanın ortasındaki kanepeye geçip kenarına oturdum. "Sadece Felix. Ne var?"

"Tiia Ailani Hale." Klavyesine dokunarak, nerede olursa olsun masasında oturduğunu kanıtladı. "Beş Ağustos doğum günü, 1993. İki kardeşi var. Biri ikiz."

Kalbim diyaframıma çarparak, ağırlı ve derin bir şekilde atıyor. "Bunları zaten biliyoruz Soph. Adamım geçmişini araştırdı. Sen yapmayacağını söyledin, ben de devam ettim."

"Evet, ama birkaç boş dakikam vardı ve sen de başlamak için gerekli bilgileri bana vermiştin. Tiia liseden mezun olur olmaz Brown Üniversitesi'ne gitti. Sanat Tarihi ve..."

"Soph..." Felix kaşlarını çatı. "Bunları zaten biliyoruz. Zamanımızı boşa harcıyorsun." "Evet, şey..." Soph boğazını temizledi. "Daha da kötüsü var. Adamın

Harrison bu ailede tuhaf bir şey fark etmedi mi? Hiçbir şey mi?"

"O aileyi yönetmiyordu. Tiia'yı yönetiyordu. Adını ve doğum tarihini öğrendik. Okul hayatı ve anne babasının evli olduğu bilgilerini de öğrendik. Hiçbir şey çıkmadı."

"Ailesi öldü, Malone. Noel'de çocuklarını eve bekleyen mutlu bir aile yok. İşitme sorunuyla ilgili bilgileri aldın mı?"

"Ne..." Ellerimi indirip görüşümün netleşmesini bekledim. "Ne?" "Tıbbi kayıtlar burada patlayan şeker gibi ortaya çıkıyor.

kulak sorunları için testler yapılmış ve sonuçta orta derecede işitme kaybı olduğu ortaya çıkmış." "Bunu bana zaten söylemişti. Sorunun ne olduğunu anlamıyorum..."

"Patlayıcı travma. Bayan Hale, bir evin içinde ev yapımı bir saatin patlamasına şahit oldu. Patlama sesi çok yüksekti, ama ateş gücü yetersizdi. Küçük bir şarapnel parçası kulağına isabet etti ve bir gece hastanede kaldı. Ama en çok zarar gören kulakları oldu."

"Patlama mı?" Şaşkınlıkla Felix'in gözlerine baktım, ama o sadece çocukça omuz silkti. Sonra kapıya baktım, ama kapı kapalıydı ve bahsettiğimiz kadın dört kat aşağıda iki kişiyle birlikte oturuyordu. "Patlamaya mı maruz kalmış? Ne oluyor lan? Soğuk algınlığı geçirdiğini ve bunun kötü bir kulak enfeksiyonuna dönüştüğünü söylemişti."

"Tıbbi kayıtlar son on iki ayda orta derecede bir iyileşme olduğunu gösteriyor. Ama hasar çok ciddiydi, bu yüzden bir daha asla normale dönemeyebilir."

Zihnim karışıyor. Dönüyor, zıplıyor ve bir şekilde tanıdığım Tiia ile bir yıl önce bir patlamaya maruz kalmış olabilecek Tiia'yı birbirine bağlayan köprüyü arıyor.

"Anlamıyorum, Ace." Ellerimi birleştirip sağ başparmağımla sol avucumu ovuşturdum. "O sadece... Yani... Soğuk algınlığı konusunda yalan söyledi, sanırım. Ama patlama mı? East Village'da yaşayan antika satıcıları, patlama yapan insanlarla takılmazlar."

"Evet... Ama senin kızın antika satıcısı değil, dostum. O bir FBI ajanı ve şu anda senin mutfağında gizli görevde, Christabelle Cannon ile konuşuyor, siz aptallar ise yukarıda benimle sohbet ediyorsunuz."

Felix çok hızlı dönüyor. Öfke damarlarında dolaşırken kapıya doğru yürüyor. "Ben hallederim. Sen burada kal. Olanları görmek zorunda değilsin."

"Bekle!" Telefonumu kapatıp sandalyemden kalkarım. Beynim kafatasımda cızırdayarak çalışıyor ve elim telefonumu sıkıca kavrayarak camını kırmak üzere. Kardeşim dışarı çıkmadan onu yakalar ve sırtını duvara çarparak durdururum. "Bekle dedim!"

"Evimizde bir tehdit var! Sevdığım kadınla yalnız kalmış."

"Ben hallederim." Bir elimi onun çarpan göğsüne, diğer elimi duvara bastırıyorum. Çünkü yoksa ayakta duramayabilirim. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

"Micah..."

"Sadece bir saniyeye ihtiyacım var!" Arkanı dönüp telefonumu yere attım, cihaz binlerce parçaya ayrıldı, cam ve mekanizmalar halıdan tavana kadar dağıldı, çelikten yapılmış minik yağmur damlaları gibi duvarlardan sekti. "Sana en başından beri içgüdülerimin harekete geçtiğini söylemiştim." Kardeşime döndüm, damarlarımdan öfke akıyordu. "Sana söylemiştim! O boku bir kenara bırakıp aşık olalım diyen sendin zaten."

"O lanet olası bir FBI ajanı," diye homurdanır. "Evimin içindeki bir casus." "Sen bana onu sevmemi söyledin!"

"Kardeşimle oynayan bir casus," diye öfkeyle söylüyor.

"Seni uyarmıştım Felix! Başından beri söylemiştim ve şimdi..." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Lanet olsun, yoksa kendimi utandırabilirim. "Şimdi iş çok ileri gitti."

Düşmana aşık oldum. Lanet olası bir aptal gibi!

"Bu tür durumlarla başa çıkmanın yollarını biliyoruz." Kapının yanında volta atıyor. Öfkeli enerjisi nabız gibi atıyor ve bir çıkış yolu arıyor. Ama sonra telefonunu kapıp numarayı çeviriyor ve arama bağlanana kadar sadece bir saniye bekliyor. "Michaels. Mutfakta bekle. Cannon ve Hale'i sürekli gözetle." Dinliyor. Sonra başını sallıyor. "Gizli kal. Beş dakikaya gelirim."

"Onu öldürmeliyim." Çömelirim, ciğerlerim göğsümde spazm geçirir ve bugün verdiğim kanla birleşir, nefes alamam. Başım döner. Ya da belki de sadece öfkemin etkisidir. "Buna bir son vermeliyim." "Senin için ben yapabilirim." Taş gibi bir yüzle, ellerini beline koyar ve alaycı bir şekilde sırtar. "Senin için bunu yaparım Micah. Çöpü dışarı çıkarırım ve seni bunu yapmak zorunda kalmamanı sağlarım."

"Christabelle'e teklif ettiğim gibi mi?" Başımı eğip omuzlarımla arasında sallanmasına izin veriyorum. Başımı sağa sola sallayarak, sadece... hayatta kalıyorum. Nefes alıyorum. Var oluyorum. Ama bunu kalp ağrısı ve öfke arasında bir yerde yapıyorum.

Öfke onu bir kenara itmeye çalışsa da aşk hala varlığını sürdürüyor.

Sonra keder en üst sıraya çıkmak için mücadele ediyor, çünkü o şu anda hala hayatta olsa da, son yaklaşıyor.

Öyle olmak zorunda.

Başka seçenek yok.

"Lanet olası sinsi," diye homurdanırım. "Gözümüzün önünden kayıp gitti." "Micah..."

"Evet." Ayağa kalkarım ve hızlı irtifa değişikliğinden dolayı kanımda dolaşan baş dönmesini yenmeye çalışırım. Sonra kapıya doğru yürür ve onu açarım. Koridordaki muhafızlar dikkat kesilir, silahlarını sıkıca tutarlar. Bütün lanet dünya benim hamlemi bekliyor. "Sana bırakmanı söylüyorum, Lix." Merdivenlere doğru yürümeye başlarım, o benim hızıma ayak uydururken omzumun üzerinden ona bakarım. "Ben hallederim."

"Onu ortadan kaldırabilirim." Merdivenlerden inmeye başlarken elini koluma koyar. "Bunu kendin yapmak zorunda değilsin."

"Anladım. Bu boku ben başlattım. Ben bitireceğim."

Köpek Christabelle'e hayran, başını kucağına koyuyor ve Christabelle dalgın dalgın kulağını okşarken sırtıyor. Hayvanlar gülümseyebilseydi, dudaklarının kıvrılması ve gözlerinin parlamasından, Bastard'ın şu anda bunu yaptığını anlardım.

O Felix'in kızı değil.

O benim kızım.

"Kardeşlerinden daha duyarlı, biliyor musun? Daha sessiz." Sesi kafamın içinde bir yerlerde yankılanıyor. Kapıya bakıp beklerken, sözleri zar zor kafama giriyor. Micah'ın geri dönmesini bekliyorum. Beni tekrar kucaklamasını. Ellerin tenime dokunmasını ve kalbinin benimkiyle aynı ritimde atmasını.

O benim sonsuza kadar sahip olabileceğim biri değil. Bu imkansız. Ama kaçınılmaz felaket anı gelene kadar, kariyerimi isteyerek ateşe veriyorum, aşık oluyorum ve yaklaşan patlamayı bir kenara itiyorum.

"Yüzeyin altında milyonlarca şey oluyor, yani, gerçekten çok dikkatli bakmazsan, çoğu kişinin farkına vardığını sanmıyorum." Christabelle gözümün ucunda hareket ediyor. Elini sallıyor. "Tiia? Orada mısın?"

"Ne?" Aklım ona geri dönüyor. Bu odaya. Kulaklarımda çınlayan seslerden ve kalbimdeki acıdan uzaklaşıyor. Çünkü ben bir yalancıyım. Bir hainim. Malone'ların evindeyim, oysa burada olmamam gerekirdi. "Ha?"

"Micah," diye kıkırdar, bakışlarımın sürekli gittiği kapıya doğru bakarak. "Felix gürültücü ve küstah. Aklında bir şey varsa, bunu bağırarak ifade etme eğilimindedir. Ama Micah öyle değil. O daha incelikli."

"Sence neden böyle?" Elimi mide ağrısını hafifletmek için karnıma koyuyorum. Bugün kıl payı kaçırduğım şeyin acısını dindirmeye çalışıyorum. "Aynı evde, aynı koşullarda büyüdükleri halde

aynı evde, aynı koşullarda büyüdüklerinde, o ve Felix nasıl bu kadar farklı olabildiler?"

"Beklentiler, sanırım. Başından beri rollerini biliyorlardı. Felix her zaman lider olacaktı ve Micah her zaman onun arkasını kollayacaktı. Bu, başından beri kökleşmişti."

Koridordaki fayanslarda ayak sesleri yankılanıyor. Micah'ın dönüşünü müjdeleyen ayak sesleri. Teorik olarak, o etrafta olmadığında tehlikede olmadığımı biliyorum. Christabelle yalnız bırakılırsa, Felix evin güvenli olduğunu düşünür. Bu da benim güvende olduğum anlamına gelir. Ama Micah yanımda olmadığında, yine de avuçlarım terliyor. Onun yokluğu başımı döndürüyor.

"Bir lider olmak için, bir erkeğin dinlenmesi gerektiğini düşünüyorum," diye devam ediyor Christabelle. "Bir koruyucu olmak için, gizli hareketler çok önemlidir. Onlar bu aile içindeki rollerine göre yetiştirildiler."

"Felix'in kim olduğu konusunda bir sorunun yok mu?" Gözlerimi hala boş olan kapıdan ayırıp Christabelle'in gümüş rengi bakışlarına bakıyorum. "Kim olduğunu biliyorum Christabelle. Bütün şehir senin Cannon gazetesi kraliyet ailesinden olduğunu biliyor. Ve şimdi Felix Malone'un nişanlısısın. Onun ünü önünden gidiyor."

"Onun kalbi, isminden daha büyüktür." Su şişesinin kapağını açıp taş tezgahın üzerine koyar. "Bir kadın, onun beni sevdiği gibi sevildiğinde..." Düşünceli bir şekilde karşıya bakar ve hafifçe gülümser. "O zaman bunu korumak için ne gerekiyorsa yapar. O kalbi korumak için. Çünkü o kalp çok saf. Çok nadir. Sanırım benim kastettiğim sevgiyi anlamaya başlıyorsun."

Kucağıma bakıp şortumun kumaşını inceliyorum. Bugün kot şort giymeye karar verdim. Süslü bir yazlık elbise ya da resmi kıyafet değil. Ben buyum ve kot giymek beni rahat hissettiriyor. "Evet." Alt dudağıımı dişlerimin arasına alıp ısırırken, parmaklarım şortumun yıpranmış paçasıyla oynuyor. Keşke yeni kolyemi de yanımda getirseydim. Keşke evden çıkarken onu mutfak tezgahında saklamak yerine yanıma alsaydım. "Bahsettiğin sevgiyi anlıyorum," diye iç geçiriyorum. "Oldukça korkutucu."

O, burnunu çekerek suyunu alıp içti. Ama sanki shot gibi içti. "Kesinlikle öyle."

"Tiia?"

Taburemin üzerinde dönerek kapıda bekleyen adamlara bakıyorum. Micah'ın sert bakışları ve sıkı dudakları. Buz gibi gözleri bana

CeCe'nin dışında ilk kez karşılaştığımızda onun hakkında düşündüğüm adamı hatırlatıyor.

O kadar soğuk ve mesafeli görüldüğü için midem bulanıyor. Ama aynı anda, onun yokluğunda kalbimi saran ve her saniye sıkıştıran o mengene gevşiyor.

Bu çelişkili bir deneyim. Sanki hayatım boyunca sadece hedefim olması gereken bir adamla yaşadığım deneyim gibi.

"Hadi yürüyüşe çıkalım." Elini uzatıp bana doğru yürümeye başlıyor, dokunacak kadar yaklaştığında avucunu ensemin arkasına koyuyor. Beni tabureden kaldırıp kolunun altına alıyor ve salonun girişinde olduğu yerde duran kardeşiyle uzun, ateşli bir bakışlaşıyor. "Siz bizziz yemeğe başlayın. Biz sonra geliriz."

Felix'in yüzü sert. Kötü. Son birkaç gündür tanıdığım neşeli adamla hiç alakası yok. Ama çenesini kabul edersine indirir ve Christabelle'e doğru yönelir. "Michaels sizinle yürüsün mü?"

Michaels mı?

Kapının yanındaki korumaya bakarım. Ama Micah sert bir "Hayır" der ve bizi havuz terasına doğru yönlendirir. "Arazide kalacağız. Gidelim *Grá*. Sana göstermek istediğim bir yer var."

Beni dışarıya çıkarır, klimalı serinlikten nemli sıcağa, bir gün daha sona ererken, ama güneş henüz batmamıştır. Akşam esintisi başlamış olsa da sıcaklık hala 80'lerde, belki 90'larda. Ama Micah'ın vücut ısısı benimkine sarılmış, eli boynumun arkasında sıkıca, ter damlaları cildimde birikiyor.

"Seni henüz bahçeyi gezdirmedim." Şakağıma bir öpücük konduruyor. Sert ve pürüzlü olsa da. "Burada çok şey var."

"Bahçeler çok güzel." Sarı ve kırmızı renklerin dalgalandığını görüyorum. Yeşil. Mor. Beyaz. Gökkuşağının her renginde çiçekler. Bazıları çalılarda, bazıları ağaçlarda. Güller. Asmalar. Ve adını bilmediğim pek çok başka çiçek. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

"Çoğunu." Bizi bir patikaya çevirir, ayaklarım çimlere doğru ilerlerken beni şaşırtır. Bizi yönlendirir, zihninde zaten belirli bir hedef vardır. "Burada her zaman bir bahçe vardı. Bir sürü ağaç ve başka şeyler. Ama zihnimle Timothy Malone ile ilgisi olmayan bir şey yapmak istediğimde, buraya gelip ellerimle çalışırdım." Bizi tekrar çevirir, tuğla döşeli patikadan toprak yola gireriz.

Merakla, gösterdiği bahçeyi terk edip mülkünü çevreleyen ağaçlara doğru giderken omzumun üzerinden bakıyorum.

"Mimariyi ben ekledim," diye devam ediyor. "Çiçek tarhlarını şekillendirdim. Gereken yerlere simetri kattım." Boynumdan elini çekip kolunu omuzlarıma atıyor. Diğer eliyle bir çalıdan bir çiçek koparıp bana uzatıyor.

Şaşkınlıkla yukarı bakıyorum. Gülümsüyor olsa da, duyguları gözlerine yansımıyor.

"Senin için, *Grá*."

"Teşekkür ederim." Titreyen parmaklarımla çiçeği alıp burnuma götürdüm ve güzel bir koku arayarak içine çektim. Ama bu çiçek, belki nem dışında pek bir koku yaymıyordu. "Nereye gidiyoruz ki?" Ağaçlara ve toprağın üzerinde yıpranmış yola baktım. "Kaybolmayacağız, değil mi?"

"Asla. Çocukluğumdan beri bu yolu milyonlarca kez geçtim. Ama itiraf etmeliyim ki, buraya hiç bir kadın getirmedim."

Kalbim kabarmaya *başlıyor*. Onun sözlerini alıp uçmak istiyor.

Ama burada bir şey var ki onun kolay ses tonuyla uyuşmuyor. Sahte gülümsemesiyle pek uyuşmayan bir şey.

Eğer o başka biri olsaydı, başka bir zamanda, başka bir yerde olsaydı, içgüdülerimi dinler ve geri dönmemizi isterdim. Ama kalplerle ilgili bir söz vardır. Belki de pembe gözlükler. At gözlüğü.

"B-ne kadar kaldı?"

"Sadece birkaç dakika." Kolunu omzuma atıyor ve avucunu tembelce göğsüme koyuyor. Vücudu, saatin ilerlemesine rağmen benimkini yakıyor. Sonra sadece... nefes alıyor. Derin bir nefes alıyor ve sonra gürültülü bir şekilde nefes veriyor. "Bugün işte olanlardan sonra nasıl hissediyorsun?" Bana bakıyor, başını eğiyor ve alt dudağını ısırtıyor. "Her gün böyle bir tehlikeyle karşı karşıya kalmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, ben..." Beni aptal ya da yalancı gibi gösterecek mide bulantısını yutuyorum. "Aışkın olduğum bir şey değil. Ama yaralı ya da ölen olmadı, bu da bir rahatlama."

"Ne rahatladım." Kolunu omzumun etrafına daha sıkı sararak, beni yolun hafif bir virajından geçiriyor ve alçakta sarkan bir ağaç dalı olduğunda eğilmemi sağlıyor.

"Jasper iyi mi?" Adımlarımı yavaşlatıyorum. Çok belirgin olmasa da, içgüdülerim beni uyarmaya başlıyor ve geri dönmemizi istiyor. "O iyi olacak

iyi olacak mı?"

"Yaşayacak. Joseph Wilkes bize tuzak kurmuştu, bizi şehrin öbür ucuna, kendisinin de katılmayı planladığı bir toplantıya çekmişti. Eğer bana ya da Lix'e kurşun sıkma fırsatı bulsaydı, bunu yapardı." Sonra kıkırdar. Şaşırtıcı ve mide bulandırıcı bir şekilde, beni incelerken gözleri... *onun gözleri gibi değildir*. "O pislik, elinden gelse bizi bir saniyede öldürürdü. Senin onun için çalıştığını düşündüğüme inanamıyorum."

Midem kurşun balon gibi çöküyor. "Sonunda bana inandın mı?" Boğazımdaki mide bulantısını yutuyorum. Avuçlarımdaki teri siliyorum. Kaçıyorum... en azından zihinsel olarak. "İlk günden beri o adam için çalışmadığımı söylüyorum."

"Doğru. Ve sana inanmadığımı itiraf ediyorum."

"Ama şimdi inanıyorsun, değil mi?" *Kaç, Tiia. Biraz mesafe koy ve kaç*. "O şekilde düşünmenin üzerinden epey zaman geçti."

"Artık sana inanıyorum." Durur, ellerini dirseklerime koyar ve dönerek yüz yüze geliriz. Gözlerimin içine bakar, sonunda yine şefkatli, sonunda samimi. Ama gözümün ucunda bir yapı belirir. Küçük bir ev. Bir tür kulübe. Taş duvarları ve çatısından çıkıntı yapan dar bir bacası var. "Sana düşman gibi davrandığım için özür dilerim, *Grá*. Sen bana karşı hep dürüst oldun, ama ben..." Durur ve omuz silker. "Ben bir pisliktim."

Soluma, ormandaki sevimli küçük kulübeye bakıyorum ve bacadan dumanların yükseldiğini hayal ediyorum. Belki ön tarafta sallanan sandalyeler vardır. Buzlu soda bardaklarını koymak için küçük bir masa.

Ama sonra gözlerimi kırıp tekrar bakıyorum.

Oranın tuhaf ve sevimli olması yerine, pencerelerde parmaklıklar olduğunu fark ettim. Ahşap yerine çelik bir kapı vardı ve bu, çevresindeki estetiği tamamen bozuyordu.

Başımın üstündeki kalın ağaç gölgesine bakıyorum ve güneşin artık kafamın üstünü ısıtmadığını fark ediyorum.

Aslında, burası neredeyse serin sayılır. Nem artık nefesimi kesmiyor. Sıcaklık artık cildimi yakmıyor.

"Tiia?" Micah elini çenemin altına koyarak dikkatimi tekrar kendisine çevirdi. "Beni duydun mu? Davranışım için özür dilemeye çalışıyorum."

"Şey..." Yutkunmam, onun ve yüz mil çapındaki tüm orman hayvanlarının duyabileceği kadar yüksek sesliydi. "Önemli değil. Zaten affettik, değil mi?"

"Özür dilemek istediğin bir şey var mı? Söylediğin bir şey? Ya da yaptığın bir şey. Söylediğin bir yalan ya da yaptığın bir şey?"

"Yani..." Eve tekrar bakıyorum. Pencerelerdeki çelik çerçevelere. İçeride olmayan kimsenin içeri girmesine izin vermeyen ve dışarı çıkması gerekmeyen kimsenin dışarı çıkmasına izin vermeyen parmaklıklara. Sonra dikkatimi tekrar Micah'a veriyorum ve çok uzun zaman önce, patronumun bir dosyayı masaya fırlatıp kalbimi çarpıtan korkutucu bir talimat verdiği bir toplantı odasında oturduğum günü hatırlıyorum.

Micah Malone, Malone ailesinin infazcısıdır. Felix'in emriyle kardeşi için ya da Felix'i korumak için öldürür. Bilgi almak için bir adamı işkence eder, sonra o adamı ortadan kaldırır ve bir daha asla görülmez. Micah sessiz ve ölümcüldür. Felix gibi gösterişli davranışlarda bulunmaz. Micah senin ölmeni isterse, bunu haber vermeden yapar. Ve bunu yavaşça yapar, böylece sonunda sen ışıkların sönmelerini yalvarırsın.

"Sana bir şans vermeye çalışıyorum, *Grá*." Sesi çatallı, acı ve hüznü. Ama ben sadece bir tehdit duyuyorum. Bir söz. "Yaptıklarını kabul et, bebeğim. Özür dile."

O biliyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılır, kalbim göğsümde zonklayarak atar, ta ki *güm-güm-güm* sesi acıtana kadar.

Tanrım, biliyor.

Panik içinde, topuklarımın üzerinde dönerek, ayakkabılarımın altında kir ve yosunları sıyırıp, koşmaya hazırlanmak için başımı eğiyorum. Ama tek bir adım bile atamadan, bir kol karnımı sarıyor, ciğerlerim boşalana ve boğazımdan bir çığlık kopana kadar sıkıyor.

Sonra beni kaldırır.

"Sana lanet bir şans verdim." Bizi döndürdü, ben bacaklarımı tekmeliyor ve tırnaklarımı koluna geçiriyordum ama o hiç etkilenmedi. "Bana gerçeği söyleyebilirdin."

"Bırak beni!" Ayaklarımı yere vurup topuklarımla onun bacaklarına vuruyorum, morartıyorum. Acıtıyorum. "Micah! Bırak beni."

Küçük eve doğru yürür, eli kalçama gömülür ve kalbi sırtıma çarpar. "Hepsi lanet bir oyundu. *Sokakta, dikkatini çekmek için hanımefendi rolü yapıyordum.*"

"Micah!"

"Sonra ben bunu yüzüne vurduğumda, birden hiper bağımsız, *kendi işimi kendim halledebilen* birine dönüştün."

"Micah!" O kulübenin kapısını itip açtığında bağıyorum, çelik panel içerdeki duvara çarpıyor ve bize yankılanıyor. Yer boş. Tanrım! Beton zemin ve cıvatalarla sabitlenmiş tek bir sandalye dışında boş. "Micah! Durmalısın."

"Sen lanet olası bir FBI ajanımsın!" Sandalyeye doğru koşar ve beni yere atar, sırtımı ve bacaklarımı tahtaya çarpar ve beni sabit tutmak için bileğime deri bir kayış bağlar. Onun dokunuşuyla kasılırım, tekmelerim. Çığlık atarım. Özgürlük ararım. Ve Micah tüm bu süre boyunca sessiz bir kararlılıkla çalışır. Yüzü taş gibidir. Korkutucudur. Elleri kesindir. Güçlüdür. Çalışırken yarası beyazlaşırken duygusal olarak yıkıcıdır. Bir tokayı bağlar ve hızla ikincisine geçer. "Lanet olası bir Fed," diye tekrarlar, bu sefer daha sessizce. "Bir casus."

"Micah..." Sesim çatlıyor ve acıyor. "Lütfen dur. Bunu daha iyi hale getirebiliriz."

"Sen benim dünyama girdin ve dürüst olduğuna yemin ettin." İkinci kelepçeyi takar ve bacaklarımı bağlamak için aşağı iner. "Senin oyununa inanmadığım için *beni* pislik gibi gösterdin." Sağ ayağımı tahta sandalyenin ayağına vurur ve deri kelepçeyi bileğime sarar. "*Beni* canavar gibi gösterdin!"

Gözyaşları, dizginlenmeden ve izinsiz olarak yanaklarımdan akıyor. "Bunu konuşabiliriz."

"Ama sen bunu başardın," diye gülüyor, sesi soğuk, uzak ve nefret dolu. "Senin görevin benim hayatıma, evime, aileme sızdırmaktır." Son kelepçemi takıp gözlerime bakıyor. Yıkım, ikimizi de tamamen ve tamamen yok ediyor. "Benimle yattığın için bonus mu alıyorsun? Ekstra para mı? Belki cesaretin için bir madalya ve ödül töreni?"

Göğsüm sessiz hıçkırıklarla iniyor. "Lütfen dur."

"Maddi kazanç veya kariyer gelişimi için seks yapmak fahişelik denir, Tiia." Öfkeyle ayağa kalkar ve beni burada bırakarak uzaklaşır. Yalnız. Kırık. Dehşete kapılmış. "Sen lanet bir fahişesin." Kapıyı kapatır, kilitleri çeker ve ağaçların arasından sızan az miktardaki ışığın çoğunu dışarıda bırakır.

Sonra sırtını çeliğe dayayarak gözlerimin içine bakar ve ellerini ceplerine sokar. "Seni sevdim," diye dişlerini sıkarak söyler. "Hayatım boyunca hiç bu kadar aptalca davranıp kalbimi başkasına vermemiştim."

"Micah..."

"Ve ben de gerekli özeni gösterdiğimi sanıyordum. Seni kontrol ettiğimi sanıyordum. Seni sınıdığımı. Geçmişini araştırdığımı. Çok titiz davranıyordum!" diye bağırır. "Ailemin refahı için hiçbir risk almıyordum. Ama sadece yanlış tarafa bakıyordum."

"Lütfen dur," diye hıçkırarak, ellerimi kıvrıp bir çıkış yolu arıyorum. "Lütfen beni bırak."

"Senin Wilkes'in kızı olduğuna o kadar odaklanmışım ki, senin Sam Amca'nın kızı olabileceğini hiç düşünmedim."

Kalbim korkunç bir hızla çarpıyor — bıçakları derimi delmeden çok önce kalp krizi geçirip ölebilirim. Ya da kurşunları.

Ama onun sözleri değil. Onlar çoktan beni vurmuştu. Sürekli gelen saçma taneleri gibi.

"Federaller," diye iç çekerek başını eğip iki yana salladı. "Yıllar boyunca senin gibi bir düzine kişi evimize girip çıktı. Bazen gardiyan kılığına girmiş erkeklerdi. Bazen de seks işçisi kılığına girmiş kadınlardı." Alaycı bir şekilde güldü. "Onların ne olduğunu hep biliyorduk. Anlamak o kadar kolaydı ki, onlara kızacak vaktimiz bile olmadı. Ama sen farklısın, Tiia Ailani." Alt dudağını dişlerinin arasına çekerek, ruhuma bakıyor ve içimdeki her şeyi yok ediyor.

Şimdiye kadar olduğum ya da gelecekte olmayı umduğum her şey.

"Hayır," diye tekrarlar, "sen değil. Sen gizlice içeri girip beni aptal yerine koydun." "Özür dilerim..."

"Kardeşimi hapse mi sokmak istiyorsun?" diye bağırır, sert sözleriyle beni irkiltir. "İyi bir aileye zarar mı vermek istiyorsun? Tek başına New York'un suçlarını ortadan kaldırıp işleri düzelten birini hapse mi sokmak istiyorsun?"

"Micah..."

"Yönetim kurulu odan öfkeli FBI ajanlarıyla dolup taşardı, biliyorum. *O piçleri yakalayalım,*" diye alaycı bir şekilde gülümser. "*Malone'ları hapse atalım ve sokaklarımızı temizleyelim.* Senin adamların bunu benim yaşadığım süreden daha uzun süredir deniyorlar."

"Lütfen beni bırak." Deri kelepçelerimi germeye çalışıyorum. Kıvrıyorum. Bacaklarımı hareket ettirmeye çalışıyorum. Kollarımı. Herhangi bir hareket bulmaya çalışıyorum ve o benim boğazımı kesmeden önce bulabilmek için dua ediyorum. "Bir FBI ajanını öldüren Malone olma, Micah. Lütfen."

Yalvarıyorum sana.

"En azından bunu kabul ediyorsun." Başını sallar. "Tanıştığımızdan beri ilk kez doğruyu söylüyorsun."

"Bunu yapmaktan daha iyisini hak ediyorsun." Gözlerine bakıyorum, o başka yere bakınca başımı eğiyorum. "Bana yapacağın şey yüzünden hapse girmeyi hak etmiyorsun." Sesim çatlıyor. "Lütfen, Micah. Şu anda hissettiğin acının ötesini düşün."

"Yaşamak mı istiyorsun?"

"*Senin* yaşamayı istiyorum!" Gözlerimden yaşlar akıyor. "Buradan çıkıp yüzlerce silaha doğru koşmanı *istemiyorum*. Çünkü işler bu noktaya varacak. Beni incittin ve kendini ömür boyu hapis cezasına ya da daha kötüsüne mahkum ettin," diye inliyorum. "Daha kötüsü, vurulup gömüleceksin."

"İşini yapmak için benimle yatıyorsun," diye hırlar. "Ve sanki kurtarmak istediğin benim hayatımmış gibi davranıyorsun, oysa kurtarmak istediğin senin hayatın. Başından beri mesele sen ve senin boynundu."

"Öyle değil..."

Daha önce binlerce kez gördüğüm uzun, gümüş bıçağı -fotoğraflarda, şahsen gördüğümünden daha fazla- cebinden çıkarır ve pencerelerden sızan loş ışıktaki soğuk çeliğin parlamasına kadar bıçağı açar.

"Sen lanet bir yalancısın, Tiia. Ve sen kiralık bir fahişesin. Ama daha kötüsü..." Kapıdan uzaklaşıp yavaşça yaklaşıyor. "En azından köşedeki kızlar kim oldukları konusunda dürüstler. Bir erkekten ne istedikleri konusunda samimiler." Tehlikeli ve ürkütücü bir şekilde, bir adım önümde durup benim hizama gelmek için çömeliyor. "Yüz dolar karşılığında bir el işi. Kira parası karşılığında ucuz bir yatakta bir tur. Basit bir işlem." Bıçağının keskin olmayan tarafını uyluğumda gezdirir, şortumun kotunu tereyağı keser gibi keser. "Onlar dürüst, *Grá*. Ve ne yazık ki, bu sana yakıştırdığım bir sıfat değil."

"Seni incitmek için buraya gönderilmedim." Çenem titriyor. Ama boğazımı tıkayan duyguları bastırıyorum. Gözyaşlarımı silip sertleşmeye çalışıyorum. O Micah Malone ve beni çoktan bağladı. Onun benim üzüntümü hak ettiğini sanmıyorum.

Kalbimi, evet.

Ama kırık kalbimi değil.

"Ben izlemeye gönderildim."

"Öyle mi? Ama *duymak* için değil, değil mi? Geçen yıl iş yerinde yaşadığın lanet olası patlamada maruz kaldığın travmayı düşünürsek."

Gözleri yüzümü tarıyor, yanaklarım bembeyaz olunca çenesi sertleşiyor. Aynaya bakmam gerekmiyor, solduğumu biliyorum.

"Artık senin hakkında bilinecek her şeyi biliyorum, Ajan Hale. Gerçi, *Grá* artık geçerli olmadığına göre, RICO sevimli bir takma ad olabilir." Yan tarafa eğilip, boş eliyle kulak mememi okşadı. "İşitme kaybın varken seni gizli göreve göndermelerine şaşırdım. Genelde hasar gören ajanları emekliye ayırmazlar mı?"

"Dediğim gibi..." Dişlerimi sıkıp ateşe ateşle karşılık veriyorum. Öfkeye öfkeyle. "Ben sadece gözlemlemek için gönderildim. Rapor vermek için."

"Öyle mi?" Elini indirir ve şortumu kesmeye devam eder, bıçağının ucu kalça kemiğime değene kadar. "Ne gözlemledin? Kardeşimin kimseyi öldürdüğünü görmediğini biliyorum. Uyuşturucu satışı görmedin. Benim kimseyi tehdit ettiğimi bile görmedin." Hafif, memnun bir iç çekişi var. "Yazık. Çünkü erkekleri lanet diz kapaklarını kaybetmek yerine bana bir kulüp vermesi için ikna ettiğimde en iyi işimi yaparım." Şortumun bel kısmını kesip bacağıma tamamen ortaya çıkarır.

Geri çekilip sırtıttığında, içimi yeni bir panik kaplar ve kanım donar.

"İyi bir aile gördün, Tiia. Kötü bir aileden geliyorlar, elbette. Ve yasa dışı faaliyetlerden elde edilen parayla rahat bir hayat sürdürdüklerini kabul ediyorum." Karşıya geçer ve şortumun diğer bacağına kesmeye başlar.

Beni soyuyor. Ama bu

hoş bir his değil.

Rıza ile yapılmış gibi gelmiyor.

"Felix'in kardeşlerini koruduğunu gördün. Altın balığımı emanet etmeyeceğim bir kadından lanet olası bir bitkiyi kurtardığımı gördün. Makarna yediğimi gördün. Ve patlayacağını düşünene kadar siktiğimi gördün." Çenesi sertleşir. "Kalbimi bir orospuya verdiğimi gördün, hak etmediğini bilerek, ama yine de aldın çünkü bu sana zam getirecek ve, lanet olsun," diye alay ediyor, "muhtemelen geçen yıl yaptığın ve işitme yeteneğinin yarısını kaybetmenle sonuçlanan her ne hatayı yaptıysan, affedilmeni sağlayacak."

O öne eğildiğinde midem ağzıma geldi, acı verici ve kıvrımlı bir şekilde dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Şimdi beni duyabiliyor musun, Tiia Hale!?"

Koltuğumda titriyorum ve özgürlük için çabalayan hıçkırığı bastırıyorum.

"Ne gözlemlemek *istedin*?" Geri çekilerek, belimden

Kemerimi kesip, kot pantolonum düştüğünde sırtarak, bir saat önce beni elde edebilecek olan adama beni ve külotumu sergiliyor.

Her yerde. Her zaman.

Bir mafya üyesine duyduğum güven en iyi ihtimalle aptalcaydı. Gerçekte ise tehlikeliydi.

"Hedefin tam olarak neydi? Patronun, evimizi basıp, babam hüküm sürerken istedikleri gibi bizi mahvetmelerine izin vererek, sana ne getirmelerini istedi?"

"Benim bir..." Bıçağın ucunu diz kapağımın üstüne koyup aşağı doğru kaydırduğında çığlık attım. Derimi kesmedi, ama tehdidi açıktı. "Ben sadece gözlemlemek için gönderildim. Yemin ederim!"

"Sen lanet bir yalancısın. Bu işlerde yeni olduğumu mu sanıyorsun? Senden önce gelenleri sorgulamadığımı mı sanıyorsun?" Çömeldiği yerden kalkıp, aletlerle dolu duvara doğru fırladı. Testereler. Çekiçler. Kesiciler. Zincirler. Bıçaklar. Bir pense seçip bana dönünce, nefesim boğuk bir çığlık olarak çıktı. "Sen benim ilk FBI ajanı değilsin, Tiia. Ama masum rolü oynayan ilk ajansın."

"Micah, lütfen..."

"Sen bir amaç için gönderildin! Aklında belirli bir görev vardı. Tamamlaman gereken açık bir veri seti." İleri doğru adım atar ve yavaşça sandalyemin etrafında döner. "Sana bir görev verildi. Benim orada olacağımı bilerek, bir şekilde o antika dükkanına yerleştirildin." Saçımı yumruklar ve ben çığlık atana kadar başımı geriye doğru çeker. Tavana doğru bakana kadar. Ama sonra yaklaşır ve o manzarayı çalar, yerine yakışıklı yüzünü koyar.

Şiddetle öfkelenmiş, yakışıklı yüzü.

"CeCe'nin kulübünün önünde kasten önüme çıktın. Sonra Colby's Antiques'e gittin. Seni aramaya geleceğimi nereden bildin?"

"Bilmiyordum... Bilmiyordum!" O yumruğunu sıkınca bağırırım. "Sen bana geldin. Önce adamını gönderdin, bir masa satın alması ve benimle ilişki kurması için."

"Belki de birbirimizi kullanıyorduk," diye öfkeyle söylüyor. "Seninle ilgili bilgi almak istedim, bu yüzden işini buldum ve seni anlamak için bir adamımı gönderdim. Bu arada," serbest elini kaldırıp yağlı, kirli bir pense gösteriyor, "sen de beni kullanıyordun. Beni arayabileceğim bir yere yerleştin, isteyeceğimi bildiğin bazı şeyler sattın ve rolünü çok iyi oynadın." Saçımı bırakıyor, beni aşağı çeken geriye doğru kuvvet ortadan kalktığında başım öne doğru sallanıyor. Sonra yanıma geliyor ve önümde çömeliyor. "Korsanlar ve Moğol askerleri hakkındaki tüm o bilgileri nasıl ezberledin?"

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum, sırf titremelerini durdurmak için.

Ama onun ilk inatçı kurbanı olmayacağım, cesaret ve sessiz kalmak için bir nedeni olan bir kişi. Sonuncu olacağımı da sanmıyorum.

Elimi tutar ve parmaklarımı ayırır, geçmişte olduğu gibi her birini inceler, seviştikten sonra yatakta uzanırken tek arzusu beni görmektir. Beni tanımak. Her bir kıvrımımı ve çizgimi kataloglamak.

Penseyi orta parmağımın üzerine kapatır ve sıkıca tutacak kadar sıkar.

Kalbim göğsümde hızla atıyor. Uzaklarda işkence görme düşüncesi, öldürülme düşüncesinden çok daha kötü.

"Askerle ilgili hikayeyi uydurmadın," diyor, boş eliyle kolumu okşayarak. "Dükkanına girmeden önce araştırmamı yapmıştım. Bu da senin de yaptığın anlamına geliyor."

"Bırak beni." Parmaklarımı kıpırdatmaya çalışıyorum. Orta parmağımı aletinden kurtarmak için. "Bırak beni, bir daha dükkanına adımımı atmayacağım."

Sözlerim üzerine gözleri kapanıyor. Öfkeden, incinmişliğe, merakla, sonra tekrar öfkeye.

"O gün ne almaya geldiğimi bilemezdin. Dükkana girmeden birkaç saat önce bile karar vermemiştim. Bu da dükkandaki her şeyi incelediğin anlamına mı geliyor?"

Dudaklarımı sıkılaştırdım ve onun bu kadar çok istediği bilgiyi vermeyi reddettim. "Oldukça titizsin. Aslında rolünü iyi oynadın. Eminim Colby tüm bu bedava emeğin tadını

çıkardı." "Bırak beni."

"Satışlarından komisyonunu aldın mı?" diye ısrar ediyor. "Yoksa bunlar suç faaliyetlerinden elde edilen gelir olarak mı kabul edildi? Bu durumda, yaşlı Hoover parayı el koydu ve devlet kasasına aktardı." Serbest elini kaldırıp parmaklarıyla tırnak işaretleri yapıyor. "'Halk için adalet adına' ya da başka bir saçmalık."

"Bunu seninle tartışmayacağım." Sıkışık sandalyemin içinde omurgamı düzeltip çenemi öne doğru çıkardım. Mezar taşımda "*Burada, sağduyudan çok gurur sahibi bir kadın olan Tiia Hale yatıyor*" yazacak. "Öldür beni Micah. Kes beni. Ne yapacaksan yap. Ama beni kıramayacaksın."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Penseyi sabitleyip sıkıştırarak tırnağıma baskı uyguladı. Ama yine de parmağımı ezmedi. Bana zarar vermedi.

Yapmayacak.
ak.

Yapamaz.

"Burada tamamen yalnızız, *mo chroí*. Şu anda kimse seni izlemiyor. Sorumlusun nerede olduğunu bilmiyor, bu sığınak hiçbir yerde kayıtlı değil. Ve cep telefonun çekmiyor, yani kimse seni dinlemiyor. Tüm bunlar, sana birkaç hafta önce bu sandalyede oturan bir adamdan bahsedebileceğim anlamına geliyor." Soluna, benim sağıma bakar ve taş duvara sıçrayan uzun kırmızı lekeye doğru sırtarak bakar. "O da konuşmak istememişti. Ama senin gibi, onun varlığı da kardeşimin güvenliğini tehdit ediyordu. Arterleri yangın musluğu gibi açıldı. Beni sınamak istediğinden emin misin?"

"Yap." Titreyen çenemi sıkılaştırıp ona bakışlarımla meydan okudum. "Bana ne tür bir adam olduğunu göster. Bana başından beri haklı olduğumu kanıtla."

"Değil mi?"

"Sen, senden önce gelen adamın kopyası ve yapıştırmasından başka bir şey değilsin. Katil olarak doğdun. Katil olarak öleceksin."

"Mahkum olarak doğdum," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Koruyucu olarak öleceğim. Arada bir fark var, ama senin bu farkı anlayabileceğini sanmıyorum."

"Bana zarar veremezsin." *Sus. Sus. Sus!* "Beni oturduğunda kartlarını gösterdin, ama henüz beni kesmedin."

"Belki de avımın tadını çıkarmak hoşuma gidiyordur." Penseyi beton zemine düşürerek gürültü çıkarır, sonra bıçağını gömleğimin içinden geçirerek keser ve basit siyah sütyenimi ve inatçı göbek yağlarımı ortaya çıkarır. "Ben aceleci bir adam değilim. Bundan sonra gidecek bir yerin yok ki." Gözleri çılgınca bir öfkeyle parıldıyor. "Arkadaşların seni en geç ne zaman bekliyor?"

"Bir saat." Gözlerine bakıp hırlıyorum. "O süre içinde haber almazlarsa, evini kuşatıp içindeki herkesi yakalarlar." *Yalanlar. Yalanlar. Bir sürü yalan.* "Felix'i kurtarmak için gitsen iyi olur."

Kafasını sallar, eğlenerek uzanır ve bluzumun ince askısını keser, böylece pantolonum gibi kumaş da düşer.

"Bu doğru değil, *mo chroí*. Dün geceyi burada geçirdin ve bu sabah dünkü kıyafetlerinle çıktın." Gözleri ızdırap dolu bir şekilde parıldıyor. "Bence şu anda seni *derin* gizli görevde olarak görüyorlar. En azından sabaha kadar vaktimiz var."

"Hala çekip gitme şansın var," diye çaresizce boğuk bir sesle söylüyorum. "Beni bırakabilirsin. Onlara bu operasyonun başarısız olduğunu söylerim ve ayrı yollara gideriz"

yollara girebiliriz."

"Hala istediğim zaman seni sikebilir miyim?" Bıçağını getirip diğer kayışı da keserek üstümü parçaladı ve bugün giydiğim sütyen ve külot dışında tüm vücudumu ortaya çıkardı. "Bu davada çalıştığın sürece, geceyi birlikte geçirmek sadece işin bir parçası, değil mi? Ama yeniden atandığında ve ben artık senin görevin olmadığında, sikimi emmek artık söz konusu olmayacak, değil mi?"

Siktir git. Siktir git buradan. Siktir git bu görevden.

"Hükümet senin adanmışlığını kesinlikle ödüllendirecektir." Ayağa kalkar ve bıçağını tekrar katlar. Bıçağı cebine atarken, bir an için biraz daha rahat nefes alırım, bir saniye boyunca vücuduma ne bıçak ne de alet tutar. Ama sonra ceketini çıkarır ve kapının arkasındaki kancaya asmak için döner.

Biz lanet olası parmaklıklı bir hapishanedeyiz. Çelik, taş ve aşılmaz duvarlar. Ama nezaket meselesiymiş gibi ceket askıları takmayı akıllarına getirmişler.

Bana dönerek gömleğinin kollarını sıvar. Bir kat. Sonra bir kat daha. Bir kat daha. Dövmeli ön kollarını ve sonunda, şiddetinin altında iyi bir insan olduğunu kanıtlayan küçük beyaz yuvarlak bandajı ortaya çıkarır.

"Bu cinsel saldırı." Dudaklarımı sıkılaştırıp ona dik dik bakıyorum. "Giysilerimi mahvediyorsun. Beni bağıyorsun. Ve şimdi de kendi giysilerini çıkarıyorsun. Bu bir suç."

"Biliyorum." Gömleğinin düğmelerini açar ve kaslı göğsünü ortaya çıkarır. Kabarık karın kaslarını. Hayatı boyunca biriktirdiği yara izlerini. Ve kaburgalarındaki dikiş izlerini, hala çok taze, her dikişin yeri hala beyaz bir nokta ile işaretlenmiş. "Belki de seninle birlikte götürmeni istediğim anı budur. Katil. Suçlu. Cinsel sapık."

"Sen böyle biri değilsin." Gözlerimden taze gözyaşları dökülür ve yanaklarımdan akar. Sessiz. Yıkılmış. Diğerlerinin çoğunun yapacağı gibi çılgın, acıması bir kız gibi ağlamaz. "Sen doğduğun dünyadan daha iyisin."

"Öyle miyim?" Pantolonunun düğmelerini açar ve fermuarını indirir. Ama pantolonunu aşağı indirmez. Gözlerim bunu bekliyor olmasına rağmen, kendini bana göstermez. Yapmadığında kalbim bir an durmasına rağmen. "Ben bir mafya babasının oğluyum, Tiia. Kelimenin tam anlamıyla başkalarını öldürmek için yetiştirildim."

"Sen bundan daha iyisin."

"Kendi babam tarafından kardeşlerimi öldürmem için kiralandım." Gözlerim tekrar ona döndüğünde dudakları acımasız bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sanırım bu,

"Micah..."

"On yaşındayken bana geleceğimin nasıl olacağını anlattı. Kim, ne zaman, nerede olacağını söyledi." Ellerini beline koydu ve sandalyeme baktı. "Felix ilk gidecek olan olurdu, çünkü açıkça en üst sırayı hedefliyordu."

"Kes şunu."

"Neyi kes? Gözlem yapıyorsun, değil mi? Sana bu gezegende başka hiç kimsenin bilmediği bilgiler veriyorum. Bunları ofise götürüp, bir işitme uzmanına ödeme yapabilecek kadar büyük bir zam alabilirsin."

Boğazımda acı verici bir düğüm oluşur. Endişe. Çaresizlik. "Lütfen kes şunu. Buraya sana zarar vermek için gelmedim."

"Bana yalan söyledin! Yüzüme karşı yalan söyledin. Kardeşimle yemek yedin. Lanet olası evimdeydin! Geceyi orada geçirdin, uyurken kolayca kaçıp boğazını kesebilirdin, iyi bir amcıkla doyurup saf güvenle."

"Aramızdakini küçük düşürmeyi bırak." Sandalyemde sıçrayıp kayışları gevşetmeye çalışıyorum. "Bana fahişe diyorsun ve iyi bir kadın olarak tanımlıyorsun. Ama beni sevdiğini biliyorum Micah."

"*Seviyordum*," diye tükürdü. "Bu, uzun zaman önce nasıl kapatacağımı öğrendiğim bir duygu."

"

"Aşk!" diye bağırırım. "Ve bu, kötüye kullanabileceğin bir şey değil. Senin iyi bir kalbin var, Micah. Sen iyi bir insansın. Ama beni buraya bağladığın her saniyeyle bunu mahvediyorsun."

"Benim bir işim var. Hayatımda tek bir lanet görevim var. Babama göre, bu görev Malone tahtına oturup New York'u yönetmeye cüret eden herkesi ortadan kaldırmaktır. Ama bana göre, *kalbime göre*," diye tükürüyor, "bu görev şu anda o tahtın sahibi olan adamı korumaktır. Kardeşlerime bu korumayı borçluyum."

Sonra bana bakar, tiksintiyle alaycı bir şekilde sırıtarak. "*Sana* hiçbir şey borçlu değilim." Etrafımda dolaşıp sandalyemin arkasına gelir, odunsu kokusu ciğerlerimi dolduran ter kokusuyla karışır. Saçımı yakalar ve beni geri çeker, kaslarım ve kemiklerim ağrıyana kadar boynumu gerer. Boğazımı acıyana kadar gerer. Sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırır ve nefesimi çalar, dili benimkiyle düello yapmaya başlar.

Ama bu, bu adamın yapabileceği gerçek bir öpücük gibi değil. Bu aşk değil. Bu Micah değil.

Bu yüzden ona hiçbir şey vermiyorum. Karşı koymuyorum, ısırmiyorum, başımı çevirmiyorum. Ne de pes ediyorum, onu öperek, her gün bana cömertçe verdiği şeyi geri veriyorum.

"Artık beni istemiyor musun, *mo chroi*?" Nefes nefese geri çekiliyor, nefes nefese ve göğsü hızla inip kalkarken beni inceliyor, benim görüşümde ters duruyor. "İş için bir erkekle sevişmek sana ne kadar kirli geldi?"

"Seni becerdim çünkü istedim." Gözlerimi kapatıyorum ve bu anıyı ikimizden de çalışıyorum. Yaşasam da ölsem de, onu bu şekilde hatırlamak istemiyorum. Onun gerçek halini bildiğim için. Onun yapabileceği şefkati bildiğim için. "Seninle yattım çünkü seni istedim. Bunun işle hiçbir ilgisi yoktu."

"İşle her şeyi vardı!" Saçımı bırakıp arkamdan dolaşarak önüme geçer, gözlerimi açtığımda hırlar. Ama gözlerimi sadece bir aralık açarım, böylece bir anda tekrar kapatabilirim. "Yalancı bir orospu olduğunu bilerek kolyemi kabul ettin."

Gözlerimin arkası yaşlarla doluyor, onun sözleri bıçaklardan daha acı.

"Beni aldattın, Tiia. Hepsi birini tutuklamak için mi? Bu başarıyı siciline ekleyip, *sonunda* Malone'u hapse atan kişi olarak tarihe geçmek için mi?"

"Hayır, ben..."

"Babam altmış yıldan fazla yaşadı. *Altmış* yıl, Tiia! Bu şehri kasıp kavurdu ve sayısız insanı öldürdü. Bu ülkeye tonlarca silah ve barut kaçırdı. Kadınları satmak için başka yerlere nakletti. Tecavüze uğramaları ve öldürülmeleri için. Altmış lanet yıl boyunca, ve ondan önce de babası, bu ülkenin sahip olduğu her güzel şeyi yok etti. Federaller *herhangi* bir anda müdahale edebilirdi. Müdahale edip, o evin içinde çıkışı olmayan bir işkenceye maruz kalan beş küçük çocuğu kurtarabilirdi. Ama hayır, sen *şimdi* ihlal etmeyi mi seçtin? O çocuklar erkek oldular ve işledikleri suçlar, düzgün bir şeyin peşindeyken işlendi.

"Micah, bu..."

Elini uzatıp sütyenimi yırtıyor, kupaları öne doğru katlanıyor ve göğüslerim temiz havaya maruz kaldıklarında sertleşiyor.

Boğazımdan şiddetli bir hıçkırık kopar, hassas cildime şiddetli bir darbe vurur ve beni titreyerek bir karmaşa haline getirir.

"Bunu yapma," diye titriyorum. "Sen onun gibi değilsin."

"Hayatıma girdiğinde amacın neydi?" Göğsümü avuçlar ve başparmağının ucunu meme ucumun üzerinde gezdirir, ucunu sertleştirir,

uzatır ve ruhumu tırmalar. Çünkü bedenimdeki eli hala beni çağırıyor. Hala kalbimin derinliklerine elektrik akımları gönderiyor. "Gözlemlmek diyorsun. Ben buna saçmalık diyorum." Gözleri benimkilere kayar. Tehlikeli. Delirmenin eşiğinde. "Senin görevin *tam olarak* neydi?"

"Sana söyledim..."

O benim meme ucumu çimdikliyor ve ben ağladığımda alaycı bir şekilde gülümsüyor. Ama benim patlayıcı nefesimin acıyla ya da tecavüzle hiçbir ilgisi yok. Her şey onun hala benim bedenimi kontrol edebiliyor olmasıyla ilgili.

"Beni tutuklamak için miydi?" diye soruyor. "Yoksa Felix için mi? Sonunda hangimizi hedefliyordun?"

"Micah, ben..."

Eğilip meme ucumu dudaklarının arasına alır, hoşuma gidecek kadar sertçe ısırır ve emerek karnımda bir ateşin kıvrılmasını sağlar. "Hâlâ benim için ıslaksın, Tiia Ailani." Sırtını korumak için çömelir ve uzun, güzel kirpiklerinin altından bana bakar. "Ama kalbin korkudan çarpıyor."

Dudaklarımı sıkılaştırdım ve yanağımdan süzülen gözyaşından nefret ettim.

"Ama sen ölümden korkmuyorsun," diye karar veriyor. "İşkence de." Gözleri benimkileri arıyor, gözünü kırpmadan. Acımasızca. "Diğer adamların senden önce öldüğü pis bir sandalyeye bağlı olsan bile, benim dokunuşumdan hala zevk alacağından korkuyorsun. Bir katile aşık olduğunu itiraf etmekten korkuyorsun. Çünkü bunu yaparsan, tüm kariyerini çöpe atmak ve arkasına saklanacak bir rozetin olmadığına bir hiç olduğunu itiraf etmek zorunda kalacaksın."

"Lütfen dur." Çenemi sıkıca tutuyorum. Sözlerimi. Tüm ruhumu. "Lütfen beni bırak. Ya da öldür." Acı veren bir yumruyu yutuyorum, neredeyse boğuluyorum. "Ne yapacaksan, yap gitsin. Burada oturup, eylemlerinin aile ağacının hangi tarafına uyacağını merak etmek istemiyorum."

"Hangi taraf?" Diğer göğsüme geçiyor. İlkini gergin sütyenimde bırakıp, ihmal edilmiş meme ucumu dudakları arasına alıp ucu uzayana kadar emiyor. "Sadece bir taraftan yararlanabilirim, *mo chroí*. Bu yüzden buradasın."

"İki tarafın var. *Hepimizin* iki tarafı var. Bu temel biyoloji."

"O zaman bilimden mi konuşalım?" Alaycı, soğuk, acımasız ve korkutucu derecede mesafeli bir şekilde sorar. "X kromozomu, Y kromozomu. Hepsini karıştırırsanız bile sonuçta bir katil çıkar. Yoksa tecavüzden mi konuşalım?" Göğsümü bırakır ve ayağa kalkar. "Çünkü ben öyle doğdum. O zamanlar, on yedi yaşındaki bir kız

iyi bir evden kaçırıldı, esaret altına alındı, üremeye zorlandı ve sonra atıldı? Kayıtlarınız ne kadar eskiye gidiyor, Ajan Hale? Adamlarınız anneme yardım edebilir miydi, yoksa zamanlama yanlış olduğu ve güvenliği gizli bir operasyonu tehlikeye atmaya değmeyeceği için çöp gibi atıldı mı?

Annesi, Christabelle'in şüphelendiği gibi Renee Rossi'ydi. Ve ben daha doğmadan önce bu aileyi gözetleyen adamlar ona ne olduğunu tam olarak biliyorlardı.

Ne

zaman.

Nasıl.

Olanları izlediler ve masumlara karşı işlenen suistimalleri düzeltmek için hiçbir şey yapmadılar.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Benim dünyamdaki insanlar ile sizin dünyanızdaki insanlar arasında pek bir fark yok. Sizin silahlarınız var, bizim de silahlarımız var. Sizin rozetiniz var... ve nedense bu, suç eylemlerinizi meşru kılıyor."

"Micah..."

"Senin izleme listesindeki birçok kişiyi tanıyorum ve onlarla ilişkim var. Bizim dünyamızda işler böyle yürür. Ama sana şunu söyleyeyim Hale, hiçbirimiz seni ya da mesleğini saygı duymuyoruz. Bunun nedeni bizim kanunları hiçe saymamız değil. Senin de öyle yapman."

"Lütfen gitmeme izin ver." Duygular boğazımda düğümleniyor ve sesim titriyor. Kırılmışım. Çünkü lanet olsun, o haklı. Meslektaşlarım yaptıklarını stratejik hamle olarak adlandıracaklar. En büyük balığı arıyorlar.

Ben buna ikinci el istismar diyorum.

Oturup iyi insanlara kötü şeyler olmasını izlemek. Buna *izin vermek*, çünkü avladığımız balık bu değil.

"Hayatıma neden girdiğini söyle bana, Tiia." Sandalyeyi dolaşıyor, ben onu görebilmek için boynumu çevirirken yavaşça dolanıyor. "Ana amacını bilmek istiyorum. Ben miydim? Felix miydi? Tamamen başka biri miydi, belki babam? FBI'ın devasa, yavaş hareket eden bir makine olduğunu biliyoruz ve Timothy sadece birkaç aydır ölü. Belki de patronlardan yeni emirler henüz gelmemiştir." Arkamda durur ve çömelir, elini kaydırarak amımı avuçlar, nefesim kesilene kadar. Dudaklarını kulağıma dayayarak, onu duyduğumdan emin olmak için fısıldar, "Babanın sikini emmen emredildi mi, Tiia?" Nazıkçe avucunu klitorisimin üzerinde gezdirir ve kalbimin daha hızlı atmasını sağlar. "Benim için yaptığın gibi onun için de diz çöker miydin?"

"Bırak beni!" Sandalyeye patlarım, bağlarımı koparmaya çalışırım ama başaramam. Dirseklerimi genişçe açarım ama bir işe yaramazlar çünkü bileklerim bağlıdır. Tekmelemeye çalışırım ama bağlı ayak bileklerim bu hareketi engeller. "Micah! Bana dokunmayı kes!"

"Boğazının en derinlerine benim sikimi aldın, Tiia Ailani. Benimle tanıştıktan kısa bir süre sonra bu kadar itaatkar olmana şaşırdım, ama şimdi mantıklı geliyor, değil mi?"

"Lütfen beni bırak," diye ağlayarak sandalyemde çöküyorum. "Lütfen bana dokunmayı bırak. Gitmeme izin ver."

"İnsanlar bu sığınaktan çıkmazlar, *mo chroí*. En azından canlı olarak." Elini kaldırıp göğüslerimin arasına koydu. "Dinleme cihazı takmıyorsun, değil mi? Kayıtları hükümete gönderip duruşmada tekrar dinletmene izin veremem."

"Micah..."

"Ama şimdi her şey mantıklı geliyor." Boynuma nefesini üflüyor. Bu, tanıdığım adam olmasaydı erotik olabilirdi. Sevdiğim adam. "Erkek arkadaşın, seni işinle paylaşmak konusunda ne düşünüyor?"

"Erkek arkadaşım mı?"

"Roscoe," kulak mememi ısırды ve ben sarsıldığımda kıkırdadı.

Acıdan.

Şaşkınlık

tan.

Tiksinti.

"Bilgilerim birbiriyle çelişiyor. Roscoe'nun soyadı Jones olabilir ve belki inşaat sektöründe çalışıyordur. Ama bunu söylemek zor. Çünkü kayıtlar tahrif edilmiş. Geçimimizi sağlamak için sevdiklerimizden uzak olmak bir şey. *Herkes* bunu yapmak zorundadır. Ama sen benim için iş saatlerinde sırt üstü yatıp, iyi bir fahişe gibi sikimi alıp, ben söylediğimde spermimi yutuyorsun. Sonra sen sadece..." Boynumu ısırır. "Sonra işini *ofiste* bırakıp ona, evine gidiyorsun."

Dilini boynumda gezdirerek dişlerinin iz bıraktığı yeri yatıştırıyor. Karnıma zevkli bir acı dalgası gönderiyor. Onu nefret edebilirim ve aynı zamanda sevebilirim. "Hepsi numara, değil mi? Ama işe yarıyor ve o da buralarda kalıyor, yani senin düzenlemeden memnun olduğunu düşünüyorum."

"Beni öpmeyi kes." Sesimi sertleştirip kendimi nefret etmeyi seçmeye zorluyorum. "Bana dokunmayı kes. Benimle konuşmayı kes."

"Bana yalan söylemeyi kes!" Uzun boylu adam, sandalyemden uzaklaşıp aletlerin bulunduğu duvara doğru yürür. Uzun çekiçler. Borular. Anahtarlar. Makaslar. Hepsi

Öyle titizlikle asılmış, öyle düzgünce düzenlenmiş, ama yine de hiçbiri temiz değil.

Parlak gümüş rengi olması gereken çelik, çoğunlukla yağdan dolayı siyah. Kir. Kan, tanımlamak istemediğim bir şey. Güneş ışığında parlaması gereken makaslar, en iyi ihtimalle çentikli ve kırmızı ve pıhtılaşmış olduğunu kabul etmek istemediğim yapışkan bir maddeyle kaplı. Kolunun uzunluğu kadar uzun bir lastik anahtarı seçip, omzuna dayayarak geri dönüp önümde durdu. "Sen FBI'sın, Tiia. Lanet olası bir antika satıcısı değilsin. Sokaktaki sıradan bir kadın değilsin. Aptalca kalbimi verdiğim sıradan bir kadın değilsin. Bu da demek oluyor ki, çok özel bir nedenden dolayı hayatıma girdin."

Göz yaşları yanaklarımdan akıyor. Ağlamanın, yıkılmanın ve parçalanmanın lüksünü kendime yasaklasam da, gözyaşları vücudumdan akıp gidiyor ve beni aptal gibi gösteriyor.

Ama sorun değil, çünkü aptal ve sönük görünmek öfkemizi aramamıza yardımcı oluyor.

"Bunların hiçbiri tesadüf değildi, Tiia. Bana geldin, hayatıma ve yatağıma girdin, yemek masama oturdun ve Felix'in sevdiği kadınla etkileşimini izledin. Buraya gelip ailem hakkında sorular sordun." Elini lastik levyesi etrafında büküyor, sıkıyor, deniyor. Korkutucu. "Bu işi kabul ettiğinde sana çok özel bir görev verildi. Neydi o?"

"Seni gözlemlemek."

"Yalan söyleme lan!" Bir beyzbol oyuncusu home run yapmaya çalışır gibi elini salladı. Yüzü tehlikeli bir kırmızıya büründü ve kolları şişti, gergin derisinin altında kasları gerildi. Boğazımdan bir çığlık çıktı, yukarı doğru yükselirken içimi yakıp, bedenimi parçaladı. Ama silahının sadece ilk yarısını görebildim, çünkü gözlerimi kapattım ve dosyaların onun bir canavar olduğunu iddia ettiği kişiye dönüşmesini izlemeyi reddettim.

Onun dosyalarında anlatıldığı gibi bir yıkıcı.

"Gözlerini aç!" Yumruğunu kısa bir hareketle geri çeker ve o kadar yüksek sesle bağırır ki, sandalyemde zıplarım. "Gözlerini aç lan, Tiia, ve bana burada ne yaptığını söyle."

"Gözlemliyorum," diye ağlıyorum, boğazımdan sessiz, acınası hıçkırıklar yükseliyor. "Seni gözetlemek için gönderildim."

Silahını beton zemine atıyor, kulakları sağır eden bir gürültüyle yere çarpıyor, sonra nefesimi kesiyor, dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve gözlerimi şaşkınlıkla açıyorum. "Bana gerçeği borçlusun. Evimi ihlal ettin! Güvenimi suistimal ettin." Elini cebine sokuyor ve

sevdiği bıçağını çıkarır. Bu odadaki her şey kirliyen, bu bıçak parıldıyor. Mekanizmayı çevirir ve gümüş bıçağı sapından çıkarır, sonra onu bileğine koyar, kalbimin tamamen durmasına yetecek kadar sıkı. "Yalvarıyorum sana, Tiia. Bana seni incitmeme neden olma. Sadece neden gönderildiğini söyle."

"Sana zaten söyledim." Çenem titriyor. *Bu* katilin gözlerine baktığımda ne kadar zayıf olduğum gerçekten acınası bir durum. "Daha fazlasını söyleme yetkim yoktu."

Göğsünden hayal kırıklığına uğramış bir homurtu yükselir ve beni irkilten bir hırıltıya dönüşür. Sonra bıçağını bileğine doğru kaydırır, ben de görmek zorunda kalmamak için gözlerimi kapatırım. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, ama yakında tamamen durmaya başlayacak. Kalın deriyi kolayca kesiyor, elim serbest kaldığında ve gözlerim açıldığında beni şaşırtıyor. Sonra elimi sıkıca kavrayıp kolumu büküyor, eklemlerim için endişeleniyorum. Dirseğim. Omzum. Dokunuşu sert. Gözleri ateşli ve katil gibi.

Avuç içimi göğsüne, tam kalbinin üzerine vurur ve gözlerimin içine bakar. "Hissediyor musun? Kırıldığını hissediyor musun?"

"Micah... Lütfen dur."

"Otuz üç yıl boyunca, senin halkının avlaması gereken adamın elinde istismar ve işkenceye maruz kaldım. Düşmanlarım tarafından vurulup bıçaklandım. İradem dışında vücudumun bir kısmı kesildi. Kardeşlerim arasında seçim yapmak zorunda kaldım, hangisini koruyacağımı, hangisini kendi başına bırakacağımı karar verdim. Açlık çektim, dayak yedim, lanet olası bir bebeği büyüttüm ve o bebeğin annesinin acımasızca öldürülmesine tanık oldum. Bir başka kardeşim, kız arkadaşı babam tarafından tecavüze uğrayıp öldürülürken onu tutmak zorunda kaldım. Ve *hiç* aşık olmamayı başardım. Asla."

Kalbi avucumun altında çarpıyor. Ağır, hızlı atışları damarlarıma cam parçaları saplanıyor.

"Otuz üç yıl boyunca kalbim *hiçbir* kadın için çarpmadı. Kimse gözlerime bakıp bana gerçeği söylemeyi reddettiğinde kalbim *hiç* kırılmadı." Öfkeli bakışları benimkilerle çarpışıyor. "Hiç bu kadar acı çekmemiştim."

"Seni korumak için gönderildim," diye patladım, göğsümden hıçkırıklarla nefes alıp veriyordum ve nefes almam imkansız hale gelmişti. Elimini onun tutuşundan kurtarmaya çalıştım. Kendimi kıvrılmaya çalıştım. "Joseph Wilkes, son birkaç ayda senin ve Felix'in hayatına birkaç kez suikast girişiminde bulundu. FBI bunu kabul edilemez buldu. Şu anda senin ölmene izin veremezler."

"Onlar..." Elimi itip ayağa kalkar, beni sandalyeye bağlı üç uzuvla bırakır. "Ne?"

"Wilkes bir Malone'u öldürürse," nefes almaya çalışarak, ciğerlerimin spazm yerine hava ile dolmasını beklerken, "o zaman şehir, altmışlı yıllardan beri yaşamadığımız bir savaşa girer. Bu olursa, devam eden birçok operasyon çöker."

"Beni korumak için mi?" Aptallaşmış bir şekilde omuzları düşer. Kolları. Tüm vücudu. "Beni korumak için mi buradaydın?"

"Bugünkü arabadan ateş açma olayı," burnumdan sümük akıyor ve üst dudağımın üzerinde duruyor. "Bunun olacağını biliyorduk, bu yüzden seni dükkana geri çağırdım, Felix'in sensiz kulübe gitmesine izin vermeyeceğini biliyordum."

"Sen..." Ellerini beline koyar ve yutar, boğazı hareket eden yüksek sesli bir yutkunma hareketi. "Beni ve kardeşimi başka yöne yönlendirmek için tüm bu silahlı soygunu sen mi düzenledin?"

"Evet." Başımı eğiyorum ve sadece... nefes alıyorum. Ve ağlıyorum. Ve iyi bir adamı incittiğimi biliyorum. Micah Malone'un hayatında iki tetikleyici vardır: yalancılar ve ailesine yönelik tehditler. Ben ikisini de tetikledim. "Soygun falan olmadı. İfade alan polisler emirleri uyguluyorlardı ve sokaktaki tanıklar da görmeleri söyleneni görüyorlardı."

"Peki ya geçen gece olanlar?" diye homurdandı. "Senin evinde kaldığımda olanlar?"

"Bunun da olacağını biliyorduk," diye iç çekiyorum. "Bu yüzden seni meşgul ettim."

"Benimle yattın! Benimle yattın, Tiia! Bu görevinin çok ötesinde bir şey, sence de öyle değil mi?"

"O farklı." Çaresizce gözlerine bakıyorum. "Sen ve ben. Bu iş değil. Bu..." *Aşk*, söylemek istediğim kelime bu. Dilimin ucuna gelen kelime bu. "İş için seninle yatmadım."

"Tabii." Alaycı bir şekilde, topuklarını döndürüp ellerini kapıya dayadı ve alnını ellerinin arasına koydu. Sırtı, ciğerleri oksijenle dolarken büyüdü, sonra nefes verirken tekrar küçüldü. "Sen Büro için bir fahişesin, bunu biliyorsun, değil mi?"

O kelimeyi söylediğinde kalbim ağrıyor, göğsümde parçalanıyor. Bana alıştığımdan daha *az* değer verdiğinde.

"Sen hasarlı bir malın, Hale." Dönerek sırtını kapıya dayadı ve ellerini ceplerine soktu. "Bir yıl önce işini batırdın ve hükümetin bir çıkar sağlamadıkça finanse etmek istemediği bir sağlık sorununa yakalandın. Ajanlar,

"Gözlerime bakıp alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Sen sadece amın için iyisin. Seni bana çok özel bir görevle gönderdiler. O zaman bilmiyor olabilirsin, ama seni sattılar. Yine de burada oturmuş, bunun başından beri senin seçimin olduğunu düşünüyorsun."

Başını sallar, söylediği her kelimede tiksinti belirir.
Her ifadesinde.

"FBI senin pezevenkin oldu. Ölmüş ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

Topuklarını döndürür ve kapıyı açar.

"Bekle!" Dışarısı karanlıklaşırken sandalyemden öne doğru eğildim ve bu odada ne kadar süredir bulunduğumuzu sorgulamaya başladım. "Nereye gidiyorsun?"

"Git." Beni baştan aşağı süzer, bakışlarındaki hor görme, kendimi birinin ayakkabısının tabanındaki çamur gibi hissetmeme yeter. Sonra acımasızca tavandaki ışığı kapatır ve beni karanlıkta bırakır. "Gidiyorum Tiia, ve bir daha asla geri dönmeyeceğim. Kendini özgür bırakıp gitmeni öneririm, çünkü Felix de senin ne olduğunu biliyor. Ve askerlerinin bir fahişenin boğazını kesmeden önce onu sikkelerine engel olmayacak kadar ahlaksız biri."

"Yolu bilmiyorum." Gecenin karanlığına bakarken midemden bir korku dalgası geçer. Baskıcı karanlık, sonsuz, sanki başımı örten ve en kötü kabuslarımı hatırlatan bir pelerin gibi. "Micah, bilmiyorum..."

"İlk tanıştığımızda sana söylemişim, hanımefendi rolünü kabul etmiyorum. Sen iyi olacaksın." Sonra elini kaldırıp, dalgın dalgın göğsünün ortasındaki ağırlı yeri ovuşturur. "Ben de öyle. Lix ve benim için endişelenme. Hayatımız boyunca cehennemi birlikte atlattık. Wilkes bizim için sorun değil."

"Micah!" O kapıdan geri çekilirken bağırırım. "Bekle! Lütfen."

"Roscoe'ya geri dön," diye omzunun üzerinden seslendi. "O ikinci el kadınları kabul eder."

Ağaçlarda bir hayvanın tırnaklarının çıkardığı ses kalbimi hızla çarptırır. Bir baykuşun ötüşü. Gece etrafımı sarar, böylece parmaklıkları pencereler artık bir hapisane değil, bir koruma görevi görür. Taş duvarlar artık esaret değil, güvenlidir. Ellerim şiddetle titrer, parmaklarım titreyerek diğer bilek kayışımı da çözerim.

Ve tüm bu süre boyunca, dışarıdaki ağaçlarda vahşi hayvanlar hışırdamaya devam ediyor.

"Lütfen geri dön," diye inliyorum, sesim titriyor ve kırılıyor. "Beni burada bırakma."

Bir çakalın uluması karanlık gökyüzünde yankılanıyor. Bir gece yarısını daha hayatta kalma çaresizliği, damarlarımda buz gibi. "Micah?"

MICAH

TIM'DEN ÇOK DAHA KÖTÜ

Kardeşimle paylaştığım devasa evin arka kapısından içeri giriyorum ve karşımda ailemin lanet olası patronu duruyor. Felix'in gözleri ateşli ve acımasız, elleri ise zaten bir tabancayla dolu.

Sophia'nın telefonundan sonra savaşa hazırlanarak kapıyı izliyor.

Arkasında ise Christabelle, tırnaklarını ısırarak, aileye katıldığından beri henüz tanık olmadığı bir şey için endişelenerek volta atıyor.

"Sığınağa git," diye bağıryorum, sözlerim patlama gibi çıkınca kadın irkiliyor. "Ona biraz giysi al ve onu şehre geri götür."

Felix tezgahdan uzaklaşır ve tek bir görevle kapıya doğru yönelir. Ama ağrıyan elimle omzuna vurur ve onu bir adım geriye iterim. "Christabelle'e söylüyordum. Sana değil."

"Christabelle senden emir almaz." Beni geri itti. "Senin pisliğini temizlemez. Ve kız arkadaşın lanet olası bir FBI ajanı olup, ailemin güvende olması gereken yemek masamda yemek yiyemez. Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır." Onun arkasından Christabelle'e bakıyorum. "Temiz giysiler. Onu giydir. Onu dairesine geri götür ve sonra çekil." Koridorun sonunda bekleyen gardiyana bakıyorum. "Stovic. İkisini de eşlik et ve iki kadına da zarar gelmediğinden emin ol. Hale'i East Village'a götür ve Cannon'ı buraya geri getir." Felix'in şiddetli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sen uzak dur."

"O bir FBI ajanı, Micah!"

O benim tüm evrenim ve şimdi her şey çöktü.

"Onları daha önce yakalayıp serbest bıraktık. Onları öldürmüyoruz, Lix. Onlara bizden daha akıllı olduğumuzu hatırlatarak evlerine gönderiyoruz."

Ama biz değiliz.

Ben değilim.

Çünkü Tiia Hale hayatıma girip, oltasını attı ve benim yemi yutmamı bekledi. Ve ben, en ölçülü, en dikkatli olduğumu düşündüğüm Malone, oltaya, misinaya ve lanet olası kurşuna kapıldım.

Öfke damarlarımdan akıyor, dokunduğu her şeyi yakan ve beni acı içinde bırakan bir lav dalgası gibi. Umutsuzluk içinde. Ama Felix henüz bitmedi. Benim yaşadıklarımı sindirecek zamanı olmadı. Beni geçip kapıdan çıkmaya ve en iyi yaptığı şeyi yapmaya, ailesini korumaya çalışıyor, ama ben kolunu tutup onu duvara çarpıyorum, böylece gürültüyle yere düşüyoruz.

Göğüslerimiz birbirine değiyor. Nefeslerimiz karışıyor.

Sanki babamın gözlerine bakmak gibi - öfke. Öfkesinin sınırsız şiddeti.

"Yapma. Ona gitme ve kazanamayacağın bir savaş başlatma."

"O benim evimde geceyi geçiren lanet bir hain!"

"Ona dokunursan seni öldürürüm." Onu tekrar geri itip avucumu boğazına bastırıyorum. "Bu işi senin kanınla bitireceğim. Ona yaklaşma bile. Sana yalvarıyorum." Sesim kırılıyor. "Ona bakma bile."

Son bir itmeyle onu serbest bırakıp, topuklarımı döndürerek şaşkın Christabelle'in yanından geçtim. Gözleri fal taşı gibi açılmış Stovic'in yanından geçtim. Bizi çocukluktan bugünkü erkeklere dönüşene kadar izleyen, tanıdığımız tek anne figürü olan Mary'nin yanından geçtim.

Bunca yıl boyunca, birbirimize düşman olduğumuzu gördüğünü sanmıyorum. Bugüne kadar.

"Siktir!" Koridora koşar ve merdivenleri tırmanırım, ayaklarım her basacağı gümbür gümbür vurur, ama kalbim o kadar hızlı atıyor ki, kendi ıstırabımın sesinden başka hiçbir şey duymuyorum. Dört katı hızla çıkıp, geçtiğim her şeyi yok etmekten kendimi alıkoyuyorum. Duvarlardaki tablolar, *Ajan* Hale'in çalışan olarak poz verdiği dükkandan çok da farklı olmayan bir sanat evinden alınmış. Yan masalar antika. Goblenler benden daha eski. Bu lanet olası evin tamamı, sonsuz parası ve çoğu insanın karşılayamayacağı kadar pahalı zevki olan bir adamın ömrü boyunca seçtiği mobilyalardan oluşuyor.

Gözden uzak yerlerde gergin bir şekilde bekleyen askerlerin yanından geçiyorum. Elleri titriyor. Silahları hazır. Kardeşlerime ait yatak odalarını geçiyorum ve hiçbir şeye dokunmuyorum.

Hiçbir şeyi mahvetmiyorum.

Kabarık öfkemi bastırıp içimde tutuyorum, sanki bunu hayatım boyunca yapmışım gibi. Zehri yutuyor ve öldürmek için yetiştirildiğim insanları koruyorum.

Ama odama ulaşip kapıyı açtığımda, yeşilliklerle dolu ve evin diğer yerlerinden daha temiz kokan bir alan ortaya çıkıyor. Odayı geçip, bir zamanlar korsanlara ait olan iki yüz bin dolarlık masanın üstünde duran sarmaşığa doğru ilerliyorum. Ve bir kraliçeye. Belki de bir başkana.

"Micah!" Felix peşimden içeri girer, kavgaya etmek için can atar. "Bu konuyu henüz konuşmadık."

Ellerimi masanın altına koyup son bir kez sarmaşığı gözetliyorum. İyileşen sapsarı. Yeni sürgünleri, açılan yaprakları. Kuruyan toprağı ve çirkin saksıyı görüyorum.

Ama sonra hepsini bir kenara atıyorum. İki yüz pound ağırlığındaki sert ceviz, ölmekte olan bir asma ile birlikte havada savruluyor. "Onu öldürdüm." Ciğerlerimi oksijenle dolduruyorum. Nefes nefese. Burnumdan gürültülü bir şekilde nefes alıyorum, böylece ılık sesi duyuluyor ve nemli toprağın kokusu duyularımı kaplıyor. Sonra başımı eğiyorum ve boğazımı tırmalayan duyguyu dişlerimle ısııyorum.

Timothy Malone beni asla yıkamadı. Bana ve kardeşlerime uyguladığı tüm o yıllar süren işkence, acı, üçgen ilişkiler ve rekabet içinde, beni asla yıkamadı.

Tiia Hale devreye girip o pisliğin yapmaya çalıştığı şeyi başarır, lanet olsun bana.

"Onu öldürecektim, Lix. Bana yaşattıklarını ona da yaşatmak istedim." Nefes almaya çalışarak kardeşime dönüyorum. "Benim acı çektiğim gibi onun da acı çekmesini istedim. Ama yapamadım."

"Senin için ben yaparım. Onu ya da cesedini bir daha görmek zorunda kalmayacaksın." "Tanrım." Çömelip yüzümü ellerimle kapattım. "Onu tecavüz ettim"

"Yüzümü ovuşturuyorum ve bugün, en çok nefret ettiğim adam olduğumu biliyorum. "Bu tecavüzdü."

"Kahretsın." Son öfkesini dışarıya vurur ve en iyi yaptığı şeyi yapar —kardeşlerini korumak. Arkama geçip elini omzuma koyar ve sıkar. "Her şey yoluna girecek."

Yorgunluk ruhumu kemirirken, kırımın üstüne çöküyorum ve kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum.

Lix önümde eğilir ve yüzümü avuçları arasına alır. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

"Ben Timothy'den daha iyi değilim."

Kalp ağrısı sert bir kadını yumuşatır, değil mi?

Sert çeliğin zayıflayana kadar dövülmesi gibi. Aynı gerilme çizgisinde defalarca bükülen metal şeritler gibi, sonunda kırılana kadar.

Kalp kırıklığı *beni* daha yumuşak yapmalıydı. Ama bence tek yaptığı beni hissizleştirmektir.

"Bu yaz New York'u etkisi altına alan sıcak hava nihayet geri çekiliyor," diyor hava durumu spikeri televizyonda, kırmızı takım elbisesiyle, güçlü tavırlarıyla ve düzgün saçlarıyla, parası olduğunu kanıtlıyor. Bileklerinde parlak takılar sallanıyor ve stüdyo ışıkları altında rujunun parlaklığı göz alıcı. Dikkatli olmazsa, iş çıkışı otoparkta girişimci ruhlu biri onunla karşılaşp istediğini alabilir. *"Önümüzdeki günlerde rahatlama bekleyebiliriz,"* diye devam ediyor, *"soğuk hava dalgası ve yağmurla birlikte, son zamanlarda yaşadığımız nemli hava sona erecek."*

"Aç mısın Tiia?" Jazzy küçük mutfığımdan çıkıp kanepemin önünde durur, gözleri bir şekilde, imkansız bir şekilde, benimkinden daha hüznüldür. Sanki benim acımı alıp kendi açgözlü tüketimine yutuyormuş gibi. "Tiia, tatlım? Beni duydun mu?"

Yavaşça televizyondan gözlerimi ayırıp, çok uzun boylu, çok güzel arkadaşşıma bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum, çünkü üç beden büyük bol bir gömlek ve vücuduna yapışan küçük şort giyiyor. Kıyafeti *kötü* değil. Sadece... ona yakışmıyor. Yeterince gösterişli değil. "Ha?"

"Yemen lazım." Kanepenin önüne gelir ve kahve masasına bir tabak koyar. Tatlı parfümü uyuşmuşluğumu aşar ve burnumu gıdıklar. Ve bu koku içime işler, ardından taze pişmiş yumurta rulolarının kokusu gelir ve midemin derinliklerinde uzaktan açlık olarak tanımlanabilecek bir şeyi harekete geçirir.

Gözlerim kokuyu takip ederek en iyi arkadaşımın koyduğu tabağa doğru gider, ta ki kızarmış atıştırmalıkların piramidini ve yanındaki tatlı biber sosuyla dolu küçük kaseyi fark edene kadar.

"Günlerdir yemek yediğini görmedim. Bu sağlıklı değil."

"Yedim." Savunmacı, ama yine de pek de hevesli olmayan bir şekilde karşılık veriyorum, kaşlarımı çatıp dikkatimi tekrar televizyona veriyorum. "Günlerdir yemek yememek beni zayıflatır. Sonunda hastanelik olurum." Yastıklara yaslanıp sadece... nefes alıyorum. "Hiçbir neden yokken kendimi hastaneye yatırmak aptalca olur."

"Bugün o kliniğe gittin mi?" Yanıma oturdu, dizleri uyluğuma değiyordu ve gömleği cildime değiyordu, önündeki baskı diğer kumaştan daha serindi. Dikkatimi çeken tuhaf bir detaydı. Aklımın takıldığı tuhaf bir unsur.

Ama alternatif de istenmeyen bir şey.

Ve bu günlerde, istenmeyen şeylerden kaçınmaya çalışıyorum. "Test sonuçlarını aldın mı?"

"Evet." Körü körüne minderlerin arasında televizyon kumandasını arıyorum, sonra kanalı, neyse ki hava durumunu haber yapmayan başka bir haber kanalına çeviriyorum. "İşitme yetim pek iyileşmiyor. Ama işaret dilini öğrenmem gerekecek kadar sağır değilim, yani..." İnatla tek omzumu kaldırıyorum. "Sorun yok. Hala duyabiliyorum."

"Öyle mi?" Yine ayağa kalkar, konuşmaya devam eder, ama benden uzaklaşır, çünkü benden uzaklaştığında kulaklarımın onun sözlerini algılamayacağını bilir. Testlerle ilgili bir şey. İnatçılık. Hatta kığımın kanepeye yapıştığından bahsediyor olabilir.

"Aptalın tekisin," diye mırıldanıyorum. Ama kalkıp onu kovalamıyorum. İkimizin de bildiği gibi, benim okuyamamam için sakladığı dudaklarını aramak için bile dönmüyorum. "Alışırız, Jazzy. *En iyi arkadaşım* olarak, benimle konuşurken bana bakman o kadar da zor bir şey değil."

"Bu tehlikeli!" Bana doğru geri dönüyor, ayakları yere vuruyor ve ağırlığı... şey, çok fazla ses çıkaracak kadar ağır değil. "Bu iş duymayı gerektirir!"

"Benim işim sadece..." Uzaktan kumandayı uyluğuma koyup elimi kanepenin minderlerine bıraktım. "Zaten hoşlandığım bir şey değil. Carbone davasından sonra beni ortada bıraktılar, sonra da yeni bir projeye gönderdiler, yaşayıp yaşamadığımı hiç umursamadan."

"Tiia..."

"Umursayan tek kişiler sen ve Roscoe'ydunuz. Büro, Malone'u benden daha çok canlı istiyor." Onun adının dilimde yanmasını nefret ediyorum. O aileden bahsetmek boğazımda asit gibi. "Her zaman para meselesi, Jaz. O aile ekonomiyi ayakta tutuyor ve Büro onları korumak istiyor. Onlar hakkında soruşturma yapıp dava açarken bile."

"Tiia..."

"Bu ikiyüzlülüğten sıkıldım." Başımı geriye yaslayıp kurumuş dudaklarımı yaladım. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"O evde ne oldu böyle?" Bir yumurta ruloyu alır ve bir ucunu kağıt havluyla sarar, sonra küçük paketi elime tutuşturur ve düşmemesi için parmaklarımı döndürür. "Eski halinle girdin ve bu hale geldin..." Beni yukarı aşağı sallayarak, *"bu hale"*. O zamandan beri aynı değilsin."

"Ve ben artık bunun hakkında konuşmak istemiyorum dedim."

"Tatlım..." Sesi keskin çıkıyor. Sinirli. Ama yine de tamamen ve tamamen nazik. "Ne olduğunu bana anlatmazsan sana yardım edemem."

"Yardım istemedim." Yemeğimi getirip elimdeki zararsız hamur işini inceliyorum. "Yalnız kalmak istedim. Sen benim isteğimi yanlış anlamışsın galiba."

"Sen de benim yumruklarımın amacını yanlış anlamış görünüyorsun! Bu kötü ruh halinden çıkmazsan, yüzünü yumruklarımla yeniden tanıştırmaktan memnuniyet duyarım."

"Kötü bir ruh hali içinde değilim." O günlerce yetecek kadar enerji dolu. Haklılık. Hatta inatçılık. Ve ben... bu konuşmayı hayatımdaki hiçbir konuşma kadar umursamıyorum. "Yokken bir sorun olduğunu varsayıyor gibisin. Sana gelmeni ben istemedim, Jaz."

"Bazı şeyler yaşadığını söylemene gerek yok," diye hırlıyor. "En iyi arkadaşlar bunu bilir! Öyleyse, utangaçlığı bırakıp konuşmaya ne dersin?" Ben ona bakmayı reddettiğimde, uzanıp parmaklarıyla çenemi tutuyor ve gözlerimiz buluşana kadar beni kendine doğru çekiyor. Anında gözlerim yanıyor ve yaşıyor. Duygularım, birkaç dakikadan fazla saklayamayacağım kadar yüzeye çıkmış durumda.

Bu yüzden yalnızlığı tercih ediyorum.

"Ne oldu?" diye yalvarır. Gözleri kızarmış, köşelerinde ruhumu parçalayan gözyaşları birikmiştir. "Beni korkutuyorsun Tiia. Bu normal değil

normal değil."

Kendimi korkutuyorum.

Ama burada oturup çürümeye devam etmekten başka bir şey yapabileceğimi sanmıyorum.

Hareket edersem, acıyor. Düşünürsem, yanıyor.

"İşimi bırakacağım," diye itiraf ediyorum. "Kulak sorunum nedeniyle teklif ettikleri sağlık emekli maaşını alacağım ve sadece..." Sesim kısılıyor. Çatırdıyor ve kesiliyor. "Bilmiyorum. Serseri olacağım."

"Tamam, peki..." Yumurtalı böreğimi, yemeyeceğim belli olduğu için elinden alır ve tabağa geri atar. "Bu bir başlangıç. Konuşmayı başlatmak için."

"Şaşırmadın mı? Ya da dehşete kapılmadın mı?"

"Daha çok, dünden beri duş almamış olmana dehşete kapıldım."

Merakla burnumu yaklaştıırıp koltuk altımı kokluyorum. "Kokmuyorum. Günlerdir klimadan çıkmadım."

"Aynen öyle. Kokmuyorsun, ama bir gün duş almadan geçirmek senin tarzın değil." Başparmaklarını elimde gezdiriyor. Sanırım beni sakinleştirmek için dalgın dalgın yaptığı bir masaj. Ama bu hareketin bana Micah'ı hatırlattığından haberi yok. Onun acı çektiğini fark ettiğimde yüzlerce kez elini böyle ovuşturduğumu. O da kimse fark etmediğini sandığında kendi elini milyonlarca kez ovmuştı. "Ne oldu sana? İşini yapıyordun. Ben ve Roscoe'nun tehlikelere karşı itirazlarına rağmen Malones'lere yaklaşıyordun. Uyuyordun..." Durdu ve eğilip sesini alçaltarak, "Onun evinde uyuyordun, kızım. Ben hiçbir şey söylemedim ve Roscoe de durumu kontrol altında tutuyordu. Zar zor. Sen işi yapıyordun ve biz senin için işi mahvetmek istemedik. FBI tarihindeki hiç kimse Micah Malone'a senin kadar yaklaşmamıştı, bu yüzden herkes seni rahat bırakıp işini yapmana izin verdi, ama..."

"Sence bu iş için bedenimi mi sattım?" Boğazımın ortasında rahatsız edici, acı verici bir yumru oluşur. Beni eziyor. Nefes almamı neredeyse imkansız hale getiriyor. Elimi dikkatlice onunkinden çekip bacağımın altına koyarım, sırf tekrar tutamasın diye. "Hedefimle yattım, Jazzy."

Yanakları soldu, şüpheleri doğrulandı. Yani, hepimiz biliyorduk. Ama bunu benim ağızımdan duymak...

"Birkaç kez. Onun yatağında yattım, o da benim yatağımda yattı. Bitkimi çaldı." Aptalca, saçma bir gözyaşı gözümünden süzülüp yanağımdan aşağı kayıyor. Neden, ölmekte olan bir bitkiden bahsederken, aynı anda hem ağlamak hem de gülmek istiyorum? "Aptal gibi aşık oldum," diye inliyorum. "New York'un en tehlikeli infazcısı olduğunu bildiğim bir adama."

"O... O...?" Tereddütle, yutkunur ve yüzümün yan tarafını inceler, ta ki yüzümün ısındığını hissedene kadar. "O, bunları senin önünde yaptı mı?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Hayır. Ve aslında bunu itiraf etmedi. En azından açıkça söylemedi. Ama dosyada yazıyordu, değil mi? Bana verilen tüm dosyalarda vardı. Sırf benim önümde bir adamı öldürmedi diye, onun katil olmadığı anlamına gelmez." Derin bir nefes alıp ciğerlerimi dolduruyorum ve göğsümü genişletiyorum. Sonra tekrar nefes veriyorum, burnumu çekip duygularımı bir kenara itiyorum. Yine o duygusuz robot olmak istiyorum. Haftalardır sarıldığım o makine.

Daha az acıtıyor.

"Bir katile aşık oldum." En iyi arkadaşımın dehşete kapılmış bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ve bu bilgiyle ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Çünkü o, ailesinin onu yaptığı şeyden daha fazlası. *Malone* olarak yaşadığı hayatın dışında da var. Ve onun o kısmı, daha çok Micah olan, daha az Malone olan kısmı, kendisine verilen hayattan daha iyisini hak ediyor."

"Vay canına." Başını yastıklara yaslayıp benim pozumu taklit ediyor. "Cidden aşık mı oldun?"

"Bir aptal gibi. Ve onu birini öldürürken görsem bile, onu tutuklamayacağımı düşünüyorum." Sadece başımı çevirip gözlerine baktım. "Bir rozetim var, Jazzy. Çok uğraşarak kazandığım bir rozet. Yasalara karşı bir görevim var. Onları korumakla yükümlüyüm. Ama yine de..." Alt dudağımı ısırıp, kimsenin evime dinleme cihazı yerleştirmedeğini umdum. "Onu kelepçeleyip terfi almak yerine, işini yapmasına izin verip özgür kalmasını tercih ederim."

"Tatlım..."

"Bunu itiraf etmek bile benim için bir suç." Haberler spora geçtiğinde televizyona bakıyorum. Önemli bir maç. Basketbol. Futbol. Bir tür top oyunu. "Kelimenin tam anlamıyla hapis cezası gerektiren ve kesinlikle işten atılmamı gerektiren bir suç. Bu kadar gevşek inançlara sahipken bu işi gerçekten devam etmemi istiyor musunuz?"

"Yani..."

"Benim bir fahişe olduğumu ve bu iş için bedenimi sattığımı söyledi." Sporcu görümlü bir muhabir beyzbol maçının tribünlerinden bağırırken sesim çatlıyor.

maçının tribünlerinden bağırırken sesim *çatladı. Voleybol da olabilir.* "Hükümetin benim pezevengim olduğunu ve benim bir fahişeden başka bir şey olmadığını söyledi."

"Senin gizli görevde olduğunu keşfetti," diye nefes nefese söylüyor, bugüne kadar bana anlatılmamış olan davamla ilgili şeyleri öğreniyor. Roscoe biliyor. Çünkü ona her şeyi anlatırım, her zaman... Micah'ın o gece sığınakta yaptıklarının ayrıntılarını hariç.

Ellerinin vücuduma dokunduğunu, durmasını istediğim halde bile, ona söylemedim. Ya da dudaklarının benim dudaklarımı öptüğünü, yapmamasını yalvardığım halde bile, ona söylemedim.

Bir erkekle bir kadın arasında söylenmemesi gereken bazı şeyler vardır.

"Nasıl anladı bilmiyorum." Ellerimi kaldırıp başparmaklarımı göz çukurlarıma bastırıyorum. "Her şey yolundaydı. Her şey normaldi. Sonra bir telefon geldi ve her şey altüst oldu."

"Kim aradı onu?" Bileklerimi tutup aşağı doğru çekiyor, gözlerim açılana ve görmek istediğim yerde yıldızlar dans edene kadar. "Onu arayan kişi seni ihbar etti."

"Evet, şey..." Ellerini benden çekip tavana bakıyorum. "Kim olduğunu bilmiyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Neyin tetiklediğini bilmiyorum. Ama bir kez öğrendi mi, her şeyi öğrendi."

"Büroda bir sızıntı olabilir mi?"

"Bilmiyorum."

"Acaba..."

"Jazzy. Bilmiyorum. Umurumda değil."

"*Umursamıyor* musun?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu kişi senin kimliğini ifşa ettiği için kızgın değil misin?"

"Benim söylediğim yalanları ortaya çıkardılar. Benim yalancı olmam onların suçu değil." "Seni tehlikeye attılar!"

"*Kendimi* tehlikeye attım. Açıkça, tıbbi olarak hazır olmadığım halde çalışıyordum. Geçen yılki başarısız davadan sonra büyük bir balık ve biraz saygı kazanmaya kararlıyım. Her şeyi mahveden ve Carbone'yi yakalayamayan ajan olarak tanınmak istemedim. Bu yüzden Malone dosyasına atıldım. New York'un gangster tarihine geçme fikriyle heyecanlanarak bu işe balıklama atıldım. Ama bu işi yapmak için onunla yatmam gerekmedi." Dudaklarımı sıkılaştırarak başımı salladım. "Onun evine gitmem bile gerekmedi. Ya da kulübüne girmem. Hepsine hayır diyebilirdim." Boğazımdan acınası bir hıçkırık geçerken yutkunuyorum. Bu hıçkırık, ruhumdan bir başka özgüven katmanını daha söküp alacak bir çılgılık olarak çıkmak üzere. "Yanlış nedenlerle bu işe girdim, Jaz. Sonra aşık oldum, yani bu işe *gerçekten*

yanlış nedenlerle bu işe girmiştım." Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp, elimi gözümün altına götürdüm. "Bu iş için bedenimi mi sattım, yoksa işimi aşk için mi takas ettim, bilemiyorum."

"Ne demek istiyorsun..." Gözleri benimkilerle buluşurken, gürültülü ve gergin bir şekilde yutkunur. "Sürekli aşk diyorsun, ama ben... bununla ne yapmayı umuyorsun?"

Gözlerimi tekrar televizyona çevirip omuz silkiyorum. "Hiçbir şey."

"Onunla birlikte olmak için izin mi istiyorsun? Sana hayır dememi mi istiyorsun? Ne istiyorsun?"

Bu kadar acımasın istiyorum.

"İkisi de değil." Uzun, titrek bir nefes alıp, yine bir iç çekerek nefesimi veriyorum. "Onunla birlikte olamam. Bu imkansız. Ve bana hayır demene gerek yok; zaten dinlemeyeceğim."

Kaşları çatılır. "Yani onunla birlikte olacaksın?" "Hayır." Nefes veririm.

"Sadece kalbim ne istiyorsa onu istiyorum demek istedim. Yani o yolda yürüyor olsaydım, senin iznin hiçbir şeyi değiştirmezdi. En iyi arkadaşım olsan da," diye itiraf ettim. "Seni sevip düşüncelerine saygı duysam da..."

"Bu sefer öyle değil," diye kabul etti. "Kalp ne isterse onu ister."

"Evet." Dirseklerimi koltuğun koluna dayadım, sonra çenemi avucuma dayadım. "Ne yazık ki, bir daha onun mülküne girmeye cesaret edersen beni öldürür."

"Sence o..."

Haftalardır ilk kez kahkaha atıyorum. Ama bu kahkaha, benim için tehlikeli bir şekilde histerinin sınırına yaklaşıyor. "Sanmıyorum, *biliyorum*. Bundan geri dönüş yok."

"Sana zarar verdi mi?" Elim kucağımda bırakmış olduğum için elime baktı. Sonra haftalarca hassas kalan ve sonunda iyileşen bileğimin etrafındaki sararmış morluğa baktı. "Seni bağlamanın dışında," dedi kısık bir sesle. "Sana zarar verdi mi?"

Evet.

"Hayır. Beni sorguluyordu, ama bana zarar vermedi. yapamadı."

"O da seni sevdiği için mi?" Sesi bir oktav yükseldi. İki oktav. "Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?"

Ben gidiyorum Tiia, ve bir daha asla geri dönmeyeceğim. Kendini özgür bırakıp gitmeni öneririm, çünkü Felix de senin ne olduğunu biliyor. Ve o

askerlerinin bir fahişenin boğazını kesmeden önce onu sikkelerine izin verecek kadar ahlaksız biri.

"Hayır." Boğazımdaki acı yumruyu yutuyorum ve kendimi televizyona bakmaya zorluyorum. "Bu hiçbir şey ifade etmiyor, belki de bir rozeti öldürmenin getireceği baskıyı istemediği anlamına geliyor."

"Joseph Wilkes, geçen yıl herkesin bildiği bir isim haline geldi," diyor haber spikeri, şehrin bir yerindeki stüdyoda, fasulye şeklindeki devasa masasının arkasında otururken notlarını kontrol ediyor. Kalbim, en kötü şekilde acı verici ve nefes kesici bir şekilde çarpıyor. "İngiltere'nin Nottingham kentinden gelen Wilkes, şehirde liderlik için çabalarırken, yetkililer zaten kontrol edilemez hale gelmiş olan sel sularını kontrol etmek gibi zorlu bir görevle karşı karşıya kaldılar. New York'un, diğer şehirlerden farklı olarak, uzun ve zengin bir suç geçmişi ve karanlık bir yüzü olduğu bir sır değil." Muhabir solundaki meslektaşına bakıyor: "Şimdi işler sakinleşmeye başladığına göre, ihtiyacımız olan son şey, başka bir ailenin taşınarak sorunların arı kovanını karıştırması, değil mi Rick?"

"Haklısın," Rick, hakkında hiçbir fikri olmadığı konularda konuşmaktan aşırı heyecanlanarak ve coşkuyla kabul eder. "Emilio Pastore'nin ölümü ve gömülmesiyle, Tony Mancino'nun imparatorluğu tüm şehrin gözleri önünde dağıldı ve Timothy Malone'un resmi olarak doğrulanmamış olsa da iddia edilen ölümüyle, New York'un daha açık bir geleceğe doğru gittiği görünüyordu. New York'un suç kartellerinin sonunun geleceğine dair umutlarım vardı. Ama para kazanılacak bir yer varsa, her zaman payını almak için koşan biri çıkar."

"O bir araç." Geriye yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Tamamen değil. Ama... dinlen. "Adam ne dediğini hiç bilmiyor."

"Sence Malone'lar neden babalarının ölümünü henüz onaylamadılar?" Jazzy uzanıp şortumun kenarını parmaklarıyla okşadı. "O öldü, değil mi?"

"Evet." Elimle yanağımı sıkıştırarak kırıksıklıklar oluşturup cildimi gerginleştiriyorum. Yaşlandığımda pişman olacağım bir hareket. Yaşlanıp yüzümde çizgiler oluştuğunda. "Ve sanırım bunu başkalarının ilgilendirmedini düşünüyorlar." Omuzlarımı silkiyorum. Bu konuşmaya ilgisizliğimi ifade etmek için omuzlarımı kısa ve keskin bir şekilde kaldırıyorum. "Malone'lar, düzenli çevrelerinin dışındaki insanlarla bilgi paylaşmazlar."

"Bay Wilkes, Harlem'de meydana gelen bir dizi ölümle ilgili olarak sorgulanmak üzere aranıyor," diye devam ediyor muhabir. "Kaynaklarımıza göre, onun uzmanlık alanı seks işçileri gibi görünüyor."

"Onun uzmanlığı kadınları alıp satmak," diye homurdanır Jazzy. "Ve onların reşit olup olmadıkları da umurunda değil."

"Umursamıyor mu?" diye alay ettim. "Öyle olmalarını tercih ediyor gibi görünüyor."

"Yapımcılarımız, bir açıklama almak için Bay Wilkes'e ulaşmaya çalıştılar. Ancak şu ana kadar herhangi bir cevap alınamadı."

Gözlerimi devirip televizyonun uzaktan kumandasını alıyorum ve kendimi çıldırtmadan önce sesini kısıyorum. Artık onlar hakkında bir şey duymak istemiyorum. Onlar hakkında bir şey bilmek istemiyorum. Sihirli bir değneğim ve zamanda geriye gidip o mafya dünyasına hiç adım atmamış olabilme yeteneğim olsaydı, bunu yapardım.

"Bay Wilkes'in bu kadar hassas bir konuda suçluluğu hakkında açıklama yapacağını hiç sanmıyorum," diyor Jazzy, kanepede dönerek dirseğini arka yastığa dayıyor. "Ya da o raporda adı geçen diğer adamların."

"Bu konuyu konuşmaktan bıktım." Uzaktan kumandayı yere atıp koltuktan kalkıyorum, saatlerce oturduktan sonra her uzvum, her kasım, kemiğim ve tendonum bu harekete itiraz edince inliyorum. "Ve özellikle bu konuyu düşünmekten bıktım."

Dairemin kapısı açıldığında bakıyorum. Kapıyı çalmadan, tereddüt etmeden. Alanımın işgal edileceğine dair hiçbir işaret veya uyarı almıyorum, ama Roscoe bir torba Çin yemeği ve bir şişe şarapla eşiği geçtiğinde, kalbim göğsümün içini kesinlikle incitecek kadar acı verici bir şekilde çarpıyor.

Gözlerim yanıyor ve yeni gözyaşları doluyor, bu da beni aptal gibi gösterip hissettiriyor. Ama en çok acı veren onun varlığı değil. Onun ifadesindeki nezaket ya da küçük dairemi geçip eşyalarını yere bırakması, ellerini serbest bırakıp sonunda beni kollarına alıp göğsüne sıkıca sarması da değil.

Hayır.

Hiçbiri, kapı kapanmadan önce gözlerime bakan ikinci çift göz kadar kalbimi kırmıyor. Koridordaki çift, kapımın dışında bekleyen gardiyan, göze batmayan ama bu ikisi dışında herkesi uzak tutacak kadar korkutucu.

Stovic.

Malone'ların evinden gelen, devasa, korkutucu, uyanık bekçi, şimdi benim evimin önünde görev yapıyor.

Benimle konuşmaz. Ben de onunla hiç konuşmam. Eski bir katedralin dışına inşa edilmiş beton bir gargoyle gibi, sadece var olur. Ve gelenek doğruysa

doğruysa, o benim evimi koruyor, gözlerimiz her buluştuğunda varlığı beynimi altüst etse bile kötülüğü uzak tutuyor.

"Neden burada?" Roscoe elini saçlarımın arkasına koyduğunda, onun göğsüne yaslanarak hıçkırıyorum. "Neden onu buraya gönderdi?"

"Bilmiyorum, *Ipo.*" Başımın üstüne öpücük konduruyor, sıcak nefesi saç derimi okşuyor. "Ne dersem diyeyim gitmiyor. Denedim."

"Yeniden iyi hissetmeye başlıyorum, sonra hatırlıyorum. Onu orada görüyorum. Ve her şey yeniden acımaya başlıyor."

Hissetmeyi bırakmak istiyorum. Tekrar hissizleşmek istiyorum, çünkü hissetmezsem, kötü adamın kalbimi ele geçirdiğı bu yeni gerçeklikte hayatta kalamayacağımdan korkuyorum.

"Federaller geldi." CeCe'nin kulübünün ikinci katından dışarı bakıyorum, birkaç sivil giyimli ajan kapımızdan içeri girip buraya aitmiş gibi davranmaya çalışıyor. Onları fark etmek çok kolay. Yüzlerce kişilik kalabalığın içinde onları ayırt etmek çok basit.

Herhangi bir alanda rozetleri tespit etme konusunda neredeyse mükemmel bir başarı oranım var.

O tek sefer hariç. O tek ajan hariç.

Sigara içen Felix'e bakıyorum, stres onun en çok tükettiği şey olmaya devam ederken, sigarayla mücadelesini kaybetmiş.

"Onları uzaklaştırmamı ister misin?"

Sigarayı dudaklarından çıkarır ve kalın beyaz dumanı dışarı üfler. Garip bir şekilde, artık yüzümü bile çevirmiyorum. Temiz oksijen aramıyorum, çünkü artık yaşamak ya da ölmek umurumda değil. "Bırak işlerini yapsınlar." Sandalyesine yaslanıyor, çenesini gururla öne doğru uzatıyor ve ayağını karşı dizine koyuyor. Aşağıda ise, federaller bara gidip Gregory'yi içki içmeye davet ediyorlar. Orada ona sorular soracaklar. Onunla arkadaş olmaya çalışacaklar. Onu yalanla tuzağa düşürmeye çalışacaklar ve ilginç bir şey öğrenene kadar onu sıkıştıracaklar.

Başarısız olacaklar. Ama bu kaçınılmaz sonuç, onları denemekten alıkoymayacak.

"Bu meşru bir kulüp," diye devam ediyor Lix. "Saklayacak hiçbir şeyimiz yok." "Sırf zevkine onları kovabiliriz. Hizmet etmek istemediğimiz kişileri reddetme hakkımız var

İstedığımız herkesi reddetme hakkımız var. Kabul edilebilir gördüğümüz herhangi bir nedenle."

"Duygularınla hareket ediyorsun." *Onun* özellikle kapatmakta yetenekli olduğu bir şey. "Sırf bir rozet kapımızdan içeri girdi diye öfkeyle hareket etmeyi bırak." Kalabalığa odaklanmayı bırakıp, bakışlarını kaydırarak yüzümün yan tarafına bakıyor. "O iyi mi?"

Adını söylemesine gerek yok. Sorusunun hedefini sözlü olarak ifade etmesine gerek yok.

Bu günlerde düşündüğüm tek *kadın* o.

"Stovic'e göre iyi. Roscoe sık sık oraya gidiyor." Zehir boğazımı yakarken dişlerimi sıktım. "Sığınaktan bu yana neredeyse her gece orada yatıyor."

Lix'in çenesi gerilir. Gözleri yanar. Ama ikimizin de bildiği şeyi söylemez. Zaten hissettiğim acıyı daha da artırmaz.

Belki de hayatımızda ilk kez, ikimizden olgun ve dürtüsel olmayan kişi o.

"Ama o güvende." Burnunu çekerek, bakışlarını kalabalığa ve sigarasını dudaklarına geri getirir. "O hayatta ve iyi. Ve bazen tek ihtiyacımız olan, onların iyi olduğunu bilmektir."

"Ondan nefret ediyorum." Masadan, saatler önce barmenden doldurduğum küçük soda bardağına uzanıyorum. Çalışırken alkol almam. Kendi evimin güvenliği içinde olmadıkça ve kardeşimin hayatı benim ellerimde olmadıkça, asla alkol almam. "O, ailem için bir tehdit. Ve elinden gelse ikimizi de hapse attırırdı. Hapishanede birlikte olmamıza izin vereceklerini sanmıyorum."

Sözlerimi uzun bir süre düşünür. Parmakları kasılarak, ön kolu da bu hareketle birlikte hareket eder. Sonra, kulüp etrafımızda gürültüyle çınlarken, sessizce bana döner.

Müzik kulaklarımda çınlarken neden Tiia'yı düşünüyorum?

Burada, defalarca "*ne?*" diye bağırmadan konuşma yapamazdı. Bas sesi, işitme yeteneğini elinden alacak kadar rahatsız edici ve yüksek.

Onu hiç düşünmemeye çalışıyorum. Ama o, yaptığım her şeyin içinde. Gördüğüm, duyduğum ve kokladığım her şeyde.

O her şey. Ve her şeyin mahvolduğunu bilmek, gün geçtikçe kalbimi parçalıyor.

"Sence bizim karşılıklı bağımlılığımız belki de... zehirli olabilir mi?"

Alaycı bir şekilde gülüp içkimi yudumluyorum, ses camda yankılanarak daha da yüksek çıkıyor. "Bütün hayatımız zehirli, Lix. Şiddetten yaratıldık, sonra daha fazla şiddetle kutlandık." Küçük yudumu yutkunarak, bardağı masaya geri koyuyorum ve ellerimi kaldırıp avucumu diğer başparmağımla ovuyorum. "Biz olmasaydık evren muhtemelen daha iyi olurdu. Kesinlikle kozmik bir uyumsuzluk var, değil mi? Burada olmamalıyız, ama buradayız. Evren, dengeyi yeniden sağlamak için bunu cezalandıracak."

"Şimdi de felsefeye mi başladın?" Sigara içti, ciğerlerini doldurdu ve izmariti küllüğe bastırdı. Sonra nefesini verdi, koku beni dudaklarımı kapatmaya ve onun bitirmesini beklemeye zorladı. "Onu nefret ettiğini sanmıyorum."

Şaşkınlıkla gözlerine baktım.

"Bence onun senden nefret etmesinden korkuyorsun. Bu yüzden ona gidip reddedilme riskini göze almaktansa, onun şeytanın vücut bulmuş hali olduğunu varsaymayı tercih ediyorsun."

Sanırım onun fikrini sormamış olmam iyi oldu.

"Bence sığınakta olanlardan utanıyorsun ve üzgün olduğunu biliyorum."

"Kes şunu."

"Bence en çok utanç duyduğün şey, Timothy gibi olmamak için çok çaba sarf etmemiz. Irk ve irade. Ve o gün, damarlarımızda akan kana dokundun ve bir canavara dönüştün. En azından bir anlığına. Ondan nefret etmiyorsun," diye ısrar ediyor. "İrkimizin o kısmından nefret ediyorsun."

"Kes şunu dedim."

"Bence geri dönüp farklı davranmak için her şeyi yapardın. Çünkü artık zaman ve mekanla, onun senin düşündüğün gibi bizim için bir tehdit olmadığını biliyoruz. O sadece senin kalbin için bir tehditti."

"Dostum!"

"O, geçmişte *hiç kimsenin* yapamadığı şekilde seni hazırlıksız yakaladı. Ve sen, *"ailemi koruyorum"* bahanesinin arkasına saklanarak dürtüsel davrandın. Artık, kalpsiz yaşamak, uzumsuz yaşamak kadar eğlenceli olmadığını anlıyorsun. Çok acı verici. Berbat bir şey."

"Artık durabilirsin."

"İşleri düzeltmek için henüz çok geç değil." Kısa bir süre önce kırılan koluma hafifçe vuruyor. "Özür dileyebilirsin. Ona bir bıçak ver ve biraz intikam almasına izin ver." Gözleri benimkilere karşı parıldıyor. "Yeni yaralar, onu hayatında olmaması kadar acı vermez."

"Ona tecavüz ettim, Lix. Bu affedilemez."

"Ona dokundun," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Onun kişisel alanını ihlal ettin, evet. Ama ona tecavüz etmedin."

"Lix..."

"Buraya rıza gösterilmeme derecesini tartışmaya gelmedim. İzin almadan dokunmak doğru değil. İkimiz de bunu biliyoruz. Bu gezegendeki

, bir pisliğin oğlu olan tüm *erkekler* bunu bilir. Ama senin yaptığın şey affedilebilir. Ona özür dilemen yeterli."

"Hayır." Ayağa kalkmak için sandalyemi iterek, boşluğa doğru gıcırdayarak geriye doğru kaydırıyorum. Sonra kollarımı düzeltip ceketimi düzelttikten sonra, kardeşime dönüp başımı sallıyorum. "O haftalarca benim dünyamın bir parçasıydı, Lix. *Haftalarca*. Ve o kısa sürede, Malone'ların parlak görünüşlerinin altında gerçekte ne olduklarını ilk elden öğrendi. Benden nefret etmeyi hak ediyor. Böylesi daha iyi: onun için temiz bir ayrılık, daha çabuk iyileşeceği anlamına geliyor."

"Lanet olası şehit. Yüzüme bak." İki başparmağını kaldırarak kendini işaret eder. "Sürpriz böyle bir şey."

Dudaklarımı sıkılaştırıp ona vurmaktan kendimi alıkoyuyorum. "Bu konuşma bitti. Eğer bana yaklaşırsa, ona kıcımlı göstermeye devam edeceğim. Roscoe'ya dönmesinin neden daha iyi olduğunu ona hatırlatacağım."

"O zaman şehit değil, lanet olası bir hadım. Sana garanti ederim kardeşim, Christabelle'i bir kez tattıktan sonra, şeytanın kendisi bile onu başka bir erkekle paylaşmam için beni ikna edemez."

"Senin için ne güzel." Sandalyeyi döndürüp geri itiyorum, kardeşimin gözlerine bakmamak ve çaresizce yuttuğum mide bulantısını görmemesi için. "Onu kimseyle *paylaşmıyorum*. Onu güvende tutuyorum. Sevdiğimiz insanlar için yaptığımız şey budur. Aşağı iniyorum. Kulüpte bir tur atıp her şeyin güvenli olduğundan emin olacağım."

Boğazının derinliklerinden alaycı bir şekilde güldü. "Korkak."

"Elimizde hiçbir şey yok!" Ajan Dickerson — adı birden fazla anlam taşıyor — Manhattan'ın merkezindeki toplantı odasındaki masaya bir dosyayı çarparak, ellerini masanın kenarına dayar, üzerimde dikilir ve alaycı bir şekilde sırtar. "Hiçbir şey, Hale!"

"Gizli kimliğim açığa çıktı." Biraz mesafe kazanmak için arkama yaslanıyorum, öğleden sonra bu saatte onun kahve kokulu nefesini solumayı reddediyorum. *Bugün olmaz.* "Dikkatliydim, efendim. Malonlar benim hakkımda daha derin bir geçmiş araştırması yaptı."

"Kılıfın sağladı!"

"Kimliğim, FBI'ın işe aldığı kişilerden daha iyi bilgisayar becerilerine sahip biri tarafından açığa çıktı. Micah Malone, ilk bilgisayar teknisyeniyle ön kontrolünü yaptı ve her şey yolunda çıktı. Sonra başka birine gitti sanırım ve her şey çöktü."

Ve ikinci bir görüş alması biraz canımı sıktı. Bir dakika önce aşkını ilan edip, bir dakika sonra beni kontrol etmesi beni mahvetti.

Ama bunlar sadece duygular ve ben bu tür saçmalıklara yer yok diye karar verdim.

"Kendimi ifşa edecek hiçbir şey yapmadım, efendim. Belgelerimiz yüzünden oldu." "Kendini ifşa etmiş olamazsın, değil mi?" Düz bir şekilde dik bir şekilde ayağa kalktı ve omzumun üzerinden solumda taş gibi oturan Roscoe'ya baktı. "Yumuşadın," diye ısrar etti, gözleri bana dönerek. "Hedefinle samimi oldun. Bana oldukça samimi geldi. Belki de korkup ona kim olduğunu söyledin."

"Sakin ol," diye homurdandı Roscoe. "Bunu kişisel hale getiriyorsun, Dickerson. Geri çekil."

"Kişisel hale getiren o!" Pislik, parmağını neredeyse alnıma değecek şekilde gözlerimin arasına doğrulttu. Her dilde, her zaman bir tehdit. Ve

Micah'ın kendisi için cinayet işleyeceğini düşünmek hoşuma gidiyor. "Aileyle ilişkimizi kurduktan sonra lanet olası mafya ile samimi oldu. Ve şimdi..."

"Ben içerdeyim!" diye karşılık veriyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum. İtaatsizlik. Küstahlık. Blah, blah, blah. Ama saygısızlığa tahammülüm kalmadı ve zaten hassas olan kulaklarıma bağırmasından da bıktım. "Senin *içerdeki adamını* batırmadım, efendim. İçerdeki adam bendim. Ben. Benim sıkı çalışmam."

"Sırt üstü yatma yeteneğin..."

"Hey!" Roscoe sandalyesinden kalkar ve patronumuzla yüz yüze gelir, işini riske atar. Benim yüzümden. Benim yaptıklarım yüzünden.

"Dur," diye inlerim. Dirseklerimi masaya koyarım, sonra yüzümü ellerimin arasına alırım. "Roscoe, otur."

"Sözünü söyledin," diye Roscoe yine de hırladı. "Kötü giden bir operasyona olan öfkemi dile getirdin. Ama artık yeter."

"Otur, Ajan."

"İşin bitti!" diye bağırır. "İşinden kaçıp tacize atılıyorsun. Bu konuyu üstlerine bildireceğim."

"Roscoe!" Kemerini tutup onu geri çekerim. "Yeter dedim." Dickerson'a bakarım, sonra masamızı çevreleyen diğer on iki ajana bakarım — evet, benim aşağılanmamı izleyen bir seyirci var ve on iki çift göz, benim cinsel hayatımla iş hayatımın çarpıştığı bir tartışmayı ön sıradan izlemenin morbid heyecanını yaşıyor.

Roscoe'yu bırakıp derin bir nefes alıyorum, hepsi aynı anda, ve ajan Jazmine Collier'a bakıyorum — Jazzy, tabii ki — ve *onun* CeCe'nin evine gönderilip, korkutucu ve ürkütücü Micah'ı diz çöktürmek için gönderilen kişi olmasına *çok* az kaldığımızı biliyorum, ve benim de her gittiği yerde dikkat çeken, sersem ve sürtük arkadaşı olduğumu.

Şimdi küçük, yumuşak bir gülümsemeyle destekleyici bir bakış atıyor. Roscoe kadar patronumuzla savaşıyor kadar küstah olmasa da.

"Gizli kimliğimiz açığa çıktı," diye mırıldandım sonunda, gözlerimi öfkeli Dickerson'a çevirerek. "Söylememem gereken hiçbir şey söylemedim. Yapmamam gereken hiçbir şey yapmadım. Operasyon benim hatamdan dolayı açığa çıkmadı. Ve acı gerçek şu ki, Büro'nun uydurduğu kimlikte boşluklar vardı, yani beni, Roscoe'yu veya bu odadaki başka birini gönderseniz de, her halükarda ortaya çıkacaktı. Şimdi bir sonraki adımımızı belirlemeliyiz. Ne yapacağız?"

"Ne yapacağız? Hiçbir şey! Bir ajanı onların kapısından içeri sokmak yirmi üç yılımızı aldı. Yirmi üç! En son birini bir saniyeden fazla orada tutabilmemizin üzerinden bu kadar zaman geçti. Şimdi kimlikleri açığa çıktı, bu yüzden tanıdık olmayan yüzlere karşı özellikle dikkatli olacaklar."

"O zaman bize ne yapamayacağımızı söylemek yerine," diye homurdandı Roscoe, "sınıfla ne yapabileceğimizi paylaşmaya ne dersin? Tiia'nın geçmişinin kontrolünde bir sorun çıkması onun suçu değil. Ama onun tehlikeye girmesinin suçu kesinlikle Büro'nun. Malone'ların can aldığını biliyoruz. Onun hayatını da alabileceklerini biliyoruz ve bunun nedeni de idarenin yaptığı bir hata olurdu. Bana kalırsa, işlerin ters gitmesi için ona bağırarak yerine, hayatını sonlandırabilecek sonuç için ona bir özür borçlusun."

"Roscoe..."

"Özür," diye alaycı bir şekilde güldü Dickerson. "Lanet olası bir özür."

Özür alacağımı sanmıyorum.

Yakalandığın için üzgünüm, Tiia.

Ormanın ortasındaki işkence kulübesine götürüldüğün ve ağlatıldığın için üzgünüm.

Başkasının kanına ve şüphesiz daha önce idrarla kaplanmış bir koltuğa oturmak zorunda kaldığın için üzgünüm.

Kalbin acıdığı ve karanlık seni korkuttuğu için üzgünüm. Ve sevdiğin adamın senden nefret ettiği için üzgünüm.

"Wilkes konusunda ne durumdayız?" Jazzy araya girerek, sanki hâlâ bir hedefi takip ediyormuşuz gibi dikkatleri üzerine çekiyor ve beni sevmediğim insanların keskin, ateşli bakışlarından kurtarıyor. "Sırada ne var?"

"Wilkes kendini beğenmişlik yapıyor," diye mırıldanır Dickerson sonunda, öfkeli Roscoe'dan uzaklaşıp duvardaki dev ekrana doğru ilerler. Bana sırtını dönerek konuşur, bu da sözlerini boğuklaştırır. "O kjbkaubdfkh kfksef wdkfsfdg'ydi."

"Arkanızı dönün, efendim." İyi bir okul kızı gibi elimi kaldırıyorum ve o, şeytan çıkarıcı gibi başını çevirdiğinde sahte bir gülümseme takınıyorum. "Bana bakmadığınızda sizi anlayamıyorum."

İşitme kaybım *da* işteki bir hatadan kaynaklanıyor. *Onun* hatasından. Ve o da bunu biliyor, bu yüzden dönüyor, çenesini o kadar sıkıyor ki, dişçisinin ondan ne kadar nefret ettiğini merak ediyorum.

Dudaklarını çirkin bir gülümsemeye zorluyor, sabrı tehlikeli bir şekilde azalıyor. "Joseph Wilkes'in ortağı kızları Meksika'ya kaçtırmaya çalıştı. Yerel yetkililer onları sınırdan sekiz mil uzakta yakaladı ve şimdi

sonuçlarıyla uğraşıyorlar. Otuz üç kadın ve sadece yarım düzine yetişkin. Ortağı Gaines, Wilkes'i hiç tanımadığını iddia ediyor."

"Bu da parti politikası olur," diye araya giriyor Jazzy. "Eğer ispiyonlarsa, Wilkes yine de boğazını keser."

"Doğru," diye onayladı Dickerson. "Hikayelerini her zaman hazırlarlar ve Gaines için hapis cezası, Wilkes'i ispiyonlamanın sonucundan çok daha az acı verici olacaktır. Ancak, kağıt üzerinde izleri bağlantılarını kanıtlıyor ve bu da duruşmaya çıktığımızda bize yardımcı olacak."

"Peki ya bu arada?" diye ısrar ediyorum. "Bu adam çocukları zorla seks işçiliği hayatına sokuyor."

"Şimdilik davamızı hazırlamaya devam ediyoruz ve masumları sonsuza dek ortadan kaybolmadan kurtarmayı umuyoruz. Son kamyon yüküyle şanslıydık. Ne yazık ki o kızlar için şans, güvenebileceğimiz bir şey değil."

Hadi canım.

"Buna ek olarak, Wilkes giderek daha cesurlaşıyor. Yeraltında dolaşan söylentiye göre, yakında Malone'un kulüplerinden birine tekrar arabadan ateş açmayı planlıyor."

Kalbim göğsümde hızla atıyor. Dickerson'ın bu kadar kolay, bu kadar rahat söylediği sözler, boğazımın dibinde yakıcı bir asit bırakıyor.

"Hangi kulüp?" Roscoe yüzümü incelemek için geri dönüyor, ama ben onun sorgulayan bakışlarını görmezden geliyorum. Gözlerine bakmayı reddediyorum. "Ne zaman saldırmayı planlıyor?"

"Fark etmez, Ajan Hale. Bu operasyonda sizin bir rolünüz yok." "Ne zaman saldırmayı planlıyor?!" Sandalyemden kalkarım ve zihnimde canlandırıyorum, beni zorla tutan ve kalbimi ve ruhumu kıran korkunç adamı değil, aynı güçlü, geniş vücudu kirli betonda yatarken, karnı kurşunlarla dolu ve hayatı, yaşamını tamamlamadan çok önce söndürülmüş olarak hayal ediyorum. "Geçtiğimiz yılki tüm operasyonumuz Malone'ları hayatta tutmak içindi! New York'u sokaklara taşıyacak ve sonsuz bir kan dökülmesine yol açacak açık bir savaştan kurtarmak içindi."

"Sen..."

"Wilkes o kulübe uğrayıp kardeşlerden birini öldürürse, diğeri intikam almak için her şeyi yapacaktır. Felix vurulursa, Micah'ın ne yapacağı belli olmaz. Micah vurulursa..." Derin ve titrek bir nefes alıp, ciğerlerimi patlayana kadar dolduruyorum. Sonra tekrar nefesimi verip,

uzun bir süre gözlerimi kapatıyorum. "Micah zarar görürse, Felix intikam için tüm ülkeyi ateşe verecektir." Yavaşça gözlerimi tekrar açıyorum ve tüm kalbimle ve ruhumla zihnimden izinsiz giren görüntüleri uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Ellerimde kan. Güçlü bir adamın vücudundan sızan kan. Beynim acımasız görüntüleri ön plana çıkarıyor; Micah sokakta yatıyor. Pahalı takım elbisesinin ceketi açık, beyaz gömleği kıpkırmızı. Yaralarını arayan, zaten parçalanmış elini görüyorum. Parmakları, çeliğin derisini deldiği yeri arıyor.

"Bu binadaki tüm varlığımız, Felix Malone'un, ilk kan döküldükten sonra kendisinin bile durduramayacağı bir savaşı başlatmasını engellemek üzerine kuruldu. Kardeşi için yapmayacağı hiçbir şey yok, bu yüzden Joseph Wilkes'in kulübünü vurmasının kabul edilebilir bir şey olduğunu düşünüyorsan, o zaman şehrimizin neden yerle bir edildiğini de sen açıklayabilirsin." Patronumun arkasındaki, duvarın büyük bir kısmını kaplayan 2,4 metreye 1,5 metre boyutlarındaki devasa ekrana bakıyorum. Wilkes'in görüntüsü bana bakıyor. Felix'in görüntüsü. Hatta Micah'ın görüntüsü bile. Gerçi sonuncusunu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Wilkes kulübü ne zaman vuracak?"

"Bu gece." Dickerson yenilgiyi kabul ederek başını ve omuzlarını indirir, ama aynı anda benimki yükselir. "Ama hangi kulüp olduğunu teyit edemiyoruz ve ne zaman saldıracağına dair hiçbir fikrimiz yok. Felix, varış noktasına ulaşana kadar yerini takip etmeyi zorlaştırıyor ve onun olabileceği her yeri kapsayacak kadar ajanımız yok."

"Peki ne yapmayı düşünüyorsun?" Roscoe'ya bakıyorum, koyu renkli gözleri benimkilere dikiliyor. Sonra Jazz'a bakıyorum, o da beni sokakta topallayan bir köpek yavrusu gibi izliyor. Meslektaşlarım beni tam bir beceriksiz olarak görüyor, iki operasyonda da en korkunç şekilde başarısız oldum. Oysa ikisi de benim hatam değildi.

Genç ve kadın olduğum için kolay bir hedef haline geliyorum. Ama Micah'ın evindeki yerleştirilmem, evraklarımız mahvolana kadar iyi gidiyordu.

Benim hatam değildi.

Geçen yılki karmaşaya karışmam, terk edilmiş bir depoya gitmeme neden oldu, ama bu Dickerson'ın emriydi.

Ben lanet olası işi yapıyorum ve elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Erkek olsaydım, kanuna olan bağlılığım ile takdir edilirdim. Ama kadın olduğum için kolay bir şaka ve kullanılıp atılabilir bir varlık haline geliyorum.

Geçmişte ihtiyacım olduğunda beni desteklemeyen ve desteklemeyecek bir rozete hayatımı ve güvenliğimi adamak gerçekten zor oluyor.

"Dickerson?" Gözlerini inceliyorum. Bakışlarımla karşılaşamama ya da karşılaşmak istememe yeteneği. "Bu gece Wilkes konusunda ne yapacaksın?"

"Bu konuda yapabileceğim bir şey yok, Hale."

"Ne?"

"Bu adamın şehirdeki tüm kulüplerine yerleştirecek kadar adamım yok, sahibi olmadığı ama sık sık gittiği kulüplerden bahsetmiyorum bile. Yeterli insan kaynağım yok ve ajanlarımı her binaya bir rozet yerleştirmek için dağıtmak onları da tehlikeye atar."

"Ne yapıyorsun sen..."

"Bunun yerine hepinizi Wilkes'e atıyorum," diye gürledi. "Hedefi değil, tetikçiyi koruyun."

"Yani Malone'u kendi başına mı bırakıyorsun?" Sandalyeyi çekip masaya çarptırana kadar itiyorum, bu odadaki hemen hemen herkesin sinirini bozuyorum. Jazzy hariç. Roscoe hariç. "Onları açık bırakıp Wilkes'in ıskalamasını mı umuyorsun?"

"Malone'un nerede olacağını bilmiyoruz! Silahı takip etmek mantıklı. Bizi gitmemiz gereken yere götürecektir."

"Ve bu arada, o çoktan oraya varmış! Silahlarını pencereden sarkıtarak kulübün önünden geçiyor. O noktada, artık çok geç."

"Ajan Hale!"

Topuklarımı döndürüp kapıya doğru büyük adımlarla yürüdüm. "Sen berbat bir patronsun, Dickerson!" *Biliyorum, biliyorum. İtaatsizlik.* "Sen işinde iyi değilsin." Kapıyı sonuna kadar açtım ama durup geriye dönüp onun gözlerine baktım. "Baban sen doğmadan önce FBI'da çalışmaya başlamıştı, bu yüzden sen de otomatik olarak işe alındın. Hayatlar senin elindeyken ve doğru olanı yapmak için yetersizsen, adam kayırma çirkin bir şeydir."

"Malone'a veya o kulübe yaklaşırsan, kovulursun! Soruşturmamızı engellersen, hapse girersin."

"Ve kalırsam, senin beceriksizliğin yüzünden iş başında öleceğim ya da aynı nedenle arkadaşlarımdan ölümüne tanık olacağım. İkisini de istemiyorum. Ama babana benim itaatsizliğimi ispiyonlamaktan çekinme; en azından o zaman onun masasına oturabilir ve emir verdiği kişileri umursayan biriyle görüşebilirim."

Kapıyı açıp, masaların ve evrakların üzerinde çalışan ajanlarla dolu ofise giriyorum. Telefonlar çalıyor. Parmaklar klavyelere vuruyor

klavyelere vuruyor. Gürültü, gürültü, kafamın arkasında vızıldayan çok fazla gürültü var, ama yine de belirli kelimeleri ayırt edemiyorum. İnsanlar konuşuyor, ama ne dediklerini bilmiyorum.

"*Ipo!*" Roscoe'nun derin, güçlü sesi kafamın arkasında yankılanıyor. En azından bu kelimeyi ezbere biliyorum. Ama onunla durup sohbet etmek de istemiyorum. Bu yüzden asansöre doğru ilerleyip çağrı düğmesine basıyorum. "Tiia!" Toplantı odasından bulunduğum yere kadar koşuyor, ayakları linolyum zemine çarpıyor. "*Ipo!* Beni duyduğunu biliyorum."

"Duydum." Asansör kapısı açıldığında başımı kaldırıp, içinde kimse olmadığını görünce içeri giriyorum. "Sadece şu anda seninle vakit geçirmek istemiyorum."

Kolumu yakaladı ve beni eşikte durdurdu. Parmakları bileğimi acı verecek şekilde sıktı. Beni kendine doğru çektiğinde gözleri ateşli ve ciddiydi. "Ona gittiğini biliyorum."

"Onu yüzüstü bırakamam." Kolumu kurtarıp geri çekilip duvardaki korkuluğa yaslandım. "Onu ölüme terk etmeyeceğim."

"Eğer ona gidersen, boğazını keser." Beni asansöre kadar takip eder ve kapıların arkasından kapanmasına izin verir. "O oyun oynamıyor, *Ipo*. Geçen sefer seni öldürmediği için şanslısın."

"Ben ona zarar vermediğim için o şanslı." Micah Malone hayatımda olmadıkça, kalp kırıklığından öfkeye geçmem daha kolay oluyor. "O bir pislik, Roscoe. Ve bir sonraki buluşmamızda intikamdan endişelenmesi gereken biri varsa, o da odur. Ben de boğazını kesebilirim. Hatta bundan zevk bile alabilirim."

O alaycı bir şekilde güldü. "İşini kaybedersin."

"Zaten istemiyorum! Maaşı berbat, koşullar tehlikeli, doğrudan amirim babası sayesinde bu pozisyona gelen narsist bir kaltak ve bizi soktuğu durumlar ne güvenli ne de uygun. Jakeline için çalışmayı tercih ederim, en azından o bir kaltak olduğunu kabul ediyor. Başka biri gibi davranmıyor."

"Her şeyi mahvedeceksin, *Ipo!*" Arkasında yer altı otoparkına açılan kapılar açılır, ama onu geçmek için ilerlemeye başladığımda, yine bileğimi tutar. Tam Micah'ın deri bağlarının tenimi morarttığı yerde. "Buraya gelmek için çok çalıştık, Tiia. *Birlikte*."

"Bu senin hayalin. Ben sadece senin ve Jazzy yüzünden bu yolculuğa çıktım."

"Birlikte kalacağımıza söz verdik," diye yalvarır. "Üçümüz."

"Hala birlikteyiz." Elimi çekiyorum, ama reddedilmenin acısını hafifletmek için avucumu onun çarpan göğsüne koyup gülümsüyorum. "Her zaman birlikte olacağız, Roscoe. Ama belki gelecek biraz farklı olacak, hepsi bu."

"Eğer ona gidersen..." diye hırıltılı bir sesle konuşur. "Eğer onunla olmak istiyorsan, ilişkimizi onarılamayacak şekilde karmaşık hale getirirsin."

"Çünkü sen benim kardeşimsin ve sahiplenici ve kıskanç mısın?" diye alay ediyorum. "Yoksa sen bir polis memuru, o da bir suçlu olduğu için mi?"

"İkisi de mi?" Elini benimkinin üzerine koyar ve iç çeker. "O seni öldürecek, *Ipo*. Ve senin artık var olmadığı bir gelecek beni çok korkutuyor."

"Komik. Çünkü o yanımdayken kendimi güvende hissediyorum, ama Dickerson'ın yanımdayken inanılmaz derecede savunmasız hissediyorum. Dünya altüst oldu ve artık yukarı yukarı değil." Elimi onun elinin altından çekip kolunun altından sıyrılarak asansörden kaçıyorum. "Micah Malone beni öldürmek istiyor, Roscoe." Geriye bakıp gülümsüyorum. "Ve bıçağı tutan kişi olmak istiyor. Ama merak etme, beni bunu deneyen herkesten koruyacaktır."

"Hiç de rahatlatıcı değil, *Ipo*!" Dönüp beni takip ediyor. "Lanet olsun, kadın. Hangi kulüpte olacağını bile bilmiyorsun."

"O kısmı kolay." Yürümeye devam ediyorum, benden yedi dakika ve otuz santim daha büyük olan ağabeyimin, seçimlerim ne olursa olsun beni destekleyeceğini bilmenin rahatlığıyla. "Felix, CeCe's'te olacak."

"Nereden biliyorsun?" Kolumu tutar ve beni kendine doğru çeker. "Nasıl, Tiia? Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Çünkü Felix'in kalbi Christabelle Cannon için atıyor. Onu hayatından daha çok seviyor. Tabii ki onun adını verdiği kulüpte olacak."

MICAH

LANET OLASI BİR KAHRAMANA İHTİYACIM YOK

Kulübün hoparlörlerinden müzik gürültüyle geliyor. Bas, zeminden titreşimler yayıyor. Para avuçlardan avuçlara geçiyor ve bazen küçük beyaz toz torbaları da onunla birlikte gidiyor.

Buraya uyuşturucu satmaya gelmedik, ama bunu engellemiyoruz da. İnsanlar insanlıklarını yaparlar ve kokain bin yıldır denenmiş ve onaylanmış bir parti afrodizyaktır.

Gregory, hızlı ve akıcı hareketlerle barını yönetiyor, ekibine bir talim çavuşunun askerlerine komut verdiği gibi komut veriyor. Dansçılar ise kalabalığı coşturuyor, erkekleri heyecanlandırıp daha fazla para harcatıyor, kadınları cinselliklerini sorgulatıyor ve kendilerine iki kez bakan herkese yaklaşıyor.

CeCe's seks satan bir kulüp.

Kadın satmıyoruz ve burada kimse zorla çalışmıyor. Ama kulüp, kendi başına, çarşafın arasında ateşli bir randevu vaadini satıyor. Yabancıların birlikte bir fanteziyi yaşamalarını. Ruhu parçalayan orgazmları ve sonra, seçimlerinden pişmanlık duymadan uyandıkları yarınları.

CeCe's, adını aldığı kadın gibi şık ve seksi. "Ah, lanet olsun."

Felix'in keskin sözlerine dönüp bakıyorum. Onun sıkı bir kontrol altında tuttuğunu bildiğim öfkesine. Sonra onun bakışını takip ederek aşağıdaki kulüp kapılarına bakıyorum ve üçlü bir FBI ekibi ördek formasyonunda içeri girerken neredeyse kıcıma düşüyordum.

Tiia Hale sürüsüne liderlik ediyor.

Kalbim sıkışıyor, damarlarımdan mideye kadar acı yayılıyor, *neredeyse* — neredeyse — acıyı dindirmek için elimi bastırıyorum. Ama bu dünyanın bir parçası olduğum süre çok uzun, böyle bir zayıflık gösteremem. Çok fazla izlendim ve hedef alındım, bu kadar aptal olamam.

"Git." Felix sağımda belirir, omuzu omzuma değiyor, yüksekteki yerimizden kulübü izliyoruz. Gözlerini

yüzünün yanından ayırıp bana bakıyor. "Gidebilirsin. Onlar işlerini bitirene kadar ben göz kulak olurum."

"Gitmeyeceğim."

"Onlara dokunulmadığından emin olacağım," diye gürledi. "Buraya geldikleri için onları affedeceğim ve onu arabaya bindirip eve güvenle ulaşmasını sağlayacağım."

Tiia'nın gözleri kulübü tarar. Bakışları delici ve acımasızdır. Yine şort giymiş, yıpranmış paçaları bronzlaşmış teniyle hafif bir kontrast oluşturuyor. Üstü çok kısa, çok çekici, kumaştaki boşluk karnını ortaya çıkarıyor ve ağzının suyunu akıtıyor.

Sikim kıpırdanıyor.

Onu uzaklaştırabilirim ve ondan nefret ediyormuş gibi davranabilirim. Onun bu dünyadan daha iyisini hak ettiğini bilebilirim ve hatta bunu sonuna kadar götürüp onun gitmesini sağlayabilirim.

Ama bunların hiçbiri onu istememi engellemiyor.

Ona ihtiyacım var.

Onun için yalvarıyorum, ama bu sözleri zihnimde saklıyorum ve benden başka kimse duymuyor.

"Micah?"

"Ben hallederim." Tiia'nın gözleri ikinci katta nihayet benimkilerle buluştuğunda ifademi sabitlerim. Koyu renkli gözleri önce büyür, sonra daralır. Beni bulduğu için nabızı boğazında atıyor. Kötü olduğunu bildiği halde beni istediği için. Bakışlarımı indirip esnek vücudunu inceliyorum. Kısa bir süreliğine de olsa ezberlemem gereken hatları ve kıvrımları. Uzun bacakları ve kavisli kalçaları. Güçlü uylukları ve lanet olsun, tatlı amcığı.

O benim duyularım için bir ziyafet. Bakması, tadı, kokusu bir zevk. Sözleri hem eğlenceli hem de zorlayıcı. Ve tavırları, oynaması eğlenceli bir şey.

Onu, çalınan parmağımdan daha çok özlüyorum. Ülkenin diğer ucuna taşınan kardeşlerimi özlediğimden daha çok. Bu gece son gecem olsaydı, kendi hayatımı özlediğimden daha çok onu özlüyorum.

Ama sonra gözlerimi yukarıya çevirip, taktığı kolyeye, göğsüne yasladığı zümrüt kolyeye bakıyorum.

Bir anda ciğerlerim boşalır ve bacaklarım titrer.

Bu gece buraya, beni bulacağını bilerek gelmiş. Benim güvenli bir yer olmadığını bilerek. Ve kalbimi tam da

boynuna takmayı

seçti.

"Micah..."

"Ben hallediyorum." Korkuluktan uzaklaşıp ellerimi ceplerime soktum. Öfkemi, başkalarının palto giydiği gibi, bir gereklilik olarak giyiyorum, çünkü öfkeli olduğumu unutursam, o benim olmadığında içimin öldüğü gerçeğine takıntılı hale gelebilirim.

Cebimdeki bıçağı oynuyorum, oyulmuş kabzayı parmaklarımla izliyor ve bıçağı yuvasından çıkaracak düğmeyi parmak uçlarımla okşuyorum.

Aşağı inerken gürültü daha da artıyor, partililer birbirleriyle konuşmak için bağırıyorlar. Şarkı söylemek ve dans etmek için. Gürültü neredeyse sağır edici hale geliyor, bu yüzden ona konuşmaya çalışsam bile beni nasıl anlayabileceğini merak ediyorum.

Son basamaktan inip, dökülen içeceklerle yapış yapış olan ama ayaklarımla altında kaygan olmayan ahşap zemine adım attığımda, Felix'in sıcaklığını sırtımda hissediyorum. Sonra Stovic ve Michaels'ın da peşimden geldiğini hissediyorum. Çünkü Felix zemin kata iniyorsa, tüm lanet ordu da onu takip ediyor demektir.

"Sakinleşmelisin," diye uyarıyor Felix. "Şu anda biraz tehditkar görünebilirsin, gözlerindeki cinayet ve diğer şeyler yüzünden."

"Sus." Dönüp yaklaşmamı izleyen üçlüye doğru doğruca ilerliyorum. Dizilişleri değişiyor ve Roscoe, Tiia'nın koruması olmaya çalışıyor ama başaramıyor. Onun önüne geçiyor ama Tiia tekrar yer değiştirip kendini onların kalkanı yapıyor.

Korkması gerekirken, korkmuyor.

"Kulübümden gitmelisin." Parfümü ciğerlerimin dibine çarpan ve tüm vücuduma yayılan kadının sadece iki adım önünde duruyorum. Etrafım insanlarla çevrili. Kolonyalar, parfümler ve çiçek kokulu vücut spreleriyle. Alkol dökülüyor ve erkekler hızlıca sigara içmek için kaçıktan sonra nikotin kokusu getiriyorlar. Tüm bu kokular hakimiyet için rekabet ediyor. Ama benim tüm ruhum Tiia'ya odaklanmış durumda.

Şampuanı. Dudak parlatıcısı. Uzun, uzun kirpikleri ve gözlerindeki ateş.

"Defol git."

"Hey!" Roscoe, Tiia'yı bir adım geri çeker, koruyucu tavrı benim öfkemi ateşler. "Onunla bu şekilde konuşma."

Onu baştan aşağı süzerim. Keskin çenesi ve bakışlarında yanan öfke. Elini Tiia'nın bileğine doladığını ve onun yaklaşık iki katı büyüklüğünde ve genişliğinde olduğunu fark ederim. Sonra grubun üçüncü üyesine bakarım, şimdiye kadar federal ajan olduğunu hiç tahmin etmediğim kişiye.

Geriye dönüp bakınca çok kolay anlaşılıyor. Artık bildiğim için çok açık. Ama önce, sadece Tiia'ya odaklandığımda, gözlerim bağlıydı ve başka bir zaman fark edeceğim şeyi fark edemedim.

"Bir polis memuru olmak için fazla güzelsin, Jazmine." Çenemi onun arkasındaki sahneye doğru kaldırıyorum. Tanga giyen kadınlara ve ayaklarının dibine atılan paraya. "Gel benim için çalış. On kat daha fazla kazanırsın."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Beklediğim gibi sinirlenmiyor. Arkadaşı yüzümü parçalamaya hazır olsa da, o sinirlenmiyor. Sadece elini kaldırıp parmağına bir tutam saçını doluyor. "Dans edemem. Ama günde iki yüz squat yapıyorum. Parası olan beyler yine de cömert davranır mı sence?"

"Evet." Siktir git Tiia Hale. Siktir git kolyen. Kalbin. Gözlerin. Siktir git cehenneme. Ve şanslıysam, yine yatağıma. "Bardaki adamımla konuş. Ona numaranı ver ve seni benim gönderdiğimi söyle. Sonra sana özel bir gösteri ayarlayalım." Dudaklarımı sıkılaştırıyorum, Tiia'nın bakışlarının daha da ateşli olduğunu biliyorum, hissediyorum. "Ama önce, kaliteli birini işe aldığımızdan emin olmak için görmem gerek."

"Benimle kavga mı etmek istiyorsun, Micah Malone?" Tiia, Roscoe'nun elini itip öne doğru adım attı. Tekrar öne geçip ellerini göğsüme vurdu. "En iyi arkadaşıma asılmana izin verip, uslu bir kuzu gibi çekip gideceğimi mi sanıyorsun?"

"Bence sen lanet olası bir rozetsin, iş yerime gizlice girip, karışmaya hakkın olmayan bir karışıklık yaratıyorsun." O, görmek istediğim son şey gibi, yavaşça dikkatimi aşağıya çeviriyorum, oysa lanet olsun, o ilk, son ve aradaki her şey. Dudaklarında duruyorum. Küstah burnunda. Günahkar gözlerinde. Ve zar zor iç çekmekten kendimi alıkoyuyorum. "Yakalandın Hale. Artık tekrar gidebilirsin."

"Bir mesajla geldim." Dudaklarımı izliyor, sözlerimi anlamaya çalışıyor ama yine de gitmeyi reddediyor. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Ben de zamanda geriye gidip sismek için başka birini seçmek istiyorum." Yüzünün sertleşmesinden nefret ediyorum. Dudaklarının sıkılaşmasından ve çenesinin taş dönmelerinden nefret ediyorum. Onu incittiğimden nefret ediyorum, çünkü onu tutacak kadar güçlü değilim. "Amcıklar bana bedava geliyor, *mo chroí*. Senin amcığına özel olarak ihtiyacım yok."

"Bu kelimelerin anlamını biliyorum." Sesi yumuşuyor, ama yine de ses tonundaki titremeyi duyuyorum. Duyguyu. "*Chroí* yaratık anlamına gelmez." Gözlerime bakıyor, omuzlarını genişletip bana dik dik bakıyor. "Sanırım bu ikimizi de yalancı yapar."

"Doğru. Ama ben doğruyu söylediğimi hiç söylemedim. Yani, ayrıntılara girecek olursak, yalancı olan hala sensin." Çenemi kapıya doğru eğiyorum. "Şimdi siktir git."

"Hayır."

Felix sağımda tedirgin bir şekilde duruyor. Stovic ve Michaels kavga etmek için yanıp tutuşuyor.

Bir şey yapmak için bir işaret bekliyorlar.

Herhangi bir şey.

"Dedim ya," diye hırıliyorum, ellerimi sıkıyorum, ama uzanıp dokunmuyorum. Çünkü bir kez dokunduğumda, onu bırakacağımı sanmıyorum. Bunu ikinci kez yapacak kadar güçlü değilim. Bunun yerine, gözlerimi kaldırıp kafasının üstüne bakıyorum. Küçümseyici ve acımasızca. "Kulübümden defol git. İstedğimiz kişiye, istediğimiz nedenle hizmet vermeyi reddetme hakkımız var. Ve bu kulüp yasadışı hiçbir şey yapmıyor, bu yüzden burada olman için hiçbir neden yok."

"Seninle konuşmaya çalışıyorum!" Yıldırım hızında refleksleriyle uzanıp yüzümü yakaladı ve gözlerimiz buluşana kadar aşağı doğru çekti. "Wilkes bu gece sana saldırıyor." Felix'e baktı ve yutkundu. Sonra korumalarımıza baktı. "Nereye saldıracağına dair bir teyitimiz yok. Ya da ne zaman. Ama burada ve yakında olacağını söylüyorum."

Elimi bileğine doluyorum, söz verdiğim halde ona tekrar dokunmakla kalmıyorum, aynı zamanda gözleriyle de ödüllendiriliyorum. Mükemmel bakışları ve dolgun dudakları.

"Sende olmayan bilgilere sahibiz," diye fısıldadı. "Beni dinlemelisin

."

"Asman öldü."

"Benim..." Gözleri gözleri titriyorkarışıklık karışıklıkla sonra anlayışla Hayal kırıklığı. Sonra üzüntü. "Pothosum mu? Onu kurtaramadın mı?"

"Yani... kurtarabilirdim." Onu yüzümden çekip, beni baştan çıkarmadan ve onu sonsuza kadar evime götürmeden önce kendimi sertleştiriyorum. Felix ve Christabelle için işe yaramış gibi görünüyordu.

"Onu öldürdüm," diyorum ona. "Artık evimde olmasını istemiyordum."

"Peki..." Derin bir nefes alır, göğsü genişleyene kadar ciğerlerini doldurur, sonra tekrar nefes verir, tatlı nefesi çenemin altını gıdıklar

"Bu senin vereceğin bir karar, sanırım. Benim eğretilti otum hala televizyon dolabının üzerinde, ölü ve çürümüş."

Bir anlığına yaşadığımız bu romantizm gibi.

"Dikkatli olmanı istiyorum." Yenilenmiş bir enerjiyle gözlerime bakıp alt dudağını ısıyor. "Üstlerim şu anda seni izlemeye değmeyeceğine karar verdiler, inan ya da inanma, normalden daha az korunuyorsun."

"Çünkü federaller peşimizde değil mi?" Gülüşüm sahte ve boğazımda kötü bir tat bırakıyor. Ama başka verecek bir şeyim yok. Daha zekice bir şey söyleyemem. "Federaller geri çekildiğine göre artık daha az korunuyorum mu?"

"Ben hayatında sadece seni korumak için vardım." Çenesini sıkılaştırır, gözlerime meydan okurcasına bakar. Cesaret. Gurur. "Bana inan ya da inanma. Benden nefret et ya da etme. Senin duyguların üzerinde hiçbir etkim yok." Sonra Felix'e bakar. "Ama Wilkes sana zarar vermeyi planladığı iki ayrı olayda, hayatında olmam ikinizi de güvende tuttu." Dikkatini tekrar bana çevirir. "Sana bazı konularda yalan söyledim, ama niyetim her zaman seni korumaktı." Ellerini indirir ve bir adım geri atar. "Bunu anlayabileceğini düşünmüştüm. Anlaşılan öyle değilmiş."

"Şimdi gidiyor musun?"

"Evet." Soluna, Jazzy'ye bakar ve ona bir bakış atar. Sonra sağa, Roscoe'ya bakar. Sanki arkadaşlar arasında, ne söylendiğini tam olarak bildikleri sessiz bir konuşma gibi. Ama dışarıda kalan bizler karanlıkta kalırız.

Davetsiz.

Sonunda gözlerini bana çevirir ve yutar. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bay Malone. Artık kulübünüze veya hayatınıza müdahale etmeyeceğim. Joseph Wilkes'in yaklaşan tehdidini size bildirmek doğru olur diye düşündüm. Anladığım kadarıyla kardeşinizin koruyucususunuz." Felix'e tekrar bakar, ama sadece bir anlığına. Sadece bir saniye. "Görevini ciddiye aldığını biliyorum ve bu bilgiye sahip olup da seninle paylaşmamak içime sinmedi. Wilkes av peşinde. İstihbarat hangi kulübü vuracağını belirtmiyor, ama şüphelerim beni buraya getirdi. Sokaklardan uzak durun. Arkanızı kolların. Belki ara sıra dikkat çekici bir şey yapın da sizi haberlerde görebileyim." Yutkunur. Boğazındaki hareketin görünür olması için yutkunur. "Size iyi dileklerimi sunuyorum. Affedilmenizi diliyorum."

"Bağışlamak mı?" Gözlerim tehlikeli bir şekilde kısılır. "Senden mi?"

"Kendinden. Seni sandığından daha iyi tanıyorum, bu yüzden son görüşmemizden bu yana kendine verdiğin cezanın farkındayım." Omurgasını düzeltir ve çenesini öne çıkarır, bu güçlü kadının gözlerinde gurur, meydan okuma ve milyonlarca başka ifade parlar. Sonra elini uzatır, kolyesinin kolyesini parmaklarıyla okşar ve kalbimi yeniden kırar. "Seni tanıyorum Micah. Kalbinde ne olduğunu biliyorum ve her şeyden çok kendi içinde huzur bulman gerektiğini biliyorum." Elini indirir ve gülümser. "Senin sayende artık karanlıktan korkmuyorum."

"Sen..."

"Bu dünyada daha kötü şeyler olduğunu biliyorum."

"Gidelim." Roscoe'nun eli Tiia'nın ince pazısını kavrar. Parmakları tekrar dokunana kadar etrafını sarar. Sonra onu bir adım geri çekerek öfkemi alevlendirir. "Gitme zamanı, *Ipo*. Buradaki işimiz bitti."

"Onu istemiyorsan iki kez göz kırp." O dönmeye başladığında, çaresizce gözlerine bakarak ona yaklaşıyorum. "Hayatında onu istemiyorsan bana söyle. Ben hallederim."

Dudakları tatlı bir gülümsemeye kıvrılırken çenesi titrer. "Benim için onu öldürür müsün? Hayatımdan bu ısrarcı adamı uzaklaştırmak için?"

"Seni güvende tutardım." Onun boğazını kesip nehre atarak balık yemi yapacağımı yüksek sesle söyleyemem. Ne de olsa onlar federal ajanlar. Ve parmaklıkların ardında olduğumda kimseyi koruyamam. "Sadece bunu istediğini söyle."

Yumuşak, sulu ve çok acınası bir şekilde kıkırdar, sesi kalbimi sızlatır. "Onu seviyorum Micah. Onun hayatından çıkmak istemiyorum. Ve özellikle onun benim hayatımdan çıkmasını istemiyorum."

"*Ipo*." Bir adım daha. Sonra iki adım daha. "Gitme zamanı."

"Kızını başka bir adamla gitmesine izin mi vereceksin?" Felix, Tiia'nın az önce durduğu yere doğru yürüdü. "Bu kadar kolay mı?"

"O benim hayatımda güvende değil. Onunla gitmesi daha iyi."

"Seninle olduğundan daha güvende olamaz!" Gözlerim onun ince belini takip ederken, o sola doğru adım atıyor. Kapının yanında durup bana doğru bakarken. O benim görüşümü engellemeye çalışıyor, ama ben sadece onu görüyorum. Son bir kez omzunun üzerinden bakışını. Sonra yüzündeki ifadeyi.

Bu, kızı kulüpten kovup ona aşkı ve bağlılığını ilan ettiğim lanet bir Hallmark filmi değil. Bu, güzel bir fiyonkla süslenmiş hikayelerden biri değil.

Bu ben ve o, ve o FBI ajanı olmasa da, ben de Malone olmasam da, ilişkimiz karmaşık.

"Micah!" Felix elini göğsüme vurarak dikkatimi çekmeye çalışıyor. "Bir şey istiyorsan, gidip onu al. Sana hiçbir şey öğretmedim mi?"

"Onu istiyorum." O kapıdan kaybolduğunda derin bir nefes alıp, tekrar nefes veriyorum, o gittiğine göre ayakta kalmak için yeni bir güç arıyorum. *Yine.* "Bu yüzden onu bıraktım. Uçmayı hak ediyor. Özgür ve güvende ve..."

Müziğin gürültüsünün üstünde bile, dışarıdaki caddede lastiklerin çığlıklarını duyuyorum. Korku dolu bağırırlar ve dehşet çığlıkları. Sonra yasadışı tam otomatik silahlardan çıkan mermilerin *brrrrrt* sesi.

"Siktir!" Felix'in başını tutup onu yere yapıştırıyorum. Kardeşimi korumak için içgüdülerim, başka bir şey yapamayacak kadar derinlere işlemiş. Ama kulüpteki herkes yere düşerken, dışarı çıkan üçlü aklıma geliyor.

Hayatımdan çıkan kişi.

"Tiia!" Topuklarımı döndürerek kapılara doğru koşmaya başladım. Kulübün dışına mermiler yağmaya devam ediyordu, bir dakikada yüz mermi camları ve tuğlaları parçalıyordu.

"Micah!" Felix arkamdan bir yerden bağırıyor. Onun koruma içgüdüsü de benimki kadar keskin. "Micah, yere yat!"

"Tiia!" Kapılardan dışarı fırladım ve dışarıya çıktım, ancak kaldırımda cesetler gördüm. Çok fazlaydılar, hepsi bu gece parti yapmak için gelmişlerdi. İçmek için. Sosyalleşmek için. Sevmek için.

Ve şimdi, ya öldüler ya da ölmek üzereler.

"*Ipo!*" Roscoe'nun yıkıcı çığlığı beni sola çeker. Geniş vücudu dizlerinin üzerine çökmüş ve kanayan bir kadının üzerine eğilmiştir. Geride bıraktığı yıkım, hala kalan küçük kalbimi yok etmeye yeter. "Tiia!" Ellerini kadının göğsüne vurur. "Uyan!"

"Hayır." Midem boşalıyor. Korkmuş partililer her yöne kaçarken ve Wilkes'in arabası gittiği için gardiyanlar geceye dalarken, ben dönüp Tiia'ya doğru koşuyorum. Elimdeki silahı hatırlamıyorum ama silahım elimde. Kalbim boğazımda, nefes almamı engelleyeceğinden ve beni öldüreceğinden eminim. "Oh hayır, hayır, hayır, hayır, hayır." Roscoe'nun yakasını tutup onu kenara atıyorum, sonra kanayan, kırık ve ölmüş olan Tiia'yı kucaklıyorum. Onu kollarımda tutuyorum ve yardım arıyorum.

Gidecek bir yer arıyorum.

Bunu düzeltecek birini.

"Uyan." Onun cansız bedenini salladım ve o sadece asılı kaldığında boğazım düğümlendi. Kan göğsünden akıp ayaklarımın dibindeki beton zemine damladığında. "*Mo chroí!* Uyan!"

"Tıbbi yardım gerekli!" Jazzy, kulağına bir telefon dayamış ve boynunun yanındaki yaradan kan akarken bana doğru koşar. "Ajan vuruldu!" diye bağırır ve kanlı parmaklarını Tiia'nın boynuna bastırır. "CeCe'nin kulübünün önünde arabadan ateş açıldı. Wall Street, Manhattan. Onu yatırman gerekiyor." Gözleri benimkilere dikilir ve yanar. "Onu yatır!"

"Tiia?" Onu kaldırıma indirip kulağımı dudaklarına dayarım. Arayış içindeyim. Nefesini duymak için yalvarıyorum. "Bebeğim, uyanmalısın." "İçeri!"

Felix yanıma kayarak gelir ve kolumu tutar, beni ayağa kaldırmaya çalışır ama başaramaz.

"Micah! Geri dönmeleri ihtimaline karşı içeri girmelisin."

"*Mo chroí.*" Kardeşimin ellerini itip avuçlarımı Tiia'nın göğsüne bastırırım. "Kalbini çalıştırmalısın, Tiia."

"Giriş yarası..." Jazzy, Tiia'nın gömleğini yırtıp, taze kanla lekelenmiş karnını ortaya çıkarır. Yırtık deri. "Karın bölgesine ateşli silah yaralanması!" diye telefona bağırır. Sonra kan lekelerini temizlemek için acımasızca ve sertçe siler. "Sadece bir tane, sanırım." Tiia'nın kalçasını tutup onu kaldırır ve sırtını arar. "Çıkış yarası yok."

Sirenler gecenin karanlığında çığlık atıyor ve kardeşim arkamı koruyor, ama ikimiz de korunması gereken kişinin o olduğunu biliyoruz. Stovic, Michaels ve bir düzine başka asker dağılarak sokağın bizim kısmını güvenli hale getiriyorlar. Yine de kalbim kaldırımda ölü, kanayan, bilinçsiz ve başka birinin ellerinde yatıyor.

"Uyan, Tiia." Gözlerim yanıyor. "Uyanmalısın. Uyanık değilsen, benden nefret etmeni sağlayamam."

Hastaneler berbat yerler.

Sesler, kokular, hemşirelerin ve doktorların sürekli gelip gitmeleri ve en çok dinlenmeye ihtiyacı olan hastaları rahatsız etmeleri.

Antiseptik kokusu burnuma asit gibi geliyor ve koridorlarda görevlilerin, görev başında vurulan FBI ajanı ve onu hastaneye getiren gangster hakkında dedikodu yapan fısıltıları sinirlerimi bozuyor.

Bundan önce özel bir ilişkimiz vardı. Ben, Tiia ve tabii ki, o işini yaparken bizim etkileşimlerimizi gözlemleyen bir düzine başka ajan. Ama şimdi her şey kamuoyunun malı oldu, kulübün dışından çekilen görüntüler, bir şekilde haber kanallarına yüklenmiş, her saat başı tekrar tekrar yayınlanıyor, böylece Wilkes, yakında ölümünün nedeni olacak suçların yüksek çözünürlüklü tekrarını izleme ödülüne layık görüldü.

Yakında.

Bu odadan çıkıp Tiia'yı bırakmaya cesaret edebildiğimde, sadece bir dakikalığına olsa bile.

"Onun kalbini kırdın, biliyor musun?" Roscoe yatağın diğer tarafına oturur, dirseklerini dizlerine dayar ve çenesini birleştirilmiş ellerinin üzerine koyar. Ben ise Tiia'nın soluna oturur, parmaklarını benimkilerle kavrarım. "Senin için işini çöpe attı. Patronuna siktirip gitmesini söyledi. Gizli bilgileri aldı ve kendi kişisel riskini göze alarak sana teslim etti. Seni onu öldüren silahı tutan el olabileceğini bilerek aslanın inine girdi. Ve tüm bunları, sen onun kalbini kırdıktan *sonra* bile yaptı."

Gözlerimi onun solgun teninden, onun hayatta ve iyi olduğunu gösteren makinelerin bip bip sesinden ayırıp, tüm bunları hatırlayarak, tanımadığım bir adamın tanıdık bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Aslında değil.

"Bana, onun gizli görevde olduğunu öğrendiğini söyledi. Nasıl öğrendiğini bilmiyor, ama onu incitmeyeceğini biliyordu, bunu gerçekten istesen bile."

"Onu incittim." Birleşen ellerimizi dudaklarıma götürdüm. "Onu çok incittim."

"Onun kalbini parçaladın," diye bitirir. "Onu onarılamayacak şekilde parçaladın. Yirmi dokuz yıldır, kız kardeşimi hiç bu kadar kırık görmemiştim."

"Kız kardeşin..." Başımı sallayarak, Tiia'nın parmak eklemlerine sıcak nefesimi üfledim ve sonunda, önümde çok açık bir şekilde duran gerçeği kabul ettim. "Onun ikizi," diye iç geçirdim, gözlerimi kapatıp başımı eğdim. Beni yok etmek için çaresizce çabalayan dünyaya karşı tek savunmam buydu. "Bana ikiz olduğunu söyledi. Ama senin onun sevgilisi olduğunu varsaymaktan öteye geçemedim."

O, yumuşak ve zar zor duyulabilir bir sesle alaycı bir şekilde güldü. "Sevgilim değil. Ama aşkım, evet. Sana aşık olduğunda ne yaptığını biliyordu, Malone. Sadece hayatı için değil, işi için de risklerin farkındaydı. İlişkileri için de. Seninle birlikte olmanın..." Başını salladı, gömleğinin hışırtısı gözlerimi tekrar açmam için yeterliydi. "Aptalca. Çok aptalca. Ama yine de yaptı."

"Çünkü kalp ne isterse onu ister," diye isteksizce kabul ediyorum. "O bundan daha iyisini hak ediyor."

"Evet." Bir an dilini ısıtır, gözlerimin derinliklerine bakar. "Hak ediyor."

"Ve onu yanımda tutarsam, onu isteyerek tehlikeye atmış olurum." Başını sallar. Keskin bir hareketle. "Uh huh."

"Ama ondan vazgeçmek istemiyorum," diye inlerim, başımı eğip dudaklarımı onun çizik parmak eklemlerine dayarım. "Onsuz bir hayat yaşamaya hazır değilim. Onu sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendiğim için artık değil."

"Onu attın." Çenesi öfkeyle tıklıyor. Cinayetle. Tehditle, doğrudan benim varlığımı gölgelemek için. Yine de, kardeşlerim için öldürdüm. Birkaç kezden fazla. Felix'i koruduğumu düşündüğüm için iyi bir kadının ruhunu mahvettim.

Roscoe'nun kızgın olmaya hakkı var. Ve eğer yeterince erkek olsaydım, onun elini yatağına geri koyar ve uzaklaştırdım... tercihen hareket halindeki bir trenin önüne. O, benim ve benim dünyamın artık var olmadığı temiz bir başlangıcı hak ediyor.

"Onun kalbini kırdın ve onu attın," diye tekrarlıyor. "Ama kulüpte gördüğüm o boktan şey. Söylediğin şeyler..."

"Gitmek ve bir daha geri dönmek mi?"

Kafasını sallayarak onayladı. "Belki kız kardeşim işitme güçlüğü çekiyordur, ama senin söylediğin her kelimeyi duydum. Ayrıca, söylemediğin her şeyi de. Onu uyarmaya çalıştığın kısımları. Onun mutluluğu için kendini feda ettiğin kısımları."

"Ne işe yaradı ki? Wilkes hakkında beni uyarmaya gelmişti. Ben onu dinlemediğim için, doğrudan onun silahının önüne atladım."

"Biliyor musun..." Yumuşak ve neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir kahkaha attı. Yine de sesinde mizahı, yorgunluğu ve kederi duyabiliyordum. "Kulübe gelmeden önce onunla tartıştık. Ona hayır dedim. Uzak durmasını söyledim. Kim olduğunu biliyorum Malone. Ne yaptığını biliyorum. Onun ağabeyi olarak, onu uzak tutmak ve güvende olmasını sağlamak benim görevim."

"Başaramadın." Parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. "Onu sandalyeye bağlamak daha etkili olabilirdi."

Çenesini sıkıyor, mizahı... benimki kadar esnek değil.

"Ona seni öldüreceğini söyledim. Bu senin kanında var," dişlerini sıkarak açıklıyor. "Senin ne olduğunu anlamam için burada oturup sırlarımızı itiraf etmemize gerek yok. New York'ta yirmi saniyeden fazla yaşamış olan herkes Malone'ların kim olduğunu bilir ve biz de kimin..." Boğazını temizler. "Ailenizde kuralları kimin uyguladığını biliyoruz. Bu yüzden kimliği açığa çıktığında ve yine de kulübe gelip seni uyarmak istediğinde, ona onu öldüreceğini söyledim. Ne dediğini bilmek ister misin?"

O ellerini indirip parmaklarını Tiia'nın yatağının kenarına dayarken ben sessiz kalıyorum.

"Senin bıçağın boğazına dayalı olsa bile, başka hiç kimseden daha güvende hissettiğini söyledi. Onu öldürebileceğini, ama başka kimsenin bunu yapmasına izin vermeyeceğinden emin olduğunu söyledi."

"Terapiye ihtiyacı var." Ellerini sıkıca tutuyorum ve kayıp parmağımı görüyorum. Artık hissetmediğim acıyı fark etmemişim bile. En azından bu gece değil. Günlerdir hissetmiyorum. "Bu saçmalıklar beni rahatlatmıyor, Ajan Hale. Müdahaleye ihtiyacı var. Belki de sakinleştiriciye."

"Senin onu desteklemen gerekiyor," diye sertçe sonlandırıyor, ben Tiia'nın eline eğilirken gözleri başımın üstüne dikiliyor. "Ben orada olmadığım zamanlarda onu hayatta tutacağını bilmem gerekiyor. Çünkü o kendi iyiliği için fazla cesur. Benim rahatlayamayacağım kadar cesur."

"O öyle değil..."

"Geleceğin nasıl olacağını bilmiyorum. Ve seninle onun... Olacağını bilmiyorum." Tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Bilmiyorum dostum. Kesinlikle onaylamıyorum. Ama Tiia on yaşındayken köpekbalıklarıyla sörf yapıyordu."

Yavaşça, dehşet içinde gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım. "Ne?"

"O ne isterse onu yapar. Nadiren izin bekler. Ve geri kalanımızın endişelenmesi onu pek umursamıyor gibi görünüyor. On yaşındayken kontrolüm olmadığını öğrendim. Senin Felix'e karşı olan sorumluluğun gibi, benim tek sorumluluğum onu suya kadar kovalayıp köpekbalıklarının onu çok fazla parçalamamasını sağlamaktı."

"Ben köpekbalığı mıyım?" Kolundan çıkan kablolarla dikkatlice, acımasızca dikkat ederek, Tiia'nın elini kaldırıp parmaklarını açıyorum. Böylece onları inceleyebilirim. Böylece onları uzatabilir ve tırnaklarının altındaki kanı görmezden gelebilirim. "Yoksa onu boğmak için gelen dalgalar mıyım? Benim dünyam onu yutmaya hazırlanan okyanus mu?"

"Sen..." Derin bir nefes alır, göğsünü doldurur ve ayak sesleri odamıza yaklaşırken tekrar nefesini verir. Ayakkabılar zeminde sürtünür ve biliyorum ki, arkadaşları gelip onu tekrar paylaşmam için beni zorlayacaklar. "Sen, onun kalbini verdiği adamsın," diye karar veriyor. "Onun sağduyusuna aykırı olarak. İyi tavsiyelere aykırı olarak. Bunu yaptı, bu süreçte hayatını kaybedebileceğini umursamadan. Bu da demek oluyor ki, muhtemelen senin okyanusunda daha fazla zaman geçirecek. Ve bir federal ajan olarak, onun maceralarına istediğim sıklıkta katılmam pek akıllıca olmaz."

Gölge kapımızın önüne düştüğünde arkasına yaslanır ve Archer'ın bakışları benimkilerde durur. Küçük kardeşim, uzun zaman önce kaçtığı ailesini kontrol etmeye gelmiştir. Zümrüt yeşili gözleri önce benim yüzümü tarar, sonra hastane yatağındaki kadına kayar.

Roscoe'yu da fark eder ve ona sadece bir saniye ilgisiz davranır. Sonra odaya girer, kolunu sevimli, kompakt ve sert Doktor Minka Mayet onu takip edene kadar uzattı.

"İçeri girebilir miyiz?" Arch yine de içeri girer, karısını omzuna kolunu dolayana kadar kendine yaklaştırır, sonra yanımda durur, vücudunun sıcaklığı tenime nüfuz eder ve geniş eli başımın tepesine iner.

Bu bir tür kucaklaşma. Beni kendine doğru çekip, bir anlığına onun güçlü vücuduna yaslanmamla, kardeşler arasındaki bir an. "O nasıl?"

"İyi." Sandalyeye dikleşip Tiia'nın hareketsiz yüzünü izlerim, Minka kocasından ayrılıp yatağın ucundaki dosyayı alır.

"Ameliyat iyi geçti. Sadece bir kurşun isabet etti ve önemli organların çoğunu iskaladı. Kalça kemiğinin en üst kısmını sıyırdı."

"Yaşlandığında bu onu rahatsız edecek," diye mırıldanır Minka, sayfaları karıştırırken. "Kan basıncı sabit. Yaşamsal belirtiler iyi." Kaşlarını çatıp okur. "Ameliyatı tamamlamak için birkaç torba O negatif kan gerekti."

"Olay yerinde çok kan kaybetti," diye ekler Roscoe. Sesi sert, Archer'ın taş gibi bakışlarını çekecek kadar sert. Ama o akıllı ve bizim gibi sahiplenici. "Gitmiyorum, Dedektif Malone."

"O kim?" Archer'ın sert bakışları benimkilerle buluştu. "O kim?"

"Kardeşi. Ajan Roscoe Hale." Boğazımda biriken tiksintiyi yutuyorum. "FBI."

Archer burnunu kıvrır, ama tabii ki onun da rozeti var. Bence hayatında bir ip üzerinde yürüyor, Malone olmakla polis olmak arasında denge kurmaya çalışıyor. Ve çoğu zaman, birine özdeşleştğinde, diğerini unuttuğunu düşünüyorum.

Mayet ile birlikte yaşadığı ve çalıştığı Copeland City'de, o bir cinayet masası dedektifi. Bu onun hayatı ve kendini adadığı bir görev. Ama burada, New York'ta, o bir Malone ve lanet olsun, bu kimlikten kurtulmak çok zor.

"Şey..." Roscoe'ya kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar Tiia'ya çevirdi. "Bu çok iğrenç."

"O da federal ajan." Kıkırdayarak gülüyorum. "Hazır olmadığım bir bok çukuruna düştüm."

"Sorun değil." Minka klasörü kapatıp yerine koyar. "Felix profesyonel bir muhbire aşık oldu. Tim aptal bir hippieye aşık. Cato kendi teyzesine asıldı. Archer ise bana aşık." Durur ve sırtarak ekler. "Buradaki kimse iyi seçimler yapmadı. Size sorumlu bir şekilde sevmeyi öğretmediler."

"Felix nerede?" Onun sözlerini, iğnelemelerini ve Archer'ın somurtkanlığını görmezden geliyorum, çünkü o, kim olduklarını savunmak için çaresizce çabalıyor. Bunun yerine, şu anda sürekli tehdit altında olan kardeşim üzerine odaklanıyorum. Stovic onunla birlikte. Ve diğerleri. Bu koşullar altında olabildiğince güvende. Ama bu, onu Tiia için terk ettiğim gerçeğini görmezden gelmemi kolaylaştırmıyor.

En azından bugün, o uyanana kadar, onu terk ettim. "Burada," diye cevaplar. "Aşağıda. Cato ve Tim de burada." Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. "Tim de burada mı?"

"Evet. Aile bir araya geldi." Hafifçe, ama çok tatlı bir şekilde, dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sanırım bu bizim yeni numaramız. Tiia yaralandı, bu yüzden buradayız."

"Sen doktorsun, değil mi?" Roscoe'nun sesi sert ve pek de nazik değil. Bu, sadece Minka'nın değil, Archer'ın da dikkatini çekiyor. O, karısını kendine yakın tutuyor ve karısı ile hepimizden beklediği hayranlığı göstermeyen adamın arasına giriyor.

Sonra dişlerini sıkarak, "Seninle ilişki kuracağımızdan emin değilim, Hale. Senin işin, ailemi mahvetmek. O serbest kalacak," Tiia'ya doğru başını sallar, "çünkü Micah öyle diyor. Ama burada kimse senin için kefil olmuyor."

"Benim işim, her şeyden önce, ailemi korumaktır." Gözleri bana doğru kayar ve benimkilerle buluşur. "Hepimizin hemfikir olduğu bir şey. Hatta ortak bir nokta." Sonra Archer'a tekrar bakar. "Bu, ailenizi izlemeye devam edeceğim anlamına geliyor. Aslında, şimdiye kadar hiç olmadığı kadar sıkı izleyeceğim. Ama bunun artık benim görevim ya da emirlerimle bir ilgisi yok, tamamen küçük kız kardeşimle ilgili. Beni sevip sevmemen umurunda değil, Dedektif. Ama onun güvenliğini sağlayacağım ve eğer uyanıp onunla kalmak isterse," başını bana doğru salladı, "o zaman lanet olası suçlu hayatlarınızın geri kalanında yanınızda olacağım, *hūpō*."

Sonunda dikkatini Minka'ya çevirir. "Sen mafya ile evlisin ve ben tüm kariyerim boyunca onları izledim. Bu da senin adını bildiğim ve tıp fakültesine gittiğini bildiğim anlamına gelir."

"Ben bir doktorum." O sırtıyor. "Genelde, ölümler konusunda uzmanım. Ama pahalı eğitimim hepimize şunu garanti ediyor," Tiia'nın makinelerinin bip bip sesleri her şeyi bastırıncaya kadar duraklıyor, "o hayatta ve gayet sağlıklı."

Roscoe gözlerini devirdi, ama bu küçük bir hareketti. Archer'ın fark edemeyeceği kadar neredeyse gizliydi. "Diğer doktorların *bana söylemediklerini* bana ne söyleyebilirsin? Tıbbi terimlerin arkasında ne gizli?"

"Karın bölgesine ateşli silah yaralanması. Şanslı bir kaçış. Yeterince hızlı tıbbi müdahale edildi, daha fazla hasar önlendi ve Bayan Hale'in sepsis nedeniyle ölme ihtimali yok. Yabancı maddeleri çıkarmak ve vücudundaki hasarı onarmak için ameliyat yapıldı. Ameliyat sırasında kan nakli gerekti. Ama..." Kollarını kavuşturur ve sadece... omuz silker. "O iyi. İyileşecek."

"Ama hala bilinçsiz." Parmak ucumla burnunun köprüsünü okşadım. "Uzun zaman oldu."

"Tıbbi açıdan..." Minka kıkırdar. "Buna uyku denir. Emin olun, vurulmak ve büyük bir ameliyat geçirmek, çok çabuk uyanmak isteyeceğiniz bir şey değildir. Bilinci açıldığında çok acı çekecektir." Ölümcül bir ciddiyetle, bakışlarını Roscoe'ya çevirir. "Mesleğimden dolayı bana tıbbi sorular sordunuz. Şimdi de ben, sizin mesleğinizden dolayı size Wilkes hakkında sorular soracağım."

Elimi okşayan elinden dikkatini uzaklaştırır. "Wilkes mi?"

"Sınırdan kızları geçirdiğini duydum. Reşit olmayan kızları."

"Deniyor." Dirseklerini yatağa dayadı, yorgunluk onu çökertmişti. "Kamyonları durduruldu."

"Ama yakalananların dışında, kimsenin görmediği daha fazlası da vardır, değil mi?" Bir an düşündükten sonra, hafifçe omuz silkiyor. "Evet."

"Kaç tane?"

"Kaç kamyon?" "Kaç kız?"

Tiia bir soruya cevap vermek istemediğinde yaptığı gibi, alt dudağını dişlerinin arasına çekip çiğniyor. Artık biliyorum ki, bu hareket onları ele veriyor. "Her yükte yirmi beş kadar. Geçen ay üç kamyonu yakaladık, ama her iki günde bir en az bir kamyonu sınırdan geçirdiğini düşünüyoruz."

Minka'nın gözleri, sessizce bastırdığı öfkeyle parlıyor. Sessizce akan lav gibi. Ama yine de yakıcı bir sıcaklıkta. "Ne kadar süredir?"

"En azından birkaç aydır. New York'a yerleşmesi biraz zaman aldı. Altyapısını kurması, kamyonları ve onları sürecektir adamları satın alması daha da uzun sürdü. Sonra kadınları dünyasına çekecek ağını kurdu."

"Ne kadar süre?" "Dört ay."

"Bu altmış yük demek," dedi Minka alaycı bir şekilde. "Altmış kamyon, her birinde yirmi beş kız ve kadın. Ve sadece üçü yakalandı mı?"

"Elimizden geleni yapıyoruz. Benim görevim Tiia'yı gözetlemektir, Tiia'nın görevi ise Malone'u Wilkes'in görüş alanından uzak tutmaktır." Gözlerini zorla açarak kız kardeşinin cesedinin üzerinden bana bakıyor. "Seni hayatta tutmak için seni sevmemiz gerekmez. Wilkes'in kurucu bir aileyi yok etmesine izin vermek, sokaklarda kan dökülmesi ve şehir yeni bir hiyerarşi kurmak için çabalarırken herkesin birbirine düşmesiyle sonuçlanacaktır. Aileniz çöp," diye karar verir ve bakışlarını tekrar indirir, "ama benim ekibimin ortadan kaldırması gereken çöp bu değil."

"Onlara kötü davranmayı bırak." Tiia'nın uykulu, gürleyen sesi, elimi onun bedeninden uzaklaştırır. Sonra seğiren göz kapakları beni birden dikleştirir, kalbim güm güm atarken omurgam yerine oturur. Ayağa kalkarak ellerimi yatağa dayarım ve onun üzerinde durur, gevşek yüzünü incelerim.

"Tiia?"

Boğazını temizledi. Zar zor. En ufak bir hareket bile kaşlarını çatmasına ve karnına acı vermesine neden oluyordu, biliyordum.

"*Mo chroi?* Hey?"

"*Mo chroi*," diye homurdanır Roscoe. "Bu da ne lan?"

"Şşş..." diye fısıldadı. "Tartışmayın. Beynim acıyor."

"*Ipo?*" Elini tutar ve avuçları arasında sıkıştırır, şişmiş ve ağrıyan vücudunu sarsarak dudaklarına götürür. "Uyanmışsın."

"Vuruldu mu?" Sesi kısık ve kurudur. Sözleri acı verici ve tırmalayıcıdır. Ama gözlerini açmak için mücadele eder, beni her zamanki gibi ateşe veren kehribar rengi gözleri şimdi kırmızı ile çevrilidir.

Çok yorgun. Kırık.

Ama sonra beni bulur, sessizce, gözlemlerken. *Yakınında*. Ve dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrılır. "Burada olacağını biliyordum."

"Sen biliyordun..." Yatağın yanındaki komodeye uzanıp plastik bir bardak su alıyorum. Sonra tanıdığım tek doktora bakıp onun onayını bekliyorum.

Minka sırtarak omuzlarını silkiyor. "Tekrar belirtmek isterim, ben ölümler konusunda uzmanım, yani..."

Ben de suyu ulaşamayacağı bir yere çekiyorum. Ama Tiia yine de elini kaldırıyor, gözlerim geri dönüp aşağıya kayarken zayıf bir şekilde kolumu arıyor.

"Susadım." Alt dudağını dişlerinin arasına çekip uykulu bir şekilde iç çeker, yorgunluk onu ele geçirirken gözleri kapanır. "Ben yarı balıkım. Su içmeme izin var."

Son derece alışılmadık bir durumda, ebeveynlik görevini birlikte üstlendiğim Roscoe'ya bakıyorum. O lanet olası bir FBI ajanı, ama yine de izin almak için ona danışıyorum. Ölmüş, gömülmüş ve çürümüş boktan babam bunu bilseydi, mezarında ters dönerdi. Ama o küçük ve yenilmiş bir şekilde başını salladığında, bakışlarımı tekrar Tiia'ya çeviriyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Vurulmuş gibi." Elini bileğime doluyor — bir yandan bana yol gösteriyor, bir yandan da güçsüz elini destekliyor. "Tüm zamanların en büyük soygununu gerçekleştirmiş gibi."

"Ne soygunu?" Serbest elimi başının arkasına koyup, yastığından bir iki santim kaldırmasına nazikçe yardım ediyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, ben şeytanın kendisiyle dans eden bir federal ajandım." Yutkunarak gözlerini kapatır ve geriye uzanır, yorgun ve bir dakika öncesine göre daha ağır nefes alır. "Birçok şeyi mahvettim ve iyi bir adamın kalbini kırdım."

"Hayır, sen..."

"Benden nefret ettin. Ya da en azından," der, acı içinde ve kırılmış bir şekilde. "Benden nefret ediyormuş gibi davrandın. Hepsi beni uzaklaştırmak içindi."

"Tiia, s..."

"Ama seni geri kazanmak için tek yapmam gereken karnıma bir kurşun yemektir. Bunun seni koşturacağını biliyordum." Tembelce dudaklarını şapırdatıp sıırıttı. "Sana köpekbalklarıyla yüzdüğüm zamanı anlatmış mıydım?"

"Ben de bunu söylüyorum," diye homurdandı Roscoe. "Biz istesek de istemesek de sörf yapmaya gidecek, *hūpō*. Artık sen de sudasın ve onun tek parça kalmasını sağlamak senin görevin."

"Benim hakkımda konuşmayı kes. Ve ona hakaret etmeyi kes." Güzel gözlerini açar ve benimkilere bakar, ama sıırıttırmaktadır. Tembel ve aptalca bir sıırıttır. Ama o kadar güzel ki, midemi bulandırıyor. "Bu arada, o sana aptal diyor. Ama sen bana yaratık dedin," diye memnuniyetle gülümser, uykulu ve tatmin olmuş bir şekilde. "*Sevgiyle* söylediğini biliyoruz."

"Tiia..."

"O da sevgi demek istiyor. Sadece stresli."

"Buradan gideceğiz." Archer ellerini yatağın ucuna koyar, Tiia'nın şaşkın bakışlarını üzerine çeker, sonra izleyicileri olduğunu fark edince korkmuş bir ifade takınır. Ve sııradan izleyiciler değil, polis olan kardeşim. "Uyandığını görmek güzel, Hale."

"Uh—"

"Geri döneceğiz ve resmi tanışmayı başka bir zaman yapacağız."

"Evet, yatak kenarına asılı bir torbaya idrarını taşıyan küçük bir tüpün olmadığı zamanlar gibi." Minka, Archer'ın elini tutar. "Aileye hoş geldiniz, Bayan Hale. Sonunda her şeyin yoluna gireceğinden eminim."

"Gidelim, V." Archer kolunu omzuna atar, onu kendine doğru çeker ve şakağına bir öpücük kondurur. "Küçük bir maceraya atılacağız."

"En sevdiğim türden." Gözlerimi kaçırmadan önce gözlerime bakar ve dünyanın en sinsi dedektifiymiş gibi sıırıttarak gülümser. Onun hakkında bilinecek her şeyi bildiğimden haberi yoktur.

Joseph Wilkes kadınları ve çocukları aşağılayıcı bir hayata sürüklediği anda, o hedefine kilitlendi.

En azından şimdilik, dünya izlemediğinde onun kim olduğunu bilmediğimi düşünmesine izin vereceğim. Bir süre, ben hazır olana ve o hazır olana kadar, bu konuyu konuşmayacağız.

Zaten şu anda odaklanmam gereken başka, daha önemli şeyler var. "Jazzy nerede?" Tiia sersemlemiş bir şekilde etrafına bakınıyor, bembeyaz bir duvardan

duvardan diğerine bakıyor. "Roscoe? Jaz nerede?"

"O da vuruldu." Tiia başını kaldırmaya çalıştığında, ellerini onun ellerine sıkıca tutarak onu sabit tutar. "Adrenalin etkisi geçtikten sonra dikiş atıldı ve uyku ilacı verildi. Cesaret madalyası için de aday gösterildi." Parmak eklemlerinin tepesine bir öpücük kondurur. "O iyi."

"Neden burada değil?" Tiia'nın nabızı hızlanır, boğazında belirginleşir ve her atışı takip eden makinelerden duyulur. "O Jazzy. Ölmedikçe benim yanımda olacak."

"Ölmedi," diye söz verdi. "Sadece baygın. Mermi boynundaki bir atardamarı sıyırdı. Zar zor," diye tekrarladı, Tiia tekrar kalkmaya çalıştığında, "aslında kıl payı kaçırdı. Ama ameliyat edip güçlendirmek istediler. Bir daha patlamaması için. Koridorun sonunda, bu berbat durumu atlatmak için uyuyor."

Tiia'nın gözlerinde yaşlar birikir. Bu zayıflığı nefret eden kadın için parıldayan ve sinir bozucu bir durumdur. "Onun yalnız kalmasını istemiyorum." Trajik bir şekilde, tek bir damla gözünün köşesinden süzülür ve şakağına doğru akar. "Onun nasıl olduğunu bilirsin. Onu yalnız bırakmak zalimce."

"Onunla kalması için birini gönderebilirim." Başparmağını onun cildinde gezdirip düşen gözyaşını silerim. "Burası benim maaşımı alan insanlarla dolu, *Mo chroí*. İstedğin herhangi biri olabilir. Michaels kapıda ve..."

"Ben giderim." Roscoe ellerini açar, parmaklarını açar ve yavaşça ayağa kalkar. Kız kardeşini bir gangsterle yalnız bırakmaktan hoşnut değildir.

Ama görünüşe göre Jazzy'nin yanında başka bir gangsterin oturmasını istemiyor.

yanında

oturmasını *Tanıdığın şeytan daha iyidir falan filan.*

istemiyor gibi Tiia'nın üzerine eğilip alnının ortasına öpücük kondurur.

görünüyor.

"Ben yokken ölme, tamam mı? Bu beni çok kızdırır."

Yumuşak bir şekilde kıkırdar, ancak hareketin acısı ve nefesi kesilmeden önce sadece bir saniye sürer. "Siktir." Serbest elini

elini karnına koyar ve inler. "Ne tür mermiler kullanıyorlardı? Morningstar mı?"

"Bir kadının karnını delen ve onu seven herkesi korkudan ödü patlatan türden." Bir an durup, yüzünü, vücudunu, solgun tenini ve titreyen ellerini inceler. Gitmek istememektedir, ama gitmesi gerektiğini bilmektedir. Bu çelişki kafamın içinde yankılanır ve merakımı uyandırır. "Ölme, *Ipo*. Bu dünyaya birlikte geldik. İkimiz de tekrar ayrılmaya hazır olana kadar birlikte kalmalıyız."

"Ölmeyeceğim." Bileklerinden sarkan kablolar ve tüplerle, acıyı savunmak için dişlerini sıkar ve avucunu onun sakallı yanağına bastırır. "Bu kadar endişelenmemeye çalış. Kırışıklıklar oluşur."

O, yumuşak, sulu ve çok çaresiz bir şekilde gülümser. Tanıdığımı sandığım adam, 1,95 metre boyunda, geniş göğüslü, koruyucu adam, Tiia'nın gizlice yattığını sandığım adam, her şey değişir.

Aşk var, koruyuculuk var. Ama o kadar saf ki, bana Felix'i hatırlatıyor.

Ve lanet olsun, onu Felix'in yanına koyuyorsam, o pislği nefret etme şansım da okyanustaki su gibi ellerimden akıp gidiyor.

"Hemen döneceğim." Kız kardeşinin elini son bir kez avuçlar, yüzünü çevirip bileğine bir öpücük kondurur. Sonra kız kardeşinin kolunu indirir ve bana öfkeli bir bakış atar. "Ben dönene kadar onunla kal. Wilkes ya da başka biri burayı mahvetmeye gelirse, önce ateş et. Evrak işlerini sonra hallederim."

"Bunun etik olmadığına eminim," diye homurdanırım ve Tiia bana bakınca ona göz kırparım. "Ben de onun federal ajan olduğunu ve bu yüzden demirden bir sütun kadar dürüst olduğunu düşünüyordum. Meğer her lanet rozetin kendi gündemi varmış."

"Önce aile," diye homurdandı. "Sonra iş."

Anlayabileceğim bir şey.

Roscoe gömleğini düzeltip sandalyesinden kalkarken sessizlik hakim olur. Tiia'nın kalp atış hızı monitörü, yavaş ve düzenli bir ritim, koridorda koşuşturan hemşirelerin ayak sesleri dışında duyduğum tek ses. Sonra Roscoe kapıdan çıkarken bir an durup kız kardeşine bakarak, "Seni seviyorum, *Ipo*. Doğru seçimler yap," der.

Kalbi biraz daha hızlı atmaya başlar. Biraz daha hızlı. Ta ki Roscoe arkasını dönüp ortadan kaybolana kadar. O anda, kalbi hızla çarpmaya başlar.

"O sesi boş ver," diye mırıldanıyor, yatağına uzanıp bana bakmadan başka bir yere bakıyor. "Bütün gün bozuktu."

"Tuhaf. Bütün gün buradaydım ve gayet iyi çalışıyordu." Elini alıp yanağıma koyuyorum. Keder damarlarımı kaplıyor. Utanç, ona ne kadar aşağılık davrandığımı gösteren kalın, çamurlu bir dalga gibi hemen ardından geliyor. "Dinle, Tiia. Özür dilerim..."

"Sen de beni seviyorsun, değil mi?" Dönüp gözlerime bakar, bakışı cildimde fiziksel bir yanık gibi. "Yani... Tüm dramaları, incinen duyguları, söylenen yalanları ve tüm o şeyleri bir kenara bırak. Her şey ortadan kalktığında ve odada sadece sen ve ben kaldığımızda, başka hiçbir şeyin önemi kalmadığında..." Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parıldıyor. Başparmağıyla yanağımı okşuyor. "Bütün bunları bir kenara bırak: beni seviyorsun, değil mi? Bu tek taraflı bir şey değil."

"Evet." Siktir git. Siktir git hayat. Her şeyi siktir et. "Evet, *Grá*. Seni seviyorum. Ama Ben..."

"Ama sen kızgınsın, çünkü yalan söyledim ve gizlice kaçtım." Yutkunmak için duraksıyor. "Biliyorum Biliyorum."

"Hayır, sana saldırdığım için kızgınım." Kapıya bakarak yalnız olduğumuzdan emin oluyorum. Sonra dikkatimi tekrar sana verip sesimi alçaltıyorum. "Sana saldırdım, *mo chroí*. Seni lanet bir sandalyeye bağladım, kıyafetlerini mahvettim ve iznin olmadan sana dokundum."

"Sen..."

"Asla olmayacağıma yemin ettiğim tek ve tek adam oldum. Babam gibi oldum. Ve bu affedilmeye değer bir şey değil."

"Seni affediyorum." Kalın alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlar ve gülümser. "Ben kötü bir şey yaptım ve sen de buna karşılık olarak kötü bir şey yaptın. Benim yaptığım şey haftalarca sürdü. Seninki ise bir saat sürdü ve sen bile buna sadık kalamadın." Gözlerine bakarken gülümsemeye çalışır. "Yetiştirildiğin şekilde davranman için milyonlarca nedenin vardı. Ama sevgin nefretinden daha büyüktü."

"Sen nesen?" Utanç damarlarımdan akarken bakışlarımı tekrar indiriyorum. "Lanet olası bir şair mi? Bu, görmezden gelinebilecek bir şey değil Hale."

"Hayır. Ama üzerinde düşünülmesi gereken bir konu. Alınması gereken bir ders." "Tiia..."

O, başımın arkasını avuçlayarak, ben yaklaşırken bekliyor. Daha da yaklaşıyorum. Aramızda hala bir adım mesafe var. "Dövüşmek için yetiştirilmiş bir köpek olduğunu hayal et. Tek bir şey biliyorsun. İçgüdülerin tek bir şey söylüyor.

Hayatın boyunca sana sadece bu tek şey öğretildi. Sonra sevimli bir civciv kafesine giriyor. Köpeğin o civcivi parçalaması ve ortalığı dağıtması tamamen normal olurdu."

"Saçmalıyorsun. Kes şunu..."

"Ama onu parçalamadı, Malone. Parçalamak istedi. Ve nasıl yapacağını biliyordu. Kolay olmalıydı. Ama içgüdüleri ona bir yöne gitmesini söylerken, şefkat ve sevgi onun civcivi korumasına ve kurtarmasına izin verdi."

Yukarı bakıp gözlerine bakıyorum, hoşgörüsüzlük kanımda dolaşırken dudaklarımı sıkılaştırıyorum. "Uzaklara gidiyorsun."

Ama elbette, tehlike karşısında gülüyor. Ancak yaraları belirginleşince acı içinde inliyor. "Seni affediyorum," diye inliyor. "Ve sen beni seviyorsun."

Karnını nazikçe ovuşturuyor, dikişlerinin acıyacağını düşününce içimden bir panik dalgası geçiyor. "Burada önemli bir şey var, Micah. Ve ikimiz de onu çöpe atmayı göze alamayız." "Sen bir rozetsin." Yine de, elini tutup parmak

eklemlerini öperim.

"Senin hayatının geri kalanında yürüteceğin her soruşturmanın konusu benim."

"Aslında," diye gülümser, şakacı ve ruhumu parçalayan bir gülümsemeyle.

"Ben işsizim."

ve muhtemelen yakında bir krediye ihtiyacım olacak. Bana yardım edebilecek, nakit parası bol olan birini tanıyor musun?

"Tiia..."

"Yine de sormak zorundayım: mafya'dan borç alıp diz kapaklarımla ödeme mi yapacağım? Yoksa Micah Malone'dan mı borç alacağım..." Gözleri parıldadı. "Erkeğimden mi?"

Siktir. O.

"Neden işsizsin *Grá*? Bu iş için kurşun yedin. Hayatının geri kalanında emekli maaşı alman gerekirdi."

"Hayır." Kafasını salladı, bu hareketle çok sert yastıkları kırıştı. "*Senin* için kurşun yedim. İşin canı cehenneme." Gözlerini kapatmasına izin verdi. Yine de gülümsemesi bana yönelikti. "Bunu, büyük bir yalancı olduğum için özür olarak kabul et."

"Çok zehirli." Parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum. "Bu, iyi bir ilişkinin temeli olamaz."

"Bir melez köpeğin avını koruyacağı ve avın da onun için hayatını feda edeceği kadar saran bir aşk mı? *Bu* değerli değil mi?" Gözlerini zorla açıyor. Çok yorgun. Çok ağır. "Bence bizimki çok güzel bir şey." Yumuşak, tatlı ve çok uykulu bir nefes veriyor, beni yatağa girip

ve onu kollarıma almaya. "Sadece kendine izin vermelisin," diye iç geçirir. "Sana yapılan şeyleri affet, senin *yapmadığın* şeyleri."

"Neden benimle olmak istiyorsun ki?" O zaten bana sahip.

Beni zaten sahiplendi. "Neden, Tiia?"

"Çünkü her konuştuğunda kalbim bir atım atlıyor." Sessizleşir, monitörlerinin sesi duyulmaya başlayınca sırtarak gülümser. Sanki emir vermiş gibi, nabızı hızlanır. "Ama aynı zamanda yakın zamanda bu yeni bitkiyi satın aldığım için. İndirim rafındaydı, sarkmış ve solmuştu. Yeni bir eve ihtiyacı vardı." Dişlerini sıkar. "Yardıma ihtiyacım var, yoksa ölecek."

"Lanet olsun." Ayağa kalkıp onun kırılğan vücudunun üzerine eğildim, büyük bir karın ameliyatı ve iyi ilaçlar şüphesiz sağduyusunu engelliyordu. Ama yüzünü tutup dudaklarımız birbirine çok yakın olana kadar eğildim. "Bitkini ben yetiştireceğim."

"Ve ben her zaman senin korumaya muhtaç tavuğun olacağım." "Yeni bir benzetme bulabilir misin? Seninki çok tuhaf."

"Garip olanları severim. Seni seviyorum, Micah Malone. Bir gün, sen benim tuhaflığımdan, ben de ormanda yaşamaktan bıkınca, pişman olabiliriz. Ama bugün o gün değil."

"Beni sevmeyi seçersen, *mo chroí*, o zaman sonsuza kadar seçmeni istiyorum."

"Kolay," diye nefes alır. "Tamam."

EPİLOG

TİHA

"Bana gerçekten çok kızmıştı, değil mi?" Micah beni arabadan indirip ağırlığımı tutarken midem kıpır kıpır oluyor. Artık ayakta durabiliyorum. Ve yürüyebiliyorum. Doktorlar iyileşmem için kalkıp hareket etmem gerektiğini söylüyorlar, tüm o sıkıcı şeyler falan. Ama bu, *düzgün* durabileceğim anlamına gelmiyor. Öksürdüğümde beynim tüm vücudumu ikiye böleceğimi söylerken, dikişlerimin çekilmediği anlamına da gelmiyor. "Felix sanki..." Korkmuş, ama yine de biraz başım dönüyor, yukarı bakıp gözlerimi genişletiyorum. "O lanet olası bir mafya babası. Ve ben onun evinde bir FBI ajanıydım. Daha azı için ölen adamlar var."

"Felix senin için sorun olmayacak."

"Ama belki sen tuvaletteyken beni öldürür. Ya da yemeğime zehir katar. Ya da belki Christabelle'i gönderir, çünkü onlar birbirlerine *deli gibi* aşıklar."

"Benimle kalabilirsin," diyor Roscoe. *Evet*, o da burada. Benim aksime, o *şu anda* federal ajan. Ve şimdi Malone mülkünde. "Sana milyon kez söyledim, *Ipo*. Bu ne güvenli ne de akıllıca, ve o..."

"O benimle kalacak." Micah kolunu koluma dolayarak ağırlığının çoğunu üstlenir ve kardeşime neredeyse hiç bakmaz. "Ben rica etmiyorum. Ve alternatif bir teklif de sunmuyorum."

Roscoe'nun gözleri fal taşı gibi açılır. Sinirleri gerilir ve endişeyle arazide keskin nişancılar arar. Saldırgan arar.

Keşke şaka yapıyor olsaydım.

"Burada 24 saat yardım ve doktorlar olacak. Ev onun ihtiyaçlarını karşılayacak kadar büyük ve ben de burada olacağım." Aşağıya bakıp sırtıttı. "Sen de benimle burada olmalısın."

"Ben kalacağım." Başımı çevirip Roscoe'ya bakıyorum. "Onunla kalacağım. Polislere söyleme."

"Oh, lanet olsun." Elini saçlarının arasından geçirip inler. "Buna katılabileceğimi sanmıyorum, *Ipo!* Sen de onlardan biri olmaya başlıyorsun."

"O her zaman bu kadar sızlanır mı, *Grá*, yoksa sadece cinsel olarak tatmin olamadığında ve Jazzy gerginliğini gidermek için yanında olmadığında mı?"

"O..." Şaşkınlıkla başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşırım. "Ne?"

Malone ailesinin çalışanları arabadan çantalarımı çıkarıp eve doğru yürürken o başını sallar. "Bunu görmediğini söyleyemezsin."

"Neyi görmüyorum? Görülecek bir şey yok."

"O zaman körsün." Roscoe'ya dönerek, "İstersen içeri girebilirsin. Ya da orada kalabilirsin. Ama şunu bil ki, ben içeri giriyorum ve ben gittikten sonra, sen sadece bahçede duran bir FBI ajanı olacaksın ve adamlarım kimi vurmaları gerektiğini, kimi vurmamaları gerektiğini her zaman bilebilecek kadar akıllı değiller."

"Dostum!" Roscoe arabanın kapısını çarparak bizim tarafımıza doğru koşar. "Kız kardeşim FBI ajanıdır. Adamlarının kimi vuracaklarını çok iyi bilmelerini sağla."

"Artık FBI ajanı değil," diye gülerken cevaplar Micah. "Son duyduğumda işsizdi."

"Aslında..."

Dönüp gıcırđıyorum, dikişlerimi çekip tıslıyorum. Ama bunların hiçbirisi önemli değil çünkü Felix Malone eve giden merdivenlerin tepesine varıyor. Takımı ütülü ve pahalı. Gözleri... biraz cinai ve akıl sağlığının sınırlarının dışında.

Gülümsüyor. Ama bunun iyi bir şey olup olmadığından tam olarak emin değilim.

"Eve hoş geldin, *eski* özel ajan Hale." Micah beni garaj yolundan geçip merdivenlerin altına götürürken, o topuklarının üzerine yaslanarak alaycı bir şekilde sırtıyor. Merdivenleri tırmanma düşüncesi beni biraz terletiyor. Sonra bizim arkamıza bakıp alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Roscoe. Birdenbire evim narkotik kokmaya başladı. Bundan hoşlanmıyorum."

"Onu terk etmeyeceğim. Hazır olana kadar değil." Roscoe soluma gelir, omuzu omzuma değiyor ve gururlu çenesi öne doğru çıkıntı yapıyor. "Lanet olası mafya öyle dese bile."

"O zaman sanırım bir ikilemle karşı karşıyayız."

"Hadi." Nazik ve tatlı Micah beni kollarının arasına alır ve göğsüne yaslar. Kardeşi ile benim aramda arabuluculuk yapmakla ilgilenmez. Bunun yerine, dudaklarıma bir öpücük kondurur ve merdivenlere doğru yürür.

merdivenlere doğru yürümeye başlar. "Yatıp dinlenmek ister misin? Yoksa biraz sosyalleşmek ister misin? Bir sandalye çekip sana öğle yemeği hazırlayabiliriz."

"Şey..."

"Tiia-gizli-federal-ajan-Hale." Felix'in sesi beni kendine çevirir. Başım boynumda dönüyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. Hala hastanede bir makineye bağlı olsaydım, herkes onun varlığının beni ne kadar korkuttuğunun şiddetle farkında olurdu. "Senin için konuştuğumu bilmelisin."

"Sen..." Micah'a bakıyorum, sonra kardeşine. "Ne?"

"Micah aptal gibi aşık olurken, içgüdüleri bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. Her şeyin görüldüğü gibi olmadığını biliyordu, tüm varlığı içgüdülerini dinlemeye dayanıyordu. Ama ben ona fazla düşündüğünü ve sana karşı savaşmayı bırakmasını söyledim." Kollarını kavuşturur ve dudaklarını sıkılaştırır. "Seni savundum. Bunu bilmeni istedim."

"Şey... uh... teşekkürler?"

"Tabii ki, gerçek ortaya çıktığında seni öldürmek de istedim." Çok rahat, çok mutlu konuşuyor, ama sözleri boş tehditler değil. Diğerlerinin kullandığı gibi mecazi bir ifade de değil. "Bunu yapmayı teklif ettim," diye devam etti. "Kardeşimin kalbinin sana bağlandığı için senin boğazını kendi elleriyle kesmek zorunda kalmasının travmasını yaşamamasını sağlamak için."

"Lix..."

"Seni ormana götürür ve işini güzelce ve çabucak hallederdim. Dağınıklık yok, telaş yok. Bir saniye önce hayattaydın, bir saniye sonra yok oldun." "Lix!" Micah homurdanır.

"Bitirdin mi?"

"Sadece bir resim çiziyorum," diye sırtıyor. "Ama senin işin yüzünden yapmazdım, Tiia. Küçük kardeşim de rozet takıyor, yani kanun ve düzenden tamamen tiksindiğim söylenemez." Bir adım yaklaşıyor, üstüme dikiliyor, böylece tıraş losyonu ciğerlerimi dolduruyor ve vücut ısısı benimkine sızıyor.

Ve yine de, Micah'ın sevgi ve koruma vaatlerine rağmen, donun yaklaşmasına izin veriyor.

"Onun kalbini kırdığın için seni öldürürdüm. Çünkü hayatım boyunca onu hiç bu kadar kırık görmemişim."

"İşimiz bitti." Micah sağa doğru adım atar, kardeşinin geniş vücudunu geçip kardeşimi kendi başına bırakır. "Dinlenmeye ihtiyacı var. Hiyerarşi dersi değil. O artık aileden biri, Lix, yani onu öldüremezsin."

"Konuşmam bitmemişti." Dönüyor, başını çevirip gülümsemeye devam eden adamı izlemem kolay. Sonra Micah'ın omzunu yakalıyor, onu durdurmak için çekiyor, keskin hareket yarama baskı yapıyor ve acıdan keskin bir nefes almama neden oluyor. Micah'ı tekrar sürükleyerek, ellerini ceplerine sokuyor ve başını eğiyor, tüm bu etkileşim onu eğlendiriyormuş gibi yüzümü inceliyor. "Joseph Wilkes'in birkaç gün önce kendi yatağında ölü bulunduğunu duydun mu?"

"Uh..." Yutkunarak, Micah'ın çenesinin alt kısmına bakıyorum, sonra kaşlarımı çatarak tekrar aşağıya bakıyorum. "Evet. Duydum. Haberlerde vardı." Sonra aklıma bir düşünce geliyor, şaşkın bir gerçeklik zihnime çarpıyor. "Sen miydin?"

O, *federal* ajan olan kardeşimle göz göze gelerek kıkırdar. "Hayır. Ve bu, herkesin yalan söylediğini bildiği türden bir 'hayır' değil. Bu gerçek bir hayır. Benim bununla hiçbir ilgim yok ve kimin yaptığını da bilmiyorum." Çenesini kaldırdı. "Ama olanlara kızgın değilim. Çöp dışarı atıldı. O sana ateş etti, Hale. Onun solucan yemi olmasına sevinmelisin."

Micah iç çeker. "İçeri giriyoruz. Kim bilir, Cannon'ı bu kadar uzun süre ön kapıda bırakmazdın."

"Senin asla bir kadınla paylaşmayacağına *yemin ettiğin* eve yerleştirilmeden önce tüm formaliteleri hallediyorum." Parlak yeşil gözlerini benimkilere indirir, kibirli ve aşırı dostça. "Jakeline Colby dükkânını sattığını duydun mu?"

"Evet. Birkaç gün önce hastaneye geldi ve bundan bahsetti. Yaşlandıkça seyahat etmek istediğini söyledi. Reddedilemeyecek kadar iyi bir tekliften bahsetti."

"Mm..." Ellerini ceplerinden çıkarır ve işaret parmağında sallanan bir dizi gümüş anahtar ve boynuma taktığım kadar zarif olmayan, sevimli, küçük, sahte zümrüt charmlı bir anahtarlık gösterir. "Artık işsiz değilsin."

"Ne?"

"Seni öldürürdüm," diye tekrarladı. "Sana bir özür borçluyum. Ve sen eski eşyaları satmakta çok iyisin. Bu yüzden, babamın nefret edeceği, ama beni ölçülemeyecek kadar mutlu eden kirli bir rozetle evimi paylaşmanın onuruna, yasadışı yollardan elde ettiğim bir milyon doları, *yasal* para birimi kazandıran meşru bir dükkana dönüştürmeye karar verdim. Artık geçimini sağlamak için kurşunların önünden geçmek zorunda değilsin, benim için çalışacaksın, antika satıp seyahat edebilirsin, romantik Moğol askerleri arayabilirsin ve Micah da seni yanında tutabilir." Sonra kardeşime bakar.

ve ışınlar. "Ve sana olan sadakati, bundan sonra sonsuza kadar cebimde bir FBI ajanı olacağı anlamına geliyor."

"Siktir git!" diye bağırır Roscoe. "Ben bu işin bir parçası değilim."

"Bu karşılıklı yarar sağlar," diye beyan eder Felix. "Göreceksin." Yan tarafa adım atarak, elini ön kapıya doğru uzatır. "Hoş geldin."

Son... şimdilik.

Underbelly Enchanted serisine [Lost Kingdom](#) ile
devam edin

EMILIA FINN'İN DİĞER ESERLERİ

(okuma sırasına göre)

Rollin On Serisi

Evini Bulmak

Zaferi Bulmak

Sonsuza Kadar

Bulmak Huzuru

Bulmak Kurtuluşu

Bulmak Umudu

Bulmak

The Survivor Serisi

Senin Sayende Sen

Olmadan Hayatta

Kalmak Seni Yeniden

Yazmak

Her Zaman Sen

Bana Bir Şans Ver Şah

Mat Serisi

Piskoposun Oyunundaki Piyonlar

Güneş Batana Kadar Rok

Kale Oyunu Kalıcı

Oynamak

Kralın Yükselişi

Şövalyeyi Feda Etmek

Kazanan Her Sevi Alır

Şah Mat

Yığılmış Destek - Rollin On Next Gen

Joker Yeniden

Karıştırma

Kalpplerin Oyunu

Full House

Sınırsız Blöf

Yedi Kartlı Stud Çılgın

Sekizler

Eleusis

Dinamit

Patladı

Yıldızlı Şövalyeler (Rosa Kardeşler)

Gülü Kurtarmak Ateşi

Kovalamak

Havvan İçgüdüleri

Saf Kimya Savaş

Yaraları Güvenli

Liman

Inamorata

Fiera Prensesi Fiera

Harabeleri Fiera

Hükümdarlığı

Mayet Adaleti

Günahkar Adalet

Günahkar

Eylem

Günahkar

Gerçek

Günahkar

Arzu

Günahkar

Aldatma

Günahkar

Kaos

Günahkar Söz

Günahkar

Teslimiyet

Günahkar Fantezi

Günahkar Anı

Günahkar Takıntı

Günahkar Yaz

Günahkar Keder

Kayıp Çocuklar

HATA

PİŞMANLIK

Çarpışma ve Yanma

ATLA

LANETLİ

Karanlık Yüz Büyülü En

Yüksek Kule İşlenmemiş

Elmas Kayıp Krallık

Luc ve Kari

Laleler ve Kayıp Zaman

Rollin On Novellaları

(Rollin On serisini bitirmeden okumayın) Yeniden Başlamak

– Kısa Hikaye

Yıldızlarda Yazılı – Kısa Öykü

Tam Döngü – Kısa Öykü

Savaşmaya Değer – Bobby & Kit Novella

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

